CHIRIL TRICOLICI

UN DOLAR, DOI DOLARI

•

VALETUL DE TREFLĂ

Editura Cartea Românească, 1974

UN DOLAR, DOI DOLARI

DE LA O CONTRAVENŢIE LA LEGEA CIRCULAŢIEI

Primisem de câteva zile o carte poştală foarte drăguţ tipărită, prin care eram invitat – câtă amabilitate! – să mă prezint „imediat” la Inspectoratul de Miliţie al Municipiului Bucureşti, etajul 5, camera 603, cu certificatul de înmatriculare şi carnetul de conducere auto. Şi cum în dimineaţa aceea eram foarte bine dispus, atât de bine dispus de parcă m-ar fi decorat cu vreun ordin, m-am hotărât să dau curs prea amabilei invitaţii acolo unde niciodată nu te cheamă să te felicite sau să te laude. Eu, cel puţin, n-am auzit.

Cu aceste gânduri şi cu altele asemănătoare, o dată intrat în vasta şi ospitaliera clădire a Miliţiei de pe Calea Victoriei, în loc să apăs în lift pe butonul ce indica etajul cinci, l-am preferat pe cel din dreptul cifrei trei.

Aici lucra şi mai lucrează încă un coleg de şcoală – nu e cazul să vă spun ce fel de şcoală – şi amic, cu care întreţineam bune relaţii. Sporadice, din păcate.

Erau de vină cel puţin trei situaţii.

În primul rând, constanţa relaţiilor noastre era grevată de lipsa acută de timp a prietenului meu. Colonel, ocupa o funcţie importantă (zvonul care circulă: cu cât salariul e mai mare, cu atât ai mai puţin timp să-l cheltui, fiind în acest caz confirmat) şi, de cele mai multe ori, când îi telefonam, la celălalt capăt al firului răsuna aproape invariabil: „Nu te supăra, sună-mă mai târziu, colega, am o discuţie”.

E greu de precizat ce semnifica acest cuvânt, pentru că mereu avea câte o discuţie. Eu însă îl pisam cu telefonul (până s-a întâmplat „în al doilea rând”),

colonelul fiind un adevărat sac fără fund cu tot felul de întâmplări adunate în cei peste douăzeci de ani de miliţie.

Aşa se face că la întâlnirile noastre participa, nu o dată, şi un alt coleg de şcoală, cunoscut actor bucureştean. Atât de cunoscut, încât Jean Marais ţinuse cu orice preţ să se imortalizeze cu el într-un film, drept care şi eu şi colonelul primisem – cu dedicaţie – câte o fotografie făcută la Buftea în timpul filmărilor, fotografie păstrată şi azi cu sfinţenie sub sticla băruleţului meu (există o asociaţie), numai că din ea a dispărut, după o vizită feminină, decupat cu lama, actorul francez.

În al doilea rând, amicul meu, colonelul Alexandru Banu, este un mare amator de pescuit. Şi aceasta nu numai pentru a-şi crea relaţii cu cei ce susţin că, după o săptămână de muncă intensă, o duminică la pescuit este cât se poate de reconfortantă – te gândeşti la peştele care, uite acum, acum o să muşte momeala şi atât. Pasiunii acesteia şi, în egală măsură, faptului că sunt un fericit posesor de autoturism le-am datorat invitaţia, lansată într-o sâmbătă, de a merge a doua zi la o baltă dintre acelea cu foarte mult peşte şi pescari mai puţini.

Am acceptat cu nedisimulată bucurie invitaţia.

Contramandând programul pe care mi-l aranjasem pentru duminica aceea, m-am culcat mai devreme, la două noaptea am fost în picioare, la cinci dimineaţa, după treizeci şi ceva de kilometri presăraţi cu hârtoape, eram pe marginea bălţii. Dar cu toată sticla de coniac pe care o luasem pentru a întreţine verva colonelului şi spumozitatea povestirilor sale, acesta n-a scos până seara o vorbă măcar. Să nu sperie peştii.

Au urmat din nou cei treizeci şi ceva de kilometri plini cu hârtoape, şi în timp ce maşina trosnea din toate încheieturile, colonelul reconstituia cu minuţie cum scosese el fiecare crap în parte şi ce a gândit, şi ce a

simţit pentru fiecare din ei, iar ei – crapii –, ieşind din găleata ce se răsturnase la o hurducătură a maşinii, îmi căptuşeau, zbătându-se la gropi, portbagajul cu solzi.

Nu e greu de imaginat deci ce i-am răspuns colonelului când mi-a oferit jumătate din preţioasa captură. Eram ca o pompă cu verde de Paris.

Amintirea acestei zile, amintire foarte consistentă, mai ales că a trebuit să schimb cele două amortizoare din faţă, a stăruit multă vreme, cam tot atât cât a stăruit şi mirosul din interiorul maşinii. Spălasem portbagajul cu „Alba”, ţinusem noaptea maşina cu uşile deschise în garaj, vărsasem în ea o sticlă de „Krasnaia Moskva”, cumpărată special în acest scop, dar mirosul de peşte tot nu dispăruse complet.

Nu prea fericit pentru mine s-a soldat şi încercarea – aceasta ar fi „în al treilea rând” – de a câştiga simpatia soţiei colonelului, ratând, nu din vina mea, singura posibilitate care mi se oferise.

Era tot într-o duminică dimineaţa, colonelul fusese trimis să cumpere pâine, dar, distrat cum e câteodată, a intrat într-un cafe-bar, în care ştia că nu-i exclus să mă găsească duminica. Am fost bucuros să-l invit la măsuţa pe care o ocupam, peste câteva minute a sosit un prieten, am făcut prezentările şi, din vorbă în vorbă, fiecare din noi ţinând să-şi onoreze rândul, ne-am trezit că trecuse de două.

Magazinele unde se putea cumpăra pâine se închiseseră de mult; am intrat, continuând conversaţia, într-un restaurant şi aici, cumpărând o franzelă ca cele de ghips din vitrine, colonelul ne-a invitat acasă la el.

Contribuise la aceasta şi grija de reproşurile soţiei care îl aştepta să vină cu pâinea. Dar calculul colonelului s-a dovedit până la urmă totalmente greşit.

Este adevărat, văzându-ne atât de zâmbitori, doamna

Banu ne-a primit ca o adevărată lady, iar când a auzit că prietenul meu este şi pictor, ea în orele libere fiind o talentată peisagistă, toate bunătăţile au început să se reverse pe masă. A apărut şi vinul cel mult lăudat.

Aici a fost greşeala mea: am uitat să previn gazda că pictorul, după ce bea de şaisprezece ori la rând dintr-un pahar, îl sparge. La mine acasă nu s-a întâmplat niciodată.

— Am grijă să nu păstrez pentru musafiri atâta băutură – dar la alte adrese s-a întâmplat şi nu o singură dată. Cum reuşeşte să memoreze numărul paharelor băute, nu pot să-mi dau seama – ce să mai vorbim, creierul nostru a rămas pentru ştiinţă încă o mare enigmă!

Fapt este că, în timp ce ne sorbeam cafelele, în vizită a sosit şi o verişoară de-a soţiei colonelului, o doctoriţă foarte drăguţa, şi noi am rămas – eu din considerente strategice, pictorul din cele privind-o pe doctoriţă – să jucăm tabinet sau şaizeci şi şase, atmosfera fiind cât se poate de idilică. Şi, deodată, pictorul s-a ridicat cu paharul în mână, pe jos era un splendid covor persan, câţiva paşi şi paharul a zburat pe fereastră, în stradă.

Stupoarea a fost generală.

„Sandule, ce-i asta?” a reuşit, în cele din urmă, doamna Banu să spună.

„Asta înseamnă, i-a explicat stăpânindu-se colonelul, că în cazul în care paharul a lovit pe cineva, eu o să spun că de aici, din casa colonelului de miliţie Banu, a fost aruncat!”

„Eu nu înţeleg, i s-a adresat ea în şoaptă, tu, prieteni ca toţi oamenii nu poţi să-ţi faci?! Actorul ăla... acum ai venit cu ăştia!...” Adică noi.

Dar toate acestea s-au întâmplat atunci, iar acum coboram din lift la etajul trei, preocupat de mobilul prea

amabilei invitaţii care, în niciun caz, nu-mi prevestea o bucurie. În micul antreu ce ducea la biroul colonelului, un miliţian mă luă în primire şi, cunoscându-mă, mă conduse înăuntru.

Colonelul se afla la biroul său, cu tot felul de telefoane în stânga, care-i dădeau, trebuie să recunosc, un aer foarte capabil.

— Nu ştiu ce vor ăştia de la Circulaţie cu mine, am intrat eu direct în subiect, fără ipocrizii de genul „Ce mai faci?”, „Mi-a fost dor de tine”, „De o mie de ani nu te-am văzut” şi aşa mai departe.

— Urci două etaje, colega, şi afli ce vor! Ce-i aşa o problemă?!

— O amendă probabil, recompense n-am auzit încă să se împartă la voi!

— Vezi, colega, nu eşti bine informat. Şoferii din rândul „ajutoarelor voluntare” ale organelor de circulaţie, dacă depun o activitate deosebită, primesc recompense cu premii, colega!

— Bine, bine... Dă-le un telefon şi întreabă-i de ce m-au chemat.

— Adică să intervin!? Eu intervin, colega, dar să ştii că te costă! Mergem diseară undeva şi dai două sute, uşor! în loc de o suta sus, arătă el cu degetul spre tavan.

— La cârciumă nu-mi pare rău...

— Nu, du-te şi plăteşte-ţi amenda, iar diseară dau eu. E ca şi cum m-ar ruga ei pentru cineva care... Hai, colega... Treci apoi pe la mine să bem o cafea.

Dreptate avea, ştiam, şi neavând încotro, am urcat două etaje. Locotenentul la care m-am prezentat mi-a luat invitaţia, a căutat, după numărul înscris pe ea, ceva, într-un dosar şi, scoţând de acolo o hârtie, mi-a comunicat cu o voce ca o râzătoare de morcovi:

— În ziua de 20 februarie, circulând cu autoturismul

1–B–2022 pe Calea Victoriei, dinspre Athenée Palace, n-aţi semnalat schimbarea direcţiei de mers.

— Nu-i adevărat! am protestat eu.

— Nu este maşina dumneavoastră?

— Ba da, dar din 18 decembrie, când a căzut prima zăpadă, şi până în 4 aprilie, maşina mea n-a ieşit din garaj!

— Îmi pare rău, aici scrie clar: „1–B–2022”. Contravenţia ne-a fost semnalată de unul din ajutoarele noastre voluntare.

— O fi greşit numărul... Sau e vreo glumă a unui prieten... Cu toate că n-am niciun prieten care să fie cu Circulaţia în atât de bune relaţii!...

— Vă rog să plătiţi o amendă de cincizeci de lei, a rămas el indiferent ca ziua de ieri la ironia mea gratuită.

— V-am spus doar că maşina n-a părăsit garajul până la 4 aprilie!

— Puteţi să ne probaţi acest lucru?

— Nu, n-am cum.

— Cu martori, să zicem.

— Cine ar putea să depună o asemenea mărturie?! N-am încă portar la garaj!...

— Tovarăşe, mai aşteaptă şi alţii! Dacă nu plătiţi amenda pe loc, o să fiu nevoit să vă întocmesc un proces-verbal şi veţi plăti două sute cincizeci!

A fost argumentul care m-a convins imediat că, într-adevăr, eu săvârşisem în ziua respectivă contravenţia imputată. Am vrut să spun ceva de care să-mi pară rău mai târziu, dar n-am găsit nimic la îndemână şi atunci am pus din fondul meu de rezervă o bancnotă de o sută pe masă. Nu ştiu de ce, dar am avut impresia că bancnota îmi râde în nas – avusese o altă destinaţie. A fost doar o impresie probabil.

Când m-am întors în biroul colonelului, acesta nu mai

era singur. Un bărbat de vreo treizeci de ani, cu o înfăţişare plăcută, explica ceva cu aprindere. Intrarea mea l-a deranjat evident, când colonelul a făcut prezentările, căpitanul Pascu mi-a zâmbit aşa cum zâmbesc americanii în faţă aparatului de fotografiat, pronunţând în engleză cuvântul „brânză”.

— Îmi permiteţi să plec? se adresă acesta nerăbdător colonelului.

— Nu, stai puţin. Ascultă, colega, se întoarse colonelul spre mine, n-ai vrea să participi la o anchetă pe care o va conduce tovarăşul căpitan? Este vorba de o sinucidere, dar... şi colonelul făcu un gest în sensul că la mijloc e ceva dubios. Ei, ce zici? Mă băteai la cap că vrei să scrii ceva în acest gen...

Predasem nu de mult editurii o carte... Ar fi o idee!...

— O.K.! am acceptat eu propunerea colonelului.

„VREŢI SĂ VĂ SPUN CE CONŢIN BUZUNARELE DUMNEAVOASTRĂ?”

Mă şi vedeam străbătând străzile Capitalei în urlete de sirenă, miliţienii de circulaţie grăbindu-se să ne dea „liber”, iar eu – stând în faţă, lângă şofer, cu un aer important şi enigmatic.

Da’ de unde! Am coborât pe jos scările, pentru că ne „furase” cineva liftul şi, parcurgând tăcuţi curtea, am ieşit în stradă unde, chiar lângă poartă, era cât pe-aci să ne calce o maşină, ca pe nişte banali pietoni.

— Poate scot maşina mea din garaj? i-am propus eu la un moment dat căpitanului.

— Nu-i nevoie, mi-a răspuns el cu indiferenţă. E destul de aproape... Şi apoi, afară e şi foarte plăcut.

Într-adevăr, după o iarnă reumatică, veniseră zile de

adevărată primăvară, numai că starea mea psihologică reclama dinamism şi nu plimbare la aer curat.

După un timp, am rupt din nou tăcerea. Nu ştiu de ce, dar aveam aceeaşi senzaţie pe care o încerc când mă aflu cu o necunoscută în lift.

— Dacă tot nu dispare cadavrul, ce-ar fi să bem o cafea? am arătat eu spre cafe-bar-ul pe lângă care treceam.

— N-am nimic împotrivă, a acceptat el fără entuziasm, adăugind: Şi aşa trebuie să fim acolo abia peste o jumătate de oră.

Evident, nu-l incinta deloc faptul că-i căzusem pe cap.

În local era lume puţină, ne-am aşezat la o măsuţă şi, în timp ce-i comandam chelnerului două cafele scurte, m-am pomenit întrebat:

— Sunteţi ulceros?

— Nu, am negat eu.

— Atunci, dă-ne şi două coniacuri mici! a completat căpitanul comanda. Apoi, întorcându-se spre mine, zâmbi cuprins de o bruscă veselie: Vra să zică o să devin, într-un fel, erou de roman! Nu-i rău. Să încep atunci prin a vă furniza câteva date: Tata a fost cazangiu... Am cunoscut pe cineva care scrisese în dreptul ocupaţiei tatălui său „de meserie trăgător”. „Ce-i aia trăgător?” a fost el rugat să explice, cu ocazia unei noi promovări. Bun de gură, taică-su fusese „şlepăr” pe Lipscani. Trăgea clienţii de pe stradă în prăvălia fratelui său. „Trăgător”... Cum era şi normal, am îmbrăţişat meseria tatălui meu, însă, la douăzeci de ani, la propunerea organizaţiei U.T.C., am intrat să lucrez la Interne. Mi-am completat studiile, urmând liceul la fără frecvenţă, apoi facultatea de Ştiinţe juridice... Nu beau, nu fumez, nu-mi plac femeile, ador copiii, am trei şi îl aştept cu nerăbdare pe al patrulea, în timpul liber joc şah la clubul ministerului, înainte de a mă

culca conspectez bibliografia pentru seminarul următor...

Când am ieşit în stradă, un vânzător ambulant îmi oferi o „ocazie”.

— Vedeţi, mi se adresă căpitanul, cam ăştia sunt clienţii noştri. E adevărat, era cât pe-aci să anchetez furtul unor lingouri de aur dintr-un vagon poştal, dar trenul a avut o întârziere de o oră, iar camionul cu care trebuia să sosească bandiţii în gara Ciulniţa, fiind reparat de I.R.A.-2, s-a defectat pe drum.

Nu ştiu de ce, dar am avut impresia că o să devenim prieteni, eu şi căpitanul Pascu.

Un troleibuz ne-a lăsat în Piaţa Romană, de aici, în câteva minute, am ajuns în faţa unui bloc cu patru etaje, al cărui lift era, după toate aparenţele, de multă vreme defect. La etajul doi, pe uşa masivă de nuc a apartamentului din stânga, se găsea încrustat, pe o tăbliţă nichelată, numele de Anca Petroveanu şi căpitanul a sunat. Ne-a deschis un locotenent major de miliţie.

— Suntem aproape gata, tovarăşe căpitan, a raportat el. Vreţi s-o aducem pe vecină? Cea care...

— Nu, lasă. Stăm mai târziu de vorbă cu ea. Şi m-a prezentat celor doi ofiţeri de miliţie. Doi, pentru că în cealaltă cameră mai era unul. Îşi scotea tocmai un halat atât de pătat cu diverse substanţe şi, probabil, de atâtea ori spălat, încât nici cel mai mare specialist din lume nu i-ar fi putut determina culoarea iniţială.

Ne găseam într-un apartament format din două camere destul de spaţioase, despărţite, ca la garsonierele duble, printr-un glasvand larg deschis şi, ceea ce izbea în primul rând, era numărul mare de tablouri de o certă valoare; felul cum erau aşezate pe pereţi demonstra nu numai ştiinţa folosirii luminii ce venea de la cele două ferestre, dar şi un rafinat gust artistic.

— Dumneata vezi ce-i aici!? am exclamat eu,

adresându-mă căpitanului. Pallady, Luchian, Andreescu, Petraşcu...

— Văd, şi drept să spun rar mi-a fost dat să privesc un interior mai odihnitor ca acesta!

Într-adevăr, totul era într-o armonie perfectă. Şi mobila de autentic stil „Empire", lucrată probabil la Viena, şi statuetele, şi vasele, şi carpetele, nimic în plus, nimic distonant, totul în cea mai desăvârşită ordine, ca şi cum ar fi fost o casă memorială şi doar locul pentru dormit – pentru că era de fapt un loc – din ultima cameră, două saltele mari suprapuse, acoperite cu un persan, contrasta. Aici fusese găsită moartă Anca Petroveanu.

Vizavi se afla un splendid secretaire. Neputând rezista tentaţiei, am tras de cheie. Interiorul fusese transformat într-un bar, erau în el băuturi şi ţigări, totul însă fusese pensulat cu un praf alb ce relevase o sumedenie de impresiuni digitale.

— Aţi descoperit ceva deosebit? m-am adresat eu ofiţerului de miliţie, care se dezbrăcase de halat când am intrat noi aici.

— Deosebit, nu. Dar felul cum au rămas impresiunile de la mâna dreaptă a victimei pe un pahar găsit lângă pat mi-a dat de gândit.

— Adică? am vrut eu să ştiu mai precis.

— Adică, atunci când o mână apucă un pahar, efortul acesteia este distribuit într-un anumit fel. Mă refer la apăsarea falangelor... Or impresiunile relevate de noi indică o aşezare oarecum curioasă a mâinii, o distribuire cam neobişnuită a acelui efort.

— Să vedem ce o să spună şi autopsia... se adresă locotenentul major căpitanului. Mâine aveţi raportul medicului legist.

Căpitanul Pascu şi-a scos haina, a aşezat-o pe spătarul unui fotoliu şi, trăgând aer în piept, de parcă ar fi adunat

puteri, spuse rar, ca pentru sine:

— Ei, acum pot să intru în rol. Adăugă după o clipă de gândire: Nu ştiu de ce, dar atmosfera acestui apartament nu-mi vorbeşte deloc despre o sinucidere. Ba chiar respinge ipoteza unei sinucideri. Atmosfera aceasta însă n-ai cum s-o coşi la dosar!... Să începem sistematic.

— N-o chemaţi pe vecina victimei? l-am întrerupt eu.

— Nu. Nu sunt încă pregătit să stau de vorbă cu ea. Încerc să aflu singur câte ceva. Imposibil să nu găsesc aici puncte de sprijin pentru discuţia ce va urma. Puncte concrete. Am nevoie întâi de o oarecare, să-i zicem, bază obiectivă. Şi de-abia după aceea...

— De ce m-aţi întrebat dacă sunt ulceros?

— Şi sunteţi.

— Da, sunt, am recunoscut eu. Cum aţi dedus?

— Vreţi să vă spun ce conţin buzunarele dumneavoastră?

Am râs neîncrezător.

— Pe două sticle de vin! propuse căpitanul, adăugând: Una n-o să ne ajungă.

— O. K.! am acceptat eu.

— Să începem cu buzunarele pantalonilor. În cel din stânga aveţi cheile de la casă şi garaj, într-un portchei din piele, iar în cel din dreapta – cheile maşinii prinse de un breloc, treizeci şi opt de lei – o bancnotă de 25, două de 5 şi una de 3 lei, şi o cutie de chibrituri, cu câteva beţe în ea. Actele maşinii sunt în buzunarul de la spate, iar în cel mic pentru ceas – o brichetă cu gaze defectă pe care intenţionaţi s-o daţi azi-dimineaţă la reparat. La haină, în buzunarul din stânga – o pereche de ciorapi, în dreapta – batista şi o cutie nouă de chibrituri. În buzunarul de la piept – un pix „Parker” cu mina „king size” şi, bineînţeles, portofelul. Să ne oprim puţin la acesta. Are cusătura desfăcută acolo unde se îndoaie. Într-o despărţitură – nota

de plată a abonamentului telefonic, în alta – cărţi de vizită, apoi buletinul de identitate, o legitimaţie, o agendă telefonică, iar în despărţitura cu capac, patru sau cinci bancnote a câte o sută de lei. În sfârşit, în buzunarul pentru batistă – o periuţă albă de dinţi, cu păr negru de mistreţ...

— Aţi câştigat!

În timp *ce* vorbea, încercasem să-mi dau seama cum aflase toate acestea, dar căpitanul trecuse atât de repede în revistă conţinutul buzunarelor mele şi cu atâta precizie şi siguranţă, încât nu avusesem timp decât pentru a verifica exactitatea spuselor sale.

— Şi acum, pentru că tot mi-aţi numărat banii, am continuat, eu, şi aţi văzut că am cu ce să plătesc cele două sticle de vin, mai pun ceva lângă ele, ca să-mi spuneţi cum aţi reuşit să aflaţi toate acestea.

— Secret profesional! râse el.

Privindu-l, am avut impresia că muşcase cu poftă dintr-un măr ionatan. Acum ştiam de ce îmi fusese simpatic de cum îl văzusem în cabinetul colonelului Banu – râdea, arătând două şiruri de dinţi, ca într-o reclamă străină de asigurare pe viaţă.

— Nu-i, bineînţeles, nicio scamatorie la mijloc, spuse el serios. Cheile de la casă le-am simţit cu ocazia aglomeraţiei din troleibuz, iar cele de la maşină le-am auzit zăngănind în celălalt buzunar. Banii nu sună aşa şi, după cum am văzut, aţi dat tot mărunţişul picolului, care nici pe acesta nu-l merita; diviziunea cea mai mică pe care aţi primit-o de la chelner, ca rest, era o bancnotă de 3 lei. Şi, pentru că am ajuns la bani, când aţi plătit cafelele, aţi scos portofelul şi, deschizând despărţitura cu capac, v-aţi adus aminte că aveţi bani schimbaţi în buzunarul pantalonilor. Într-adevăr, aveaţi două bancnote de 25 şi una de 5. Cafelele au costat, cu bacşiş cu tot,

doisprezece lei. Aţi cumpărat un pachet mic de „Snagov” şi aţi primit, în loc de rest la 5 lei, o cutie de chibrituri. Aţi acceptat-o, pentru că în cea pe care o aveaţi mai erau doar câteva beţe.

— De brichetă cum aţi aflat?

— Simplu. Când aţi vrut să vă aprindeţi ţigara, aţi dus mâna la buzunarul pentru ceas, o secundă gândul v-a zburat în altă parte şi apoi aţi scos din buzunar cutia cu chibrituri.

— Bine, dar de ce cu gaze? Şi de ce defectă?

— Dacă era una obişnuită, cumpăraţi în loc de chibrituri o fiolă cu benzină. Apoi, judecând după felul cum vă îmbrăcaţi, după obiectele pe care le aveţi asupra dumneavoastră – ceas, cureaua lui, pixul Parker – pe acesta l-am observat când eraţi cu haina desfăcută – am dedus că bricheta trebuie să fie din acelea cu gaze, bănuiesc „Ronson”.

— Exact!

— Iar defectă, pentru că, de obicei, ele la noi se defectează destul de uşor. Sunt construite pentru butan, iar noi le umplem cu aragaz şi duzele se înfundă.

— Şi conţinutul portofelului?

— Când l-aţi deschis, am observat marginea notei de plată a abonamentului telefonic. Şi tot astfel buletinul de identitate, agenda telefonică. Iar după bombajul despărţiturii cu capac, de unde aţi vrut să scoateţi bani, am dedus că sunt cam patru-cinci bancnote de câte o sută. Acolo se ţin de obicei sutele şi nu încap decât împăturite.

— Actele maşinii cum de-aţi ştiut unde sunt?

— Din cele câteva cuvinte pe care le-aţi schimbat cu tovarăşul colonel Banu, am aflat că aţi fost la Circulaţie, unde aţi plătit o amendă, iar la ei toţi sunt invitaţi cu carnetul de conducere şi certificatul de înmatriculare a

maşinii. În portofel am văzut că nu le aveaţi. Dealtfel, permisul de circulaţie nici nu încape acolo. Nu ştiu de ce l-or fi făcut de dimensiuni atât de incomode!... Deci, trebuie să-l aveţi în unul din buzunare. De obicei în cel din spate, la pantaloni. Şi dumneavoastră, când m-aţi întrebat dacă n-ar trebui să scoateţi maşina din garaj, aţi dus mâna la buzunarul din spate, ca pentru a vă încredinţa că nu le-aţi uitat cumva la ofiţerul care v-a încasat amenda.

— Acum, periuţa de dinţi, pentru că aţi bătut cu ea toate recordurile!

— Periuţa de dinţi a constituit într-adevăr o problemă. Aţi avut-o întâi în buzunarul din dreapta al hainei şi, simţind-o în troleibuz, m-am întrebat ce poate fi obiectul acela ca un creion. Pixul l-am văzut în buzunarul de la piept. Un stilou nu putea fi... Şi tocmai pentru că vă era incomod s-o purtaţi acolo, aţi scos-o pe drum şi aţi pus-o în buzunarul pentru batistă, iar batista şi cutia cea nouă de chibrituri le-aţi mutat în locul ei. A fost exact momentul când am observat că hârtia de ambalaj poartă marca magazinului „Adam”. Am şi văzut raionul cu articole de parfumerie, şi cum am căutat şi eu o periuţă străină – din ale noastre îţi rămâne tot părul printre dinţi – am bănuit că aţi cumpărat una din acelea „Carpyr”, care au sosit acum câteva zile.

Am vrut să-mi aprind o ţigară.

— Pachetul l-aţi lăsat pe măsuţa de colo, arătă căpitanul. Tocmai pentru că în buzunare nu mai aveaţi loc şi nu vă place să umblaţi cu ele umflate.

— Trebuie să recunosc, aţi câştigat într-o notă de perfectă sportivitate cele două sticle de vin!

— Şi ceva lângă ele...

— O. K.! am exclamat eu.

— Îmi exersez spiritul de observaţie, nimic altceva.

Fără el, în meseria noastră, nu faci doi bani. Şi pentru că veni vorba, să vedem ce facem aici. Eu, dacă nu mă înşel, pentru asta sunt plătit!...

Să începem cu începutul. Ultima oară, Anca Petroveanu a fost văzută în viaţă duminică după-amiază, în jurul croi nouăsprezece. A sunat la uşa apartamentului vecin, i-a deschis chiar doamna Pleşa şi, cum declară aceasta, Anca Petroveanu a întrebat-o ce se întâmplă cu remizierul care aduce lapte în bloc, pentru că de câteva zile nu l-a mai văzut. Doamna Pleşa i-a răspuns că acesta continuă să vină, dar la ore mai târzii şi, la propunerea ei, Anca Petroveanu i-a adus şase borcane goale de iaurt şi banii respectivi. Dacă după aceea Anca Petroveanu a plecat în oraş sau a rămas acasă, nu mai ştie precis. Dar, după cum i s-a părut ei, pe la ora douăzeci şi treizeci de minute, a auzit maşina Ancăi Petroveanu oprindu-se în faţa blocului.

A doua zi, deoarece vecina ei nu se prezentase să-şi ridice borcanele de iaurt, spre seară, a sunat la uşă. Anca Petroveanu nu i-a răspuns. Mirosul de gaz începuse să se simtă pe holul scării, însă doamna Pleşa şi-a zis că el vine din stradă.

Abia în dimineaţa următoare, domnul Pleşa, care-i medic navetist la Buzău, şi-a dat seama că mirosul de gaz metan, acum foarte puternic, răzbate din apartamentul Ancăi Petroveanu. Şi, într-adevăr, Anca Petroveanu a fost găsită fără viaţă, acolo, pe divanul acela, arătă căpitanul spre ultima cameră. Alături de ea era o sticluţă goală de „Nozinan”— un somnifer franţuzesc – un pahar cu urme de apă şi toate robinetele aragazului de la bucătărie deschise la maximum.

— S-ar putea deci presupune că Anca a luat o doză puternică din somniferul acela şi, când a văzut că acesta începe să-şi facă efectul, a deschis robinetele aragazului.

— Să zicem... Dar atunci sticluţa cu „Nozinan” şi paharul de apă s-ar fi găsit în altă parte! În bucătărie, de pildă. De obicei, sinucigaşii îşi elaborează cât se poate de minuţios planul. Sunt însă cazuri, mai ales dacă hotărârea este luată în urma unui şoc foarte puternic, când se procedează într-o ordine cu totul inversă faţă de cea logică.

— În primul rând, cred că ar trebui să aflăm...

— Dumneavoastră vorbiţi la plural? m-a întrerupt căpitanul. Şi a exclamat: Mare cretin!

În timp ce încercam să mă conving că nu mie îmi fusese adresat cuvântul acesta drăguţ, căpitanul se îndreptă în grabă spre telefon, formă un număr şi îl ceru pe locotenentul major Paraschiv. Numărul acesta îl aflase însă consultându-şi agenda. La naiba, nu era chiar în regulă!...

— Maşina aţi cercetat-o? întrebă căpitanul.

Răspunsul fu negativ şi el ceru locotenentului major Paraschiv să facă imediat cale întoarsă.

— Şi mie mi-a scăpat din vedere, adăugă căpitanul. Probabil e jos, un moment...

Aşezând receptorul alături, luă poşeta victimei, scoase din ea certificatul de înmatriculare a maşinii şi, cu el în mână, ieşi pe balconul ce răspundea în stradă. Curios, ca toţi automobiliştii, l-am urmat, să văd ce maşină avea Anca Petroveanu. Era un Fiat-850, de culoare albă.

După ce căpitanul încheie convorbirea cu locotenentul major Paraschiv, intrigat, l-am întrebat prin ce asociaţie de idei i-a venit maşina în minte.

Râse.

— Când am pus sub semnul întrebării pluralul, m-am gândit în acelaşi timp că autoturismul pe care îl aveţi ne-ar putea fi de folos. Şi atunci mi-am amintit că victima are şi ea o maşină. Maşina despre care doamna Pleşa a

declarat că a auzit-o oprindu-se în faţa blocului în jurul orei douăzeci şi treizeci de minute. Deci, ea trebuie să fi rămas jos, în stradă. Dacă este adevărat ce-a spus soţia doctorului, atunci, în această oră şi jumătate, s-a întâmplat acel ceva care a determinat-o pe Anca Petroveanu să ia tragica hotărâre. Pentru că nu te aprovizionezi cu şase borcane de iaurt ştiind că nu vei mai avea nevoie de ele! Iar în acea, să-i zicem fatidică, oră şi jumătate, Anca Petroveanu a fost cu maşina!

— Spuneam că în primul rând ar trebui să aflăm cauza...

— Şi într-o ipoteză şi în alta.

— Adică, cealaltă ar fi că avem de-a face cu o crimă?

— Da. Aşa susţine şi doamna Pleşa. Ea a declarat organelor de miliţie, care au venit să deschidă uşa apartamentului când soţul ei a dat alarma, că nimic pe lume n-o va face să creadă, având în vedere datele sufleteşti şi modul de viaţă al victimei, că este vorba de sinucidere.

— Dar asta este o chestiune subiectivă!

— Subiectivă. Subiectivă ca şi atmosfera odihnitoare a acestui apartament. Faptul că ea n-a lăsat nicio scrisoare, niciun rând cel puţin este însă o realitate, nu?

— Înclinaţi, deci, spre o crimă?

— Nu înclin spre nimic. Am remarcat doar.

— Cine-i totuşi această Anca Petroveanu?

— Deocamdată ştim doar că profesa avocatura şi că provine din familia unui profesor universitar. Să trecem însă la treabă.

Căpitanul Pascu luă poşeta victimei şi, scoţând din ea buletinul de identitate, citi cu voce tare cele câteva date înscrise acolo.

— O femeie încă tânără! remarcă el şi întorcând pagina exclamă: Şi pe deasupra destul de bine! Dacă în

fotografia din buletin arată aşa, ce trebuie să fi fost în realitate!

Nu, despre Anca Petroveanu nu se putea spune că fusese o femeie frumoasă, în accepţiunea curentă a acestui cuvânt. În afară doar de gura ei cu buze senzuale, desenate aproape rotund, în rest – o faţă puţin asimetrică, cu fruntea cam bărbătească, bărbia energică, scoase şi mai mult în evidenţă de o pieptănătură scurtă, cu părul rebel. Totul emana însă un anumit farmec, poate din pricina ochilor nu prea mari, dar vioi şi mai ales inteligenţi, probabil puţin saşii când privea undeva fix. Ceea ce nu era aici cazul.

Scoase, rând pe rând, din poşeta Ancăi Petroveanu, pe masă se găseau: un ruj, o pudrieră, un pachet de ţigări „Kent”, două batiste, dintre care una mai mică, murdare de ruj...

— Scrisoarea lipseşte, spuse ca pentru sine căpitanul Pascu, ţinând în mână un plic de format occidental. Citi ştampila poştală: „Paris, 9 ianuarie”. De ce păstra ea de atâta vreme acest plic în poşetă şi încă fără scrisoare? Ia să vedem, figurează vreun nume străin în agenda ei telefonică? Kandel Fred 140 440, spuse el la un moment dat.

— Numărul de telefon al unui hotel! am zis eu cu voce sigură, demonstrând căpitanului o formidabilă intuiţie de detectiv sadea.

El însă nu spuse nimic şi luând cartea de telefon găsi acolo, negru pe alb, ceea ce perspicacitatea mea mă făcuse să presupun încă de la bun început. Numărul de telefon era al hotelului „Ambasador”.

În rest, poşeta nu conţinea nimic interesant şi în timp ce căpitanul Pascu începu să cerceteze sistematic sertarele unei comode, la uşă se auzi sunând.

Era locotenentul major Paraschiv. Căpitanul îi înmână

cheile Fiat-ului şi acesta coborî în stradă. Când am ieşit ceva mai târziu pe balcon, maşina era realmente asaltată de o droaie de copii, pentru care operaţia efectuată de ofiţerul de miliţie constituia un spectacol cât se poate de inedit.

În scurt timp, acesta se întoarse în apartament.

— Ei? îl întrebă nerăbdător căpitanul.

— Lângă aparatul de radio, câteva impresiuni digitale mai vechi ale victimei, trei mucuri de ţigară în scrumieră, două foarte vechi de ţigări „Kent”, unul de „Carpaţi” cu filtru, foarte recent, arătă el cutiuţa din material plastic în care se vedeau cele trei mucuri de ţigară.

— Le puteţi determina vechimea? am întrebat eu curios.

— Da. Şi încă cu o exactitate de până la o jumătate de oră. Bineînţeles prin analize de laborator. Continuă, întorcându-se spre căpitan: Apoi, câteva fire de stofă pe spătarul scaunului din dreapta, un bilet de autobuz şi două fire de păr şaten închis, cred, bărbătesc. În cutia de bord am găsit carnetul ei de conducere şi poliţa asta de asigurare a maşinii. Le înmână căpitanului, adăugind: îşi asigură pe încă un trimestru maşina, când ştie că peste câteva zile nu va mai fi?!

— Se pot petrece multe în câteva zile! nu fu de acord căpitanul. Da, spuse el examinând poliţa, a încheiat asigurarea în 7 martie, iar acum câteva zile a prelungit-o pe încă un trimestru.

Gândindu-mă mai de mult să-mi asigur maşina în perioada de vară, şi cum depusesem şi o cerere de paşaport pentru Austria, am luat poliţa cu intenţia de a prospecta condiţiile de acordare a despăgubirilor în caz de accident, dar, în aceeaşi clipă, în cameră izbucni soneria telefonului. Am tresărit fără să vreau, ca şi cum Anca Petroveanu ar fi apărut deodată acolo.

— Alo, daaa, îşi modulă căpitanul vocea.

Se auzi destul de clar o voce de bărbat.

— Asasinul! am exclamat eu în şoaptă şi, apropiindumă în vârful picioarelor de aparat, am întins urechea la pândă.

— Nu, n-aţi greşit, casa Petroveanu. Anca este plecată pentru câteva zile din Bucureşti. Cine să-i spun c-a sunato, vă rog?

— Alexandru, spuse bărbatul de la celălalt capăt al firului.

— Alexandru Greceanu? întrebă căpitanul.

— Niciun Greceanu! Sunt fostul ei soţ.

— O să-i comunic, făcu căpitanul, dar fostul soţ al Ancăi Petroveanu aşezase receptorul în furcă.

— De ce nu l-aţi chemat aici? Am fi aflat lucruri cât se poate de interesante!

— Totul la timpul său, spuse Pascu, mutându-şi privirea de la persoana mea.

M-am străduit să pricep de ce nu era încă timpul să se stea de vorbă cu fostul soţ al Ancăi Petroveanu.

CÂND SE RIDICĂ PROBLEME DE UMANIZARE

Începuse să-mi fie foame, iar căpitanul nu mai termina odată. Cerceta, metru cu metru, întregul apartament. Era o adevărată percheziţie. „Intra în viaţa victimei”, am înţeles eu de data aceasta, însă fără ca el să-mi spună ceva. Şi oricât de interesantă putea fi cotrobăirea unor sertare străine, examinarea fiecărui obiect în parte, a zeci de fotografii, totuşi, ceea ce făcea căpitanul Pascu nu se putea compara cu o urmărire în noapte cu peste 160 de kilometri pe oră, cu schimb de lumini, cu viraje tari, cum văzusem într-un film românesc foarte poliţist şi

extraordinar de psihologic totodată.

De fapt, şederea în apartamentul acesta nu era chiar atât de plicticoasă, câteva „Paris Match”-uri începuseră să-mi ţină de urât.

Nu era prea echitabil, dacă ne gândim că în vremea asta căpitanul Pascu muncea. Dar el – singur spusese – era pentru asta plătit! M-am dus în baie să-i propun o cafea. L-am găsit ţinând în mână un atribut nu prea igienic al lenjeriei feminine.

— Ce dracu’, dom’le!... am exclamat eu.

— Asta ni-i meseria... dacă vreţi. Privim mereu în coşul cu rufe murdare al societăţii. Aţi dori să vedeţi lucrurile într-o formă idealizată... Ele nu sunt.

— Chiar am vrut să vă întreb, aveţi vreun hobby, vreo pasiune, ceva?

— Da, cânt la violoncel în orchestra de cameră a Miliţiei.

— Nu, fără glumă, nu aveţi vreo pasiune, cumva? Altfel nu vă pot umaniza. Riscaţi, deci, să rămâneţi o „simplă schemă”, un „clişeu”, un „om fără carne şi oase”... Iar literatura fără eroi e un nonsens. Chiar asta de aventuri, cu toate particularităţile ei recunoscute de critici! Eroi cât mai bogaţi sufleteşte, înzestraţi cu complexitatea reală a oamenilor! Pentru că, altfel, e literaturizare şi nu viaţă vie!

— Ei, dacă aşa stau lucrurile, atunci puteţi scrie că de obicei, duminica după-amiaza, mă întâlnesc cu câţiva prieteni cu care, în timp ce urmărim meciurile de fotbal la televizor, jucăm câte un poker.

— Nu, poker nu merge pentru un ofiţer de miliţie. S-ar putea bănui că jucaţi chiar pe bani. Iar asta este exclus! Poate creşteţi broaşte ţestoase? Sau de ce n-aţi colecţiona căzi de baie, de pildă? Sau cam aşa ceva. Ceva din care să reiasă că aveţi o structură sufletească cu totul aparte.

Deh!!...

— Da, e adevărat... spuse căpitanul cu părere de rău.

— Lăsaţi, găsesc cu... Ce-ar fi să facem o cafea? Ţine şi de foame...

— Nu, cafea nu. Mergem îndată să mâncăm undeva. Priviţi acest prosop, mi-l arătă Pascu. L-am găsit pus la „negre", deasupra. După cum se prezintă, nu s-ar putea spune că a fost folosit mai mult de două sau trei ori. Dungile formate prin împăturire şi călcare sunt evidente. Dar iată aici urme de murdărie stranie. O dată aruncat la „negre", altul n-a mai fost scos. Pe porţelanul chiuvetei am găsit câteva pete mici, maronii, ca nişte stropi uscaţi, proveniţi de la spălarea unor ceşti de cafea. Granulele se văd şi cu ochiul liber, însă cu lupa le poţi recunoaşte mai bine. Şi îmi întinse o lupă nu prea mare, într-o îmbrăcăminte de piele.

Erau într-adevăr granule de cafea.

— Este ca şi cum cineva ar fi spălat aici două ceşti de cafea...

— De unde ştiţi că două?

— Aveţi răbdare. Ar fi spălat în grabă două ceşti de cafea, le-a şters cu prosopul, pe acesta l-a aruncat în coşul cu rufe murdare, iar ceştile de cafea... Ceştile de cafea nu-s nicăieri.

— Cum nicăieri?

— Foarte bine. Este, desigur, doar o ipoteză... Uitaţi-vă ce se întâmplă: aici găsim urme ce provin de la spălarea a două ceşti de cafea, în timp ce în chiuveta de bucătărie se află o ceaşcă de ceai, cu zaţ uscat de cafea. Şi tot acolo un ibric murdar, plin cu apă, iar în el o linguriţă cu care s-a mestecat cafeaua.

— Am înţeles. Aceasta, presupunând că Anca Petroveanu bea o singură cafea pe zi. Ceea ce nu cred, având în vedere porţia dublă a ceştii de ceai! Ultima a fost

cea al cărei rest se găseşte în chiuveta din bucătărie, iar urmele de aici provin de la una precedentă!

— Vra să zică, dumneata încerci să mă convingi, nu fu de acord căpitanul, că Anca Petroveanu, această femeie de o pedanterie evidentă, demonstrată de tot ce ne înconjoară, cu mănuşi de menaj lângă chiuveta bucătăriei, cu două prosoape pentru şters vasele, unul de in, celălalt de bumbac, amândouă curate, agăţate frumos în cuier, s-a dus la baie să-şi spele ceaşca de cafea, pe care a şters-o apoi cu prosopul ei abia scos din sertarul în care ţine săpunuri „Cadum” pentru a parfuma prosoapele?!...

— Tocmai de aceea l-a aruncat la coş, am spus eu fără să cred.

— Numai că ea nu aruncă – aşază rufele murdare în coş!

Avea alonjă, nu glumă, căpitanul.

— Bun. Să auzim mai departe! am propus eu.

— Mai departe urmează întrebarea: unde sunt cele două ceşti de cafea? Două, pentru că două lipsesc din serviciul ei chinezesc de cafea.

— Le-a spart, poate, am zis.

— Praful depus pe cele patru, continuă căpitanul, fără a mă lua în seamă, arată că una din ele n-a mai fost folosită de aproape o lună, iar restul de foarte mult timp. Unde sunt însă cele spălate în chiuveta din baie?

— Presupuneţi, deci, că ele au fost folosite cu ocazia unei vizite?

— Exact! Când ai un musafir, nu-l serveşti pe el într-o ceaşcă dintr-un serviciu chinezesc, iar ţie îţi pui cafeaua într-o ceaşcă de ceai. Anca Petroveanu păstra cele două ceşti din serviciul chinezesc, cu farfurioarele respective, la îndemână, în bucătărie, şi le folosea când avea câte un musafir. Iar când era singură, fiind mare băutoare de cafea – ceaşca de ceai.

— Aşadar, musafirul a băut cu Anca o cafea şi a spălat ceştile...

Căpitanul m-a întrerupt şi a continuat:

— Când a adus cafelele, musafirul a rugat-o să-i dea şi un pahar cu apă, ea s-a întors la bucătărie, iar el, în acest timp, i-a turnat un somnifer în cafea.

— E prea roman-roman!

— Să zicem, da. Pentru că în viaţă lucrurile se petrec, de cele mai multe ori, mult mai simplu. Când Anca Petroveanu a adormit, musafirul ei a culcat-o pe divan – trec peste celelalte operaţiuni, pe care nu le pot presupune decât foarte aproximativ – a spălat ceştile deasupra chiuvetei din baie, pe care a clătit-o apoi bine cu apă... Stropii găsiţi de mine sunt foarte mici, nici nu i-a observat probabil, dacă ne gândim la tensiunea în care se afla. A şters ceştile cu prosopul care îi era la îndemână şi s-a dus cu ele la bucătărie. Aici însă, văzând ceaşca din chiuvetă, n-a mai ştiut unde să le pună. Oriunde le-ar fi aşezat, erau stinghere. Două ceşti alăturate indicii totdeauna un musafir. Iar el tocmai acest lucru nu-l dorea. Ceaşca din chiuvetă i-a sugerat ideea de-a le lua cu sine.

Am vrut să spun ceva, dar ne-am pomenit cu colonelul Banu sunând la uşă. A ascultat raportul căpitanului, notându-şi în două rânduri ceva într-un carneţel, iar când acesta a început să se lanseze în presupuneri tot mai complicate, l-a întrerupt:

— Am impresia, tovarăşe căpitan, că te-ai molipsit de la colega, spuse colonelul arătând spre mine. Intuiţii, deducţii, inducţii... Literatură... Pentru început nu-i rău. O crimă însă nu e un tablou abstract, precum pânzele unui pictor care aruncă pahare pe fereastră! Aici nu poate rămâne nimic neînţeles, neexprimat... Inefabilul ţine de artă... La noi însă, lucrurile sunt cât se poate de terre-à-terre, dacă vrei. Totul trebuie explicat, demonstrat,

susţinut...

Tare deştept colonelul Banu, ca şef!

Continuam să răsfoiesc, neutru, o revistă, prefăcându-mă – ca să nu-i dau satisfacţie – că nu-l aud, cu toate că tare aş fi vrut să-i spun câteva în legătură cu teoriile astea „estetice" care îmi fuseseră de fapt mie adresate. Era însă căpitanul de faţă, intervenţia mea ar fi fost lipsită de tact. Eram ca un buldog în spatele unui gard cu grilaj.

La plecare şi-a cerut scuze, invocând o neprevăzută şedinţă de lucru – blamatului cuvânt „şedinţă" i-a fost lipit termenul „de lucru" sau „cu un pronunţat caracter de lucru" şi totul a devenit O.K. — deci, o neprevăzută şedinţă de lucru, datorită căreia va trebui să amâne ieşirea noastră la un restaurant pentru o altă seară, scuze pe care le-am acceptat bucuros, gândindu-mă la pariul pierdut – două sticle de vin şi ceva alături, în favoarea căpitanului.

— Ne-a cam dezumflat colonelul! am spus, când am rămas din nou singuri, aprinzând un „Kent".

— Nu ne-a dezumflat deloc! Vrea probe. Asta vreau şi eu. Acum cred că am putea sta de vorbă cu vecina de aici.

— Şi de mâncat când mai mâncăm? am întrebat eu, alarmat de uitarea sa de sine. Zelos om, căpitanul!

— Da, aveţi dreptate. Poate cumpărăm ceva de la „Alimentara", ce ziceţi?

— La doi paşi avem „Grădiniţa". Un „meniu fix" – nouă lei şi cincizeci de bani. În care intră şi o prăjitură de casă! l-am îmbiat eu.

A acceptat. Şi după ce ne-am ghiftuit cu o supă rece – avuseseră grijă să nu aibă ce să se sleiască în ea –, friptură de porc la tavă, ale cărei felii fuseseră tăiate – în vederea unei mai bune masticaţii, desigur – la maşina de tăiat şuncă şi un măr degerat, am trecut vizavi, la „Podgoria", să bem o cafea. Adică, să ne facem siesta.

Astfel, într-o excelentă stare de spirit, ne-am întors în apartamentul Ancăi Petroveanu şi, după ce m-a asigurat că nu-mi va deconspira calitatea în care mă aflam acolo, lăsând să se înţeleagă că sunt tot de la Miliţie, căpitanul s-a dus s-o cheme pe doamna Pleşa la noi.

A intrat întâi cu buzele, de parcă până atunci cântase la trompetă, o cuconiţă vioaie, foarte plăcută vederii, gătită ca de teatru, numai că în locul unei rochii de seară purta un mini-capot. Ceea ce, de fapt, e totuna.

— Credeam că nu vă mai interesează declaraţiile mele! spuse ea supărată.

Am înţeles: de azi-dimineaţă aşteaptă s-o tot chemăm şi acum ştie pe de rost tot ce vrea să ne spună.

— Nu, cum s-ar putea?! am protestat eu, pentru că mie mi se adresase vecina.

— Luaţi loc, doamnă! o invită căpitanul.

Ea însă se aşeză cu faţa spre mine, ca la un interogatoriu, şi am fost nevoit să pun lucrurile la punct:

— Tovarăşul căpitan conduce ancheta. Cu dumnealui o să staţi de vorbă.

— Da? se întoarse doamna Pleşa, surâzându-i căpitanului.

Nu înţelegeam de ce se bucura atâta şi nici timp n-am avut să înţeleg, pentru că m-am pomenit cu ea întrebându-mă:

— Şi dumneavoastră, ce grad aveţi?

Ce era să-i răspund?

— N-am niciun grad, am spus eu după o clipă de ezitare.

— Aaa, sunteţi agent secret... zâmbi doamna Pleşa complice, privindu-mă de parcă aş fi fost un pachet cu drojdie de bere expus în galantar înainte de Paşti.

Îmi convenea.

— V-aş ruga să povestiţi tot ce ştiţi despre victimă, o

invită căpitanul, destul de autoritar, după ce înainte tuşise scurt, ca pentru a atrage atenţia.

— În primul rând, aş vrea să spun că nu pot crede în ruptul capului într-o sinucidere. Nu, duduia Petroveanu nu putea să recurgă la un asemenea gest!

— Pe ce vă bazaţi spunând asta?

— Dacă aţi fi cunoscut-o, aţi fi spus şi dumneavoastră acelaşi lucru. Era o femeie de viaţă... Dacă aţi şti cât de mult iubea ea viaţa! Şi o trăia, trecând peste convenţii, prejudecăţi şi aşa mai departe.

De toate acestea ne dădusem şi noi seama, examinând cele câteva zeci de fotografii găsite într-unul din sertarele scrinului, dar căpitanul vru să ştie la ce anume se referise ea.

— Adică? ceru el precizări.

— Cum să vă spun... Noi ne-am mutat aici acum vreo trei ani şi, după ce am făcut schimbul de locuinţă, cea care a locuit aici înainte m-a prevenit: „Să-ţi păzeşti, doamnă, soţul, pentru că pe cine pune Anca ochii, nu-i scapă!” Mai târziu, când am cunoscut-o mai bine, şi cred că sunt singura din bloc care i-a intrat în casă – cu locatarii ceilalţi se saluta şi atât – mi-am dat seama că nu este femeia care să-ţi ia bărbatul. Ea făcea pasiuni fulgerătoare şi aproape tot atât de fulgerător îi trecea.

— Unul, mai constant, n-aţi observat?

— Ba da, dar am auzit că este fostul ei soţ. Un domn distins, cu păr grizonat... Aşa ca al dumnealui, arătă ea spre mine.

— Nu, vă rog, am protestat eu, al meu e din „pachet”!

— Zău? a exclamat ea admirativ. Aveţi pe cineva care primeşte? Şi se poate comanda să-ţi trimeată ce vrei?

— Glumeşte, doamnă!... interveni căpitanul, aruncându-mi o privire duioasă!

— Da, da, îşi dădu ea în sfârşit seama.

— Cât de des o vizita domnul acela, despre care aţi auzit că este fostul ei soţ?

— N-aş putea să vă spun cu precizie. Cam o dată sau de două ori pe lună. Sau chiar mai des, vara.

— Când l-aţi văzut în ultimul timp?

— Nu l-am văzut de mult. Dacă îmi amintesc bine, era într-o duminică... Da, da, era într-o duminică. Avea un buchet de flori. Noi tocmai ieşeam la plimbare.

— Nu v-aţi putut da seama ce fel de relaţii erau între ei?

— Nu, asta n-aş putea să vă spun. De câte ori i-am văzut împreună, el era cât se poate de reţinut, iar ea, ca întotdeauna, veselă, turuind şi râzând într-una.

— Cine v-a spus că este fostul ei soţ?

— Madam Lena. Femeia care face curăţenie pe scări şi dă focul la calorifer iarna. Mai are trei blocuri, da' stă la noi. Ce, câte patru sute de lei de bloc pe lună e rău? Nu tu impozit, nu tu cotizaţii!...

— Spuneţi-mi, n-aţi avut niciodată impresia că această veselie debordantă era una nefirească, impusă, pentru a ascunde o traumă sufletească? Sau pentru a brava, poate?

Nu l-am înţeles pe căpitan. De ce era nevoie să complice lucrurile când ele erau simple, clare, evidente?! Şi nu era vorba numai de declaraţiile doamnei Pleşa, ci de întreaga atmosferă a acestui apartament!

— Niciodată! spuse ea ferm. Cum venea acasă, punea magnetofonul. De multe ori o auzeam dansând singură.

— Când a sunat la uşa dumneavoastră ca să vă întrebe ce se întâmplă cu remizierul care aduce lapte în bloc, n-aţi remarcat la ea ceva deosebit? Era aceeaşi din totdeauna?

— Da. Mi-a spus că seara nu mănâncă decât un borcan de iaurt şi doi biscuiţi. După ce-a lăsat borcanele goale la mine, a coborât scările. Întotdeauna am văzut-o numai cu

bărbaţi bine! şi în vocea ei se simţea o uşoară invidie.

— Primea des vizite?

— Destul de des. Era, în fond, o femeie liberă! Cu toate că uneori...

— Ce vreţi să spuneţi?

— Mai multă discreţie nu i-ar fi stricat, cred. Prea libertină, cum spune soţul. În blocul de vizavi este un băiat care, în loc să-şi facă lecţiile, mereu o pândea la fereastră, din spatele perdelei. Vara umbla, cred, goală prin casă. „Scuză-mă puţin, sunt goală-goluţă”, am auzit-o spunând o dată când cineva a sunat la uşă.

— Se aude prin perete din apartamentul vecin?

— Cum o să se audă?! Asta e bloc vechi! Doar dacă ferestrele sunt deschise, cum avem balcon comun, atunci se aude.

— În seara aceea a primit vreo vizită? Aţi auzit pe cineva vorbind la ea?

— Nu, n-am auzit. Nu întotdeauna se aude.

— Ne-aţi spus că, după ce v-a lăsat borcanele de iaurt, a coborât scările. Bănuiţi că a plecat în oraş?

— Cred că da, pentru că, pe la opt şi jumătate, am auzit maşina ei oprindu-se în faţa casei.

— De unde ştiţi că la ora aceea şi nu mai târziu?

— Se sfârşise de puţin timp telejurnalul.

— Poate era o altă maşină?... Sunt o mulţime de autoturisme parcate în stradă şi printre ele, trei Fiat-uri 850.

— Da, poate nu era maşina ei... Cu toate că numai ea trântea uşa aşa. Întâi mai încet, a doua oară cu putere, ca şi cum prima dată nu s-ar fi închis, şi încerca clanţa.

— Unde aţi auzit că s-a oprit maşina?

— Chiar sub balconul meu.

— Adică exact unde se găseşte acum?

— Da, acolo.

— Avea obiceiul să circule şi pe zăpadă cu maşina?

— N-a fost zi aproape să nu plece cu ea. O auzeam cum o încălzea dimineaţa. Cred că şi la tutungerie se ducea cu maşina.

— După ce-a coborât scările, n-aţi auzit maşina plecând?

— Nu. Poate, negăsind loc în faţa blocului, o parcase dimineaţa ceva mai încolo.

— Unde lucraţi?

— Sunt asistentă medicală.

— Anca Petroveanu n-avea un program fix, pleca mai târziu de acasă, nu?

— Da. O auzeam, pentru că lucrez în ture. Acum, fiind suferindă, numai în două.

— Astăzi în ce tură sunteţi?

— Sunt în concediu medical.

— De când?

— De ieri.

— Cine v-a eliberat certificatul medical?

— Policlinica de care aparţin. Dar de ce întrebaţi? se nelinişti ea.

— Am întrebat... Spuneţi-mi, prietene nu veneau la Anca Petroveanu în vizită?

— Nu, n-am văzut. Şi nici nu cred că avea. Niciodată n-am văzut-o în patru, sau în trei, cu încă o pereche...

Se auzi soneria telefonului, căpitanul se îndreptă spre aparat, dar se opri deodată din drum.

— Doamnă Pleşa, i se adresă el, fiţi bună şi răspundeţi dumneavoastră. Spuneţi „alo” şi-mi predaţi imediat receptorul. Eu o să vi-l restitui, iar dumneavoastră îi comunicaţi că Anca este plecată pentru o săptămână din Bucureşti. Întrebaţi cine o caută. Sunteţi o prietenă.

Telefonul mai sunase de câteva ori, dar, de fiecare dată, la auzul vocii căpitanului, legătura fusese întreruptă

de la celălalt capăt al firului.

Doamna Pleşa îşi jucă rolul perfect, numai că bărbatul care telefonase nu vru să-şi spună numele, încheind cu un „mulţumesc” sec.

— Ce altceva mai ştiţi despre vecina dumneavoastră? o întrebă căpitanul aşezându-se şi, nu ştiu de ce, dar vocea sa sună cam sever.

— Altceva nimic. Am auzit că e dintr-o familie foarte bună... Dealtfel se şi vede... arătă ea în jur. Din câte spune madam Lena, tatăl ei a fost profesor universitar, iar mama ar fi avut o moşie sau aşa ceva.

— Mai aveţi ceva de adăugat la cele declarate?

— Nu, spuse ea cu părere de rău.

— Vedeţi, dumneavoastră respingeţi ideea unei sinucideri...

— Categoric!

— ...Dar nimic nu vine să sprijine pe aceea a unei crime. Noi n-am găsit, cel puţin până acum, niciun indiciu care...

— Bine, pentru asta trebuie să te naşti! Să ai fler, cum s-ar spune.

— Indiscutabil, acceptă căpitanul remarca ei cât se poate de măgulitoare. Sinuciderea aceasta pare oarecum paradoxală dacă ne gândim... Ştiam că am avut intenţia să vă mai întreb ceva, dar uitasem ce. Spuneţi-mi, n-aţi întâlnit printre foştii sau actualii prieteni ai vecinei dumneavoastră vreun cunoscut?

— Nu, clătină ea din cap.

— Gândiţi-vă bine! o invită căpitanul. Ne-ar putea fi eventual de folos informaţia dumneavoastră.

— Nu, n-am întâlnit.

— De un anume medic, Ion Cărtărescu, aţi auzit?

— A, da... Dar nu erau prieteni... Lucrează la noi la spital, spuse ea cu naturaleţe.

— Când a cunoscut-o pe Anca Petroveanu?

— Astă-iarnă. A venit într-o zi la noi în vizită, maşina Ancăi nu pornea din cauza frigului şi cum el e un automobilist destul de vechi, a ajutat-o să scoată bujiile, să le încălzească la aragaz... Apoi maşina a pornit. Nu ştiu însă dacă s-au mai întâlnit după aceea.

— S-a întâmplat dimineaţa?

— Nu mai reţin. Cel puţin aşa mi-a povestit doctorul Cărtărescu.

— Noi vă mulţumim foarte mult – se ridică Pascu, în semn că discuţia era încheiată – şi vă promitem că o să facem tot posibilul să găsim priceperea necesară pentru a lămuri acest caz.

După ce o conduse curtenitor pe doamna Pleşa până la uşă, căpitanul spuse, revenind în cameră, ceva foarte drăguţ la adresa ei şi mă luă în primire:

— Ce dracu' vă uitaţi aşa la picioarele ei?!

M-am apărat:

— Sigur, vă e uşor să vorbiţi, eraţi în partea cealaltă a mesei!...

— Special m-am aşezat, piei, satano!

Când ne-am oprit din râs, căpitanul propuse să stăm de vorbă cu madam Lena şi adăugă uitându-se la ceas:

— Numai dacă nu s-a întors adolescentul de vizavi de la şcoală.

L-am urmat în cealaltă cameră.

— Toată dimineaţa ne-a spionat de după perdeaua ferestrei, arătă el spre blocul de pe partea cealaltă a străzii.

Clădirea avea un hochparter, etajul era mai ridicat decât al nostru şi băiatul putea privi încoace fără ca balconul de la apartamentul Ancăi Petroveanu să-l stânjenească în vreun fel.

— Şi acum, vă rog să-mi spuneţi şi mie cum aţi aflat

despre doctorul acela, Cărtărescu, nu m-am mai putut eu abţine.

— Foarte simplu. Când domniţa aceasta cu picioare frumoase şi mini-capot mi-a spus că lucrează numai în două ture acum, am înţeles despre ce spital este vorba. Iar în agenda telefonică a Ancăi Petroveanu, în dreptul numărului de telefon al lui Ion Cărtărescu, stă scris: Spitalul de urgenţă. Bineînţeles, ea este convinsă că eu ştiu mult mai multe. Dacă vor fi existând mai multe. Atuurile acestea nu sunt de neglijat!

Da, mai aveam câte ceva de învăţat.

Madam Lena era o femeie de vreo cincizeci de ani, nefiresc de slabă, cu părul albit înainte de vreme, îmbrăcată în doliu, cu rochie şi ciorapi negri, dar cu sprâncenele trase cu creionul şi buzele făcute cu ruj. Intrând în casă, izbucnise deodată în plâns, se stăpânise însă repede şi după ce îşi şterse ochii încercă să se justifice, adresându-mi-se:

— Ce femeie era, dom’le şef! Ce suflet de om! oftă ea.

— Staţi jos, madam Lena, o invită căpitanul.

— Nu, lăsaţi, spuse ea respectuos. Cum o să stau jos?!

— Când aţi intrat în câmpul muncii?

— Păi dumneavoastră nu ştiţi?!

— V-aţi calificat imediat caloriferistă?

— Nu, întâi m-au dat la o filatură de bumbac, da’ n-am stat decât vreo două luni... Mă tot puneau să le povestesc...

Şi cât de stupidă mi se păruse întrebarea căpitanului referitoare la intrarea ei în câmpul muncii! Poate şi pentru faptul că nu mai auzisem expresia de prin ’54. Sensul ei a rămas în mintea multora şi tocmai pe el l-a vizat întrebarea. Adusă brusc la trecut, madam Lena spuse firesc ceea ce nimeni nu ştia pe strada aceasta, ceea ce de mult uitase şi ea. Trăgea cu gloanţe oarbe

căpitanul, dar nimerea în plin!

— Spuneţi-mi, ce părere aveţi despre sinuciderea asta? o întrerupse el. Care-i numele dumitale?

— Elena Bocanc. Nici eu nu ştiu ce să mai spun. Stau şi mă-ntreb: de ce era să-şi ia viaţa? Ce-i lipsea? Nimic nu-i lipsea! Tânără era, frumoasă era... Bani avea, iar când nu-i ajungeau, mai vindea câte un tablou... Că le moştenise de la domn' profesor.

— L-aţi cunoscut?

— Nu. Când m-am mutat eu aici era dus la un sanatoriu şi acolo a murit. Să vă spun drept, eu bănuiesc că-i o crimă la mijloc.

— Ce vă face să credeţi?

— Aşa simt eu. A omorât-o cineva! Altfel nu se poate. Ca mine n-o cunoaşte nimeni aici! Şi nici nu avea ea aici cu nimeni nimic. Eu îi făceam curat vinerea, îmi dădea cincizeci de lei, plus cinşpe lei pentru masă, că ea servea prânzu' în oraş, iar dimineaţa – o bucăţică de şuncă cu pâine prăjită şi o cafea neagră. Cât despre seară, îi ajungea un borcan de iaurt. Ţinea hardughia aia de frigider mai mult pentru apă. Să-ncuie ea vreodată ceva de mine? Doamne fereşte! Şi cum vorbea... Un rău n-a făcut cuiva. Ce nu-i spuneam, ea râdea. O femeie mai veselă şi mai delicată n-am auzit!

— După cum înţeleg, dumneavoastră i-aţi fost foarte ataşată...

Madam Lena izbucni din nou în plâns.

— N-aveam amândouă pe nimeni. O iubeam ca pe fata mea! spuse ea printre lacrimi.

— Fiind de-a casei, aţi fi putut, deci, să vă daţi seama dacă în ultimul timp a intervenit ceva care să-i determine acest gest.

— Nu, a fost până în ultima zi aşa cum era întotdeauna.

— Sau, poate, aveţi vreo bănuială în legătură eu cineva?...

— M-am gândit şi eu... De ce să spun, ar fi cu păcat.

— Nu s-a certat cu nimeni? Sau n-a mai vrut să se întâlnească...?

— Nu, eu nu ştiu.

— Pe fostul ei soţ îl cunoaşteţi?

— Pe domnul inginer? îl cunosc.

— Care erau relaţiile între ei?

— A, foarte bune. Ţineau unul la altul ca doi fraţi. El, după ce s-a despărţit de duduia Anca, s-a însurat. Are şi un băieţel. A venit cu el aici. Nu exista Paşte sau Crăciun sau de 3 iulie, când era ziua duduii, să nu vină cu flori! Cam sever aşa, da' încolo, om foarte bun şi manierat.

— Ce vizite mai primea?

— Ei, aşa, ca oricine... Venea lume în casă. Eu nu ştiu, nu era treaba mea.

— Bărbaţi veneau?

— Lume...

— Eu înţeleg sentimentele dumitale... Se spune că despre morţi nu trebuie să vorbeşti decât de bine...

— Asta doamna doctor Pleşa v-a spus! Da' c-a venit la mine, acu' vreo trei ani, să-l spionez pe bărbatu-su nu v-a spus, ai? îi era frică că-i ia duduia Anca odoru'!

— Cum a venit?

— Aşa, a venit. A venit jos, la mine, să-mi spună că-mi dă două sute, să trag cu ochiul dacă intră domn' doctor Pleşa, când ea-i plecată la serviciu, la duduia Anca. Mie îmi trebuiau banii ei?! „Fugi, doamnă, de-aici! Nu mă ocup eu cu murdării de-astea!" i-am zis.

— Duduii Anca i-aţi spus de propunerea pe care v-a făcut-o doamna Pleşa?

— Nu. Mi-a fost ruşine să-i spun. Bărbaţi veneau. Şi ce dacă veneau? Aduc ele bărbaţi mironosiţele astea

măritate!... Lasă că ştiu eu: sunt cinstite numa' alea care nu pot! Da' nu-i una să nu-i dea inima ghes! Şi totuna-i!

Am izbucnit în râs, amuzându-mă de teoriile lui madam Lena, ceea ce îl făcu pe căpitan să-mi arunce din nou o privire duioasă.

— Vreţi să spuneţi de maşina aia care venea dimineaţa?

— Ei, văd că ştiţi şi singur... Aşa că ce să mai vorbim?!...

— Rude nu avea, spuneţi?

— Nu, n-am auzit-o niciodată.

— Poate în străinătate?

— Nu ştiu. Ce să vă spun dacă nu ştiu?!

— Dumneavoastră lucraţi şi la blocul de vizavi?

— Da, tot eu.

— Nu stă la etajul doi un profesor, Emil Popescu?

— Nu, la doi e familia Cristescu, arătă ea spre stânga. El e ştab la un minister, că-i face şoferu' piaţa cucoanei, iar dincolo, în dreapta, domn' arhitect Gheorghiade...

— Are un băiat mare, nu?

— Da, e în a unşpea, Cornel. Îi scria poezii duduii.

— Ce vorbiţi? se amuză neutru căpitanul. Şi duduia Anca ce spunea?

— Spunea că-s copilării. Că-n liceu a fost şi ea îndrăgostită de-un profesor. Într-o zi, l-a chemat aici şi a stat de vorbă cu el.

— Când făceaţi curat, vă lăsa duduia Anca cheia ei sau avea două chei?

— Avea două. Seara i-o dădeam înapoi.

— Nu vi s-a întâmplat niciodată să vedeţi pe cineva intrând singur aici?

— Nu, nu mi s-a întâmplat.

— Gândiţi-vă bine!

— Nu, nu cred să fi dat duduia Anca cheia de la casă

cuiva.

— Nici nu s-a plâns vreodată că a pierdut cheia?

— Nu.

— Când aţi făcut ultima dată curăţenie aici?

— Duminica asta.

— De ce tocmai duminica?

— Vineri duduia Anca a plecat la Braşov...

— V-a spus că pleacă acolo?

— Da. Mi-a spus că pleacă să stea câteva zile la Braşov. Chiar m-am mirat când am văzut sâmbătă lumină la ea. Am sunat şi mi-a spus să vin a doua zi, adică duminică, să fac curat.

— V-a lăsat cheia?

— Nu, că n-a fost de ce. A stat toată ziua acasă. Acum mi-aduc aminte: a telefonat cineva din oraş şi ea a zis: „Azi n-am chef de nimic. Stau în casă”. Şi chiar nu prea avea chef. A stat tot timpul pe pat şi-a citit.

— Madam Lena, fii bună, fă-ne două cafele.

— Vai de mine, cu cea mai mare plăcere! şi se repezi la bucătărie.

După un timp o auzirăm vorbind cu glas tare:

— Asta-i cana duduii, da’ unde-s ceşcuţele?

O găsirăm căutând prin sertarele bufetului.

— Poate sunt într-altă parte? interveni căpitanul.

— Nu, aici trebuiau să fie! Să le fi pus duduia cu celelalte de la serviciu? Că nici farfurioarele nu sunt, şi se îndreptă spre dulapul din sufragerie.

Am rămas pe loc, ştiind ce va găsi acolo.

Madam Lena se întoarse şi mai contrariată:

— Nu pot pricepe deloc: unde a pus duduia ceşcuţele?

— Le-o fi spart...

— Cum să le spargă?! Duminică erau!

— Lăsaţi, madam Lena, tot suntem gata de plecare, bem în oraş.

— Se poate?! protestă ea. Iau două din bufet.

— Nu, lăsaţi! o conduse căpitanul din bucătărie. Acum o să vă rog să vă gândiţi bine, continuă el, când aţi făcut curăţenie, n-aţi dat peste plicul unei scrisori? Sau poate chiar peste o scrisoare ruptă, ori mototolită şi aruncată în vasul din bucătărie, pe care am văzut că îl aveţi pentru gunoi?

Madam Lena se gândi câteva clipe, apoi clătină din cap:

— Nu, nu mi-a căzut sub ochi aşa ceva. Nici plic, nici scrisoare.

— Şi totuşi poştaşul zice că i-a adus o scrisoare de la Iaşi? Hai să vedem împreună jos la gunoi, o invită el.

Cercetarea vaselor pentru colectarea gunoaielor menajere nu dădu, aşa cum şi era de aşteptat, niciun rezultat, Presupunând chiar că cele două ceşcuţe de cafea, împreună cu farfurioarele lor, ar fi ajuns acolo, ceea ce, dată fiind situaţia de faţă, era puţin probabil, trecuse destul timp pentru ca ele să dispară în pântecele maşinilor de salubritate.

Fapt este că afară se întunecase de-a binelea, iar noi mai trebuia să stăm de vorbă şi cu adolescentul de vizavi. Spre satisfacţia mea, căpitanul fu de altă părere:

— O să se alarmeze părinţii... „Ne interoghează copilul!” Şi chiar dacă aceasta n-o să se întâmple, inhibat de prezenţa lor, n-o să putem afla nimic de la el. Eu vreau să am cu el o discuţie prietenească, mă înţelegeţi? Să lăsăm treaba asta pentru mâine dimineaţă. Ce vreţi să faceţi, acum?

— Cum ce?! Să bem cele două sticle de vin, să mâncăm o friptură... Ca oameni ai muncii ce ne aflăm. Într-o grădiniţă liniştită, în care, dacă aud un chitarist – îl omor!

— Să spun drept şi eu aş fi amator. Nu, să amânăm

pentru altă dată; eventual pentru mâine.

— Am şi uitat, sunteţi căsătorit probabil?

— Am fost.

— Ei, asta nu prea merge. Un ofiţer de miliţie divorţat, n-o să ţină în carte, am râs eu.

— Nu, nu sunt divorţat. Văduv. Dar că am un băiat de şaisprezece ani, merge?

— De şaisprezece ani?! În cazul acesta dumneavoastră câţi ani aveţi?

— Împlinesc în curând treizeci şi cinci, la nouăsprezece ani eram însurat. A fost o mică-mare poveste. Dacă vreţi să rămâneţi în continuare cu mine, eu nu am nimic împotrivă. Numai că va trebui să dormim aici.

— Aici? Vă gândiţi la cheia aceea?

— Nu numai la ea. Cel puţin aici, în apartament, ea nu-i nicăieri. Şi doar a existat o a doua cheie! Mă gândesc apoi la apelurile acelea telefonice. Când a ridicat doamna Pleşa receptorul, am avut impresia că era din nou vocea fostului soţ al Ancăi Petroveanu... Nu, nu cred că are rost să rămâneţi. Ne vedem mai bine mâine dimineaţă.

— Rămân. N-am niciun program pentru astă-seară, am minţit eu. Căpitanul ştie el probabil ceva!...

— Bine. Asta mă scuteşte de-a mai chema un om, pentru că eu va trebui să lipsesc câteva ore.

— Cum adică? Nu-mi surâdea deloc perspectiva.

— O să procedăm astfel: părăsim împreună în mod vizibil casa; eu, peste câteva minute, mă voi întoarce aici, cât mai discret cu putinţă, ceea ce veţi face şi dumneavoastră, după ce veţi cumpăra ceva de mâncare. În acest timp, o să chem o maşină de serviciu, care să mă ia din Piaţa Romană şi aranjez la telefon câteva treburi pentru mâine. Mâncăm, vă las aici... Vreau să stau de vorbă cu cei de la Salubritate, care ridică gunoiul de aici.

Întorcându-mă din oraş, cu braţele încărcate cu pachete, m-am furişat de-a lungul zidurilor, stăpânind cu greu foşnetul hârtiei de ambalaj. Trecerea prin holul blocului, apoi urcarea scărilor au rămas şi ele neobservate; conform înţelegerii, uşa de la apartamentul Ancăi Petroveanu era descuiată, aşa că iată-mă, în sfârşit, înăuntru.

La „Leonida” însă, fusesem nevoit să stau la câteva cozi unde poţi auzi atâtea lucruri instructive, petrecându-ţi timpul liber cât se poate de agreabil, şi căpitanul nu mai avu timp să înghită decât câţiva dumicaţi cu puţin caşcaval, pentru a nu pierde întâlnirea cu maşina care îl aştepta în Piaţa Romană.

Aşadar, iată-mă singur, postat acolo unde mă lăsase căpitanul.

În cele din urmă, ochii mi se obişnuiră cu întunericul ce domnea în apartament, începusem să deosebesc contururile lucrurilor, spatele îmi era acoperit de peretele de care mă lipisem lângă uşa antreului şi totuşi o oarecare senzaţie de teamă încerca să mă domine. Mereu aveam impresia că se mişcă ceva, când în dormitor, când în bucătărie, când de-a dreptul în camera vecină.

„La dracu’!” îmi tot spuneam eu, dar senzaţia continua să rămână. Se mai adăugau paşii şi vocile înăbuşite ale celor care urcau sau coborau scările şi, peste toate acestea, becul din stradă începu să se legene, bătut de vânt, aruncând la intervale scurte, odată cu un scârţâit prelung, câte un fascicol de lumină chioară în tavan. Oricum, nu era o plăcere!...

La un moment dat, am simţit că înţepenesc şi o durere îngrozitoare se lăsă în picioare. În sfârşit, trecusem eu prin încercări şi mai grele. Răbdam. Un singur lucru era de nesuportat – lipsa unei ţigări. Nu cumva îşi bătuse joc căpitanul de mine? m-am întrebat şi făcând în cele din

urmă rabat ataşamentului meu la cauza Miliţiei, am întins întâi piciorul drept, apoi, încet, pe cel stâng şi aşa, pas cu pas, am ajuns în prima cameră, de acolo în a doua şi, profitând de un nou fascicol de lumină aruncat în tavan, am scos sticla de whisky. „Beams pin bottle” e o marcă nemaiîntâlnită la noi!

În tovărăşia acestei băuturi, faţă de care – aveam motive temeinice să cred – nu manifestam niciun fel de idiosincrazie şi a unei ţigări „Kent”, pânda se putea desfăşura stând la masă, în condiţii ceva mai prielnice, nealterate de oboseala picioarelor.

Este de înţeles, deci, cum s-a întâmplat că de la uşa intrării, gândurile mele au început să devieze spre scrierea romanului de faţă, pe care îl doream un roman-reportaj, cu toate că exegeţii, îndeobşte, resping un asemenea gen. Mă voi prevala însă de faptul, îmi spuneam eu, că preferinţele lor ating sferele cele mai pure şi, deci, cartea va trece neobservată de ei.

Şi, deodată, zgomotul abia perceptibil al unei chei introduse în broască îmi răsună ca un strigăt de păun în urechi. Din doi paşi am ajuns la uşă. Norocul căpitanului a fost că a tuşit scurt.

— Ei? m-a întrebat el în şoaptă.

— Nimic.

— Şi la mine nimic.

De data aceasta, căpitanul n-a mai refuzat păhăruţul de whisky, am mâncat pe întuneric ce mai rămăsese din pachetele aduse de mine şi, cum se făcuse două noaptea, ne-am culcat, asigurându-ne reciproc că dormim iepureşte.

Groaznică noapte! Întâi, m-am visat dându-mă drept piele roşie într-un trib de indieni Tawu-Taku, ce nu se lăsau deloc convinşi de autenticitatea originii mele etnice, drept care mă supuneau la diverse probe, cea cu tălpile

pe jar fiind o adevărată desfătare în comparaţie cu restul. Apoi, nu ştiu prin ce împrejurări, m-am transformat în ţinta unei clase de la cursul inferior de gangsteri a fundaţiei „Cosa Nostra”. Primul a început să tragă un tip sfrijit şi răpciugos, încât mi se făcuse şi milă de el. În loc să nimerească în inimă, glontele a lovit umărul meu drept. S-a repezit instructorul şi a înfipt un morcov în gaura făcută de glonte. Să nu iasă sângele – m-am dumirit eu. Fiecare avea dreptul la trei gloanţe şi, învăţăcei cum erau, instructorul mă împănase cu morcovi. Dacă în cele din urmă am fost sau nu nimerit în inimă, nu mai ştiu, pentru că, în împrejurări la fel de necunoscute mie, am început să fug pe o stradă, urmărit de ua tanc.

— Ce s-a întâmplat? De ce strigaţi?

— Eu? Ce să strig?

— Strigaţi: „Vin soldaţii! Vin soldaţii!”. Aveţi obiceiul să vorbiţi noaptea în somn?

— Câteodată. „Vin soldaţii” strigam? Un prieten şi-a intitulat o piesă de teatru aşa.

ÎN JURUL TINICHELEI LEGATE DE COADĂ

Ne aştepta o zi grea, ştiam, iar capul îmi era un lighean vârfuit cu cenuşă fierbinte, abia scoasă din sobă. Musai să beau o cafea.

Am început prin a sta de vorbă cu adolescentul de vizavi, pe care căpitanul, aflându-i numărul din cartea de telefon, l-a invitat cu atâta prietenie, încât aveam impresia că acesta va sări de-a dreptul la noi în balcon.

Slab şi deşirat, avea o faţă ca o coală de hârtie abia scoasă din raft.

— Să facem cunoştinţă, Cornel! Căpitanul Emilian Pascu, s-a prezentat acesta, întinzându-i mâna, după care,

oferindu-i un scaun, a intrat direct în subiect. Ştii ce s-a întâmplat aici şi noi vrem să-ţi cerem ajutorul. Fumezi?

Nu era prea pedagogic, dar în sfârşit... Cornel a luat o ţigară din pachetul căpitanului, a aprins-o şi, în timp ce se foia pe scaun, pregătindu-se probabil să răspundă, căpitanul a continuat:

— În sensul celor spuse la telefon, aş vrea să te rog chiar de la bun început ca ceea ce vom discuta aici să rămână strict între noi. Despre relaţiile tale cu duduia Anca Petroveanu te-ai cam lăudat la şcoală!... blufă Pascu.

— Am minţit, mută Cornel ţigara dintr-o mână în alta, privind în jos. Scrisori i-am scris, dar în rest am minţit.

— Nu despre asta e vorba. Sau, mai bine zis, nu în special despre asta. Ce părere ai despre cele petrecute aici?

Nu eram convins că modalitatea aceasta, conciliant-naivă, pe care o abordase căpitanul în discuţia de faţă, va da vreun rezultat. O găseam în totală contradicţie cu ceea ce îmi spusese el cu o zi înainte, după ce stătuse de vorbă cu doamna Piesa: „Dacă ştii să numeri până la zece, opreşte-te întotdeauna la nouă”. Cornel Gheorghiade i-a răspuns printr-o întrebare:

— Credeţi că a omorât-o cineva?

— Sunt sigur! se ridică căpitanul.

Ochii băiatului, cu o anumită moliciune în priviri, sclipiră ca la o acută durere şi el scăpă un oftat greu pe care, evident, vrusese să-l reţină. Masca indiferenţei căzuse. Începu să povestească rar, cu pauze mari, urcând şi coborând prin cele văzute şi apoi bănuite, aici, în ultimii ani. Tabloul nu era unul nou, ci doar mai complet.

Între timp, sosise locotenentul major Paraschiv pentru a ridica urmele de cafea de pe chiuveta din baie şi, după plecarea lui Cornel Gheorghiade, ne-am dus la el să aflăm noutăţi.

Erau nefavorabile ipotezei pe care o construise căpitanul. Impresiunile palmare şi digitale de pe pahar aparţineau mâinii drepte a Ancăi Petroveanu, iar poziţia falangelor, cu toate că la prima vedere păruse curioasă, fusese găsită ca una posibilă. Cât priveşte sticluţa cu „Nozinan”, aceasta nu prezenta decât urme lipsite de importanţă. Dar, tocmai în legătură cu ea, căpitanul ridică obiecţii:

— De ce dâre şi nu impresiuni? E o întrebare la care ar fi trebuit să vă gândiţi.

— Ne-am gândit, tovarăşe căpitan.

— Şi?

— Sigur, ele puteau fi provocate, dar acest lucru nu este evident. Eu vă raportez date obiective... Suprafaţa mică a sticluţei, o suprasecreţie a glandelor sudoripare, firească în cazul unei mari emoţii sau a stării de tensiune...

— Am înţeles, spuse sec căpitanul.

— I-o fi scăpat din mâini... adăugă locotenentul major Paraschiv. Expertizele, ca şi rezultatul autopsiei, sunt la tovarăşul colonel Banu. Moarte prin asfixie mecanică cu gaz metan.

— Şi somniferul?

— S-a găsit. Nozinan. Într-o concentraţie destul de mare, nu mai reţin cât, însă nu atât cât să provoace moartea. Să vă spun sincer, când am văzut prima oară impresiunile pe pahar, am fost aproape sigur că ele au fost aşezate. Mai ales din cauza distribuirii oarecum nefireşti a efortului de prindere. În laborator însă...

— Nici n-ar fi fost nevoie. I-a cerut un pahar cu apă şi ea i l-a adus. Apoi, după ce Anca Petroveanu a băut cafeaua şi a adormit...

— Am înţeles ce vreţi să spuneţi, tovarăşe căpitan. Numai că musafirului i se aduce paharul cu apă pe

farfurioară!

— Veniţi încoace! îl trase căpitanul de mână.

Intrarăm cu toţii în bucătărie. Deschizând uşa dulapului, căpitanul ridică de pe un teanc de vreo cinci farfurioare pe cea de deasupra, susţinând-o între degetele ambelor mâini.

— Ei? o întoarse el spre lumină. Este acest cerc urma unui fund de pahar ud sau nu? N-a avut apă la frigider, pentru că afară nu e chiar atât de cald, şi ea a lăsat robinetul să curgă. Paharul s-a udat... Luaţi-o, tovarăşe locotenent major, cu toate că sunt sigur că nu veţi găsi decât impresiunile ei digitale. Va fi interesant de ştiut care este vechimea lor... Urma de pe farfurioară nu ne dă nimic concret, dar eu mi-am format o idee despre cele petrecute aici şi nu sunt dispus să renunţ.

După plecarea locotenentului major, căpitanul Pascu descinse cartea de telefon la litera „D”. Dobra Alexandru şi îşi notă numărul de telefon.

— Ăsta cine mai e? am întrebat eu, intrigat.

— Cum cine? Fostul soţ al Ancăi Petroveanu.

— Şi cum i-aţi aflat numele? Madam Lena a spus „domnu’ inginer”! M-am şi mirat că n-o întrebaţi cum îl cheamă.

— Pentru că ştiam.

Am vrut să-i spun o răutate, dar n-am fost în stare. A continuat:

— Printre acte am găsit şi certificatul ei de divorţ.

Folosindu-se de o stratagemă comună, căpitanul află de la femeia de serviciu a inginerului numărul de telefon al acestuia de la birou şi, tot printr-o stratagemă de acelaşi fel – că el se găseşte în institut.

— Trebuia să-l fi chemat aici, nu să mergem noi la el! Pentru că nu este exclus ca un anumit lucru, un obiect oarecare, căruia noi nu i-am acordat importanţă, lui să-i

sugereze o legătură, o idee...

— E adevărat, mă aprobă căpitanul.

M-am simţit ca un crocodil făcându-şi siesta la soare.

— Numai că, mai întâi, aş vrea să-i văd reacţia... Or, video-telefon nu avem încă!

— Nu ştiu ce n-avem, dar dacă după noaptea asta superbă nu beau o cafea!...

A înţeles tot şi în câteva minute am fost în stradă. O vreme am rămas tăcuţi, apoi, făcând probabil o asociaţie cu groapa din caldarâm pe lângă care tocmai trecusem, căpitanul mi-a propus să scot maşina, deoarece azi ea ne-ar putea fi de folos.

În sfârşit, puţin dinamism! Şi după un filtru scurt, băut în picioare, eram în holul unui institut de pe Calea Victoriei, aşteptându-l pe inginer să coboare.

Apăru, căutându-ne cu o privire severă, înalt, cu o ţinută distinsă, pe care părul grizonat o completa doar. Căpitanul se înclină, atrăgând asupra sa atenţia şi când inginerul se apropie, îşi declină calitatea. Adăugă:

— Eu sunt cunoscutul acela. N-am vrut să se ştie cine vă caută.

— Ce s-a întâmplat? întrebă calm şi oarecum aspru inginerul Dobra.

— Fosta dumneavoastră soţie, Anca Petroveanu, a fost găsită ieri fără viaţă în apartamentul ei.

Ne privi pe rând, ca şi cum n-ar fi realizat dintr-odată sensul celor spuse de căpitan, apoi, coborând încet capul, întrebă cu glas stins:

— Anca? Cine a făcut-o? Cum de-a fost posibil? Şi căutând cu mâna pervazul de beton al ferestrei, se sprijini de el.

— Primele indicii vorbesc despre o sinucidere. Prin asfixiere cu gaz metan, spuse căpitanul.

Nu, suferinţa inginerului nu era o pozã.

— O sinucidere? nu vru el să creadă. Apoi, ca şi cum şi-ar fi imaginat cauzele, dădu încet din cap: Da... Da, da... Sigur... spuse el după pauze mari şi, deodată, respinse cu hotărâre gândul: Nu! Imposibil! Nu cred! Anca se pregătea să plece în Franţa! A depus cerere pentru paşaport!

— Aţi putea lipsi o oră-două de la serviciu? Aş vrea să stăm puţin de vorbă. E dificil aici...

— Acum nu pot. Şi apoi ar trebui să-mi daţi puţin răgaz. Dumneavoastră aţi răspuns ieri la telefon?

— Da, eu. Aţi mai telefonat după ce am vorbit amândoi?

— Da, am telefonat.

— De câte ori?

— O singură dată. Mi-a răspuns o voce de femeie. Anca n-ar fi lăsat apartamentul ei unui bărbat. Nici chiar unei femei... Cuiva străin... Nu mi-a venit să cred... Nu ştiu, dar am presimţit parcă ceva. Că se petrece ceva anormal. Ceva...

— Eu vă înţeleg, totuşi, v-aş ruga...

— Nu, îl întrerupse el pe căpitan, pe un ton categoric. Nu pot lipsi acum. Când ies de aici, la ora patru, atunci, dacă vreţi...

— Bine, vă aşteptăm la ea acasă.

De-abia în maşină, în drum spre spital, căpitanul Pascu rupse tăcerea:

— Vra să zică, Anca Petroveanu intenţiona să plece în Franţa. Eu înţeleg să mori după ce vezi Parisul, dar în niciun caz înainte! râse el fără poftă. Adăugă: Nu este exclus ca plicul acela să fi conţinut o invitaţie. Bine, controlăm noi...

— Orice ar fi, asasinul nu este fostul ei soţ! am spus eu axiomatic.

— Domnule, cu o asemenea gândire profundă puteţi

deveni oricând miliţian! exclamă admirativ căpitanul.

Drept care tot restul drumului am tăcut.

Spitalul dispunea de un adevărat parking, am rezolvat repede cu maşina, dar o dată intraţi în clădire a trebuit să rătăcim pe coridoare, să coborâm şi iar să urcăm scări, până când l-am găsit pe doctorul Ion Cărtărescu.

Era un bărbat ceea ce se cheamă rasat, cu un zâmbet plin de farmec masculin, care îl făcea simpatic de la prima vedere. Numai că mâna pe care ne-a întins-o am simţit-o moale şi umedă.

— Am venit la dumneavoastră în legătură cu moartea Ancăi Petroveanu, îl aviză căpitanul.

Ion Cărtărescu clipi nedumerit din ochi.

— Anca Petroveanu a murit? Când? Doar... se opri el nehotărât.

— Asta şi vroiam să vă întreb. Când aţi văzut-o ultima oară? Să mergem undeva. Undeva unde am putea sta de vorbă.

— Da, da, aveţi dreptate! se precipită doctorul, neştiind încotro să se îndrepte.

Ne-a condus la camera de gardă a serviciului respectiv şi, rugând sora ce se găsea acolo să ne lase puţin singuri, ne-a invitat înăuntru. Totul fusese făcut însă cu o anumită grabă, cu o anumită nervozitate pe care el nu o putea, sau poate nu voia, să şi-o ascundă.

— Da, m-aţi întrebat parcă ceva... Când... am văzut-o ultima oară?

Reţinuse, în condiţiile date, perfect întrebarea! Se gândise tot timpul la ea. Nu moartea Ancăi Petroveanu îl preocupase deci, ci întrebarea!... Eram curios ce gândea căpitanul. Spuse ca printre altele:

— Exact.

— Ultima oară... Ultima oară cred că am văzut-o joi, joi la prânz. Ce i s-a putut întâmpla? Anca era perfect

sănătoasă! Dacă ar fi fost vorba de un accident, ar fi adus-o aici...

— Sunt accidente care nu mai trec pe la dumneavoastră...

— Mortal, înseamnă?

— Da.

— Atunci, ce legătură am eu?

— Anca Petroveanu a fost găsită moartă prin asfixiere cu gaz metan, în apartamentul ei.

— Prin asfixiere?!

— Întocmai.

— O sinucidere, înţeleg. Şi acum îl căutaţi pe autorul moral?...

— Dacă îmi permiteţi, la întrebări v-aş ruga să răspundeţi dumneavoastră!

N-am descifrat nicio notă de duritate sau ironie în vocea lui Pascu. Dimpotrivă, fusese politicos, concesiv chiar.

— Mă interogaţi deci?

— Nu, de ce?... Vă întreb. Vă cer unele relaţii. Iar dumneavoastră sunteţi liber să răspundeţi sau nu, spuse căpitanul egal, dar tonul acesta avusese în el ceva ce prevestea un pericol.

— Cunosc eu libertatea asta!

— Vreau să nu înţeleg sensul celor spuse de dumneavoastră.

Era prima dată că îi auzeam vorbind cu atâta asprime.

— Vă rog să mă înţelegeţi... Sunt un om... însurat... Încercă să se apere medicul.

— Ştiu.

Pe naiba ştia! Nu ştia nimic!

— E o situaţie delicată...

— Nu infidelitatea dumneavoastră faţă de soţie ne interesează.

Căpitanul făcu o pauză, privindu-l pe Ion Cărtărescu în faţă şi acesta se grăbi să vorbească:

— Joi la prânz, am mâncat împreună la „Moldova”.

— Duminică v-aţi văzut?

— Nu. Duminica eu nu pot... Am sunat-o dimineaţa la telefon. Aşa, într-o doară, deoarece ştiam că plecase de vineri la Poiana Braşov.

— Şi n-a fost?

— Ba da, dar s-a întors sâmbătă.

— Curios, nu?

— Da, şi eu m-am gândit.

— N-aţi întrebat-o? Nu te întorci dintr-o excursie când ai o duminică liberă în faţă!

— Asta am spus şi eu...

— Şi?

— Mi-a răspuns că era aglomeraţie la Poiana şi asta a enervat-o.

— Vineri, aglomeraţie?

— Anca avea anumite curiozităţi... De neînţeles de multe ori. Putea să-i displacă, să zicem, cravata unui bărbat şi din pricina aceasta el să-i devină nesuferit.

— V-a spus de ce a plecat la Poiana Braşov?

— Avea două zile fără procese şi voia să se recreeze puţin.

— Şi-aţi crezut că acesta este adevărul?

— Nu, cunoscând-o pe Anca, m-am îndoit.

— În ce sens? În legătură cu Anca?

— Putea face oricând o pasiune şi atunci nu mai exista nimeni şi nimic.

— Aţi bănuit, deci, că a plecat cu cineva. Aveţi vreo presupunere?

— Nu, nu, negă cu hotărâre medicul. Venea în contact cu o mulţime de lume prin însăşi natura profesiei sale.

— Duminică, n-aţi remarcat o oarecare schimbare,

când aţi vorbit cu ea?

— Poate o anumită indispoziţie.

— Este termenul cel mai potrivit? Eu nu vreau să vă influenţez... Poate nelinişte?

— Mai curând nervozitate.

— Despre ce anume aţi discutat?

— Banalităţi...

— Nu v-a spus cum şi-a petrecut timpul la Poiană? De obicei se povesteşte, nu?

— Foarte sumar.

— Şi-aţi dedus că vă ascunde ceva?

— Da. Da, am avut impresia că a fost în societatea unui bărbat.

— V-aţi exprimat această îndoială?

— Da.

Ion Cărtărescu se oprea după fiecare răspuns, dar căpitanul, ca la o pregătire de artilerie, bătea metru cu metru pătrat.

— Şi?

— Mi-a spus că nu vede de ce trebuie să-mi răspundă... „În definitiv, eu nu te întreb...” şi s-a referit la soţia mea.

— Cum v-aţi petrecut seara zilei de duminică? Să zicem, de la ora optsprezece în sus?

— Duminică? întrebă medicul, arătându-se nedumerit.

— Da.

— Duminică... Ce-am făcut eu duminică? A, da, am fost la „Patria” şi am văzut un film cu Elisabeth Taylor şi Richard Burton.

— Singur aţi fost?

— Da. Soţia este plecată pentru o săptămână din Bucureşti, cred că mai am biletul la mine, începu el să se caute prin buzunare.

— Nu-i nevoie, sunteţi sigur că aţi fost la „Patria”?

— Absolut!

— Nu este adevărat!

— Domnule! Tovarăşe căpitan?...

— Nu mă apostrofaţi, n-o merit. Ce-aţi spune dacă eu v-aş povesti că am fost la Sinaia unde am admirat ore în şir, de pe dig, cum se jucau delfinii în apă?

Medicul rămase tăcut, apoi protestă slab:

— Bine, dar eu am fost!

— Începând de săptămâna trecută, cinematograful „Patria" a intrat în reparaţii. Dacă aţi fi avut drum pe acolo, aţi fi observat lipsa afişului. Filmul l-aţi văzut probabil ceva mai înainte.

Medicul tăcea, foindu-se pe scaun.

— Aştept răspunsul dumneavoastră! îi atrase atenţia căpitanul.

— E... o femeie la mijloc.

— Domnule doctor, eu v-am spus, nu tribulaţiile dumneavoastră amoroase fac obiectul venirii noastre aici!

Avusese să-i dea un rest căpitanul.

— Bine, am înţeles. Dar... ştiţi... e... e dificil... e măritată.

— Noi, ca şi dumneavoastră medicii, avem un aşa-numit secret profesional. Mă refer la discreţie... Bineînţeles, atunci când nu este lezată legea. Nu ce aţi făcut, ci în ce limite de timp aţi fost cu ea!

— Ne-am întâlnit seara, la şapte fără un sfert, în faţa Operei. Are în cartierul acela o prietenă. Am intrat într-un cafe-bar, care e vizavi... Acolo... Se făcuse aproape unsprezece când am plecat de la prietena ei. E corectoare la un ziar care apare luni dimineaţa.

— Cum se numeşte şi unde o putem găsi pe cunoştinţa dumneavoastră?

— Coca o cheamă. E funcţionară. Dacă doriţi, mă îmbrac imediat. Să nu se creadă că am discutat cu ea între timp.

— Bine, acceptă căpitanul. Să revenim acum la Anca Petroveanu.

Ion Cărtărescu îşi căută ţigările.

Stând neutru într-o parte, îmi dădusem seama la un moment dat că, odată cu întrebările puse pe un ton de curiozitate binevoitoare, căpitanul îl supraveghează tot timpul cu minuţie profesională, încotro se uită, ce face cu mâinile, cum se mişcă pe scaun înainte de a da un răspuns, cât timp a trecut de la punerea întrebării…

Să fie aici vorba de anumite „normative” nescrise ale meseriei sale? Nu este exclus. Dacă pauza se prelungeşte, înseamnă că răspunsul este calculat, gândit, poate chiar inventat „din mers”… O pauză mai scurtă decât cea „cuvenită” poate indica un răspuns pregătit dinainte, învăţat, repetat.

Şi toate acestea, probabil, căpitanul Pascu şi le fixa în minte în mod automat. Sistemul său de semnalizare subconştientă, elaborat astfel, îi trimitea tot timpul impulsuri şi un răspuns care mie mi se părea simplu şi sincer trezea în el simptomele unuia complicat şi ascuns, o pauză neaşteptată, un gest, o mişcare maşinală, că în subteran ceva s-a produs.

Nu, nu-i uşoară meseria asta! Şi totuşi, el îmi spusese acum o oră că aş putea deveni oricând miliţian!…

După ce îşi aprinse ţigara, Ion Cărtărescu începu să relateze împrejurările în care o cunoscuse pe Anca Petroveanu, dar cum povestea pe care ne-o spunea el era o pură invenţie, căpitanul îl întrerupse politicos:

— Cu vecina ei, Maria Pleşa, a fost înainte – nu mă refer la relaţiile de serviciu – sau în timpul cât veneaţi la Anca Petroveanu?

— Şi pe asta o ştiţi? desfăcu el braţele.

Căpitanul nu spuse nimic.

— A fost ceea ce este şi cu Coca, dealtfel – un simplu

couchage...

Franţuzismul i se păruse mai puţin obscen.

— Cum a reacţionat doamna Pleşa când v-a văzut preferându-i vecina?

— Am avut o scurtă explicaţie şi cu asta s-a terminat.

— Credeţi?

— Da.

— Spuneţi-mi acum despre neplăcerile pe care le avea Anca Petroveanu ca abonat al unui post telefonic.

— Nu ştiu dacă... Ştiţi, hoţul e c-un păcat, iar păgubaşul cu zece! În intimitatea mea, eu o bănuiesc pe Maria Pleşa.

— Ancăi Petroveanu i-aţi împărtăşit această bănuială a dumneavoastră?

— Nu. Sunt vecine...

— Povestiţi, vă rog.

Aruncase iar undiţa căpitanul. Lui dă-i un cârlig şi el îţi prinde o baltă de peşte!

— De câteva luni, cineva o suna zilnic pe soţia mea la telefon – şi câteodată chiar de două-trei ori pe zi – preferând tot felul de invective şi trivialităţi, după care punea jos receptorul. Acelaşi lucru şi cam din aceeaşi perioadă de timp a început să i se întâmple Ancăi. Acum, în urmă, persoana respectivă a lăsat să se înţeleagă, printr-o indiscreţie voluntară, că cea care telefonează soţiei mele era Anca, şi invers. Ce a ieşit de aici nu vă mai spun!...

Îmi venea să duc batista la nas.

Când Ion Cărtărescu termină cu amănuntele acestei poveşti pestilenţiale, căpitanul Pascu se întoarse, ca printr-o asociaţie de idei, la felul cum îşi petrecuse Anca Petroveanu timpul la Poiana Braşov.

— Mi-a spus că s-a oprit la hotel „Sport”, n-avea însă baie în cameră, iar fereastra răspundea chiar în faţa

parcării şi du-te-vino acela de maşini a enervat-o enorm. A doua zi dimineaţa a urcat cu telefericul pe Postăvaru, a stat puţin la soare... Lume însă ca pe bulevard. Asta-i tot ce mi-a spus.

— Bine, să mergem, se ridică Pascu.

— Să-i telefonez să coboare... arătă medicul spre aparatul telefonic din cameră. Nu aveţi nimic împotrivă?

— Poftiţi, îl invită căpitanul.

Ion Cărtărescu formă numărul unei centrale, ceru un interior, rugă pe cineva s-o cheme pe tovarăşa Coca, iar când aceasta se prezentă îi spuse să coboare peste un sfert de oră, fixându-i o întâlnire la cofetăria de alături.

Drumul până la parcare l-am parcurs fără să scoatem o vorbă. Eram tocmai sub impresia sentimentului penibil pe care trebuia să-l încerce Ion Cărtărescu la gândul confruntării, mai mult decât jenantă, care urma, când, în timp ce deschideam portiera, l-am auzit exclamând:

— O, ce maşină frumoasă aveţi! Şi adăugă, arborând zâmbetul său fermecător: Splendidă culoare!

Era gol ca un dovleac medicul ăsta.

În cofetărie, în întâmpinarea sa, se ridică intrigată o mămăruţă – tot de buline aveam parte! – a cărei voce era tocmai bună să razi o barbă de două zile cu ea.

— Cum îţi permiţi? Da' e posibil?! Da' e onoarea mea în joc! Nu-i nimic adevărat, tovarăşe! se întoarse ea spre căpitan.

— Dragă Coca, încercă medicul s-o tempereze, uitându-se cu teamă în jur, e vorba de o chestiune foarte serioasă şi...

— Nu mă priveşte! Cu mine n-ai fost! E-o minciună!

— Alo! bătu căpitanul cu degetul în masă, chemând-o la ordine.

— Ne-am întâlnit întâmplător la prietena mea. Cu totul întâmplător! Ea... O s-o chem martoră că n-a fost nimic

din ce insinuează dumnealui!

Căpitanul se uită la medic, care îi aştepta cu teamă reacţia, şi dădu cu compătimire din cap.

— E prea înăbuşitor aici, bună ziua! spuse Pascu ridicându-se.

Forfota străzii mă făcu să rămân pentru o clipă în urmă; căpitanul se opri aşteptându-mă şi îmi propuse:

— Până la patru mai avem destul timp. Ce-ar fi să ne repezim până la Colegiul avocaţilor? Şi-ar mai fi ceva... îşi privi el ceasul.

— Nu ştiu ce-ar mai fi... Cred însă că ar trebui să luăm o batistă, să ne adunăm ideile în ea! Sau poate dumneavoastră...

— Lăsaţi, ne adună ideile colonelul! Dacă nu-i aduc ceva concret până diseară, să vedeţi ce bătaie iau eu la spate!

— Ceşcuţele de cafea!...

— Mai trebuie să le şi găsesc!... Duşmanul nostru cel mai de temut este timpul! El spală, spală... Şi aşa, tot ce există este la trecut!

— Hopaaa! Reflexii filosofice!...

La biroul de personal al Colegiului ne primi un bărbat cu părul cănit.

— Tovarăşu' e cu mine... se aplecă Pascu spre el, coborând vocea.

— Da-da-da-da, gesticula acesta în semn ca a înţeles tot şi se grăbi spre unul din fişetele sale.

Totul era acolo într-o ordine desăvârşită, dar conţinutul dosarului de cadre al Ancăi Petroveanu vorbea cam tot atât despre ea cât se spune în instrucţiunile de folosire a unei maşini de tocat carne.

— Dumneata ce părere ai, tovarăşe Marinescu, despre Anca Petroveanu? îl întrebă căpitanul.

— Ştiu eu ce să vă spun?... stătu el pe gânduri, temându-se probabil să n-o sclintească în vreun fel.

Nu-i uşor să-ţi spui părerea despre o anumită persoană când miliţia se interesează de ea!

— Adică din ceea ce ştii dumneata, îl ajută căpitanul.

— În general e o tovarăşă bună... N-a avut abateri de la etica profesională... La învăţământul politic vine regulat... N-are absenţe, ca alţii. E prietenoasă. E o tovarăşă bună, de ce să zic...

— Dumneata eşti de mult aici? vru să ştie căpitanul.

— De vreo şase ani. Înainte am lucrat şi eu la Miliţie!

— Aaaa, aşa!?

— Da' ce-a făcut tovarăşa?

— N-aş putea spune c-a făcut ceva, îl imită căpitanul. A fost găsită în stare de deces la ea acasă. Dumneata ştii care-i datoria noastră!...

— Uite cum se prăpădesc oamenii! clătină el din cap cu părere de rău.

Căpitanul îşi luă rămas bun de la fostul său coleg, ceea ce am făcut şi eu fără niciun regret.

N-am aflat mare lucru nici de la colegii Ancăi Petroveanu şi am plecat de acolo doar cu constatarea că avocaţii se laudă unii pe alţii ceva mai puţin decât medicii între ei.

Ne mai rămăsese o oră bună la dispoziţie. Înseamnă că puteam mânca undeva la aer, ceea ce era perfect.

Cu maşina n-a fost o problemă să ajungem „La raţa" – restaurantul se numeşte „Parc", dar e o raţă de bronz acolo ce seamănă cu o broască ţestoasă, şi eu aşa îi spun „La raţa" – apa lacului, foşnetul frunzelor printre care se strecura o pală de vânt, în general, totul era cât se poate de odihnitor, şi căpitanul a început discuţia întrebându-mă ce am eu de zis de doctorul Cărtărescu. I-am spus părerea şi, referindu-mă la mâna lui moale şi umedă, am

auzit de la căpitan o întreagă teorie despre strângerile de mână ca formă de salut.

Şi, într-adevăr, câte nu spune o strângere de mână! Dacă este sinceră, simţi un uşor schimb de curenţi – prin atingere se transmite bunăvoinţa reciprocă, palmele intră în contact dens, plenar, nu încearcă să scape, să se eschiveze printr-o strângere formală a degetelor. Cel indiferent va întinde o mână flască, goală, îi dai dezamăgit drumul. Sunt însă mâini care te ţin, întârzie în a ta, se comportă insinuant, după ce la strângere au arătat un oarecare dinamism, o oarecare energie, nici prea-prea, nici foarte-foarte, atât cât să demonstreze o mare prietenie, ataşament sincer. Sunt interesaţii. Întârzie şi mâinile iscoditoare, servile, dar ele sunt mai lipicioase, insidioase, n-au parcă astâmpăr. Un tremur uşor şi abia perceptibil, o mână care încearcă să se elibereze „înainte de vreme” îi trădează pe fricoşi sau ostili... Chiar mie încă n-am avut ocazia să-mi strâng mâna! Cine ştie ce surpriză mă aşteaptă când o să mi se întâmple odată!

— Ceea ce n-am înţeles, am reluat eu discuţia despre doctorul Ion Cărtărescu, este cum de-a putut Anca Petroveanu să rămână mai mult decât, să zicem, o noapte cu el? Cu această vată de zahăr! Azi-dimineaţă, când am plecat din apartamentul acela, aveam impresia că o cunosc de foarte multă vreme, că am fost în apartamentul ei nu o singură dată. Mi s-a părut mai complicată femeia aceasta.

— Şi nu vă înşelaţi! spuse, privindu-mă gânditor, căpitanul.

— ...Pe când doctorul, cu zâmbetul lui plin de farmec, masculin, de care se dezbracă, probabil, acasă, ca de pantofii de stradă, pentru a-şi pune papucii, are tot atâta personalitate cât şerveţelul ăsta de hârtie! Şi am despachetat tacâmurile învelite în el; la zăngănitul lor, am

simţit o foame teribilă.

Grozav om a fost Ivan Petrovici Pavlov! Incontestabil „cel mai”!

— Mi-a plăcut chestia cu delfinii la Sinaia! i-am spus eu căpitanului după o pauză, în care filosofasem despice reflexele pavloviene.

— Am vrut să văd şi eu filmul... Aşa am aflat. Doctorul a căzut de pe listă. Când ai nevoie de un alibi ţi-l pregăteşti temeinic! El însă l-a inventat pe loc, îndată ce i-am pus întrebarea. L-am simţit în timp ce încerca să câştige timp. „Duminică... Ce-am făcut duminică seara?...” Era ultimul film pe care îl văzuse. Aşa i-a venit în minte minciuna. Fiind un film de succes, era normal să ruleze şi săptămâna următoare! Când a început să caute biletele prin buzunare, am fost sigur că blufează.

— Apropo, nu m-aş da în lături de la o partidă de poker. Sunt tare curios cum jucaţi!

— N-am mai jucat de aproape un an. În orice caz, este un exerciţiu de atenţie, de studiere a fizionomiei jucătorilor...

— La al doilea alibi al doctorului, aţi fost convins că este unul real? l-am întrebat eu, aducându-mi aminte.

— Da. Eu însă n-am dreptul să nu verific totul până la ultimul amănunt. Orice faptă are zeci de nuanţe. De multe ori din cele mai neaşteptate.

Când am intrat în apartamentul Ancăi Petroveanu, spre surprinderea noastră totală, l-am găsit într-un fotoliu pe inginerul Alexandru Dobra. Se ridică încet, ca şi cum mişcarea aceasta i-ar fi cerut un mare efort şi, văzându-i faţa, am înţeles tot.

— Iar noi ne întrebam unde putea fi cea de-a doua cheie a apartamentului! încercă Pascu să creeze o atmosferă mai degajată, în timp ce îi strângea mâna inginerului.

— Era la mine, răspunse acesta, reaşezându-se în fotoliu. Mi-a dat-o Anca acum câteva zile. Miercuri sau joi, mi se pare. O să vă rog să-mi spuneţi şi mie ce s-a petrecut aici? Ce? Anume ce?

— Este ceea ce vrem şi noi să aflăm. Şi în acest sens vă solicit sprijinul.

— Sprijinul meu... Eu cum să vă ajut?

— Povestiţi-ne tot ce ştiţi despre fosta dumneavoastră soţie.

— Tot?... E foarte greu tot, se accentuă evident tremurul vocii sale. E foarte greu de povestit tot. O să vă povestesc... Ce să vă povestesc?... Ne-am cunoscut când eram încă studenţi, eu în ultimul an, ea în primul... Apoi ne-am despărţit... Mai bine zis, eu m-am retras. Nu puteam face faţă rivalilor mei... Erau prea mulţi şi, mai ales, abili, pricepuţi... N-aveam nici timp ca ei... M-am retras şi, după aproape patru ani... Am găsit-o în ultimul an de facultate, la Drept... Devenisem asistent... O mai căutasem, dar, de fiecare dată, teama de ea mă făcuse să fug. Anca era după o puternică decepţie. În două săptămâni ne-am căsătorit. Totul a mers perfect. Cultă, inteligentă, de o rară spontaneitate... Eu sunt ceva mai greoi. Duelurile cu ea mă oboseau câteodată. Dar tocmai de aceea îmi făceau plăcere; erau dueluri ale spiritului... Şi mai ales veselă. De o uimitoare vitalitate. Am avut impresia că mă iubeşte. Îmi spunea de multe ori că sunt echilibrul ei. Până într-o zi...

Trăsăturile feţei sale, spălate tot timpul de gânduri, cum spală valurile mării stâncile ieşite din apă, se înăspriră deodată. Continuă după o pauză:

— Am trecut cu vederea. Am rugat-o să se întoarcă. Aveam certitudinea că locul ei e lângă mine. Că numai acest loc o poate apăra de ceea ce era în ea. Ştia şi Anca acest lucru. Totul se desfăşura ca şi cum nimic nu s-ar fi

întâmplat... De câteva zile, simţeam că se petrece ceva şi într-o seară mi-a spus că trebuie să divorţăm. Că a săvârşit o enormă greşeală căsătorindu-se, că nu are dreptul să se căsătorească vreodată... Am divorţat. Nu putem găsi întotdeauna suficientă putere, destulă tărie pentru a lupta cu noi înşine. Cu slăbiciunile noastre... Mi-a fost teamă şi m-am recăsătorit în scurt timp. Am rămas prieteni. Prieteni foarte buni. Numai că eu, poate părea straniu, am continuat s-o iubesc în tot acest timp.

— Vă rog să mă iertaţi...

— Nu, de ce, îl întrerupse inginerul, înţelegând cu totul altceva decât vrusese căpitanul să zică, scuzându-se. Vedeţi, este curios, dar mi-a făcut bine spunându-vă dumneavoastră, doi necunoscuţi pentru mine, aici, în apartamentul ei, ceea ce am purtat în mine ascuns atâţia ani.

— Soţia dumneavoastră a intuit aceste sentimente?

— Poate, undeva, da. Ştia că suntem prieteni, că vin aici... Soţia mea e de o rară delicateţe. Şi apoi ea mă iubeşte foarte temeinic. Generos, aş spune. Avem un copil de şapte ani...

— Nu i s-a întâmplat soţiei să primească telefoane anonime care să denatureze caracterul vizitelor pe care i le făceaţi fostei dumneavoastră soţii?

— Nu. De ce o asemenea murdărie?! Chiar dacă, prin absurd, ar fi primit, nu mi-ar fi spus niciodată nimic. S-ar fi jenat pur şi simplu. De ce mă întrebaţi? se arătă deodată intrigat inginerul.

— Iago n-a murit încă. În locul batistei, el are astăzi ceva mult mai la îndemână – telefonul!

— Tovarăşe căpitan. Anca nu s-a sinucis! Nu, eu nu pot crede într-o asemenea versiune! spuse deodată Dobra pe un ton categoric.

— Ce vă face să credeţi aceasta?

— Cuiva care n-a cunoscut-o, e greu să-i explici. Era atât de îndrăgostită de viaţă!...

— Poate o nouă decepţie? O decepţie foarte puternică... Pe un anumit moment... Pe conştiinţa risipirii, deodată foarte evidentă...

— Anca avea această conştiinţă. Era însă prea dornică de dragoste. Desigur, într-un anumit sens, spuse el ca şi cum ar fi scuzat-o. Nu, Anca nu s-a sinucis. Un asemenea gest era dincolo de puterile ei sufleteşti.

— Deci, nu puteţi presupune că o nouă decepţie...

— Poate părea paradoxal... Şi este. Ea a plâns nu o dată, de la divorţul nostru, pe umărul meu. Şi nu pentru că era părăsită... Dimpotrivă, era cerută în căsătorie... Anca se iubea foarte mult pe sine.

— În cazul acesta, aţi auzit probabil câte ceva despre unii din cunoscuţii ei. V-a pomenit de un anume doctor Ion Cărtărescu?

— Da, mi-a spus. Îi era milă de el.

— Milă?! În ce sens?

— Mi s-a plâns că o sâcâie, că vine mereu pe capul ei, îi cerşeşte întâlniri... Cam aşa ceva... Nu-i ceream amănunte... Ascultam, clătină el trist capul.

— Spuneaţi că Anca v-a dat cheia de la apartament...

— Da, exact! îl întrerupse el pe căpitan, ca şi cum şi-ar fi adus brusc aminte. Este ceva despre care eu trebuie... Nu, eu nu am dreptul să ascund. Anca voia să plece cu maşina la Paris. Nu ştiu prin ce împrejurări a cunoscut un străin, de la care putea să ia o sută de dolari, cu douăzeci de lei dolarul. Am sfătuit-o să nu facă o asemenea prostie şi i-am spus că ea, ca avocat, trebuie să ştie mai bine că legile noastre nu admit asemenea tranzacţii. În sfârşit, am discutat pe această temă şi ea mi-a promis că va renunţa la dolarii respectivi. După câteva zile, mi-a telefonat la birou. Aveam foarte mult de lucru, la institut tocmai se

zugrăvea, iar acasă nu dispun de condiţii prea strălucite. S-a oferit să-mi dea cheia. I-am mulţumit şi ea mi-a adus-o la institut, pe la prânz. Aveam o vagă bănuială că pleca pentru banii aceia, am întrebat-o, dar ea a negat.

— V-a dat ceva amănunte în legătură cu străinul despre care aţi pomenit?

— Nu.

— Nu v-a spus nici cu ce ocazie se găsea în ţară? Ca turist sau...

— Nu. Spunea că e un om foarte cumsecade şi aşezat.

— Unde l-a cunoscut?

— Nu ştiu.

— Şi nici în ce împrejurări?

— Nu.

— Era o relaţie mai veche?

— Nici asta nu ştiu.

— Am găsit aici un plic expediat din Paris...

— Dacă nu mă înşel, spunea că era francez. Da, da, francez.

— Despre o invitaţie pe care o aşteaptă din Franţa sau despre primirea ei nu v-a spus nimic?

— Nu, nu mi-a pomenit nimic despre aşa ceva.

— În ce zi a venit să vă aducă cheia?

— Joi. Vineri a plecat la Braşov.

— Aţi profitat de cheie?

— Nu, pentru că a trebuit să plec în provincie, pe un şantier, unde aveam o lucrare.

— Aţi plecat singur?

— Cu încă un coleg.

— Înseamnă că de atunci n-aţi mai vorbit cu fosta dumneavoastră soţie?

— Ea a murit duminică, iar eu m-am întors luni seara în Bucureşti. Soacră-mea mi-a spus că am fost căutat de Anca. Am sunat-o, dar nu mi s-a răspuns. I-am telefonat a

doua zi şi aţi răspuns dumneavoastră.

— După câte ştiu, nu are nicio rudă în Bucureşti. Probabil la Cluj să fie cineva, nu?

— O verişoară după mamă, mi se pare, în orice caz nu primară. Am auzit-o o dată că ar fi la Turda. Nu s-a văzut niciodată cu ea.

— Cine moşteneşte atunci toate acestea? Apartamentul e proprietatea ei!...

— N-aţi găsit niciun act de succesiune printre hârtii?

— Nu. Sau poate nu m-am uitat atent. Vă daţi seama, nu actele mă interesau!...

Eram de-a dreptul surprins. Cum nu s-a uitat atent, când numele inginerului îl reţinuse din certificatul de divorţ?! Atacă deci?

— E destul de penibilă situaţia, dar dacă Anca n-a glumit... Acum vreo doi ani, m-am pomenit cu un telefon de la ea: „Să ştii că am fost azi la notar şi ţi-am testat tot ce am: casa, tablourile, maşina, lucrurile...” „Ce s-a întâmplat? Ce-i cu tine?” am întrebat-o eu. „Nu, nimic, mi-a răspuns. Ai uitat că mi-am cumpărat maşină?!” şi-a izbucnit în râs. Asta a fost tot.

— Să ne mai uităm o dată prin actele ei, propuse căpitanul.

— V-aş ruga să lăsaţi pe altă dată... Când aş putea s-o aduc pe Anca aici? Aş vrea s-o înmormântez alături de tatăl ei.

— Când doriţi. Poftiţi şi cheia aceasta, i-o înmână căpitanul. Dacă o să mai avem nevoie de ceva în plus faţă de cele relatate, o să vă telefonăm.

— Da, sigur.

Coborând pe scări, l-am tras pe căpitan de haină spre mine:

— De unde ştie că Anca a murit duminică? Dumneavoastră nu i-aţi spus, iar el s-a întors luni seara!

— Sssst! duse căpitanul degetul la gură. Vedeţi că ne aude! şi porni mai departe.

Face pe deşteptul!... mi-am spus eu în gând. I-a fost ruşine să recunoască deschis că n-a sesizat povestea cu duminică, a început să dea în gropi căpitanul!

— Alo, domnu'! l-am strigat eu, văzând că, în loc să iasă în stradă, continuă să coboare pe scări, la subsol.

M-a chemat cu degetul după el, ca pe un ţânc. Când l-am ajuns, intra la madam Lena în cameră.

Pe masă, sprijinită de perete, se găsea o icoană lângă care ardea o lumânare, iar alături, madam Lena orna cu bomboane o colivă enormă.

— Eşti bisericoasă, madam Lena! glumi căpitanul.

— Nu, eu nu cred. Da' duduia Anca credea.

— Poate ar fi bine să-l ajuţi pe domnu' inginer. A venit, e sus.

— Ştiu, a fost pe la mine...

— I-ai povestit cum s-a întâmplat! spuse neutru căpitanul.

Madam Lena confirmă din cap şi izbucni în plâns.

Nu mai aveam ce căuta. I-am spus, cum se obişnuieşte, câteva cuvinte şi am ieşit afară.

— Era normal ca inginerul s-o caute mai întâi pe madam Lena, pe care o ştia atât de aproape de Anca! Nu v-aţi gândit la asta în legătură cu „duminica"?

— Şi acum ce mai avem de făcut? l-am întrebat eu pentru că, evident, n-aveam un răspuns pregătit.

— Aveţi impresia că nu mai avem nimic de făcut?

— Am întrebat... am spus eu în doi peri.

— Am aici agenda ei telefonică...

— Ce?! O să alergăm acum prin tot Bucureştiul după o mie şi unu de cunoscuţi ai Ancăi?! Mă întorc la viaţa civilă!

— Cum vreţi...

— Ce înseamnă cum vreau?

— Eu v-am propus să vă dau la sfârşitul anchetei dosarul!... Aţi vrut să vă documentaţi pe viu. Ce-aţi crezut? Staţi o zi-două cu mine, fâţ cu maşina încolo, fâţ cu maşina încoace, îl prindem pe „cremenal”, staţi cu el la o cafea, îl puneţi să vă povestească viaţa, cum a omorât-o pe Anca, încercaţi să vă băgaţi în sufletul lui şi să-l priviţi acolo, şi deveniţi Truman Capote!

— Haida-de! Vra să zică, după o noapte petrecută în apartamentul Ancăi Petroveanu, din care jumătate am stat în picioare la pândă, iar cealaltă jumătate am fost şi piele roşie în travesti, şi ţintă vie împănată cu morcovi, şi urmărit de tancuri pe străzi, apoi, la capătul unei zile cu adevărat cerebrale... Şi, în definitiv, de ce-am rămas aici şi nu mergem o dată?

— Poate încercaţi, în continuare, un efort de gândire?

Creierul meu reacţionă cât se poate de prompt:

— Îl aşteptăm pe inginerul Dobra pentru a-l lua în filaj!

— De ce n-am fila-o mai curând pe madam Lena?

L-am privit să văd dacă vorbeşte serios şi având oarecari dubii, i-am adoptat tactica, răspunzându-i printr-o întrebare:

— Unde ar putea să se ducă madam Lena?

— De pildă, să vorbească cu preotul pentru slujbă. Pe Cornel Gheorghiade îl aşteptăm de la şcoală! Ieri, pe la ora asta, se întorsese. Întârzie, dracu’ să-l ia! Parcă-l aud pe colonel diseară: „Am impresia, colega, că o să-ţi aprob cererea de transfer la Paza contractuală!... Îţi dă un magazin în primire... N-o să fie nevoie să judeci prea mult!”

— Da, Cornel o să vă dea imediat cheia! „Era cam zece dimineaţa, când, deodată, văd un bărbat strecurându-se, cu o mutră fioroasă, în bloc. Pândesc în spatele perdelei şi-l zăresc cotrobăind la Anca prin cameră. Sar în

balconul de vizavi, aşa cum aş fi sărit când o vedeam pe ea dezbrăcându-se, dar tipul reuşeşte să fugă. Nu înainte însă de a lăsa în mâinile mele haina, cu toate actele în ea!” Vă şi văd avansat la excepţional.

— Asta-i pentru Truman Capote? Nu suntem chit. Băiatul... Uite-l!

După felul cum venea, nu se putea spune că luase în ziua aceea un „zece”.

— A, foarte bine că te-am întâlnit, îi întinse căpitanul prietenos mâna. Ceva nou?

— Nu, clătină el din cap. După ce-aţi plecat, a venit un tip, s-a plimbat vreo oră pe stradă şi s-a instalat dincolo, în colţul celălalt al străzii. Când m-am dus la şcoală – special am luat-o pe acolo – l-am văzut spunând ceva unui miliţian care venise c-o maşină, şi-am înţeles că-i omul dumneavoastră.

Aş fi dat şi zece mese numai să pot izbucni liber în râs. Prefăcându-se că se sprijină pe umărul meu, căpitanul se aplecă spre Cornel şi atunci am simţit cât de delicate erau degetele sale prelungi. Nici în sinea mea n-aveam voie să râd, ce dracu’?!

— Spune-mi, Cornel, n-ai văzut vreodată un străin venind la Anca Petroveanu?

— Cum o să spuneţi aşa ceva? Ce, duduia Anca era din alea?!

— Nu, nu m-ai înţeles. O cunoştinţă... Într-o vizită... Sau poate a condus-o până acasă cu maşina...

— La domnul Herţeg a venit acum o săptămână un neamţ, cu o „Alfa Romeo”. Era o „Giulia sprint”. La duduia Anca n-am văzut venind pe nimeni străin.

— Bine, Cornele. Şi rămâne ca şi până acum, totul între noi.

Cornel dădu din cap în semn că a înţeles, sau cam aşa ceva, ne ferici pe fiecare cu câte o strângere de mână

transpirată, iar noi, plini se satisfacţie, ne văzurăm de drum.

— Dacă izbucneaţi în râs, vă ucideam! spuse căpitanul în timp ce ne urcam în maşină.

Am râs câteva minute în voie şi când, în sfârşit, ne-am oprit, căpitanul continuă:

— Calculul meu a fost corect. Aţi văzut cum a reţinut băiatul maşina neamţului? Un capăt de fir măcar! Cât de mic! Nu vrea să iasă şi pace!

— Nu ne-am agăţat noi singuri o tinichea de coadă şi acum ne învârtim în jurul ei?

— Nu! spuse el cu convingere.

— Să dea Domnul!

CĂPITANUL NUMĂRA MEREU PÂNĂ LA NOUĂ...

Cu toate că era o zi „scurtă”, în cabinetul colonelului Banu găsirăm doi subalterni şi, după felul cum reacţionară ei la intrarea noastră în birou, am înţeles că i-am salvat dintr-o săpuneală în lege. Rostiră un „Să trăiţi!” scurt, dispărând ca la comandă din birou.

— Erau să se calce pe picioare băieţii! am râs eu, dar colonelul se făcu că n-aude.

— Pe mine să mă ierţi, colega, spuse el, în timp ce scotea un reşou din fişet, pregătind de cafea, o să stau la birou, nu-i vorba de o vizită amicală. Dă-i drumu’, Pascule! Scurt şi fără să te pierzi în amănunte!

Ascultam tăcut raportul căpitanului Pascu, făcându-mi unele însemnări în carnet, când, deodată, cuvintele sale căpătară contur distinct, ca şi cum ar fi fost desenate special pentru mine.

— ...Iar între rufe, am găsit această anonimă de ameninţare, expediată acum unsprezece zile.

— Ce anonimă? m-am ridicat eu, aproape să ies din pantofi, în direcţia plicului pe care Pascu îl întindea colonelului Banu. Vra să zică trişăm! m-am uitat eu, dând în clocot, la căpitan.

— Totul la timpul său, spuse el neutru şi colonelul îl susţinu, în timp ce desfăcea scrisoarea.

— Da, da, foarte bine!

— Englezii ăştia-s nişte fraieri, dom'le! Ce Scotland Yard!... Trebuia să vă cheme pe voi când cu vagonul poştal!...

— Tovarăşe căpitan, mă întrerupse colonelul, vrei să-i spui prietenului meu să se ducă puţin până la dracu'. Şi-mi întinse scrisoarea. Citeşte! Poate creierului tău n-o să-i fie prea greu să înţeleagă cam în ce direcţie se îndreaptă povestea!

Am vrut să-i zic ceva de care apoi să-mi pară rău, dar n-am găsit nimic pe moment, cu toate că, de obicei, sunt foarte spontan, un tip de replică, cu alte cuvinte. M-am abţinut. Scrisoarea era la mine în mână.

O scrisoare ca o porţie dublă de ulei de ricin. Plină de invective şi murdării la adresa Ancăi Petroveanu, cel sau cea care îi scrisese îi cerea să rupă de îndată legătura cu doctorul Ion Cărtărescu, pentru că altfel „va face cunoştinţă cu morga".

— E clar! am spus. Aşadar, o crimă. Totul e acum să aflaţi cine-i autorul scrisorii. Sfârşit. Pentru mine...

— Eu ţi-am servit, mă întrerupse colonelul, varianta cea mai puţin probabilă şi tu ai şi digerat-o!

— E totuşi o scrisoare de ameninţare cu moartea în condiţiile date...

— Mă ierţi! mă întrerupse din nou colonelul. Şi tu crezi că cineva, cât de cât întreg la minte, poate să săvârşească o asemenea prostie încât să trimită o scrisoare, scrisă de propria-i mână, cuiva pe care intenţionează într-adevăr

să-l omoare?! Înseamnă că, de la bun început, se dă pe mâna organelor de anchetă! Sigur, noi vom cerceta... În situaţia în care ne găsim, n-avem voie să neglijăm nimic. Ar fi ghinionul tău să se termine atât de repede şi, mai ales, atât de stupid. Nu cred că o să ai acest ghinion. Dacă este într-adevăr vorba de o crimă şi nu de o sinucidere, atunci autorul nu poate fi în niciun caz un amator! Un amator de genul aceluia care se pretează la asemenea scrisori! sublinie colonelul Banu şi se adresă căpitanului: încearcă întâi pista scrisorii, apoi pleci la Poiana Braşov. O să-l trimit pe Voicu pe şantier să verifice ce-a făcut inginerul Dobra acolo. Să nu fi fost construit alibiul. Să verifice cât se poate de discret. Mai ales ce timp liber a avut la dispoziţie inginerul. Cu o maşină nu durează prea mult să vii la Bucureşti şi după o jumătate de oră să te întorci înapoi. Anca Petroveanu a murit în jurul orei douăzeci!...

— Cu inginerul poate să fie ceva, dar în cu totul alt sens... spuse căpitanul şi adăugă: Tovarăşului colonel Dumitru îi raportaţi dumneavoastră?

— Da. Am vorbit cu el chiar înainte de a veni voi aici.

După o noapte fără vise cu indieni şi şcoli de gangsteri – seara, achitasem căpitanului pariul pierdut – dimineaţa intram amândoi pe poarta instituţiei în care lucra soţia doctorului Cărtărescu. La biroul de personal ne întâmpină un bărbat între două vârste, surprinzător de vioi la minte, tocmai bun pentru o treabă ca asta, deloc uşoară dacă e făcută ca lumea.

— Da, cu plăcere, se apropie el de un seif, dosarul cui vă interesează?

— Vedeţi, eu aş dori mai multe dosare.

— În regulă! râse şeful biroului personal.

— Nu-i o notă bună pentru cineva de care se

interesează miliţia, nu? De obicei, aşa judecăm... Şi atunci, până nu este stabilită vinovăţia cuiva, de ce să facem publice simple bănuieli?! dădu explicaţii căpitanul.

— Aveţi perfectă dreptate. Aici sunt dosarele, deschise uşa fişetului şeful biroului personal. Poftiţi şi opisul lor.

Căpitanul scoase câteva dosare, printre care şi cel al Elenei Cărtărescu, în cele din urmă compară scrisul acesteia din autobiografie cu cel din scrisoarea anonimă şi constată o deosebire totală între ele.

Surpriza veni o oră mai târziu, prin folosirea aceleiaşi metode. Chiar şi fără o expertiză grafologică se putea vedea că autoarea scrisorii de ameninţare era de fapt puţin naiva, puţin prostuţa cu picioare frumoase şi minicapot. Scrisul, doamnei Pleşa semăna izbitor cu cel din scrisoare.

— Bine, dar asta schimbă total datele problemei! am exclamat eu, când căpitanul mi-a făcut cunoscută concluzia sa. O înhăţăm, nu?

— Stimate maestre, a devenit dintr-odată reverenţios căpitanul, în capodopera pe care aveţi de gând s-o scrieţi...

— Gata, gata! l-am oprit eu.

Nu sunt eu omul care se lasă flatat!

— Şi dacă găsim ceşcuţele la ea? Atunci ce-o să ziceţi? am insistat eu.

— O să zic că i le-a împrumutat Anca.

— Adică ea o să zică!

— Vă rog să vă aduceţi aminte cu câtă hotărâre respingea Maria Pleşa ideea unei sinucideri.

— Deşteaptă foc!

Căpitanul se uită la mine ca la un schelet de meduză:

— Ei, asta-i bună! Dacă şi pe intriganta asta murdară o consideraţi deşteaptă, înseamnă că sunteţi foarte mărinimos cu prostia!

N-am spus nimic şi, făcând pe supăratul, m-am îndreptat spre maşină. Meditam în acest timp, încercând să mă conving că, eventual, ar fi fost mai bine să fi tăcut, păstrându-mi astfel forţele intacte. Natura te înzestrează cu inteligenţă nu ca să faci risipă de ea!

Maria Piesa ne-a deschis surâzând:

— V-am văzut de la fereastră. Ei, ce se aude? întrebă ea curioasă. Intraţi, vă rog!

— Câte ceva se aude... Nimic surprinzător însă, spuse indiferent căpitanul. Am venit să vă rugăm să puneţi pe hârtie cele declarate ieri.

— Înseamnă că încheiaţi cercetările. Sigur, e mai uşor să clasezi o sinucidere decât să descoperi o crimă!

Voiam tocmai să-mi aprind o ţigară, am stins repede chibritul ca să nu sară cumva căpitanul în aer.

— Aveţi aici un formular, spuse el, ca şi cum n-ar fi auzit-o, completaţi cele câteva date, apoi aşterneţi mai jos tot ce credeţi de cuviinţă în legătură cu acest caz. O să vă rog să menţionaţi ora când aţi vorbit cu Anca Petroveanu şi apoi ora când vi s-a părut că aţi auzit maşina ei oprindu-se în faţa blocului.

Doamna Pleşa luă loc la masa din mijlocul camerei, la aceeaşi masă la care ne aşezasem şi noi, şi începu cu preocupare să scrie. Cu atâta preocupare încât, strivindu-şi sânii de masă, ne oferea cu dărnicie priveliştea lor. Am început, şi eu şi căpitanul, să examinăm camera, oprindu-ne la fiecare mobilă în parte, iar în cele din urmă, la volutele unei muşte prea graţioase şi doar din când în când ne întorceam pentru a vedea dacă n-a terminat madam Pleşa de scris.

— Semnez şi pun data? o auzirăm deodată întrebând.

— Da, da, puneţi şi data.

Căpitanul luă declaraţia, o parcurse în tăcere, întârziind ici, colo, asupra câte unui cuvânt şi doamna

Piesa remarcă transparent:

— Ştiam că am un scris destul de citeţ!... La caligrafie luam numai zece!

— Tocmai de aceea o să vă rog să mai scrieţi ceva.

— Ce să mai scriu? se arătă ea nedumerită.

— O scrisoare, doamnă. O mică scrisoare, îi zimbi căpitanul ca un cotoi în noaptea nunţii – pisicii. Dacă ştiţi cum zâmbesc cotoii în asemenea ocazii festive.

— Bine, acceptă doamna Pleşa. Dacă ţineţi să vă aflu intimităţile...

— Poate aveţi cumva un plic cu hârtie? V-aş ruga...

— Da, cred că am. Şi madam Pleşa dispăru în cealaltă cameră, de unde se întoarse în scurt timp cu un plic asemănător aceluia în care fusese expediată scrisoarea anonimă. Ce să scriu? sună cam rigid vocea ei.

— Sus: „târfă”, virgulă.

— Domnule! se ridică Maria Pleşa de pe scaun. Cum vă permiteţi?!

— De ce? Nu fac altceva decât să reproduc o scrisoare adresată de către o doamnă, soţie de medic, unei alte doamne. Nu credeţi? Iat-o în original. Şi căpitanul Pascu scoase din buzunar scrisoarea anonimă.

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi!

— Ba înţelegeţi foarte bine. Luaţi loc, luaţi loc! o invită căpitanul cu convingere, aducând în faţa sa plicul şi hârtia pe care Maria Pleşa urma să scrie proba de comparare. De ce i-aţi trimis Ancăi Petroveanu această anonimă?

— Nu i-am trimis nicio anonimă. Nu este adevărat! Minciuni!

— Uitaţi-vă: am aici autobiografia dumneavoastră, apoi o cerere de concediu fără plată şi, în sfârşit, declaraţia pe care aţi semnat-o acum câteva minute.

— Şi ce-i cu asta? De unde le-aţi luat?

— Dacă le comparăm pe cele trei cu scrisoarea anonimă, reiese că toate au fost scrise de aceeaşi mână. De mâna dumneavoastră!

Nemaiputând rezista, Maria Pleşa îşi îngropa faţa în palme, izbucnind în hohote de plâns. Căpitanul interveni după un timp:

— Vedeţi, dumneavoastră ne-aţi vorbit de fler şi aşa mai departe, iar noi v-am promis că o să încercăm să găsim priceperea necesară pentru a lămuri acest caz.

— Cum, credeţi că eu am omorât-o? îşi ridică Maria Pleşa faţa răvăşită de plâns, aşteptând cu privirea îngrozită răspunsul căpitanului.

— Aceasta şi încercăm să lămurim. Aţi ameninţat-o că o să facă cunoştinţă cu morga!...

— A fost o prostie! O tâmpenie! îi strica doctorului Cărtărescu casa! Am vrut s-o împiedic! S-o sperii!

— Minţiţi în continuare. Şi eu sunt obligat să vă atrag atenţia asupra gravităţii situaţiei în care vă aflaţi!

Mari Pleşa stătu o clipă în cumpănă.

— Dacă aude soţul, vă daţi seama ce se întâmplă?

Căpitanul rămase tăcut.

— Da, eu am scris-o. Nu din gelozie, de ciudă. Sigur, Anca Petroveanu era mai comodă! Divorţată, cu apartament... Doctorul Cărtărescu mi-a făcut numai curte; n-a fost nimic între noi! Am vrut să-l scap de umilinţele penibile la care ajunsese. Anca nici nu se uita la el. Era încurcată cu un străin în ultimul timp, iar Cărtărescu îi cerşea întâlniri în genunchi!

— Iar minţiţi! o apostrofă cu asprime căpitanul. De unde aţi mai născocit şi povestea asta cu străinul?

— Nu mint! Este aşa cum vă spun. Un belgian. A fost săptămâna trecută cu el la Poiana Braşov. I-a văzut o prietenă de-a mea împreună.

— Şi asta înseamnă că trăia cu străinul acela?

Iar pescuia în ape tulburi căpitanul.

— Dovezi, sigur, n-am, da'... De ce îl aducea acasă atunci?

— Aţi văzut-o dumneavoastră aducându-l sus?

— L-am văzut o dată plecând de la ea.

— Numai o dată?

— O dată l-am văzut eu...

— Când s-a întâmplat? Amintiţi-vă cu exactitate. Este în interesul dumneavoastră.

— Eram în stradă când l-am văzut ieşind.

— Repet: este în interesul dumneavoastră să ne furnizaţi cât mai multe amănunte. Să zicem că doctorul Cărtărescu v-a făcut numai curte... Aţi bănuit că se află la Anca şi l-aţi aşteptat jos?

— Ştiam că se duce la ea. Nu mai era de mult o noutate pentru mine. În situaţia mea, nici nu puteam fi geloasă. Şi nici nu eram. Pur şi simplu... La un moment dat, am auzit vorbindu-se franţuzeşte la Anca şi mi-am închipuit ce ar putea fi.

— Aţi reuşit să vă daţi seama despre ce vorbeau?

— Belgianul exclama ceva admirativ la adresa interiorului Ancăi... „Este o piesă excepţională", spunea. Anca a închis uşa balconului şi n-am mai auzit nimic. După vreo oră, stăteam de vorbă cu doamna Grama în stradă, când l-am văzut ieşind din bloc.

— Venise cu maşina?

— Nu, a plecat pe jos.

— Aţi reţinut cum arăta?

— Era un tip destul de oarecare, aşa... nimic deosebit, se strâmbă madam Pleşa. Chiar m-am mirat...

— De unde ştiţi că el era cel care fusese la Anca Petroveanu?

— Avea un aer de străin.

— Ce înţelegeţi prin aceasta?

— Nu, n-aş putea spune că era un tip elegant. Destul de comun îmbrăcat... I-am văzut pantofii. Aveau o tăietură deosebită de cea a pantofilor noştri.

— Ce culoare?

— Negri.

— Şi costumul?

— Costumul era gris-închis. Cămaşă albă, aşa, nimic deosebit.

— Cam ce vârstă avea?

— În jur de 38–40 de ani.

— Aţi putea să mi-l descrieţi? Înalt, solid, subţire...

— Destul de înalt, cam un metru optzeci, subţire pentru înălţimea lui... încerca madam Pleşa să-şi amintească. Şaten închis, parcă. O mutră oarecare, nimic deosebit.

Mă exasperase cu „nimic deosebit”-ul ei, pe care-l rostea ţuguindu-şi buzele cărnoase şi roşii.

— De unde ştiaţi că era belgian? am intervenit eu, întrebând-o. Căpitanului îi scăpase desigur acest amănunt. Prea pe neaşteptate a căzut povestea asta cu străinul! La naiba, trebuia s-o întrebe de mult!

— Să vedeţi, prietena mea... Dacă vreţi, o chem; stă foarte aproape. E nebună după maşini. Ce n-a făcut, ce n-a dres şi tot şi-a luat un „850-Coupe”. Suntem şi noi înscrişi la „Dacia-1300”. E abonată la revista „Autoturism”. Ştie toate tipurile de maşini, câţi cai are fiecare... A vrut să alerge şi-n raliuri! Unul nu-i scapă. Microbişti şi ea şi bărbatu-su.

Trăgând cu coada ochiului spre căpitan, nu ştiu de ce, dar am avut impresia că-mi strecoară ceva printre dinţi. Mie? Nu, mie n-avea de ce. Cel puţin aşa am încercat să cred.

— Săptămâna trecută, continuă doamna Piesa, au fost la Braşov – le rămăsese un rest de concediu – şi cum era

nu ştiu ce cursă acolo duminică, au plecat de joi. Sonia se uita la o maşină parcată în faţa hotelului „Carpaţi”, când a văzut-o pe Anca urcându-se cu un bărbat într-o maşină cu număr de Belgia. După cum mi l-a descris, era tipul care fusese la ea. Îl aduci în casă, te duci cu el la Braşov – acolo au stat probabil într-o cameră! – şi nu era nimic între ei?!

— Spuneţi că o putem găsi acasă? îmi luă căpitanul vorba din gură.

— Aproape sigur. N-are serviciu. Dă meditaţii. O sun imediat, se îndreptă madam Pleşa spre telefon.

Sonia Precup locuia, într-adevăr, numai la câteva sute de metri depărtare, şi ea ne primi, expediind cele două eleve care se aflau tocmai la ea.

— Vă spun îndată. Era vineri. Vinerea trecută, pe la ora şase după-amiază. Soţul meu voia să întrebe de cineva la hotel... Am rămas afară să mă uit la un Porsche-914 – o bijuterie de maşină! Porsche-urile acestea sunt ceva formidabil! Alături era un „Fiat-124” de care, chiar în momentul acela, se apropia Anca, vecină cu Mia, însoţită de un domn.

— Ieşiseră din hotel?

— Nu, nu cred. Mai curând veneau din oraş.

— Aţi recunoscut-o imediat?

— Bineînţeles! O ştiam foarte bine.

— N-aţi observat cumva vreun gest sau o comportare din care să vă daţi seama ce relaţii existau între ei?

— Nu. Anca păşea apăsat... Când o vedeai pe stradă îţi dădeai imediat seama că-i o doamnă. S-a urcat alături de el în maşină. La plecare, am observat că maşina avea număr de Belgia.

— Altfel nu v-aţi fi dat seama că el e un străin?

— Nu, nimic nu arăta la el a fi un străin.

Şi Sonia Precup îl descrise tot atât de sumar ca şi

prietena ei. Cu astfel de „semne particulare” la dispoziţie, aveam toate şansele să nu-l confundăm c-o femeie. Şi asta se cheamă „portretul vorbit”!...

— Ce culoare avea maşina?

— Albă.

— Aţi reţinut cumva vreo cifră sau vreo literă din număr?

— Nu. Au nişte numere tare curioase. Staţi puţin! Avea – acum îmi amintesc – două proiectoare de ceaţă, din acelea cu iod. După format, „Bosch” cred că erau.

Ne-am luat rămas bun de la gazdă şi, ieşind în stradă, nu m-am putut abţine să nu mai fiu pentru o clipă modest:

— Ei, ce ziceţi, căpitane, ce întrebare i-am pus? Cu ricoşeu! Pac: „De unde ştiaţi că-i belgian?”. Şi ea ne-a dat poanta cu Braşovul! Degeaba îmi strecuraţi vorbe dulci printre dinţi! Acum ştim ce-a făcut la Braşov.

Mă privi ca pe un pachet gol de ţigări şi nu spuse nimic.

— Cel puţin ştim ce-a făcut la Braşov! am repetat eu după un timp.

— Ştim pe dracu’! Raportăm colonelului şi o întindem urgent la Braşov.

Aşa am şi făcut. Pe la Comarnic am intrat într-o ploaie măruntă şi deasă, ca dintr-o agonie de toamnă, dar subsemnatul învăţase pe o pistă unsă cu ulei ce înseamnă un derapaj controlat, cauciucurile erau o ultimă producţie a uzinelor „Victoria” din Floreşti, gheară de tigru, nu alta, pe şosea, şi n-am slăbit maşina deloc. Ce acvaplanare?!... Totul era să sosim înainte de schimbul de ture al chelnerilor, aşa că, o dată ieşiţi din serpentinele Timişului, am înfipt pedala de acceleraţie până în podea.

Ajunşi sus, în faţa hotelului „Sport” din Poiana Braşov, căpitanul, care stătuse tot timpul drumului de parcă

înghiţise un maţ de tubaj, spuse ceva dându-se jos din maşină. Bineînţeles, ceva foarte măgulitor la adresa-mi şi, cu toate că eram curios să ştiu exact ce anume îşi mormăise în barbă, m-am abţinut să-l întreb. Cerberul de la parcare se şi înfipsese în faţa Renault-ului meu, iar până să-i spun că suntem în interes de serviciu, el şi notase numărul, tăindu-mi chitanţa.

— Trei lei!

Nu pot să-i sufăr pe tipii ăştia de la parcare, care îţi iau banii înainte pentru un serviciu pe care nu-l prestează defel!

— Mie cine-mi plăteşte toate cheltuielile astea? m-am întors eu spre căpitan.

— Când aţi făcut plinul cu benzină, nu v-aţi gândit? mă întrebă el izbucnind în râs. Mai adăugaţi o masă, jos, la „Carpaţi”... Spaghete milaneze mănânc eu. Nu le face nimeni ca la „Carpaţi” în Braşov! îşi frecă Pascu palmele cu satisfacţie. Cu atâta satisfacţie, încât sucul gastric mi se zbuciumă în stomac. Haideţi, că-i pierdem pe chelneri!

Am propus să luăm loc la o masă, sus pe terasă, la soare şi, oferindu-ne câte o cafea, să stăm acolo de vorbă cu chelnerii, dar căpitanul nu împărtăşi propunerea mea. Lucrurile cereau o anumită discreţie, aşa că am intrat în biroul directorului, din spatele recepţiei. Şi, într-adevăr, unul din chelneri, uitându-se la fotografia pe care i-o înmânase căpitanul, o recunoscu pe Anca Petroveanu.

— Am servit-o acum câteva zile la prânz. Stătea la noi – pentru că avea la dumneaei cheia de la cameră. O pusese pe masă.

— Era singură?

— La masa mea a fost singură. O tot fila unul de vizavi; nu i-a dat nicio atenţie. Cred că aştepta pe cineva. Se tot uita spre uşă.

În registrul recepţiei am găsit numele Ancăi

Petroveanu, trecut în dreptul camerei „single” 130, ocupată de ea doar o singură noapte, în noaptea de vineri spre sâmbătă, şi acelaşi registru ne dezvălui că niciun bărbat de cetăţenie belgiană nu locuise de mai bine de două săptămâni în hotel.

— La noi e sezon mort acu’, ţinu să ne explice tânăra de la recepţie.

— Sâmbătă însă aţi avut lume multă, nu?

— Da’ de unde! Sâmbătă am fost de serviciu toată ziua. Am primit un grup de turişti din Ploieşti şi ce ne-a trimis, de jos, „Carpaţi”-ul, câţiva pasageri.

— Pe doamna aceasta o recunoaşteţi? o întrebă căpitanul, arătându-i fotografia Ancăi Petroveanu.

— Este doamna care a stat la 130, spuse tânăra după ce aruncă o scurtă privire asupra fotografiei. Eu am primit-o. Vineri a fost tura mea, iar sâmbătă am ţinut locul unui coleg care a plecat la părinţi. Tot nu-i sezon...

— V-a spus cumva câte zile intenţionează să stea?

— Ştiţi, noi întrebăm întotdeauna: „Rămâneţi numai o singură noapte?”. Mi-a spus că vrea să stea două-trei zile. Sâmbătă se vede că s-a răzgândit, pentru că mi-a cerut să-i fac nota. Am avut şi o mică discuţie. Pasagerii trebuie să ne anunţe, în cazul în care pleacă, cel târziu până la ora douăsprezece. „Vedeţi, i-am zis eu, scrie şi aici pe afiş. Acum nu mai am pe nimeni ca să dau la schimbat aşternutul!” „Asta înseamnă că trebuie să plătesc două zile? a întrebat ea. Din moment ce-i vina mea...” De obicei, pasagerii protestează, unii spun că n-o să le deconteze ziua... I-am tăiat nota numai pentru o singură zi.

— În ce parte se găseşte camera 130? Geamurile ei răspund cumva spre parcare?

— Nu, e tocmai în partea cealaltă a hotelului. Ultima cameră pe coridor.

— N-a căutat-o nimeni, n-a întrebat nimeni de ea?

— Nu. Şi camera 130 n-are telefon.

Ieşind de la hotelul „Sport”, am luat la rând celelalte restaurante: „Capra Neagră”, „Şura Dacilor”... Surpriza avea să se producă abia la hotelul „Teleferic”. Chelnerii restaurantului clătinară din cap fără excepţie, în schimb, cel care servea pe terasa cafe-bar-ului ne umplu de uimire:

— Păi asta-i duduia cu care a stat străinul ăla, de care ne-a întrebat ieri tovarăşu’!... Ea e!

— Ce tovarăş a stat de vorbă cu dumneata? îl cercetă căpitanul.

— Cum, un tovarăş de la dumneavoastră!... Mi-a arătat poza ăluia mergând pe stradă şi eu i-am spus cum arăta duduia asta cu care a stat acolo la masă, arătă chelnerul spre colţul dinspre piscină al terasei.

— Bine, adu-ne două cafele.

— Se încurcă rău treburile, hm? l-am întrebat eu, fără să fie nevoie. Lucrurile erau evidente!

— Să fie „belgianul” ăsta o simplă coincidenţă în toată povestea? spuse căpitanul ca pentru sine.

— Şi totuşi, aici, la Braşov, s-a întâmplat acel ceva atât de hotărâtor pentru viaţa Ancăi Petroveanu! Sonia Precup i-a văzut vineri, în jurul orei şase, urcându-se în Fiatul 124, în faţa hotelului „Carpaţi”. Sâmbătă la prânz Anca l-a aşteptat pe „belgian” în restaurantul hotelului „Sport”, acesta n-a venit şi întâlnirea a avut loc ceva mai târziu. A intrat aici să bea o cafea şi cele discutate cu „belgianul” au determinat-o să părăsească brusc Poiana Braşov şi să se întoarcă acasă.

— Până aici raţionamentul ar fi corect, aprecie căpitanul. Cu unele mici observaţii. Ce s-a întâmplat însă mai departe?

Chelnerul ne aduse cafelele şi căpitanul îl reţinu lângă

masă.

— În ce limbă vorbeau cei doi? îl întrebă el.

— În franceză. N-aş putea spune că tipul îi făcea curte. Au stat destul de tăcuţi şi, după ce şi-au băut cafelele, au plecat în scurt timp.

— Cam ce oră era?

— Să fi fost trei, trei şi ceva.

Se făcuse întuneric de-a binelea când am coborât în Braşov. Căpitanul s-a dus să afle cine şi mai ales de ce se interesase de „belgianul" nostru, iar eu am rămas să-l aştept în hol la „Carpaţi".

Numai că aici atmosfera fiind prea academică – un grup de englezoaice între 70 şi 80 de ani ocupaseră toate fotoliile, făcându-şi siesta – am trecut dincolo, în barul de zi şi, oferindu-mi o citronadă, am preferat să respir fum de ţigară, aruncând priviri păgâne încolo şi-ncoace.

Încercam tocmai să mă conving, uitându-mă chiorâş la pahar, că-mi era într-adevăr foame, când în uşă apăru căpitanul. M-am ridicat ca aruncat de un resort. După felul cum rămăsese în prag, mi-am dat seama că avea noutăţi grandioase.

— Cei care s-au interesat sus la Poiană de Anca sunt tovarăşii de la Securitate. Omul nostru a luat legătură, aici în Braşov, cu un obiectiv de-al lor, tot un străin, acesta din urmă a părăsit marţi ţara, iar „belgianul" a rămas încă două zile în oraş. Reconstituind ce-a făcut de joi seara până marţi dimineaţa, când a plecat din Braşov spre Bucureşti, au aflat că s-a întâlnit cu una, aşa şi aşa, deci cu Anca Petroveanu.

— Şi în tot timpul acesta „belgianul" a rămas în Braşov?

— Aşa se pare. A stat aici la „Carpaţi". Comportare normală sau aproape normală, este reprezentantul unei firme...

— Ce înseamnă „aproape normală”?

— În afară de faptul că a intrat în contact cu obiectivul lor... Lucrurile s-au petrecut cam aşa: „Belgianul” stătea pe o banchetă în hol, străinul s-a aşezat lângă el, un timp au rămas tăcuţi, comportându-se ca doi necunoscuţi, apoi „belgianul” a deschis vorba, au discutat câteva banalităţi, care foarte bine puteau conţine şi o parolă şi, în cele din urmă, când „belgianul” a dat să plece, străinul l-a rugat să-i lase lui ziarul – era un „Die Welt” şi „belgianul” i l-a lăsat. Interesant este însă altceva. Luându-l în filaj pe „belgian”, au constatat că el îşi controla – e adevărat, cât se poate de discret – din când în când, spatele.

— Ei, Ţâcă, am spus, lucrurile se complică!

Chelnerul aduse spaghetele milaneze şi căpitanul preferă să nu-mi răspundă. Iar eu, cu gândul la ce va urma, încercam să mă conving că nu aveam niciun motiv să fiu bucuros.

În aceeaşi noapte ne-am întors la Bucureşti, eu cu ochii lipiţi de parbriz, căpitanul sforăind dulce în spate, cu toate că radioul zbierase tot timpul, să sară din cutie, nu alta.

La nouă fix eram la colonel în birou. Ştia tot. Şi chiar mai mult decât tot. Căpitanul Pascu îşi va continua cercetările pe celelalte piste posibile, iar în legătură cu „belgianul” şi cu tot ce avea să ducă spre el urma să se ocupe Securitatea.

— Şi cu mine cum rămâne? l-am întrebat eu, simţind că ceva nu este în regulă.

— Cu tine, colega, rămâne să-ţi dăm date după încheierea cercetărilor. Bineînţeles, depinde şi în ce direcţie vor evolua ele.

— Aşa s-a hotărât sau aşa crezi tu? am vrut eu să ştiu. Căpitanul lipsea, ceea ce nu-mi plăcea deloc.

— Aşa s-a hotărât, colega. Lucrurile au luat o turnura

foarte delicată... Dealtfel, până bem noi o cafea, o să vină un tovarăş colonel, care te-a citit şi vrea să te cunoască.

— Haida-de! Nu mă lua pe mine pe chestii din astea! Înţeleg şi singur, nu trebuie să mă lămurească nimeni, am spus eu resemnat.

De fapt, aveam o poftă grozavă să-i zic prietenului meu tot felul de tâmpenii, dar asta ar fi însemnat să mă cert cu oglinda, aşa că m-am mulţumit doar să-i spun, în timp ce pregătea cafeaua, că arăta în dimineaţa asta ca un peşte congelat. Se întoarse spre mine, zâmbi leneş şi de-abia atunci am înţeles că îşi petrecuse noaptea aici, în birou. La naiba, cum de nu-mi dădusem seama, scrumiera era plină de mucuri!

— Căpitanul Pascu nu vine? l-am întrebat eu, ca să spun ceva.

— Pascu a plecat în provincie.

Cineva bătu în uşă şi un bărbat înalt, îmbrăcat într-un sacou bleumarin, cu nasturi metalici şi pantaloni gri deschis, din stofă caşa, intră în birou.

— Colonelul Dumitru, făcu prietenul meu prezentările.

Fiecare din noi spuse „îmi pare bine”, cu toate că nici el şi nici eu nu ştiam dacă, până la urmă, o să ne pară bine sau nu. În sfârşit, colonelul arăta ceva între reprezentantul unei firme – îi lipsea doar servieta impozantă – şi un profesor de greacă. Dacă mai ştiţi cum arată un profesor de greacă. Ochii lui albaştri zâmbeau cald şi odihnitor.

Spuse la un moment dat:

— V-aţi montat probabil... Îmi pare rău.

— Montat, ăsta-i cuvântul. Şi, deodată, când devenise mai interesant... ies din joc.

— Da, pentru că e un alt joc de fapt. Cu alţi parteneri... Şi miza e alta... Iar regulile noului joc nu mai admit – iertaţi-mi expresia – chibiţi. La noi, ştiţi, cercetările sunt

minuţioase, îndelungi, una din armele noastre este răbdarea. Va exista o legătură între moartea Ancăi Petroveanu şi „belgian”?... Iar dumneavoastră veţi dori să scrieţi o carte despre munca noastră...? Sigur, veţi primi la timpul potrivit datele care v-ar putea fi necesare. Specificul activităţii noastre... Tocmai de aceea o să vă rog să păstraţi tot ce ştiţi despre acest caz numai pentru dumneavoastră. Dar numai pentru dumneavoastră.

— Da, bineînţeles!

Colonelul Dumitru a divagat imediat subtil, povestindu-ne o excelentă anecdotă franţuzească despre secretul militar, am râs, s-a trecut la şansele reprezentativei noastre de fotbal de a câştiga meciul de duminică pentru nu ştiu ce calificare şi, în cele din urmă, ne-am luat toţi trei rămas bun.

PE CONT PROPRIU

Câteva zile n-am ieşit din casă decât după ziare şi ţigări, pentru că un teanc de cărţi îşi aşteptau cam de mult rândul la citit, apoi m-am hotărât să plec pentru vreo două-trei zile la Sinaia, unde se dusese să lucreze un prieten de-al meu. Şi, deodată, în timp ce schimbam batista din buzunarul de sus al sacoului, m-am trezit cu o poliţă de asigurare în mână. Era cea de la maşina Ancăi Petroveanu. Cum de ajunsese la mine?

Ne găseam încă în prima zi a cercetărilor, locotenentul major Paraschiv descoperise poliţa de asigurare în cutia de bord a Fiat-ului 850, după ce a avut loc discuţia aceea, în sensul că nu închei o asigurare pentru încă trei luni când ştii că nu vei mai fi, am luat poliţa, a intervenit telefonul acela, cu un gest mecanic am pus poliţa în buzunar şi acolo a rămas uitată. Voisem să prospectez

condiţiile în care se acordă despăgubiri în caz de accident, pentru că venea vara cu traficul ei intens şi, în plus, depusesem de aproape o lună cerere de paşaport pentru Austria. În special călătoria asta o avusesem eu în vedere pentru asigurarea maşinii, luat însă de cercetările căpitanului Pascu, uitasem şi de poliţă, şi de excursia în Austria.

Reamintindu-mi toate acestea, şi cum în curând trebuia să primesc răspuns la cererea mea de paşaport, am început să parcurg tot ce era inserat în poliţă la capitolul clauze. Apropiindu-mă însă de sfârşitul paginii a doua, am remarcat, pe porţiunea albă de jos, scris subţire cu creionul „D-nul Aralian, 15.09.77”. Era probabil numărul agentului cu care Anca Petroveanu încheiase asigurarea, mi-am zis eu, şi care îmi putea da explicaţii mult mai complete.

Am ridicat receptorul şi am format numărul. Mi-a răspuns o voce dogită.

— Da, la telefon.

I-am spus că m-ar interesa o asigurare pentru maşina mea, deoarece intenţionez să plec afară din ţară, dar el m-a întrerupt:

— V-a dat numărul meu de telefon cineva?

Întrebarea m-a găsit total nepregătit.

— Da, duduia Petroveanu. Şi temându-mă de o gafă, am precizat: Sunt un bun prieten al fostului ei soţ, inginerul Dobra.

— Sigur, vă stau la dispoziţie, a devenit cât se poate de politicoasă vocea lui Aralian. Când doriţi? Astăzi, de pildă, v-aş putea aştepta între unsprezece şi douăsprezece, în faţa restaurantului „Dunărea”. Mai am o întâlnire cu cineva, spuneţi-mi cum v-aş putea recunoaşte.

I-am dat ca reper culoarea gri-argintie a Renaultului meu şi, în plus, numărul de circulaţie. Peste aproape trei

ore îmi ieşea în faţă, în timp ce coboram din maşină, un bărbat de vreo cincizeci de ani, cam plinuţ, îmbrăcat corect, chiar pedant. Îmi întinse o mână moale şi puhavă. L-am invitat la una din mesele scoase pe trotuar şi, aşezându-ne, am intrat în subiect.

Mi-a spus că este remizier la A.C.R. cu încheierea de asigurări, mi-a relatat fără grabă ce înseamnă o asigurare pentru avarii, expunându-mi avantajele ei, de ce este obligatorie „Cartea verde” la ieşirea cu autoturismul peste hotare. Şi în tot acest timp, m-a cercetat cu ochii lui de ştiucă, spălăciţi şi inexpresivi, ca nişte vizoare prin care se uita fără să fie văzut.

A sărit apoi de la un subiect la altul, a condus de aşa manieră discuţia încât să afle cât mai mult despre mine, m-a pipăit pe teme politice şi eu am făcut tot posibilul să-i inspir încredere. Se vede că am reuşit, pentru că, la un moment dat, după ce i-am cerut chelnerului să ne mai aducă două halbe cu bere, m-a întrebat:

— Aveţi vreo rudă în Austria?

— Nu, din păcate n-am rude afară.

A tăcut, degetele sale, ca nişte cârnăciori, se agitară pe faţa de masă, măturând închipuite fărâmituri de pe ea.

— O să vă fie greu cu banii... Sunt atâtea tentaţii!...

— Da, e adevărat...

— V-a ieşit paşaportul? vru el să ştie.

— Ieri am primit înştiinţarea să-l ridic, am minţit eu. Dacă aş găsi pe cineva să-i dau aici şi să primesc dincolo... Nu poţi să te dai pe mâna oricui!...

— Vreţi să faceţi asigurarea acum sau după ce aveţi paşaportul?

— Asta, pentru ţară, aş face-o imediat, aşa cum m-aţi sfătuit, pe un trimestru, iar înainte de plecare, achit pentru o lună „Cartea verde”. Ca să nu expire înainte de a termina şederea în Austria. Aşa e cel mai bine, după câte

am înţeles, nu?

— Da, da. Să vin în cazul acesta mâine la dumneavoastră. Între ce ore vă este mai comod?

I-am spus că o să-l aştept în jurul orei zece dimineaţa şi după ce şi-a notat adresa şi numărul de telefon într-un carneţel jerpelit şi soios, cu jumătate din Bucureşti trecut acolo, mi-a întins mâna sa flască, ce s-a retras la prima atingere.

A fost punctual. L-am invitat să ia loc pe canapea, în timp ce turnam *in shaker* câteva băuturi, scoţând special la vedere sticle cu etichete străine, simţeam cum examinează totul cu ochi de expert. Mama ne-a adus cafelele, i-am prezentat-o, am vărsat conţinutul din *shaker* în pahare, l-am servit cu ţigări Dunhill şi, o dată punerea în scenă terminată, m-am aşezat într-un fotoliu, alături.

— Aveţi o colecţie de icoane foarte frumoasă! nu s-a putut el abţine.

— Da, am acceptat eu.

— Cu o icoană din asta nu e o problemă să faci rost de bani dincolo!...

— Dacă mi-aş dori ceva la drumul ăsta, este un magnetofon Uher. O piesă excepţională! Dar şi preţu-i tot excepţional! În jur de 800 de mărci vest-germane.

— Oho! Aproape 270 de dolari! exclamă el şi degetele sale dolofane alergară pe stofa pantalonilor. Grundig ştiam că sunt cele mai bune... Şi nu costă mai mult de 300 de mărci!

— Nu pentru muzică mă interesează... Sigur, se poate asculta şi muzica... Este de tipul reporter. Un magnetofon, cum s-ar spune, profesional. Şi, după câte ştiu, cel mai bun în materie.

— Plus vreo două sute şi ceva de dolari, cât v-ar trebui pentru drum şi cumpărături... Da, în total se ridică la o sumă frumuşică!... Ziceţi să facem întâi o asigurare pe un

trimestru, pentru avarii, nu? Iar mai târziu o încheiem şi pe cealaltă. Foarte bine, spuse şi începu să scoată din servietă tot felul de hârtii.

Aralian termina tocmai completarea poliţelor de asigurare, când a sunat telefonul. Am ridicat şi vocea căpitanului Pascu răsună plină de bună dispoziţie:

— Maestre? Căpitanul Pascu, încărcat de noutăţi, are de gând să vă facă o vizită peste un minut-două! Dormeaţi?

Îngrozit că vocea căpitanului se revarsă în întreaga cameră, ca dintr-o pâlnie acustică, primul gând mi-a fost la Aralian şi, supraveghindu-l discret, am alunecat cu palma în sus, ca să acopăr receptorul, gândindu-mă în acelaşi timp ce dracu' să-i răspund căpitanului. Câte operaţiuni într-un singur minut! Ce minut? Într-un sfert de minut!

— Emilia dragă, am fost eu prompt, nu te supăra, sună-mă peste o jumătate de oră, ieşeam tocmai pe uşă. Bine, Emilia, te sărut.

Am pus receptorul în furcă şi, ridicând a disperare mâinile, am exclamat cu năduf:

— Asta-i crampon, nu femeie! Nu, azi nu mă mai prinde!

Aralian a rămas neutru, scriind ceva în carnetul acela cu poliţe şi am răsuflat uşurat. Ieşisem din încurcătură într-un mod grandios!

Asigurarea încheiată se ridica la 640 lei, i-am numărat şapte hârtii de câte o sută, spunându-i că restul este pentru deplasarea pe care a făcut-o până la mine, am împăturit poliţele, punându-le deoparte, dar Aralian continua să povestească, rar şi fără grabă, cum se accidentase un client de-al lui cu maşina. Apoi, deodată, degetele sale alergară pe servieta care îi rămăsese pe genunchi, făcând să sclipească piatra inelului său:

— Ei, şi cu problema aceea cu magnetofonul... Dacă n-o să reuşiţi să găsiţi... Când aveţi paşaportul, sunaţi-mă. Poate vă pot ajuta... Bineînţeles, nu vă referiţi direct. O să ştiu despre ce este vorba. Discutăm în oraş.

Conducându-l spre uşă, i-am spus că e foarte amabil şi că într-adevăr mi-ar face un mare serviciu, cât despre discreţie, cel interesat sunt în primul rând eu.

„Mare vulpoi!” mi-am zis şi, întorcându-mă în cameră, am început s-o măsor în lung şi-n lat. Nu, pentru respectarea întregului adevăr, numai în lung. Mare vulpoi! „Două sute şaptezeci de dolari, plus vreo două sute şi ceva, cât v-ar trebui pentru drum şi cumpărături... Da, în total se ridică la o sumă frumoasă!...” De unde face rost de dolari vulpoiul ăsta bătrân? Nu, promisiunile lui nu erau doar vorbe de clacă!... În spatele lor simţeam posibilităţi certe!

Am făcut tot felul de supoziţii, până când a sunat din nou telefonul. Era căpitanul Pascu, spunându-mi că e la doi paşi de mine, m-am grăbit să prepar o băutură după o reţetă proprie, rezultată din lungi şi chinuitoare experienţe. Când mi-a dat de ştire la uşă, totul era pregătit: cafele şi ţigări pe măsuţă, *shakerul* aburit, pahare sondă, într-un vas cuburi de gheaţă... Şi, mai ales, nici urmă din vizita lui Aralian.

— Cu ce domn eraţi, maestre, când v-am sunat? făcu el trăgând aer pe nări.

— Cam indiscretă întrebarea pentru un bărbat neînsurat!... Şi de ce neapărat „domn”?

— Dacă eraţi cu vreo divă, nu spuneaţi Emilia, îmi făcu el ştrengăreşte cu ochiul. Adică: „degeaba vrei să mă duci tu pe mine”.

— Parol” Pe canapea sau pe fotoliu, unde doriţi, i-am oferit eu să ia loc, la alegere.

Căpitanul se aşează pe fotoliu şi nu mă lăsă:

— ...Apoi, nu ieşeaţi pe uşă, cum aţi spus, pentru că aţi ridicat receptorul imediat!

— Nu luaţi a*d litteram;* în clipa aceea intenţionam să ies.

— ...Şi aţi închis telefonul cu „Te sărut, Emilia”, ca nu cumva vocea mea de bărbat să răzbată până la vizitatorul dumneavoastră! Excepţională cafea!

— Vizitatoare! am precizat eu.

— Ha! Ha! Ha! Nu încercaţi să mă întoarceţi cu acul, maestre! Şi aţi fost într-adevăr plecat?

— Bineînţeles!

— Balonul l-am văzut în vestiar, dar nu-i nicio picătură de ploaie pe el. Şi afară burează de mai bine de o jumătate de oră. În bani mărunţi, continuă el, scoţându-mă din încurcătură, dar băgându-mă în alta, aţi vrut să evitaţi un carambol. Acum vorbesc serios: pe cuvânt că n-a fost doctorul Cărtărescu?

— Doctorul Cărtărescu? Ce să caute doctorul Cărtărescu la mine?! Şi de ce tocmai el?

— În orice caz, n-aţi vrut ca vizitatorul dumneavoastră să ştie că aveţi legături cu ofiţeri de miliţie şi aşa mai departe...

Dacă îl păcălisem şi pe Aralian tot atât de grandios...

— ...Lucru care pe mine nu mă interesează, din moment ce aţi afirmat că nu doctorul Cărtărescu a fost la dumneavoastră aici.

— Aveţi probabil motive să-l bănuiţi anume pe doctorul Cărtărescu!

— Asta face parte din noutăţile cu care am venit.

— Un moment, să pun pentru sufleţelele noastre ceva în pahare.

În timp ce turnam, a sunat telefonul. Am dus în mod involuntar mâna la receptor, dar în aceeaşi clipă m-am oprit; am strigat-o pe maică-mea şi am rugat-o să

răspundă.

— Spune că am plecat în oraş şi întreabă cine m-a căutat, ca să-mi comunici când vin, am instruit-o eu.

Când a ridicat receptorul, am apropiat urechea să aud vocea de la celălalt capăt al firului. Era bărbătească şi, după cum mi s-a părut, cam dogită. „Inginerul Stănescu, a răspuns vocea la întrebarea mamei. O să revin mai târziu”.

Nu cunoşteam niciun inginer cu numele ăsta.

M-am întors spre căpitan, aşteptându-mă să-l văd zâmbind ca un ţipar, dar el era total impasibil. Probabil din pricina situaţiei jenante în care o pusesem pe maică-mea şi am făcut prezentările, adăugind:

— Aşa-i când ai un băiat neînsurat!...

— V-au folosit la ceva cele câteva zile pe care le-am petrecut împreună!... remarcă Pascu, după ce am rămas din nou singuri.

Aluzia era transparentă, nu mi-a convenit un răspuns mai direct.

— Eram, ca să fiu sincer, de-a dreptul contrariat că nu daţi niciun semn de viaţă.

— Credeţi-mă, am fost peste poate de ocupat. Ştiţi ce-am făcut de la cinci dimineaţa? Am desfăcut canale. Şi nu fără rezultat, în ordine cronologică, ar fi a treia noutate.

— Sunt foc şi pară, ard de nerăbdare, vă ascult!

— Mi-am spus că nu se poate, ceşcuţele de cafea nu puteau intra în pământ. Am căutat prin curţi, am stat din nou de vorbă cu cei de la Salubritate, arătându-le o ceşcuţă din serviciul Ancăi Petroveanu, în sfârşit, azi dimineaţă am luat la rând recipientele canalelor de rigolă.

— Şi aţi găsit ceşcuţele?

— Din ceşcuţe doar câteva spărturi, în schimb farfurioarele le-am găsit intacte. Ce se întâmplă... Surpriza a venit la al treilea colţ de stradă de la casa

Ancăi Petroveanu. Strada coboară acolo puţin şi în canal se adună tot felul de mâl... Aşa am găsit cele două farfurioare intacte. Înfipte pe muchie, cum li s-a dat drumul prin grătarul recipientului. Ceşcuţele n-au încăput însă. Le-a spart, strivindu-le cu piciorul, şi a avut grijă să nu rămână urme la suprafaţă. Câteva cioburi mai grele s-au înfipt în mâl. Noroc că n-a venit între timp o ploaie mai puternică, pentru că nu mai găseam nimic.

— Clar! Cât se poate de clar! Ipoteza sinuciderii cade definitiv! O crimă, un asasinat deci! Da, aţi sesizat perfect povestea asta cu ceşcuţele... întregul raţionament pe marginea lor... Drept să spun, nu prea credeam în el. Vă felicit, căpitane!

— Nu v-am spus încă tot. Duse la laborator, spălate cu grijă, uscate, pudrate, pe farfurioare s-au găsit câteva impresiuni digitale, cât se poate de clare. Ei asta, de-abia asta-i o treabă! Ce se întâmplă: în apartament, după cum ştiţi, n-am găsit nicio urmă bună de valorificat – pe sticluţă ştersături doar, pe pahar impresiunile Ancăi – autorul a avut grijă să pună lucrurile în ordine. A plecat de la Anca Petroveanu ca după o treabă bine făcută şi tocmai de aceea ceşcuţele îl ardeau în buzunar. Şi-a zis că trebuie să scape de ele şi văzând grătarul canalului a avut imaginea acestei dispariţii. Mai ales că urma să le sfarme cu piciorul. Mişcarea cred că a fost asta: după ce s-a asigurat că nu-l vede nimeni, s-a aplecat repede, a pus amândouă ceşcuţele printre grilele recipientului, apoi, ridicându-se şi uitându-se jur-împrejur, le-a zdrobit cu talpa pantofului. Venind rândul farfurioarelor, a fost fericit să scape de ele atât de uşor. El îşi luase precauţiuni, dar de altă natură!...

— Şi credeţi că doctorul Cărtărescu...?

— Acum, în momentul în care cred ceva, iau şi compar. Nu, doctorului Cărtărescu nu i-am dat încă apă să bea.

— Cum adică? n-am priceput eu. Căpitanul a început să facă pe deşteptu’ sau mi se părea mie?

— Dacă bănuieşti pe cineva, nu-l chemi la miliţie şi-i iei impresiunile digitale ca orişicărui borfaş!... Ar fi jignitor, nu? Faci de aşa manieră încât cel vizat să lase impresiunile pe ceva... De obicei, se folosesc pahare. Impresiunile digitale rămân foarte bine pe suprafaţa paharelor, mai ales a celor de apă. Sau pe sonde, dar fără pai şi în special fără amestecuri din astea, care-s tare bune şi se termină repede.

— Iertaţi-mă! am sărit eu după *shaker.*

— Iertaţi-mă pe mine pentru o aluzie atât de discretă! râse zgomotos căpitanul. Nu ştiu ce-aţi băgat înăuntru, dar e fainã de tot băutura! plescăi el din limbă.

— Sunteţi omul meu! Nu-i pot suferi pe cei care zic „Merçi, nu, vă rog, lăsaţi!” şi aşa mai departe, cu toate că în ei crapă inima şi ar vrea al dracului... De ce aţi presupus că doctorul Cărtărescu a fost la mine? Zău dacă pot să fac vreo legătură!

— Şi nici nu este vreo legătură. L-am vizat pe Cărtărescu pentru că, în cazul nostru, el este singurul care a acţionat recent. M-am gândit că a aflat cine m-a însoţit la spital şi, fiindu-i teamă de publicitate, a venit să vă roage ca nu cumva numele lui să apară în vreun articol de ziar.

— Înţeleg.

— Cărtărescu ne-a adus a doua noutate. Omul s-a frământat câteva zile, şi-a dat seama că nu ne-a spus tot ce ştia şi s-a hotărât să vină la noi. Cu aproximativ două săptămâni înainte de a fi omorâtă, Anca a făcut rost de 250 de dolari.

Am fluierat.

— Ce înseamnă „a făcut rost”? am vrut eu să ştiu.

— Este expresia Ancăi. O colegă de-a ei se întorsese cu

nu ştiu ce mantou dintr-o excursie făcută în străinătate, discutau cu doctorul Cărtărescu pe această temă şi Anca i-a spus la un moment dat: „Ştii, am făcut rost de două sute cincizeci de dolari şi încă foarte convenabil”. Apoi, doctorul Cărtărescu a avut impresia că Ancăi i-a părut rău că fusese indiscretă. La despărţire, parcă aducându-şi aminte, l-a rugat ca nu cumva să scape vreo vorbă cuiva.

— Bine, dar unde sunt banii? În apartamentul ei n-aţi găsit nimic. Atunci?

— Cu permisiunea inginerului Dobra – bineînţeles lui nu i-am spus nimic – ieri, doi oameni, specialişti în asemenea treburi, au căutat din nou. Niciun rezultat.

— Să fie furtul mobilul acestui asasinat?

— Omori un om pentru 250 de dolari?! Şi apoi, trebuie să ştii că-i are!...

— Ştia doctorul Cărtărescu.

— Nu vorbiţi copilării! N-ar fi venit să ne spună. Afemeiat... În sfârşit, oamenii nu sunt perfecţi. Dându-şi seama că în legătură cu moartea Ancăi ceva nu este în regulă, a venit la noi. El putea foarte bine să tacă. Nu din teamă a venit. La discuţia lui cu Anca nu asistase nimeni!...

— Dacă vă amintiţi, inginerul ne-a pomenit ceva despre o intenţie a fostei sale soţii de a trata cu un „francez” pentru nişte dolari. O sută sau aşa ceva. Iar el a avertizat-o că asemenea tranzacţii sunt pedepsite de lege, ea, ca avocat, trebuie să ştie...

Şi spunând toate acestea mi-a venit în minte discuţia mea cu Aralian. Să-i spun căpitanului Pascu sau nu?

— Se pare că această sută de dolari era o chestiune mai recentă, fu de părere căpitanul. Inginerul Dobra nu excludea, după cum ştiţi, posibilitatea ca Anca să se fi dus la Poiana Braşov pentru ei. Este un punct care trebuie lămurit.

— Poate că francezul nu era francez, ci belgian!... Belgianul nostru. Vorbea franceza şi Anca a spus „francez” referindu-se la limbă.

— Iată-l pe „belgianul nostru”, spuse căpitanul scoţând din buzunarul de sus al hainei o fotografie.

Era un brunet, în jur de patruzeci de ani, destul de inexpresiv, într-o ţinută de stradă foarte oarecare.

— Şi doamna Pleşa şi prietena ei, Sonia Precup, au recunoscut în el pe bărbatul care a fost cu Anca şi cu care ea s-a urcat în maşină, în faţa hotelului „Carpaţi” din Braşov.

— Atunci?

— Este treaba celor de la Securitate. Eu am avut doar sarcina asta.

— Şi dacă firele se întâlnesc?

— Dacă se întâlnesc, tot ei vor duce cercetările mai departe. E şi normal...

— Credeţi într-o asemenea posibilitate?

— Nimic nu este exclus.

— Înseamnă că lucrurile sunt de o deosebită gravitate? Nu suprimi un om...

— Aici este totul... mobilul. În şifonier, între rufe, am găsit trei mii patru sute de lei. Să fi avut ea o sumă mai mare şi pentru a disimula...? Sinuciderea a fost totuşi perfect înscenată! Sigur, sunt încă multe puncte neclare...

— „Belgianul” a fost la ea acasă, a aflat anumite lucruri...

— Oamenii colonelului Dumitru... L-aţi cunoscut. E un tip formidabil! Ştiţi ce-i aia un detectiv înnăscut? Asta-i colonelul. Untu’ scoate din băieţii lui, da’ unul n-am auzit să se plângă. Am fost într-o acţiune la el şi într-o zi i-am spus că mi-ar place să lucrez în Securitate... A rămas moartă. O fi uitat, nici eu nu i-am amintit. M-a întâlnit acum: „Ei, Pascule, mai vrei să vii la noi?”, „Şi mâine aş

veni” am zis. Dumitru a râs şi asta a fost tot.

Căpitanul sorbi cu paiul urmele cam spălăcite ale băuturii din pahar, înăuntru nu rămăsese decât o bucăţică din cubul de gheaţă. „Secetos rău, căpitanul!” mi-am spus şi m-am ridicat pentru a umple din nou *shakerul,* dar el m-a oprit:

— Nu, de data asta nu. Mulţumesc, nu. Mai am o mulţime de treburi şi băutura asta e a dracului de tare! Bună, dar tare.

— La cele optzeci de kilograme ale dumneavoastră!...

— La cele optzeci şi două de kilograme ale mele, ajunge. O cafea, în schimb, zău că aş mai bea. Nu vă supăraţi, nu?

Am protestat „Cum aş putea să mă supăr?!”, am rugat-o pe mama să ne mai facă un rând de cafele, am aprins câte o ţigară şi, aducându-i aminte că spusese ceva de „belgian”, căpitanul a reluat:

— Cei de la Securitate încearcă să reconstituie, pas cu pas, tot ce-a făcut Mark Dominic la Braşov.

— Ăsta-i numele belgianului?

— Al aşa-zisului belgian... După câte se pare, el n-a părăsit Braşovul.

— Adică ce trebuie să înţeleg prin asta?

— Vreau să spun că el n-a putut să facă drumul la Bucureşti şi înapoi. Iar Anca Petroveanu a fost omorâtă aici, la Bucureşti, nu?

— Înţeleg. Da, lucrurile sunt încurcate.

Aducând cafelele de la bucătărie, mi-a venit în minte o idee uriaşă. Am aşezat cafelele pe masă şi, ridicând picioarele pe braţul fotoliului, am spus:

— L-aţi omis pe străinul care a luat contact cu „belgianul” în hol la „Carpaţi”! Tipul, din Bucureşti venea! Ce?

— De unde ştiţi?

— Mda... am zis eu după un timp nedefinit şi am încercat să evit să mai cuget ceva.

— Venea din Bucureşti, dar cu coadă!

Toată după-amiaza nu m-am gândit decât la Aralian, noaptea în vise l-am visat, aşa ca dimineaţa la şase ştiam cu precizie ce aveam de făcut. Adresa i-o depistasem în cartea de telefon – ce lucru mare sunt pentru detectivi cărţile astea! – am luat un sandviş în buzunar şi... la treabă.

Fir-ar să fie, casa în care locuia omul meu era un bloc masiv, cu vreo opt etaje şi fiind construit chiar pe colţ, cu un fel de curte-pasaj în faţa intrării, se putea ieşi din el şi pe o stradă şi pe cealaltă. Trebuia să-mi aleg locul în aşa fel, încât să pot supraveghea amândouă ieşirile.

N-a fost uşor să găsesc ceva potrivit. Pentru că, făcând post fix prea aproape, riscam să dea peste mine, iar dacă mă instalam pe trotuar vizavi, puteam să intru în câmpul ferestrelor sale, care nu ştiam în ce parte răspund.

Detectivii, în asemenea împrejurări, fac pe măturătorii, se caţără pe stâlpi în chip de instalatori, vând ziare, covrigi, mai ştiu eu ce vând... Eu, e adevărat, mă îmbrăcasem cu hainele cu care meşteresc în garaj, la maşină... Mi-am zis la un moment dat să mă aşez pe bordura trotuarului, la cerşit. Un zdrahon ca mine cerşind?! Mă luau femeile la bătaie!...

Şi în timp ce mă mutam de colo-colo, locuitorii ieşeau, unul după altul, din bloc. Am sărit în curtea bisericii de vizavi, pitindu-mă printre bălăriile ei. M-am gândit la clopotniţă, ar fi fost locul ideal, dar până să cobor de sus, mi-ar fi dispărut omul.

Era bine şi aici unde mă găseam, excluzând doar faptul că bălăriile erau ude de ploaia de aseară. Aşa că am rămas. O oră, două, în care timp a trebuit să-mi schimb de zece ori poziţia, adică variantele uneia şi aceleaşi poziţii –

pe brânci, altfel riscam să mă vadă trecătorii de pe stradă şi cine ştie ce să-şi închipuie despre treburile mele acolo. Din pricina asta nici să fumez nu puteam. Eram numai oase şi dor de tutun.

Ce-o fi făcând în tot acest timp Aralian, naiba să-l ştie! S-a sculat pe la nouă, pesemne, şi-a băut tacticos cafeaua cu lapte, ascultând-o pe Pâslăriţa şi alte Pavone la cererea ascultătorilor, bâr un telefon, bâr altul, puf, puf din ţigară, hî... M-am adunat din bălării şi am ieşit.

Vitrina unui magazin cu electrice era în plin soare, am dat să trec dincolo şi, deodată, în câmpul meu vizual a intrat Aralian, urcând strada. De la început, drept să spun, am crezut că-i doar o nălucire de atâta aşteptare, de-o prea mare încordare a vederii. Nu, era Aralian în carne şi oase, ducând în fiecare mână câte o plasă încărcată cu cumpărături de la piaţă.

Acum, dacă ăsta se apucă sus de gătit, mă duc peste el şi-l omor! mi-am zis eu, înveninat de frigul pe care îl îndurasem în bălării, în timp ce el se tocmea cu ţăranii în piaţă. Nu, n-a stat în casă decât vreo douăzeci de minute şi, apărând în stradă, m-am luat după el.

Purta sub braţ un pachet care, după toate aparenţele, era un tablou. A cotit la dreapta, l-am lăsat să se îndepărteze puţin, am traversat şi eu ceva mai târziu strada, ca să nu simtă aceeaşi mişcare, apoi, deodată, Aralian s-a întors, privind înapoi. Aha, îşi controlează spatele, să n-aibă vreo coadă! mi-am zis. Din prima clipă nu-a trezit bănuieli tipul!

N-am rezistat şi m-am întors şi eu după picioarele mai mult dezbrăcate de fustă, decât îmbrăcate în ea. Când am revenit, Aralian dădea colţul. Grăbise pasul ca să prindă troleibuzul care tocmai intra în staţie. Având tabloul sub braţ, a urcat ultimul şi troleibuzul a plecat cu Aralian pe scară.

Şi totuşi ziua n-a fost irosită în zadar. Cu experienţa acumulată, în dimineaţa următoare şedeam instalat comod în fotoliul Renault-ului meu, parcat în aşa fel încât puteam supraveghea cu uşurinţă, prin oglinda retrovizoare, ambele ieşiri ale pasajului din faţa blocului lui Aralian. Şi radio cânta melodia preferată, şi eu fumam şi mă gândeam la Aralian care acum, acum trebuie să apară.

Oricum, era altceva decât pe brânci în bălăriile din curtea bisericii, ud şi îngheţat, iar pe deasupra, trei ceasuri fără pic de ţigară! Ce să mai vorbim, fiind acum motorizat, nu mai îmi scapă.

Ca şi în dimineaţa precedentă, primul drum Aralian l-a făcut îngrijindu-se de ale gurii. Alimentara în care a intrat nu era prea departe, l-am urmărit, mergând în ralanti, în spatele său. A ieşit cu două sticle de lapte în plasă, un pachet de unt şi nu mai ştiu ce cumpărături, în cealaltă mână avea o pâine, şi a făcut calea întoarsă pe drumul pe care venise.

L-am lăsat să se îndepărteze puţin şi am întors maşina. După al doilea colţ am virat la dreapta şi am crezut că-mi cade tabla indicatoare în cap. Era sens interzis. Dacă-i pentru maşini, să fie şi pentru pietoni sens interzis, dracu' să ia! Am vrut să risc, dar un trecător a ridicat mâna, oprindu-mă:

— Alo! E sens unic aici!

— Ce ţipi aşa? Am văzut... am zis eu mai mult pentru mine şi, temându-mă că alte avertizări ar putea atrage atenţia lui Aralian, am pornit în viteză să ocolesc întreg pătratul de străzi. Şi, bineînţeles, în tot acest timp am avut cele mai cuvioase gânduri la adresa acelor care plantaseră semnul.

Nu l-am mai văzut pe Aralian intrând în bloc. A ieşit din nou după vreo jumătate de oră şi, spre satisfacţia

mea, a luat-o pe traseul străbătut ieri. Urmărindu-l, nu întâlnisem în dimineaţa precedentă niciun semn de sens interzis şi, după câte ştiam, nici troleibuzele nu circulă pe sens interzis. Am aşteptat calm să se urce omul, ca şi ieri, în 84 şi, lăsând o maşină să se intercaleze între mine şi troleibuz, am luat-o pe urma acestuia.

Nu era o plăcere să tot opreşti la staţii şi încă în aşa fel încât să fii ascuns vederii, să te tot maschezi în mers după alt troleibuz sau maşină... Plăcere sau nu, asta era.

Pe bulevard, lucrurile s-au complicat şi mai mult. Într-o staţie, un troleibuz defect crease un fel de dop; temându-mă să nu coboare Aralian cumva şi astfel să-mi scape, am tras mai aproape, nedezlipind ochii de pe uşile troleibuzului 84. Numai că uşile, fir-ar să fie, erau exact pe partea opusă volanului meu, trebuia să mă întind până la geamul din dreapta.

— Bună ziua. Actele dumneavoastră!

N-a fost nevoie să mă întorc ca să văd cine era. Am scos repede cincizeci de lei şi i-am întins miliţianului care apăruse, el ştie de unde, lângă portiera maşinii.

— Chitanţele le rupi dumneata, şi am dat să pornesc.

— Staţi! mă opri el, adăugind sever: Eu v-am cerut actele!

— Tovarăşe, urmăresc pe cineva în troleibuzul acela, am arătat eu.

— Ce faceţi?

N-am mai apucat să-i spun ce fac. Aralian traversa strada prin faţa maşinii, văzându-mă înhăţat de miliţian, îmi zâmbi cu compătimire în priviri. M-am uitat, eram chiar pe „zebră”.

I-am înmânat miliţianului actele, acesta le cercetă cu atenţie, se duse în spate să vadă numărul maşinii şi, revenind, mă întrebă:

— Pe cine urmăriţi, ziceaţi?

— Nevastă-mea, dom’le, era în troleibuz cu unu’!...

— Ooo, fir-ar al dracului! Zău că-mi pare rău! Mi-a întins unu’ banii o dată să plătească repede contravenţia şi, când colo, era c-o maşină furată. Vă rog să nu mai staţionaţi altă dată pe trecerea de pietoni. Puteţi pleca!

Scăpasem de contravenţie, dar şi Aralian scăpase de mine.

M-am oprit drept pe platoul din curtea Miliţiei şi, cu cel mai important aer din lume, am trecut pe lângă plutonierul care controla bonurile de intrare, trăgând un colţ dintr-o legitimaţie oarecare, pe care o pregătisem în buzunarul de sus al sacoului.

— Serviciu! i-am spus eu cu o gură neglijentă şi strâmbă, grăbindu-mă cum nu se poate mai tare.

— Alo! Tovarăşu’! m-a strigat cu insistenţă miliţianul din urmă.

Ştiam că nu-şi poate părăsi postul şi, cotind la dreapta, am urcat scările, plin de persoana mea importantă. Mai era un cerber la uşa colonelului Banu, dar el mă cunoştea foarte bine.

— Cum ai intrat, colega, că nu m-a anunţat nimeni? se miră colonelul, văzându-mă.

— Cum? Eu intru acum la voi în interes de serviciu!... E şi normal, nu?

— Uite, colega...

— Uite, colega, l-am întrerupt eu, sună-l te rog pe colonelul Dumitru, am de discutat cu el ceva important!

— Tu vorbeşti serios? mă cercetă colonelul, nevenindu-i a crede.

E adevărat, până acum nu-i dădusem ocazia.

— Foarte serios! Te rog sună-l şi roagă-l să vină aici sau să mă primească la el. Şi telefonează la intrare că sunt la tine în birou. Ăla e în stare să mă înhaţe la plecare, c-am vrut să arunc Miliţia în aer.

— Să te-nhaţe, să te-nveţi minte o dată, colega!

— Hai, sună-l pe colonelul Dumitru!

— În definitiv, ce ai atât de important că nu poţi discuta şi cu mine?

— E de competenţa lor.

— Bine, îmi spui mie şi eu îi transmit lui Dumitru.

— Sandule, zău că nu vreau să-ţi joc niciun renghi!

— Mă, tu ai făcut vreo trăsnaie!...

Începuse să mă exaspereze şi cum la mine totul, sau aproape totul se citeşte pe faţă, arăt înfricoşător când mă supăr, Banu ridică receptorul şi, murmurând ceva foarte drăguţ la adresa-mi, formă numărul lui Dumitru.

— Sună-l şi pe miliţianul de la intrare, i-am adus eu aminte, de teama paparei care mă aştepta la plecare.

Colonelul Dumitru îşi făcu apariţia în scurt timp şi am intrat direct în subiect, povestind tot ce discutasem cu Aralian, minus, bineînţeles, încercările mele de a deveni un Mannix autohton. Să fi avut şi eu o Peggy, poate ar fi fost o altă poveste!...

— Deci, dumneavoastră presupuneţi că cei două sute cincizeci de dolari, despre care ne-a vorbit doctorul Cărtărescu, provin de la Aralian?

— Exact! am confirmat eu.

— Când l-aţi sunat, v-a întrebat cine v-a dat numărul de telefon, iar dumneavoastră i-aţi spus că Anca Petroveanu. A adus vreodată vorba despre ea?

— Nu, şi nu mi-a plăcut acest lucru.

— De ce?

— Nu ştiu cum să vă spun... Aparţine de întregul context. Ar fi putut să mă întrebe: „Ce mai face duduia Petroveanu? N-am mai văzut-o de mult”. Să fiu sincer, mi-era teamă de o asemenea întrebare, cu toate că aveam pregătit un răspuns: „Nici eu n-am mai vorbit cu ea în ultimul timp”. Nu cumva i-a fost şi lui teamă de o

asemenea întrebare?

— Posibil, acceptă colonelul Dumitru. Sau, mai degrabă, ceva în subconştient l-a îndemnat să se abţină... Asta, dacă ar fi să bănuim că Aralian are vreo legătură cu moartea Ancăi Petroveanu. Din câte am înţeles, referindu-vă la Anca Petroveanu, aţi precizat că sunteţi prieten cu fostul ei soţ. N-a încercat să afle care este gradul acestei prietenii?

— Nu în mod direct. Vrând să-i inspir încredere, m-am arătat deschis şi, la un moment dat, el l-a lăudat pe inginerul Dobra, spunând că-i un om foarte capabil. Am fost nevoit să inventez o poveste cum l-am cunoscut cu ocazia unui reportaj şi că am rămas de-atunci foarte buni prieteni. „Da, păcat că a divorţat duduia Petroveanu de el", a zis Aralian şi am trecut la altceva.

— N-a plasat rău remarca... Dumneavoastră ne propuneţi deci o versiune? Versiunea Aralian?

— Eu vă propun şi un mod concret de verificare a acestei versiuni: iau dolarii de la Aralian şi o să vedem ce se întâmplă.

— Interesant... ciocăni cu degetul în cristalul măsuţei colonelul Dumitru. Făcându-ne această propunere, vă asumaţi un anumit risc!... Senzaţiile tari, aventura au o anumită...

— Nu-mi plac senzaţiile tari. Dar nici cuvintele mari nu-mi plac, am spus eu sec, întrerupându-l.

— Am înţeles. Sigur, o să avem noi grijă să nu vi se întâmple nimic... Trebuie însă şi singur să fiţi foarte atent! Gesturile fără acoperire, aparent decisive şi eroice, pot strica nu numai foarte mult sau chiar totul, dar să vă pună într-o anumită situaţie, foarte periculoasă!...

— Colega dragă, uite, îţi promit aici, în faţa tovarăşului Dumitru, că eu, personal, dar eu personal, înţelegi – se împunse cu degetul în piept colonelul Banu – voi ancheta

dacă tu sau altul te-a sinucis prin asfixiere cu gaz! Ha, ha, ha!... râse el, de parcă bătea clopotul mare al Mitropoliei.

— Tovarăşe colonel, m-am adresat eu lui Dumitru, spuneţi-i să-şi vadă de treburile lui!

Colonelul Banu îmi spuse câteva şi când terminarăm de râs, colonelul Dumitru îl rugă să se intereseze ce se aude cu paşaportul meu pentru Austria. De la celălalt capăt al firului i se răspunse că cererea fusese aprobată de comisie şi că în două zile puteam să mă prezint să-l ridic.

— Cam la vreo cinci sute de dolari se ridica „necesarul" pe care vi l-a făcut Aralian, nu? Aveţi suficienţi bani pentru suma aceasta?

— Da, cred că da.

— Spuneţi-i că, după calculele dumneavoastră, vă ajung patru sute.

— Aşa aveam şi eu de gând.

— Intenţionaţi, desigur, să plecaţi?

— Evident.

— Pentru când v-aţi gândit?

— În două-trei zile de la ridicarea paşaportului. Sunt într-o pauză de lucru.

— Foarte bine! Este ceea ce ne convine şi nouă. O să stăm de vorbă pentru unele detalii, să le spunem, tehnice, dar încă de la tranşarea afacerii cu dolarii s-ar putea ivi situaţii în care va trebui să hotărâţi singur „da" sau „nu". Să luaţi, cu alte cuvinte, decizii. Consemnul general este să acceptaţi tot ce vi se propune! Bineînţeles, nu înainte de a juca oarecari frământări, îndoieli şi aşa mai departe. Notaţi-vă un număr de telefon, mi-l dictă colonelul. Este bine să-l memoraţi. Mă veţi găsi pe mine sau, dacă nu, îmi puteţi lăsa orice mesaj. Sub niciun motiv nu trebuie să mai veniţi aici!

— În sfârşit, colega, am scăpat de tine!

Nici eu şi, probabil, nici colonelul Dumitru nu spuseserăm tot ce ştiam. El, legat de circumstanţe profesionale, eu, de teamă că nu va accepta propunerea mea, asupra căreia meditasem în după-amiaza zilei de ieri, după ce urmărirea lui Aralian se soldase cu un eşec atât de stupid.

Ştiam foarte bine, colonelul Dumitru putea să-i pregătească lui Aralian o momeală în aşa fel, încât acesta să muşte fără teamă din ea. Dar o asemenea punere în scenă, ca să fie o reuşită deplină, necesita timp, iar timpul era, în acest caz, deosebit de preţios. Este, cred, ceea ce l-a determinat pe colonel să accepte propunerea mea. Prezentam dezavantajul lipsei unei pregătiri de specialitate, dar şi avantajul siguranţei lui Aralian că nu fusesem confecţionat special pentru el.

Ziua următoare am petrecut-o până seara târziu la mecanicul meu, un tânăr deosebit de talentat, singurul în care am încredere să-i dau maşina pe mână şi, sosind acasă zdrobit, ca şi cum eu aş fi pregătit-o de drum, am zis să mă culc; a doua zi urma să fac cumpărăturile, venea deci ziua cea mai grea.

Lângă telefon mă aştepta însă un bileţel de la mama. „Te-a căutat fotbalistul Dumitru şi te-a rugat să-l suni îndată ce vii”. M-am uitat la ceas – era aproape zece, nu mai credeam că-l găsesc. Am format totuşi numărul, gândindu-mă că mi-a lăsat un mesaj. A răspuns colonelul. Subliniind că ar fi indicat să ne vedem chiar astă-seară, a fixat un loc de întâlnire şi după o jumătate de oră eram împreună.

— Versiunea dumneavoastră se confirmă, a intrat el direct în subiect. Impresiunile digitale relevate pe farfurioare aparţin lui Aralian. Bănuiaţi o asemenea posibilitate?

— Da.

— Şi totuşi, când am discutat ieri dimineaţă la colonelul Banu în birou, nu v-aţi referit la ea.

— Mi-era teamă că n-o să acceptaţi propunerea mea.

— Am ştiut că acesta este motivul. Şi nu este singurul lucru pe care l-aţi omis în discuţia noastră.

— Nu. Am învăţat de la căpitanul Pascu că atunci când ştii să numeri până la zece, să te opreşti întotdeauna la nouă. Dealtfel, natura ne-a înzestrat cu două urechi, dar cu o singură gură...

— Perfect adevărat. Şi mai este ceva. Aralian s-a întâlnit azi, ca din întâmplare, cu inginerul Dobra, după ce l-a aşteptat să iasă din institut şi s-a referit, printre altele, la dumneavoastră.

— Ei, aici am încurcat-o!...

— ...Nu este exclus, şi probabil aşa s-a întâmplat, Aralian a încercat să-l întâlnească şi în celelalte zile, dar inginerul a fost plecat din Bucureşti. S-a întors abia aseară. Numai că noi i-am luat-o înainte lui Aralian, prevenindu-l pe inginer despre ce este vorba. Îi sunteţi prieten de când aţi scris un reportaj despre el...

Am râs şi mi-am adus aminte cum încercasem să-l urmăresc pe Aralian şi, pentru că peripeţiile erau suculente, i le-am povestit colonelului.

— Autoturismul, într-o treabă ca a noastră, este astăzi egal cu a încerca să ajungi cu trotineta pe lună. Sigur, în momentul de faţă, datele problemei sunt oarecum mai certe, faţă de ce ştiam noi la discuţia precedentă, a revenit colonelul la subiect. Poate renunţaţi. Cred că este mai cuminte pentru dumneavoastră să vă opriţi aici.

— Nici nu mă gândesc!

— Eu sunt obligat să vă atrag atenţia asupra unor posibile pericole la care vă expuneţi!

— Consideraţi că v-aţi făcut datoria.

— Discutăm cam rigid, cam oficial... spuse colonelul şi ochii săi zâmbiră cald.

— Ce-ar fi să vină şi căpitanul Pascu cu mine? l-am întrebat eu, deodată, fără să stau pe gânduri prea mult. Plec cu maşina, n-ar fi o problemă...

— Nu! Stricăm totul. Poate sunteţi aşteptat... Aşteptat singur. Li se comunică unul şi vin doi. V-aţi gândit la o mai mare siguranţă?...

— Nu, nu în acest sens am propus. Am spus aşa...

— Este o simpatie reciprocă, Pascu mi-a vorbit cu foarte multă căldură despre dumneavoastră. Aveţi în perspectivă un anumit itinerariu al călătoriei în Austria?

— În linii generale, da.

Discuţia a mai continuat un timp aproximativ, axându-se pe anumite detalii nu lipsite de importanţă. Am stabilit împreună o întâlnire cu maiorul Alexiu, care urma să-mi facă o vizită în legătură cu unele chestiuni tehnice, cum s-a exprimat colonelul, şi ne-am luat rămas bun.

Revederea cu cel care deschisese robinetele cu gaz din apartamentul Ancăi Petroveanu nu constituia o plăcere. L-am sunat chiar în ziua în care am ridicat paşaportul sau, mai bine zis, îndată ce-am sosit acasă şi, întrebându-mă de unde vorbesc, s-a oferit să vină la mine.

L-am primit cu aceleaşi onoruri de gazdă atentă: cafele, un vas cu gheaţă, amestec de băuturi în pahare, ca să aibă în ce să-mi toarne un somnifer când o să mă ridic după ceva, dar eu n-am să mă ridic, alături, lângă telefon – paşaportul, chitanţele de schimb valutar, şilingi şi forinţi; prin cameră, cumpărături de drum, alte obiecte mai puţin la vedere, dar ţinând tot de regia întâlnirii cu Aralian.

— Mă bucur că plecaţi, o să faceţi o excursie foarte frumoasă, spuse el, aşezându-se pe canapea. Am adus

„Cartea verde” s-o completăm. Vă doresc să n-aveţi însă nevoie de ea.

— Bineînţeles! am râs eu.

— Aaa, ăsta-i paşaportul? se prefăcu Aralian că de-abia atunci dăduse cu ochii de el. E voie?

— Sigur! am gesticulat eu... E voie, nu mai încape îndoială.

„Uită-te, nene, în el, de aia l-am pus, convinge-te, totul este în ordine”.

— Am cerut şi eu unul pentru Turcia, anul trecut, dar mi-a venit „respins”, spuse el desfăcând paşaportul. Cum, pentru fiecare ţară îţi pune câte o ştampilă?

— Nu, sunt vizele de tranzit când am fost în Franţa.

— Tot aşa, ca turist?

— Da.

— Ei, unii se plimbă pe buzunarul statului!...

— Eu nu prea reuşesc. Sunt prea puţine locuri şi prea mulţi amatori...

Un timp discuţia a continuat pe această temă şi, la un moment dat, Aralian a remarcat, privindu-mă prin vizoarele lui:

— Sunteţi un om prudent...

— Azi trebuie să fii prudent!... am nuanţat eu în sensul celor spuse de Aralian.

— Foarte bine! mă aprobă el. Lumea a devenit rea, invidioasă, fiecare, în loc să-şi vadă de treburile lui, se îngrijeşte de-ale altuia! Dumneavoastră, în sfârşit, aveţi posibilitatea unor câştiguri legale, da’... Nu vedeţi, nu poţi scoate un ban lateral!...

Discuţia a alunecat pe tema câştigurilor realizate pe diverse profesiuni în unele ţări vest-europene şi Aralian a dirijat lucrurile în aşa fel încât să mă poată sonda în fel şi chip. Nu l-am dezamăgit.

A scos apoi numita „Carte verde”, i-a completat

rubricile, vorbind de una, de alta, dar niciun cuvânt sau vreo aluzie măcar despre dolari. Am înţeles că în calculele lui trebuia să fac eu pasul. Am scos din portofel cinci hârtii de câte o sută – plusul de asigurare pentru străinătate se ridica în total la vreo patru sute cincizeci de lei – i-am pus împăturiţi pe măsuţă, alături de ceşcuţa lui cu cafea, şi am relansat:

— Ştiţi, eu m-am agăţat ca de un pai de promisiunea dumneavoastră cu banii... Credeţi că m-aţi putea ajuta cu ceva? am continuat eu după o pauză, văzând că el nu reacţionează deloc.

— N-aţi reuşit nimic?

— Să vă spun sincer, mi-a fost teamă. Era vorba de un chelner... Lucrează vara pe litoral... E-n combinaţie cu nişte dame care se lasă agăţate de străini... chestii din acestea, dubioase, nu poţi să ştii... Te nenoroceşti pe toată viaţa!...

— La graniţă trebuie să fiţi foarte atent!...

— Când mergi cu maşina, nu-i o problemă... N-au cum să desfacă fiecare maşină în bucăţi!

— Cât spuneţi că v-ar costa magnetofonul acela? se prefăcu el a nu-şi aduce aminte.

— În jur de opt sute cincizeci de mărci. Plus câteva cumpărături... Cheltuielile cu drumul... Într-o seară mai intri şi într-un bar, că doar nu eşti popă adventist!... Mici atenţii prietenilor... Când află că pleci, fiecare găseşte să te roage ceva. Vine apoi partea feminină şi, aici, nu scapi cu una-cu două!

— Cam la ce sumă v-aţi gândit?

— Depinde la cât mi-ar reveni. Dolari, parcă spuneaţi, nu?

— Ca modalitate de a calcula... Nu sunt, bineînţeles, ai mei. De unde să iau eu dolari?! Servesc pe cineva. Persoana lucrează la recepţia unui hotel, noaptea se ivesc

tot felul de situaţii. Se grăbesc... Străinii nu prea cer chitanţe în schimb. Ăsta-i cursul, îţi dă bani – îi dai bani. Între douăzeci şi cinci şi treizeci de lei dolarul, n-aş putea să vă spun precis. Trebuie să vorbesc cu persoana. V-am întrebat ca să ştiu ce sumă îi comunic.

— Cam în jur de patru sute de dolari. Dacă e la douăzeci şi cinci, aş lua chiar patru sute cincizeci.

— Plecaţi în oraş?

— Nu în mod obligatoriu. Pot rămâne şi acasă. Mai am de cumpărat săpun, pastă de dinţi şi câteva mărunţişuri din astea. Lame...

— Atunci, vă sun pe la prânz. Să zicem, între două şi trei.

Am spus că o să fiu acasă, conducându-l la uşă i-am mulţumit pentru serviciul pe care mi-l face şi i-am promis – de data aceasta cu sinceritate – că voi încerca să mă revanşez.

După aproximativ o jumătate de oră, am ieşit în oraş; tare aş fi vrut să ştiu dacă, în timp ce făceam cumpărăturile în magazinele din apropierea casei, nu mi se agăţase o coadă. A verifica înseamnă însă să atrag bănuieli. Mi-am văzut fără grabă de treburi, amuzându-mă că în spatele meu ar putea fi o adevărată morişcă.

M-am trezit cu Aralian la uşă când nu se făcuse încă două.

— N-am avut cum să vă sun. Cu telefoanele astea publice e o nenorocire! se explică el, în timp ce intram în cameră şi, aşezându-se pe canapea, se şterse cu batista pe faţă, adică alergătură – nu glumă.

— S-a rezolvat, mă linişti Aralian. A fost o problemă până m-am întâlnit cu persoana. Aveţi aici, a început el să scoată din servietă, două sute cincizeci de dolari, patru sute patru zeci şi două de mărci şi o sută cincizeci de franci elveţieni. Aşezase banii pe categorii, acolo, lângă

el, pe măsuţă. Ridicându-se de pe canapea, mă invită printr-un gest să trec în locul lui şi să-i număr.

M-am gândit că puteam face operaţiunea rămânând în fotoliu, dar se vede că toate acestea făceau parte din planul lui şi, neavând încotro, m-am conformat. Sumele erau exacte.

— Acum, o să vă rog să-mi spuneţi câţi bani trebuie să vă dau, am ridicat eu privirea spre el.

Stătea în picioare, îşi aprinsese o ţigară şi mă urmărise cu privirea în timp ce număram banii. Spuse, luând loc în fotoliu:

— După calculele făcute cu persoana în cauză, douăsprezece mii şi trei sute de lei. La treizeci de lei dolarul.

— Dacă ar fi fost cu douăzeci şi opt era şi mai bine... Să vă aduc banii, m-am ridicat eu. Şapte mii trei sute o să vă dau pe loc, iar pentru restul de cinci mii, când plecaţi, mergem împreună la C.E.C. E la doi paşi.

Aralian mă privi prin vizoarele lui şi degetele sale alergară pe genunchi. Am avut impresia că i-a plăcut povestea cu C.E.C.-ul. Nu ştia că fusese pregătită special pentru el. Mă întrebă neutru:

— E din acela cu câştiguri în autoturisme?

— Da, de cinci mii. Nu sunt eu norocosul ăla...

Ne-am despărţit în faţa C.E.C.-ului şi, întinzându-mi mâna lui flască, Aralian mi-a urat „drum bun”. Ştia el ce ştia!...

UN DOLAR, DOI DOLARI

Calculasem în aşa fel drumul încât să pătrund în Viena între zece şi unsprezece dimineaţa, când circulaţia nu este prea intensă şi cum era doar nouă şi un sfert, iar

până la capitala Austriei nu rămăseseră decât vreo patruzeci şi cinci de kilometri, îmi puteam permite un „nes”. Am virat aşadar la dreapta, în primul refugiu, şi, deschizând portbagajul, am scos cele necesare din el.

Mestecam tocmai „nes”-ul să iasă cremă, nu alta, când, venind din urma mea, un Fiat-500, trăsnet de galben, viră şi el în refugiu, oprindu-se în spatele Renault-ului meu. Pe maşină, litere mari înscriau „ÖAMTC”, iar mai jos: „Österreichischer Automobil Motorand Touring Club”. Tânărul de la volan coborî şi veni drept la mine.

— Credeam că sunteţi în pană, spuse el arătând spre capota ridicată a motorului.

Mă descurc în germană, am încercat să-i explic că aveam de gând să controlez nivelul uleiului; grăbindu-mă dimineaţa, uitasem s-o fac.

— Dacă sunteţi membru al A.C.R.-ului, să ştiţi, insistă el, maşinile noastre de asistenţă rutieră vă acordă serviciile lor în mod gratuit.

— Sigur că sunt! am zis şi, pentru că omul fusese aşa de amabil, am scos o sticluţă de coniac, invitându-l să ciocnim un păhărel amândoi.

Parcă l-a văzut pe dracu’:

— Cinci mii de şilingi amendă! şi îmi arătă cele cinci degete ale mâinii, ca să nu fie niciun dubiu la mijloc.

Am fluierat lung.

— 200 de dolari pentru un pahar de coniac?

— Dolari, dolari! râse el.

Cu aceste informaţii, care nu-s de neglijat, pentru că 200 de dolari nu-s o bagatelă, m-am despărţit de prima mea cunoştinţă din Austria şi, după o jumătate de oră, intram în Viena, poleită de un soare generos.

Cazarea la un hotel curăţel şi destul de central n-a fost o problemă şi zău dacă ştiu când au trecut şapte zile. Una la Hofburg, cealaltă la Prater...

Mă întâlnisem cu Mozart şi Beethoven, Haydn şi Schubert, cu Lehar şi, peste tot, cu Strauss şi, desigur, găsindu-mă în capitala muzicii, petrecusem o seară la Staatsoper, contemplasem catedrala Sf. Ştefan cu a sa săgeată aruncată spre cer dintr-un acoperiş cu ţigle colorate, mă urcasem pe Donauturn, înalt de 252 metri, admirând de sus feeria de splendori, egală viselor de basm, iar la Schönbrunn visele fuseseră acorduri de clavecin şi vioară, răsucite aievea în piatră, mă întorsesem în dulcea lume a copilăriei, zăbovind prin mirificul, inegalabilul, unicul Prater; căscasem ore în şir ochii – de ce n-aş recunoaşte – în vitrinele de pe Mariahilferstrasse... Şi, ca să fiu sincer, aproape uitasem de Aralian.

Mi-am amintit brusc de el când mi-am oprit privirile asupra unei vitrine cu aparate de radio şi magnetofoane. Era şi un „Uher" acolo, dar nu i-am găsit nicăieri preţul. Cel aflat în magazin m-a cutremurat: aproape 6.000 de şilingi. Mi s-a explicat că este inegalabil din punct de vedere al perfecţiei tehnice, că în Austria este mai scump decât în R.F. Germania, mi s-a spus ceva despre taxele la produsele de import. Am zis că voi reveni a doua zi şi am început să caut alte magazine.

Era singurul lucru pe care trebuia să-l fac în afara programului meu turistic – să cumpăr un magnetofon „Uher". Îi cunoşteam calităţile, dar nu eram deloc dispus să cheltuiesc o sumă atât de mare; un magnetofon japonez, tot tip „reporter", mai plat, mai mic şi mult mai uşor, ar fi fost cât se poate de potrivit scopului meu şi, în acelaşi timp, mult mai ieftin. Lui Aralian îi spusesem însă de „Uher", acum trebuia să dau o groază de bani.

La un moment dat, după ce cumpărasem de la un chioşc un kilogram de banane, am făcut câţiva paşi pentru a-mi continua drumul, dar, cum pe stradă se zice că nu-i

frumos să mănânci, m-am băgat în spatele chioşcului. În clipa următoare a trecut pe lângă mine un tip, într-un sacou sport, a cărui figură mi s-a părut cunoscută. Oprindu-se la intersecţie, se uita în dreapta şi în stânga, ca şi cum ar fi pierdut pe cineva în aglomeraţia străzii. M-am întors cu spatele şi am început să cojesc preocupat o banană.

Magazinele universale de pe Mariahilferstrasse mi-au oferit prilejul să stabilesc dacă eram într-adevăr urmărit. Majoritatea aveau mai multe intrări şi ieşiri şi, cum era o oră de aglomeraţie, eventualul meu înger păzitor trebuia, pentru a nu mă pierde din ochi, să mă secondeze mai îndeaproape aici.

Un timp am rătăcit prin diverse raioane, am întrebat de una, de alta, mi-am cumpărat o cămaşă, iar mai încolo – o atenţie pentru un clinic şi, elaborându-mi un plan, am urcat pe una din treptele scării rulante. Ajuns la etaj, ca şi cum mi-aş fi adus aminte de ceva, am cotit după stâlp şi am făcut cale întoarsă la parter, cu cealaltă bandă a scării rulante, care cobora paralel cu prima. Tipul meu urca la etaj. Era un bărbat între două vârste, cu un nas mare, ce predomina faţa. A fost tot ce am observat la el, în timp ce desfăceam hârtia în care fusese împachetată cămaşa.

Aveam, deci, o coadă. Să-mi fie de bine! Şi am jucat mai departe rolul cumpărătorului nehotărât: m-am oprit la capătul scării, am examinat cu atenţie ceva la gulerul cămăşii, m-am dus apoi la raionul respectiv şi am rugat-o pe vânzătoare să-mi schimbe cămaşa cu un număr mai mare la gât. Aşa-mi place mie: gulerul cămăşii să fie lejer. Iar pentru ca îngerul meu păzitor să nu-şi dea seama că de o stratagemă a fost vorba, am urcat din nou la etaj, uitându-mă la una, la alta. Nu spun nu, aveai şi la ce.

Maşina o parcasem pe o stradă laterală, am băgat în portbagaj cumpărăturile făcute – aşa fusesem sfătuit la

recepţia hotelului meu, să nu las în maşină nimic la vedere – şi am pornit din nou, hotărât să rezolv până seara cu magnetofonul, care avea să mă uşureze de atâţia bănuţi buni, în loc să-i folosesc pe altceva, ştiam eu pe ce.

N-am constatat diferenţe prea substanţiale de preţ, în jurul a două sute de şilingi. Într-o vitrină scria mare: 5.000. Oho! am zis eu, de aici îi cumpăr, în magazin însă, când au început să adauge husa de piele, microfonul, cordoanele şi celelalte accesorii, totalul s-a ridicat la peste 6.000. În cele din urmă, vânzătorul unui magazin în care n-am găsit ce căutam – şi n-au fost puţine din acestea – m-a informat că, nu departe, a treia stradă pe stânga, se află reprezentanţa firmei, iar magazinul se numeşte chiar „Uher”.

Mai rămăsese o jumătate de oră până la închiderea magazinelor, m-am tocmit, clienţi pentru Uhere nu sunt pe toate drumurile, şi am convenit la 5.800 de şilingi, dar cu două microfoane, unul foarte mic, patru role, dintre care trei pline, şi o husă de piele, mult mai frumoasă decât tot ce văzusem, cu un sistem foarte comod de curea pentru purtarea magnetofonului agăţat după umăr.

A doua zi dimineaţa mi-am luat rămas buri de la Viena, stropind renumiţii „Heisse Würstchen mit Senf” cu o bere şi, pentru a duce cu mine atmosfera specific vieneză, am sorbit o cafea la binecunoscuta „Opera Cafe”.

Etapa următoare era Graz-ul. În locul drumului drept şi mai scurt, am preferat pe cel de la poalele Alpilor. După Graz a venit Klagenfurtul, de aici m-am îndreptat spre masivul Grossglockner, căci, vizitând Austria cu maşina, este inadmisibil să nu urci pe una din cele mai impunătoare izbucniri bazaltice din Europa. Să urci, pentru că o excelentă şosea te ridică până la aproape 2.100 metri, îngemănând contururi semeţe cu odihnitoare poieni, şerpuind pe lângă lacuri cu sclipiri de smarald.

Urcam fără sfârşit pe această stalagmită uriaşă, ce-şi sprijină fruntea pe un cer coborât până la aproape 3.800 de metri, spre acest cer urcam, oprindu-mă din când în când în locurile de refugiu, ce oferă ochilor unice peisaje. Apoi din nou la drum, până la un alt loc de refugiu unde, ca şi dincolo, un indicator reaminteşte că prioritatea aparţine celui care urcă, iar la coborâre, cuplarea într-o viteză inferioară este singura garanţie a unei securităţi depline. Şi, la sfârşitul fiecărei inscripţii, obişnuitul „Gute Fahrt!", acelaşi „Gute Fahrt" ce era înscris pe biletul de 220 de şilingi, adică „intrarea" pe şoseaua ce duce spre Grossglockner.

Am înnoptat la un „Zimmer frei", într-o mică localitate la 30 de kilometri de Salzburg, aşa că dimineaţa intram în oraşul lui Mozart.

Un ghid tipărit îndrumă turiştii spre fortăreaţa Hohensalzburg, construită încă din secolul al XII-lea, pe înălţimea muntelui Münch. Şi, într-adevăr, de sus, de pe meterezele sale, aglomerarea urbană se prosternă la picioare, înconjurată de pereţi abrupţi şi creste ascuţite, de păduri şi poiene de basm, ce înaintează spre înălţimi adânci şi albastre. De jur-împrejur, amenajări turistice – cabane, funiculare, pârtii de schi, hoteluri – iar jos, o privelişte de carte poştală frumos colorată.

Am vizitat Salzburgul cu minuţie, căci, oraş de veche cultură, el se oferă cu muzeele şi casele sale memoriale, printre care locuinţa – un modest apartament de la etajul trei al unei bătrâne clădiri – unde s-a născut Mozart, cu monumentele şi fântânile sale arteziene... Dar farmecul inefabil al Salzburgului stă mai mult în vechile străzi ca, de pildă, Steingasse, măsurând în unele locuri doar doi metri lăţime, sau Getreidegasse, cu case construite cu secole în urmă, purtând pe pereţi embleme din lemn şi fier forjat, ale breslelor meşteşugăreşti din care făceau

parte proprietarii lor.

Vizitând, stradă cu stradă, oraşul, remarcasem câteva localuri de noapte şi unul din ele, după fotografiile afişate la intrare – cu toate că nu tot ce se strigă afară e viu şi natural înăuntru – mi s-a părut a avea un program care ar merita să fie văzut.

Cum intrarea costa două sute cincizeci de şilingi, am încercat să iau informaţii de la Frau Gerda, proprietara hotelului-pensiune în care locuiam – ceva între papanaş şi femeie, dar simpatică şi vorbăreaţă, mereu îndatoritoare şi atentă să nu-ţi lipsească ceva. Auzise şi ea că programul era foarte bun, toţi pasagerii care îl văzuseră fuseseră cât se poate de mulţumiţi.

Aşa stând lucrurile, după o porţie respectabilă de wiener-şniţel cu piure de cartofi şi două felii de ştrudel – opera lui Frau Gerda, pe care am lăudat-o pe merit, cât mi-a permis bagajul meu de limba germană şi, astfel, a aterizat în farfurie şi a doua felie – m-am dus să văd un film despre care, cu un an în urmă, se vorbise şi se scrisese mult în Occident, ca apoi să-mi completez programul de cultură generală al serii cu dansul stripteuzelor de la „Palace Giris”. Cum se chema, ca să înţeleagă toată lumea şi să nu fie vreun dubiu, localul de noapte.

Pelicula îmi plăcuse, era ceea ce se cheamă un film de regizor, fără actori cu nume de primă mărime, dar cu un joc subtil şi nuanţat, făcându-te să meditezi mult timp încă, după ieşirea din sală, la cele întâmplate pe ecran. Poate tocmai de aceea întâlnirea cu luminile de neon, ce desenau pe întregul frontispiciu al clădirii o dansatoare, ridicând când un picior, când celălalt, m-a găsit nepregătit.

Intrarea localului era şi ea mult mai fastuoasă decât mi se arătase ziua, dar nimic strident şi aş spune chiar că

jocul şi culoarea luminilor degajau o anumită discreţie. Un *boy* în livrea stătea la marginea trotuarului, pentru a deschide portierele maşinilor, iar când acestea opreau, un portar supergalonat acţiona un dispozitiv cu arc şi o mochetă se derula până la bordură.

Înăuntru era însă lume puţină, doar câteva mese ocupate. Şeful de sală mă luă în primire chiar de la uşă. Conducându-mă, îmi spuse că am fost foarte inspirat venind ceva mai devreme, o să-mi poată alege o masă de la care să văd mai bine programul şi mă întrebă dacă mai aştept pe cineva. I-am răspuns că nu mai aştept pe nimeni, sunt singur.

— La noi n-o să vă plictisiţi, mă asigură şeful de sală cu subînţeles şi îmi oferi o masă, nu prea mare, foarte bine poziţionată. Sunteţi italian? se interesă el, înmânându-i o evanghelie cu băuturi.

— De ce credeţi că sunt italian?

— Aveţi un accent specific latinilor.

— Sunt român.

— Vedeţi, aprecierea mea a fost corectă, spuse el într-o franceză perfectă. Vorbiţi franceza, nu?

I-am confirmat şi am încercat să mă descurc în zecile de denumiri înscrise pe listă sau, mai bine zis, cu preţurile lor peste poate de piperate. Şi pentru că îmi trebuia timp, iar şeful ăsta de sală stătea drepţi, chiar prea drepţi, lângă masă, i-am întins biletul de intrare pe baza căruia aveam dreptul la un pahar cu băutură înăuntru.

— Dacă îmi permiteţi, v-aş recomanda să preferaţi altceva decât servim noi în mod curent în contul tichetului, se arătă el tot atât de ceremonios. Avem şi o şampanie care nu este prea scumpă, dar nu mai rea decât celelalte.

— Un vin sec poate... am încercat eu să cobor pe scara

Richter cutremurul ce mă aştepta la nota de plată.

— Da, sigur, şi începu să-mi înşire tot felul de nume de vinuri şi aproape toate marile podgorii ale Europei defilară prin faţa mea. Şi, totuşi, spuse el îndatoritor, şampania pe care v-am recomandat-o eu nu v-ar dezamăgi...

Îşi cunoştea meseria şeful ăsta de sală! Şi aveam să mă conving mai târziu că o cunoştea excelent.

— M-aţi convins, i-am zâmbit eu ca şi cum i-aş fi făcut o favoare.

Aduse chiar el şampania, oficie desfacerea sticlei şi cum aceasta era înfăşurată în şervet, nu mi-am putut da seama ce marcă era. A stat lângă mine până când am gustat din pahar.

— Este într-adevăr bună, am spus.

Era chiar foarte bună şampania. Cam prea bună...

— Sunt încântat că vă place! şi, urându-mi petrecere frumoasă, s-a retras discret.

Aş fi vrut să iau lista de băuturi, să mai trec o dată preţurile în revistă, dar coperţile din piele bătută în cuie de alamă erau atât de respectabile încât aş fi atras atenţia şi n-am vrut să se vadă că îndată ce am rămas singur m-am şi repezit să văd lista. Acum nu mai avea nicio importanţă – eram bun de plată.

Mi-am adus aminte de ea ceva mai târziu, dar lista cu băuturi dispăruse. Fusesem atent la orchestră, al cărei organist mă cucerise – şi în general întreaga formaţie, doar cinci instrumentişti, cânta ireproşabil, doi dintre ei făcând şi acompaniament vocal. M-am uitat în jur, localul era plin şi, în scurt timp, începu programul.

Pe scenă îşi susţinea numărul o cântăreaţă de culoare, care făcea de toate, când răsună lângă mine, abia auzită, vocea şefului de sală:

— Îmi cer scuze că vă deranjez. V-ar incomoda prea

mult dacă ar mai lua loc cineva la masa dumneavoastră? şi se întoarse, arătând în spate. Localul este plin, nu mai avem niciun loc liber.

Am dat aprobator din cap, fără să mă uit despre cine era vorba, pentru că de fapt nici n-aş fi putut refuza, la masă era loc suficient pentru încă două persoane. M-am sculat pentru a primi pe noii veniţi şi abia atunci am văzut că erau două doamne, însoţite de un domn. Femeile mi se părură foarte drăguţe. Aşezându-mă, n-am mai revenit în direcţia lor, urmărind în continuare programul. După verva cu care discutau am înţeles însă că erau în continuarea unei alte petreceri.

Odată cu sfârşitul primei părţi a programului, în sală s-a aprins lumina şi bărbatul mi se adresă, mulţumindu-mi pentru că-i acceptasem la masă. Şi el şi femeile erau în ţinută de seară, specialităţile care fuseseră aduse la masă arătau că nu se prea uitau la bani. I-am răspuns ceva în genul că mi-a făcut plăcere şi am încercat să mă arăt preocupat de cei de pe ring, dar el continuă:

— A fost ceva interesant înainte de a veni noi?

Era un tip de vreo patruzeci de ani, nu mai mult, cu o piele lustruită şi netedă pe obrajii plinuţi, numai că barba-i şi nasul se ascuţeau brusc şi, în general, avea el ceva dintr-un bursuc, chiar şi aerul inofensiv al acestuia. Faţa emana o anumită bonomie, iar începutul de burtică, gesturile săltăreţe îl recomandau ca pe un proprietar prosper şi nu prea frământat de griji al unei făbricuţe de bomboane şi dulciuri.

— Programul e destul de reuşit, i-am spus eu.

— Vezi, Otto, şi te-am rugat să ne grăbim! îi reproşa, alintându-se, cea din stânga lui – o brunetă de vreo treizeci de ani, cu o gură cărnoasă şi roşie ce se desena pe un ten măsliniu, neted, albăstrindu-se uşor în jurul unor ochi mari, rotunzi, cu acel luciu pe care îl dă un

pahar-două de vin.

Cealaltă, mai roşcată la păr, părea mai distinsă, cu un oval al feţei mai prelung, nasul subţire, nările frumos arcuite şi cred că era şi mai tânără.

Bruneta avea însă ceva de porumbiţă gureşă şi naivă, dacă aţi văzut vreodată o porumbiţă Schurlock. Etola de blană îi alunecase de pe umeri şi toate rotunjimile ei erau ca la carte. Cu care din ele o fi tipul? mă întrebam eu.

— Venim de la „Zigler", mi se adresă bărbatul, explicându-se. Dacă n-aţi fost la „Zigler" şi mai rămâneţi câteva zile în Salzburg, să vă duceţi neapărat! Se mănâncă excepţional! Când să plecăm, a venit un cunoscut la masă...

— Nu dansăm? îl întrerupse roşcata.

— Hellen dragă, suntem musafiri! Gazda, arătă el spre mine, este cea care...

— Gazdă, e un fel de a spune, m-am scuzat eu, zâmbind. Sunteţi cu doamnele, ar fi nepoliticos din partea mea...

— Să nu ne formalizăm, propuse el şi, ridicându-se, o invită pe brunetă la dans.

I-am urmat, însoţind roşcata pe ring şi, în timp ce dansam, încercam să găsesc ceva potrivit pentru a afla care din ele este soţia sau combinaţia tipului; din felul cum se comportase până acum, şi el dansa cât se poate de decent cu bruneta, nu reieşise nimic. Am deschis discuţia, lăudând orchestra, a urmat un schimb de banalităţi despre dansurile la modă şi am atacat direct:

— Soţul prietenei dumneavoastră este un dansator excelent!

— Da, Otto dansează foarte bine. Dar nu-i soţul ei. Suzanne e divorţată.

Am chibzuit cam ce trebuie să înţeleg din cele spuse de ea şi am preferat să cred că tot nu aflasem ce mă

interesa să ştiu cu precizie.

Dezlegarea enigmei mi-a dat-o chiar Otto. Ajungând lângă noi, când orchestra începu o nouă melodie, propuse schimbarea partenerelor şi îndată ce roşcata ajunse în braţele sale, o mângâie cu tandreţe pe faţă, dar şi cu o anumită intimitate inechivocă.

De bucurie că Suzanne era cea liberă şi, probabil, şi din cauză de şampanie, am adus-o mai aproape de mine şi ea se lipi ca un scotch-band. Urmă un dans mai dinamic, dar slow-ul în timpul căruia nu scosesem amândoi un singur cuvânt fusese suficient ca să ajungem la „tu”.

— Vorbeşti franceza, mi se pare?

— Da, mă descurc mai bine decât în germană.

— Eşti de mult la Salzburg? mă întrebă ea de data aceasta în limba lui Voltaire, aproape fără să se simtă accentul străin.

— Doar de câteva zile. Oraşul e un giuvaier! Căruia în astă seară i s-a adăugat încă o piatră. Cea mar frumoasă! Tu.

Şi aşa mai departe etc., etc., astfel că la sfârşitul dansului, când am condus-o la masă, timp în care am remarcat din nou, mergând în spatele ei, că avea cu ea tot ce-i trebuie, Suzanne a schimbat cu Otto locurile, venind lângă mine. Iar acesta, deoarece urma să înceapă partea a doua a programului, a mai cerut şampanie, cu toate că abia se desfăcuse o sticlă.

Şi cum băutura asta, pişcătoare la limbă şi la buzunare, se bea rece, am ciocnit cu toţii paharele, într-o dispoziţie generală cum nu se poate mai bună. Şi ştiu eu la sănătatea cui m-am gândit, având în vedere cele ce aveau să urmeze.

Când s-a aprins lumina, marcând sfârşitul ultimei părţi a programului, Suzannei i se făcu din nou sete, paharul era însă gol şi ea exclamă plină de exuberanţă:

— Mergem cu toţii la mine să bem „Napoleon”!

— Bravooo! a ridicat Otto mâinile în sus, manifestându-şi bucuria, şi a început să aplaude.

A aplaudat şi Hellen, am aplaudat şi eu, cu toate că nu eram deloc sigur că-i chiar atât de „bravo”.

Am ieşit de la „Palace Giris” şi, îndreptându-ne cu toţii spre locul de parcare al maşinilor, Suzanne s-a oprit lângă portiera unei splendide Lamborghini Espada. Am crezut că o să stau alături de ea, în faţă, dar Otto a ridicat scaunul, invitându-mă înăuntru, ca apoi să ia loc lângă mine. Maşina fiind un coupé, bancheta din spate nu era prea comodă şi am dedus că aceasta era cauza pentru care i-a lăsat Hellenei locul din faţă.

Am demarat aşa cum numai Lamborghini Espada poate să demareze şi pentru că Suzanne continua să meargă în fluierat de cauciucuri, Otto îi atrase atenţia:

— O să ne oprească poliţia! Nu goni aşa, într-un sfert de oră am ajuns. Suzanne locuieşte la Tils, mi se adresă el, o staţiune foarte cochetă. Sunt în total vreo patruzeci şi cinci de kilometri, ce rost are să gonim nebuneşte?!

Suzanne se cuminţi reducând viteza, dădu drumul la radio.

Da, o Lamborghini Espada nu-şi poate permite oricine! Panteră, nu maşină! Este ca şi cum ai înhăma patru sute de cai la o trăsurică de trap. Băgaţi în doisprezece cilindri, hrăniţi din şase carburatoare orizontale, caii aceştia scot două sute optzeci de kilometri pe oră ca nimic!

În maşină toţi cântau o melodie tiroleză. Şi Otto, şi Suzanne, şi Hellen. Suzanne făcea şi pe dirijorul, cu mâna. Ce naiba, adormisem? Oare observaseră? Mă făcusem de râs! Nu, probabil că aţipisem doar pentru o clipă, deoarece Otto mă invită, fără să se întoarcă spre mine, să cânt împreună cu ei. Am vrut să spun că mă

călcase, când fusesem mic, un elefant pe ureche şi nu era recomandabil să dau drumul la voce, dar ei erau atât de plini de elan muzical, încât mi-am zis că i-aş putea acompania, făcând pe basul.

Intervenţia mea vocală s-a produs fără incidente, pentru că maşina a intrat într-o localitate de vile şi în scurt timp s-a oprit în faţa unui garaj.

— Uraaa! începu Otto să strige, îndreptându-se spre portiţa grilajului.

În spatele acestuia se desena pe orizontal o vilă din piatră de calcar şi, descuind garajul ce făcea corp comun cu clădirea, Suzanne îl rugă pe Otto să nu ţipe aşa:

— Vecinii, Otto! îl făcu ea atent. O să trezeşti copilul!

După ce maşina fu introdusă în garaj, am intrat şi noi înăuntru, iar de aici, printr-o uşă de comunicaţie, în casă.

— Veniţi încoace! ne făcu Suzanne semn.

Am urmat-o pe un coridor, apoi într-o cameră plină cu tot felul de jucării mecanice şi ea întredeschise cu grijă uşa.

— Asta-i băieţelul meu. Vedeţi ce drăguţ e? ne invită Suzanne să privim prin crăpătura uşii.

Am spus că într-adevăr este foarte drăguţ, cu toate că în întunericul camerei nu distinsesem decât nişte bucle blonde pe perna unui pat de copil. Întorcându-ne pe acelaşi drum, Suzanne îmi spuse că îl cheamă Hans şi că în vară împlineşte cinci ani.

Holul în care pătrunseserăm era enorm, în extremitatea sa dinspre răsărit se deschidea o terasă cum mi s-a părut mie întâi, dar era o piscină acoperită în întregime cu geamuri mari, în rame metalice, pentru a fi folosită şi iarna.

Cuplând magnetofonul, Otto şi Hellen începură să danseze şi Suzanne aduse coniacul. Am băut un păhărel, al doilea, când am zis că o să trecem la dans, Otto s-a

scuzat:

— Noi trebuie să mergem. S-a făcut patru, iar mâine am o mulţime de treburi.

— Vă întoarceţi la Salzburg? am întrebat eu.

— Nu, spuse Otto, locuim la numai zece kilometri de aici. Maşina noastră e afară în stradă. N-avea sens să mergem cu două maşini. Şi, luându-şi rămas bun, o conduse pe Hellen spre uşă.

Reîntorcându-se în hol, Suzanne veni spre mine, am crezut că vrea să dansăm. Mă dezamăgi cu glas mlădios:

— Şi noi ne culcăm, nu?

În definitiv, colonelul Dumitru grăise clar: „Consemnul general este să acceptaţi tot ce vi se propune”. La dracu’, ce eram să fac?!

Era aproape de prânz când, urcându-ne în maşină, am plecat să vizităm nu ştiu ce grotă din apropiere, dar aflându-ne încă în Tils şi trecând pe lângă un restaurant nu prea mare, Suzanne opri, spunând că aici se pot mânca nişte lucruri grozave şi, în special, păstrăvi copţi în nisip – o specialitate de-a casei.

Am urmat-o. Localul era curăţel şi cochet şi, într-adevăr, păstrăvii s-au dovedit excelenţi. Am achitat nota, destul de picantă şi ea, şi ne-am văzut mai departe de drum.

Grota se dovedi ceva în genul Peşterii Dâmbovicioarei, mai mult istorie cu bandiţi decât grotă, plus câteva stalagmite jegoase şi boante. Când am ajuns acasă, am găsit un poliţist în uniformă, aşteptându-ne în faţa intrării.

Ne salută respectuos – prestanţa mea neputând scăpa ochiului său exersat – şi se adresă zâmbind Suzannei, ca şi cum şi-ar fi cerut scuze:

— Aţi luat masa acum o oră la restaurantul domnului Kramer?

— Da, răspunse Suzanne, ce s-a întâmplat?

— Asta-i nota dumneavoastră de plată? îi prezentă el hârtia pe care proprietarul restaurantului făcuse socotelile. Iar aceştia – banii cu care domnul a achitat nota? întrebă poliţistul arătând spre mine.

— Nu înţeleg despre ce este vorba?! ridică Suzanne tonul.

Poliţistul rămase calm, continuând cu aceeaşi voce puţin tărăgănată:

— Domnul este străin, întrebaţi-l, vă rog, dacă acestea sunt bancnotele cu care a plătit. Şi desfăcându-le în evantai, ca să le pot vedea, le inventarie: patru de cinci mărci, trei de două mărci şi una de o marcă.

— Vorbesc puţin germana, am intervenit eu. Cred că sunt banii cu care am plătit. Una din bancnotele de cinci mărci era pătată cu cerneală. E în mâna dumneavoastră...

— Atunci este perfect. Bancnotele sunt false. V-aş ruga să mergem până la postul de poliţie, ne pofti el, arătând cu mâna spre maşina Suzannei.

Tot ce îmi lipsea în momentul acela era o oglindă, ca să mă văd ce mutră aveam. Şi nu o dată mi s-a întâmplat să-mi trebuiască o oglindă şi tot nu m-am învăţat minte să port una cu mine! Aşa că, ce să vă spun, că arătam de parcă ţineam în gură un arici... În orice caz, eu cam asta simţeam.

— Nu, e o neînţelegere la mijloc! interveni Suzanne. În primul rând... Poftiţi! Să intrăm! îl invită ea în casă pe poliţist, pornind repede înainte. Vă explic îndată...

N-a mai apucat să-i explice ceva pentru că, odată instalaţi pe canapea, în hol, poliţistul mi-a cerut paşaportul. I l-am dat, a început să-l răsfoiască atent şi iar l-a luat de la capăt.

„Mă, dacă ăsta zice acum că şi paşaportul e fals, îi spun una pe româneşte, de-l trec toate sudorile!” N-a zis că-i fals, m-a întrebat numai:

— Când aţi trecut frontiera?

— Scrie acolo! am răspuns eu înţepat. Aveţi în paşaport ştampila punctului de graniţă!

— Am căutat-o şi eu. N-am găsit-o. Poate reuşiţi dumneavoastră.

Moacă! i-am zis eu în gând. Proşti peste tot, n-am nicio grijă! I-am luat paşaportul din mână, paginile erau pictate, e adevărat, cu tot felul de vize din trecutele călătorii, dar nu era mare lucru, şi încă pentru un poliţist, să se descurce în ele. Am găsit ştampila în cauză şi i-am adus-o sub ochi:

— Probabil că n-aţi observat-o, cu toate că are stema ţării dumneavoastră pe ea…

A luat paşaportul din mână, s-a uitat la ştampilă, apoi din nou la mine şi a spus calm:

— Eu v-am întrebat când aţi trecut frontiera Republicii Federale Germania.

— Cum Germania? am întrebat eu stupefiat.

— Da, am trecut-o azi-noapte, interveni Suzanne. Veneam de la Salzburg. Petrecusem până târziu într-un local de noapte şi domnul aţipise puţin. N-am oprit maşina, am încetinit doar... Mai erau cu noi doi prieteni din Klutz. Am arătat numai eu paşaportul. Nu-i o problemă!...

— Pentru dumneavoastră nu-i nicio problemă... Dar în cazul domnului, lucrurile se schimbă!...

Cine dracu’ mă pusese să-l iau pe poliţist în căruţă?! mă înjuram eu în gând. Ştiam doar de la miliţienii noştri de circulaţie: cum eşti puţin băţos, cum te ard de te zvântă! Dacă le vorbeşti însă frumos şi-i iei cu binişorul... Învăţăm mereu fără învăţare de minte! vorba lui Tudor Arghezi.

— Nu ne-am gândit. Eram după o petrecere... insistă Suzanne.

— Este o trecere frauduloasă de frontieră! spuse înţepat poliţistul.

— Scuză-mă, te rog, se apropie Suzanne de mine, luându-mă cu tandreţe de braţ, mă duc după Otto. Să vină aici să se descurce cum ştie!

Am vrut să-i spun să mai rămână puţin, dar ea şi dispăruse.

— Dumneavoastră cunoaşteţi, probabil, mă luă în primire din nou poliţistul, că pentru trecerea frontierei Republicii Federale Germania aveţi nevoie de o viză de intrare!

— Da, cunosc, însă...

— Mai mult chiar! mă întrerupse el şi continuă: Fiind cetăţean al unei ţări din Europa Răsăriteană, nu puteţi intra decât prin anumite puncte de frontieră, care sunt comunicate odată cu acordarea vizei!

— Doamna v-a spus doar în ce împrejurări am trecut frontiera! Adormisem... Eram pe bancheta din spate... Adormisem. Ghinionul meu a fost că tocmai atunci am trecut prin faţa postului de frontieră.

— Bine, să zicem că aţi adormit, acceptă el. Dar când aţi plecat din Salzburg aţi ştiut că veniţi în Tils!

— Nu, n-am ştiut. Am cunoscut-o pe doamna şi pe prietenii ei la un local de noapte – negăsind loc, s-au aşezat la masa la care stăteam eu – şi, după terminarea programului, doamna ne-a invitat pe toţi la ea, să bem un coniac. Ne-am urcat în maşina pe care aţi văzut-o şi am ajuns aici într-o jumătate de oră. Era noapte...

— Şi azi-dimineaţă?

— Nu mi-am dat seama nici azi-dimineaţă. Am ieşit din casă aproape de unu, ne-am urcat în maşină, la restaurant se vorbea aceeaşi limbă... La patruzeci şi cinci de kilometri de Salzburg... Salzburgul e într-adevăr la frontiera cu Germania Occidentală, dar de unde să ştiu

încotro s-a îndreptat maşina azi-noapte? Spre vest şi nu spre nord sau spre est? Toate bagajele mele, maşina sunt la Salzburg!...

— Vă rog să daţi o declaraţie, scoase el dintr-un fel de porthart câteva formulare tipărite.

— În limba română...

— În limba în care vă puteţi exprima mai bine.

Am scris declaraţia, arătând cele întâmplate şi, nu ştiu de ce, dar în timp ce scriam, am avut impresia că îmi tot umblă ceva pe spinare. I-am întins-o poliţistului.

— Să lămurim acum lucrurile cu bancnotele false, spuse el punând deoparte declaraţia mea.

— Nu înţeleg ce s-a putut întâmpla...

— Mai aveţi la dumneavoastră mărci vest-germane?

— Am.

— Vă rog să depuneţi aici – arătă el spre măsuţa din faţa canapelei – toţi banii pe care îi aveţi la dumneavoastră.

Am numărat două sute şaisprezece mărci şi i le-am dat poliţistului să le numere şi el.

Schimbasem în prima zi francii elveţieni, la cumpărarea magnetofonului plătisem în dolari, iar restul îl transformasem în şilingi la plecarea din Viena, păstrând mărcile; se bucurau de un curs mereu în creştere faţă de dolar şi erau peste tot căutate. La „Palace Giris”, şeful de sală fusese de-a dreptul încântat când, neajungându-mi şilingii, completasem în mărci.

Poliţistul scoase din porthart o listă dactilografiată cu coloane de cifre şi începu să verifice seriile bancnotelor mele.

Pe toate le pune ăsta deoparte? Nu, înseamnă că toate sunt bune! mai plătisem în mărci la Klagenfurt, schimbasem mărci şi la o bancă din Salzburg... S-ar fi sesizat în primul rând cei de la bancă, sunt experţi doar în

treburi din astea! M-ar fi înhăţat pe loc, n-am nicio grijă!

— În afară de două bancnote de trei mărci, restul sunt false! îmi puse poliţistul în vedere.

— Imposibil! am spus eu. Toate mărcile le-am primit odată. Am mai făcut plăţi în mărci, am schimbat şi la o bancă din Salzburg, cum de au rămas asupra mea numai mărcile false?! am făcut eu apel la logica lui.

— La dumneavoastră circulaţia mijloacelor de plată străine este controlată de stat. Înseamnă că aţi primit bancnote false de la bancă!

Mă, da' pe toate le ştie ăsta!

— Nu, mărcile vest-germane le-am primit de la o persoană particulară.

— Îi cunoaşteţi numele?

— Mi-a făcut cineva cunoştinţă cu ea.

— Vă atrag atenţia că este vorba de punerea în circulaţie a unor bancnote falsificate! Este o faptă pedepsită penal!

— Bine, dar eu n-am avut cum să ştiu… De unde să ştiu că mărcile sunt false?! După cum vedeţi şi dumneavoastră, bancnotele nu sunt noi!…

— Cine anume v-a pus în legătură cu persoana de la care aţi primit mărcile?

— Nu-i cunosc numele.

— Vedeţi!…

— Este vorba de o femeie care trăieşte cu un străin…

— Da, da, da, făcu el a pricepe. Bine, daţi o declaraţie în acest sens.

Altă declaraţie? m-am întrebat eu. Mi-am zis că totul este de fapt o înscenare prin care trecuseră la compromiterea mea. Am scris declaraţia, poliţistul a prins mărcile cu o agrafă de ea.

— Am rămas fără bani! am spus eu cu desperare.

Mi-a întins cele două bancnote de trei mărci:

— Pe acestea vi le pot înapoia.

— Am de plătit hotelul, pensiunea...

A intrat ca o vijelie Otto şi, imediat după el, Suzanne.

— Ce chestie! mi se adresă el. Fiţi liniştit! Şi l-a luat deoparte pe poliţist, ieşind amândoi pe terasa piscinei.

Am rămas singuri, Suzanne mă sărută în semn că mă iubeşte şi este gata să facă orice pentru mine.

— Sunt singura vinovată! Cine se putea gândi însă la una ca asta?!

N-am spus nimic. Şi ce aş fi putut spune?!

— Nu ştiai că sunt român? am întrebat-o eu încet.

— Da, parcă şeful de sală ne spusese ceva... Ce importanţă avea?! La fel cum ar fi spus: italian, elveţian...

Poliţistul şi Otto se întoarseră în hol, acesta din urmă îmi făcu un semn să fiu liniştit.

— Veţi locui aici, la Suzanne, mi se adresă Otto, şi până mâine lămurim lucrurile. Nu? se întoarse el spre poliţist.

— Dacă primesc ordin... Am fost sesizat de domnul Kramer!... Trebuie să dau curs cercetărilor, n-am încotro!

— Bine, mai discutăm noi, spuse Otto, conducându-l spre uşă şi se întoarse spre noi: Plec direct la München, poate îl mai prind pe Kurt la birou. Diseară vin cu Hellen să vă informez ce-am făcut.

Pe la şapte, a telefonat că nu poate veni deoarece trebuie să rămână în interesul problemei la München, să fim liniştiţi, are promisiuni ferme.

— Crezi că Otto o să reuşească ceva? am întrebat-o eu cu teamă în glas pe Suzanne, în timp ce ne întorceam la piscină. Telefonul ne surprinsese înotând, exerciţiu foarte necesar, spunea Suzanne, după două ore de somn.

— Fii fără grijă!

Eram. Un tip colosal Otto! Aşa că, înainte de a plonja în apa încălzită la 26°, mi-am clătit gura cu un păhărel din

sticla de „Napoleon”, rămasă de aseară.

Ne-am jucat cu o minge multicoloră, Suzanne făcând pe portarul, ne-am pus labe de gâscă, scufundându-ne sub apă şi aşa mai departe, am constituit două flotile adverse din vaporaşele fiului ei... În cele din urmă am ieşit afară şi, punându-ne halatele, ne-am aşezat în şezlonguri.

— Păcat, dacă nu s-ar fi întâmplat toate acestea, mai stăteai o vreme la mine, spuse ea ca şi cum ar fi dat nişte gânduri pe faţă, gânduri care o frământau mai de mult.

— Mi-ar fi făcut şi mie plăcere, am zis.

Se ridică, reduse din volumul muzicii pe care magnetofonul din hol o transmitea în difuzoarele instalate stereofonic pe terasa piscinei şi, aducând sticla de coniac şi paharele, hotărî:

— Te duc mâine la Salzburg şi rămân cu tine acolo.

Parcă mi-ar fi dat cu sticla în moalele capului. Mă gândisem, în micile pauze în care fusesem numai al meu, că, după ce Otto va definitiva compromiterea mea şi voi fi liber să plec, mă voi duce cu Uherul la diverse magazine din Salzburg şi, cum era absolut nou, nu se putea să nu găsesc un patron amator să câştige o mie-două de şilingi la el. Altfel nu aveam cum să plătesc pensiunea la Frau Gerda, iar rezervorul maşinii era şi el gol. Cu Suzanne pe cap la Salzburg, chiar dacă vând maşina n-o scot la capăt cu banii! Dar dacă propunerea ei făcea parte din plan? Nu este exclus.

— Crezi că dacă Otto aranjează lucrurile, poliţistul o să-mi dea înapoi banii?

— Ce să faci cu ei? Să dai din nou de bucluc?

— Şi totuşi, el m-a lăsat lefter! Toată averea mea sunt acum şase mărci.

— Aaa, asta ai avut în vedere?... Nu-ţi face probleme, îţi împrumut eu.

— Îţi mulţumesc. Din păcate însă trebuie să mă întorc

în ţară. De azi-dimineaţă încă. Seara de la „Palace Giris” era de adio. Pentru că luni... Azi e miercuri? O zi drumul până la Viena, apoi Viena-Budapesta şi restul de două sute cincizeci de kilometri până la graniţă, altă zi. De la graniţă, şase sute şi ceva de kilometri până la Bucureşti, încă o zi... Deci, trei zile drumul: vineri, sâmbătă, duminică, am numărat eu pe degete. Mâine e joi şi nu se ştie la ce oră o să se întoarcă Otto de la München.

— Nu mi-ai spus însă de ce trebuie să fii luni în Bucureşti!? puse ea un botic năzuros, care îi stătea cât se poate de bine.

Ştiam, la ei când e vorba de afaceri totul cade pe planul al doilea şi eu pregătisem ceva în acest sens:

— Luni, la ora 9, am o discuţie la editură, în legătură cu o carte de-a mea, îţi dai seama, nu pot lipsi.

Îi spusesem, în timp ce înotam în piscină, cam ce învârt eu pe lumea asta, iar ea, întrebându-mă dacă sunt însurat, îmi povestise cum divorţase de Alex, fostul ei soţ, că acesta se trage dintr-o familie de industriaşi, la căsătorie avusese şi ea o dotă destul de substanţială, care fusese investită în industriile lui, era acum deţinătoarea unei cote-părţi însemnate, ce mai încolo-încoace, nu-i plângeam eu de milă.

— În definitiv, eu de ce n-aş pleca pentru o lună-două cu tine, în România?! spuse ea, ca şi cum atunci îi trecuse prin cap. Am intrat aproape în vară... Îmi fac vacanţa în România! Plec odată cu tine. Excepţional!

— Ar fi colosal! am spus, dar nu m-am arătat prea încântat. Era probabil una din scenele-cheie.

— Tu nu te bucuri?

— Ba da, pf, pf, pf, tocmai încercam să realizez cât o să fie de bine!

— Eşti căsătorit şi m-ai minţit!... simţi ea că bucuria mea nu era sută la sută deplină.

— Suzanne dragă, nu fi copilă! Ţi-am spus doar că nu sunt căsătorit. Şi am adăugat: Mama locuieşte cu mine şi nu poate suferi nicio femeie străină în casă. „Săraca mama!”...

— Foarte bine face! îi dădu ea mamei dreptate. Fostul meu soţ a fost o dată sau de două ori în Bucureşti pentru nişte afaceri... A, exact, Mamaia!... Perfect! Stai să aduc o hartă.

Suzanne se întoarse cu o hartă; arzând de nerăbdare, i-am luat-o din mână.

— Să-ţi arăt.

Era o hartă a României. În timp ce-o desfăceam, pregătindu-mă să-i fac loc pe măsuţa dintre cele două şezlonguri, Suzanne scoase din buzunarul halatului un pachet de bancnote.

— Ai aici o mie de mărci, şi puse banii lângă paharul meu de coniac. E dificil să te ştii fără bani.

Am vrut să spun ceva, dar ea mă opri:

— Nu-ţi face probleme!... În fond, din vina mea ai rămas fără bani. Şi apoi, n-are rost să existe între noi asemenea lucruri!

— Nu, nu este în regulă!

— Bine, ai să mi-i restitui în ţară. Şi cu asta punem punct!

Am întins harta pe măsuţă, am băut coniacul să nu se răstoarne paharul cumva, şi plin de exuberanţă am început să-i arăt pe unde vom călători şi ce vom vizita noi.

A doua zi, Otto îşi făcu apariţia când se făcuse aproape douăsprezece, întârzierea lui începuse s-o impacienteze pe Suzanne. Nu, Otto nu venise cu braţele goale.

— Totul e-n regulă! strigă el de la uşă. Hai, daţi ceva de băut!

— Cum, aţi aranjat chiar tot? am întrebat, în timp ce Suzanne, sărindu-i de gât, îl săruta pe amândoi obrajii.

— Totul a fost înmormântat aici, în Tils. Definitiv şi irevocabil!

— N-am vrut să-i arăt Suzannei, am fost însă tare îngrijorat că n-o să puteţi reuşi.

— De asta erai tu uneori absent?... veni Suzanne lângă mine, mângâindu-mă drăgăstos.

— Cel mai complicat a fost cu bancnotele false. E o faptă penală... dacă o iei aşa!

— Tipul ăsta de aici nu v-a făcut greutăţi? l-am întrebat, referindu-mă la poliţist şi mi-am spus că acesta fusese probabil trucat.

— N-a făcut, pentru că am dat o declaraţie că aveţi bancnotele de la mine. V-am împrumutat eu trei sute de mărci, până schimbaţi cecul la bancă.

Am spus eu că Otto e un tip colosal!

— Şi nu v-au întrebat de provenienţa mărcilor false?

— Ba da. De la cumnatul meu, care are un magazin la München, iar într-un magazin intră tot felul de oameni. Casieriţei nu i s-au părut false, nu le-a confruntat seriile cu lista pe care o avea...

— Excepţional gândit! am spus eu cu sinceritate.

— Tot ei m-au învăţat... fu modest Otto.

— Bine că s-a rezolvat! Ştii unde plec, Otto? îl întrebă Suzanne veselă şi vru să-l apuce de nas.

— Cu el, pe coasta Italiei! răspunse prompt Otto, ferindu-se.

— Nu, n-ai ghicit. În România. Mamaia!... căută ea să-i sugereze. O să stăm în munţi la...

— Braşov, am completat eu, văzând că ea nu putea să-şi aducă aminte.

— Află că nu-i rea ideea! o aprobă Otto. Ce-ar fi să venim şi noi cu Hellen?

— Ar fi extraordinar! bătu Suzanne din palme.

— Nu, acum, imediat, n-aş putea. Mai am câteva

treburi... O să-i spun Hellenei, să văd ce zice şi ea.

— Auzi, au nişte mănăstiri extraordinare!

— Ne facem şi cura de mare... spuse Otto, rămânând pasiv în ceea ce priveşte mănăstirile. Cred că Hellen va fi de acord.

— Sunt sigură! Vom petrece splendid, ai să vezi! Uite, o sun pe Hellen să-i spun.

Şi, în timp ce Suzanne se duse la telefon, Otto mă rugă să-i telegrafiem, îndată ce ajungem în Bucureşti, numele hotelului în care se va opri Suzanne, pentru a ne găsi mai uşor. Era cazul să-i dau cartea mea de vizită, ceea ce am şi făcut.

— Mama e mai tot timpul acasă, o să-i las vorbă în cazul în care voi fi plecat din Bucureşti. Şi acum vreau să vă mulţumesc încă o dată pentru tot ce aţi făcut pentru mine. Zău dacă ştiu cum ieşeam din încurcătura asta fără dumneavoastră!

A răspuns ceva în sensul că e bucuros că s-a putut aranja şi a intrat Suzanne:

— Hellen nu numai că-i de acord, dar e de-a dreptul încântată! A spus c-o să te bată la cap să-ţi rezolvi mai repede treburile, ca săptămâna viitoare s-o porniţi după noi.

După ce Otto şi-a luat rămas bun, Suzanne telefona părinţilor şi, făcându-mi cu ochiul, le spuse că trebuie să plece urgent în România, o să le scrie ea despre ce este vorba, îi roagă să-l ia pe Hans la ei acasă. Apoi începu să împacheteze cu febrilitate lucrurile şi când trei geamantane şi doi saci de voiaj fură umpluţi, îmi dădu cheile de la maşină să le aranjez eu înăuntru, pentru ca ea, în acest timp, să-i lase tot ce trebuie femeii de serviciu.

Întârzie mai mult decât cerea o asemenea treabă, mai ales că ea se grăbise grozav până atunci. Neavând ce

face, am deschis uşa garajului, m-am instalat în scaunul anatomic, care îţi cuprindea perfect spatele, şi pornind motorul, am scos Lamborghini Espada în stradă. Schimbătorul de viteză glisa de parcă ar fi fost băgat într-o pernă cu puf!

Când veni la maşină, îmi spuse să conduc eu, dar, amintindu-şi că urma să trecem prin postul de frontieră, se urcă la volan. După mai puţin de o jumătate de oră de drum, aveam să constat cu câtă uşurinţă fusesem introdus în R.F. Germania.

Aproape de postul de frontieră, îmi dădu un ziar, spunându-mi să mă prefac cufundat în lectură, nu reduse viteza decât în momentul în care intrarăm pe teritoriul postului, lăsă maşina să înainteze la ralanti şi, ridicând paşaportul, îl arătă prin parbriz vameşului. Acesta duse mâna la chipiu şi ea acceleră.

Nu ştiu dacă am oftat sau nu de uşurare sau ce sunete am scos văzându-mă pe teritoriul Austriei, fapt este că belelele rămăseseră dincolo, în urmă şi, inundat din cap până în picioare de bună dispoziţie, am început să turui şi să râd şi zău dacă nu-mi venea chiar să cânt.

Ajungând la hotelul-pensiune în care locuiam, i-am spus Suzannei să manevreze maşina cu spatele pe străduţa cu sens unic, unde era parcat şi Renaultul meu; până îmi fac bagajele, Frau Gerda ne va pregăti ceva bun de mâncare.

Dar, coborând pentru a ajuta-o pe Suzanne să-şi găsească un loc şi uitându-mă după Janette, cum îmi alint eu maşina, am simţit că mă loveşte apoplexia: Renaultul nicăieri.

Nu, imposibil!

Am luat maşinile una după alta, la rând. Opel, alt Opel, Volkswagen, Citroën, Ford Capri, maşina Suzannei, iar un Opel, un Fiat 850 şi atât.

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă Suzanne cu îngrijorare, venind lângă mine. Nu te simţi bine?

— Am lăsat maşina aici, dar nu-i nicăieri!

— Cum se poate? spuneai că ai un Renault 16, şi se uită de-a lungul şirului de maşini.

Am pornit pe străduţă ca şi cum aş fi vrut să examinez îndeaproape sau chiar să pipăi fiecare maşină. Suzanne mă urmă:

— Eşti sigur că ai parcat-o aici?

— Aici am parcat-o din prima zi şi n-am mai mişcat-o din loc. Am umblat tot timpul pe jos.

— Să facem un tur jur-împrejur, propuse ea, zicându-şi probabil că nu ţin eu minte unde am lăsat maşină.

— Facem, însă eu, uite aici, în locul ăsta, unde-i Citroën-ul, am lăsat-o. Mai mult decât atât. În seara în care ne-am cunoscut, când am plecat de la hotel, am descuiat maşina şi am luat din ea un pachet de ţigări, pentru că sus nu mai aveam.

— Ai controlat portiera?

— Bineînţeles! Şi apoi, Renaultul are antivol la volan.

— Ia vezi, ai cheile de la maşină la tine? Mi s-a întâmplat nu o dată să las cheile în broasca portierei.

M-am căutat în buzunare şi am scos cheile. Era tot ce-mi rămăsese de la maşina mea. Zău dacă îmi venea să cred. Umblând pe străzi, ziceam că nu, nu se poate, în clipa următoare o să-mi văd maşina apărând de după o alta şi de fapt acolo o parcasem şi uitasem eu. În cele din urmă, am ajuns iar în faţa hotelului. Nu, era prea de tot!

— Trebuie să anunţăm imediat poliţia! rupse Suzanne tăcerea şi-mi dădu o speranţă: Poate că au pus mâna pe hoţ şi aşteaptă să mergi la ei să reclami!

— Ai dreptate! m-am înviorat eu puţin. S-o întrebăm mai întâi pe doamna Gerda, proprietara hotelului, o şti ea ceva...

Nu ştia nimic şi făcu şi, şi, şi, când i-am spus că mi se furase maşina. Ne-am dus la poliţie, dar rezultatul fu şi aici negativ. Am depus o reclamaţie în care am specificat numărul de circulaţie, seria motorului, şasiul, am descris maşina şi mi s-a promis că o să se întreprindă cercetări de rigoare.

— Sunteţi asigurat, nu? am fost eu întrebat, ca şi cum mi-ar fi spus: ce tot fac atâta caz că mi s-a furat maşina.

— Sunt, am răspuns.

— N-o găsim, încasaţi asigurarea şi vă cumpăraţi alta.

Poliţaiul ăsta avea în fiecare buzunar câte un sfat genial! I-am zis în gând ceva pe româneşte.

Numai că el, poliţaiul, a înţeles se vede ce se petrecuse în scoarţa mea cerebrală, căci, în clipa următoare, a zâmbit cu încântare:

— Aţi pierdut maşina, în schimb însă aţi găsit-o pe doamna!...

Eram ca o damigeană cu nitroglicerină transportată pe Calea Victoriei, norocul poliţaiului a fost că s-a întors la treburile lui, lăsându-mă baltă, altfel nu garantez ce se putea petrece cu mine.

La propunerea Suzannei, am început să colindăm cu Lamborghini Espada întregul oraş. Luând la rând străzile, am trecut în revistă maşinile parcate de-a lungul trotuarelor, am fost pe la service-uri, la filiala Automobil Clubului Austriac, unde mi s-a promis că se vor întreprinde toate diligenţele pe lângă organele de poliţie, am cercetat parcurile cu maşini de ocazie...

Am rămas încă două zile în Salzburg, timp în care Suzanne a fost trup şi suflet alături de mine – mai ales suflet... — am făcut formalităţile de rigoare şi, bineînţeles, am căutat în continuare maşina. Nici urmă de ea. Înainte de a pleca, am trecut din nou pe la poliţie cu speranţa că fusese poate găsită în cursul nopţii, nu, nu fusese găsită;

am primit asigurări că voi fi ţinut la curent cu rezultatul cercetărilor, chemat telegrafic dacă acest rezultat va fi pozitiv. Şi pe la zece dimineaţa am părăsit atât de simpaticul Salzburg, unde avusesem fericirea s-o cunosc pe Suzanne.

A condus ea până la Viena, iar eu, tot sporovăind vesel şi umblând la radio în căutare de muzică, urmăream discret oglinda retrovizoare de pe aripa din dreapta. Pierdusem eu maşina, dar, în schimb, toţi cei o sută de ochi ai lui Argus erau cu mine prezenţi. Făceau cu schimbul la somn, cincizeci şi cincizeci.

Cine să se ţină însă după o Lamborghini Espada?! Trecusem la volan în Ungaria şi rar când o scoteam din 140 km pe oră, pe care îi înghiţea doar cu o treime din puterea motorului. Ce mai, doisprezece cilindri în „V”, aproape patru sute de C.P. la şase mii cinci sute de ture, diferenţial autoblocant, cinci trepte la cutia de viteze, schimbător la podea, băgat parcă într-o pernă de puf, stătea pe şosea – lipită, nu alta!

Janette nu le avea pe toate acestea, era însă a mea! Gri-argintie, îi pusesem şi radio ca să fie primitoare şi veselă, să se simtă bine lumea în ea, avea şi o sticluţă plată de whisky „Queen Ann” un pachet-două de ţigări bune... Deh!...

Nu se făcuse încă douăsprezece când intram în Budapesta, după o jumătate de oră îngurgitam tot felul de bunătăţi la „Mathias Pince”, iar la cinci fără câteva minute intram în punctul de frontieră Borş.

Am coborât de la volan şi am întins grănicerului paşaportul; am crezut că o să-i adun ochii de pe paginile lui.

— Da’ procopsită maşină aţi adus! spuse el când se convinse că totul este în regulă.

— Nu-i a mea, e a duduii, i-am explicat.

— Dumneavoastră aţi ieşit cu maşina din ţară, nu?

I-am înmânat adeverinţa eliberată de către poliţia din Salzburg.

— Clar, spuse el. Mai bine o vindeaţi acasă...

Am zâmbit leneş, ca să nu sară afară toţi aricii pe care îi înghiţisem la Salzburg.

— Ai ceva neplăceri? veni Suzanne lângă mine, luându-mă cu tandreţe de braţ.

— Nuuu! am contestat eu. „Eu şi neplăceri, auziţi?!” Totul este O.K.

— O.K., zise şi ea.

Controlul vamal se încheie în scurt timp, după câteva minute ne îndreptam spre Oradea.

O NOUĂ PARTE INTERESANTĂ

Aşteptam cu atâta nerăbdare să mă întâlnesc cu colonelul Dumitru încât, dacă aş fi ştiut că îl mai pot găsi la birou, aş fi făcut şi restul de şase sute şi ceva de kilometri. Schimbându-ne la volan, cu Espada n-ar fi fost o problemă, cu toate că aveam în picioare şi mai ales în priviri drumul de la Salzburg la Borş.

Nu, n-avea niciun sens. Era sâmbătă, şoselele aglomerate, prindeam şi porţiunea de timp când se retrag camioanele de la lucru şi oricât aş fi tras, în mai puţin de şase ore nu puteam face drumul. Aceasta fiind situaţia, intrând în Oradea, singurul meu gând a fost să găsesc undeva fasole cu ciolan afumat, nici cu costiţă nu era rău, numai fasole să fie!

Am avut noroc. Şi pentru că Suzanne a rămas încântată de gustul fasolei cu ciolan afumat, am ţinut să-i demonstrez ce pot însemna nişte mici suculenţi, iar când ne-a adus mici, am aflat că era tocmai gata saramura de

crap. N-am rezistat, chiar dacă ordinea era inversă, şi n-a rezistat, văzându-mă cum mănânc, nici Suzanne.

Acestea toate o dată încheiate, am stabilit că n-ar mai avea rost să rămânem la Oradea; puteam ajunge încă pe lumină la Cluj, reducând astfel din drumul de mâine. Am condus tot eu, pentru ca Suzanne să poată admira în voie peisajele cu poiene de vis, pe lângă care se strecura şerpuind şoseaua.

Ne-am oprit la hotel, camera era excelentă, cu vederea spre parc, un duş rece a făcut minuni şi, refrişaţi de parcă n-am fi făcut în ziua aceea aproape nouă sute de kilometri, am hotărât să ieşim la un local unde am putea să dansăm.

Scăpasem cu totul din vedere că era sâmbătă seara; la „Continental” niciun loc liber.

— Sunteţi numai două persoane? apăru ca din pământ lângă noi şeful de sală.

— Da, am confirmat eu.

— Imediat, numai un moment aşteptaţi... şi dispăru după o perdea, de unde scoase o măsuţă pe care o instala lângă ringul de dans. În orice caz, de şefi de sală drăguţi şi amabili nu mă puteam plânge!

Ne-am aşezat unul lângă celălalt, cu faţa spre orchestră şi zău dacă nu păream ca doi porumbei.

A doua zi, cu Lamborghini Espada, făcută lună de un băiat al hotelului, care o spălase chiar acolo, la parcare, încă înainte de a ne scula noi, am pornit spre Bucureşti, preferind, de la Sibiu, varianta Braşovului.

— Mi-ai vorbit atâta de Braşov... Celălalt drum, se referise Suzanne la Valea Oltului, îl facem altă dată şi virase la stânga, spre Făgăraş.

Am urcat sus în Poiana, am mâncat la „Şura Dacilor”, ne-am băut cafeaua în băruleţul de zi din holul hotelului „Carpaţi”, şi Suzanne mereu exclama că totul este

excepţional, nu se aşteptase să avem munţi atât de frumoşi şi hoteluri atât de luxoase, neapărat trebuie să stăm o săptămână-două la Poiana Braşov.

Iar eu, fericit de încântarea ei, mă întrebam când va înceta Suzanne jocul şi mai ales cum o va face. Se vor stinge artificiile brusc, cu un pocnet, sau vor lăsa în cădere, o cometă? Cu un pocnet, probabil.

Nu se făcuse nici cinci când am intrat în Bucureşti, peste un sfert de oră opream Espada în faţă la „Intercontinental". Pentru aşa porumbiţă, aşa porumbar. Funcţionara de la recepţie ne comunică însă că hotelul era în întregime ocupat de către delegaţii nu ştiu cărui congres internaţional, ceva cu apicultura mi se pare, până şi apartamentul princiar fusese dat.

Mi-am adus aminte că la „Athenée Palace" cunoşteam pe unul din directori. Spre norocul meu, acesta era în birou şi lucrurile se rezolvară destul de rapid. Mai mult, Suzanne găsi „Athenée Palace"-ul mai intim, mai cald, mai primitor în comparaţie cu „Intercontinentalul" – acesta mai sobru şi mai rece, hotel pentru oameni de afaceri, cum spunea ea.

Mie îmi era însă perfect indiferent, tot ce vroiam era s-o şterg cât mai repede acasă, să fiu între lucruşoarele mele, să rămân singur între ele pe gânduri, să mi le adun – câte ori fi – şi nu erau puţine deloc, iar apoi să încerc să dau de colonelul Dumitru.

Liftul ne-a depus la etajul al treilea din noua aripă, pe uşa a patra din dreapta scria 306. Din antreu se pătrundea într-un fel de salonaş, cu televizor şi radio, iar de aici într-o cameră spaţioasă, cu geamuri mari spre Calea Victoriei.

— Într-o oră revii, nu? mă întrebă Suzanne după ce am rămas singuri şi am dat semn că sunt gata să plec.

— Nu, azi o să fie dificil... Mama... Până îi povestesc

cum a fost, ce-am făcut...

— Îi povesteşti şi vii!... Nu mă lăsa singură!... Te rog!... se alintă ea, punând botişorul acela cu care ştia să roage atât de frumos.

— Nu, zău, Suzanne, azi nu se poate. Trebuie să fii rezonabilă...

— Bine, atunci viu cu tine şi-i explic mamei tale, iar ea o să înţeleagă că nu poţi lăsa singură o femeie într-un oraş cu totul străin! O femeie pe care tu o condamni astfel să se bage de la ora şase seara în pat!

— Tu ştii foarte bine că mâine dimineaţă la nouă trebuie să fiu la editură!...

— Ştiu foarte bine, m-a întrerupt ea, n-am uitat. Mâncăm într-un local liniştit, ne plimbăm puţin... Să-ţi pui haina de antilopă, îţi stă foarte bine. Şi mai ales mie îmi place cum îţi vine. N-o să cobor, te aştept în cameră. Despachetez, fac o baie...

— Iau maşina cu mine, am spus eu, văzând că nu pot să scap.

— Bineînţeles! Doar n-o să te cari cu bagajele în mână! Şi te rog să nu-ţi mai faci probleme cu maşina. O iei când ai nevoie, mâine sau oricând vrei... Sunt complexe de bărbat, îmi dau seama, dar între noi asemenea lucruri n-au niciun rost! îmi spuse ea, pe un ton ce nu admitea replică.

Acasă toate erau bune, dar mama mă luă aproape de la uşă:

— Ce-i cu maşina asta cu care ai venit? Ţi-ai schimbat maşina?

— Nu, e maşina unei tipe cu care am călătorit împreună, de la Viena încoace. Pe a mea am dus-o la garaj. Am trecut întâi pe acolo, i-am explicat eu, ca să nu-i fac sânge rău mamei.

Mama spuse ceva în genul părerilor generale ale

mamelor despre tipe care abia aşteaptă să pună mâna pe un băiat bun, o fată cuminte n-are noroc, dar eu am întrerupt-o:

— Mă aşteptai la fereastră? De unde ai ştiut că sosesc azi? De unde ai ştiut că sosesc azi după-amiază?

— A sunat, acum o jumătate de oră, un domn Pascu. A spus că-i un coleg de-al tău, te roagă să-i dai un telefon.

Coleg? Acum îi sunt coleg!?!

— Şi ţi-a zis c-am sosit în Bucureşti?

— Da, mi-a spus că te-a văzut în oraş. Însemna că trebuia să vii dintr-o clipă în alta. Ai numărul lui, acolo, pe măsuţă.

Ca să nu-i pun curiozitatea la grea încercare – era doar femeie – am scos repede din geamantan cadoul pe care i-l cumpărasem şi, sărutând-o, m-am repezit la telefon.

— Şi cu Jaguar şi cu o pasageră de rasă, nu-i rău! râse căpitanul, după ce mi-a urat bun sosit.

— Nu-i niciun Jaguar, ci o Lamborghini Espada! mai învăţaţi, tovarăşe căpitan, mai învăţaţi!

— Am vrut să vă salut în holul hotelului „Carpaţi” din Braşov, dar nu aveaţi ochi...

— La Braşov? În hol la „Carpaţi”? Cum dracu’, am fost peste tot cu ochii-n patru! Mă aşteptam eu...

— Mai învăţaţi, tovarăşe, mai învăţaţi!... Bănuiesc că n-aţi cărat-o degeaba încoace...

— Nu, degeaba nu. Tot ce m-a costat e doar un Renault 16!... Şi apoi, încoace m-a cărat ea şi nu eu. Încolo, totul e cum aţi zis dumneavoastră.

— Ce i-aţi spus că vreţi să faceţi mâine? mă întrebă căpitanul pe un ton aproape oficial. Este important de ştiut, ca să putem lua măsurile necesare.

— I-am spus că la ora nouă trebuie să fiu la editură, în legătură cu o carte de-a mea, şi atât.

— Foarte bine. Pe ce stradă şi la ce număr este editura

de care vorbiţi?

— Primăverii, patruzeci.

— Acum, vă rog să fiţi atent şi să respectaţi întocmai indicaţiile mele. Vă duceţi într-adevăr direct la editură, căutaţi să discutaţi acolo ceva, o să găsiţi dumneavoastră ce, astfel ca să rămâneţi în clădire în jur de o jumătate de oră. Când ieşiţi în stradă, luaţi-o la stânga şi mergeţi drept înainte. O să treacă un taxi. O Dacia 1300, roşie. Opriţi-o. Urcaţi-vă în maşină şi întrebaţi: „Puteţi întoarce aici?”. Şoferul o să vă răspundă: „Întorc oriunde, dacă clientul plăteşte amenda”. Răspunsul acesta vă va confirma că totul este în regulă. Şoferul o să ştie unde trebuie să vă aducă. De rest avem grijă noi. Este foarte important ca totul să se desfăşoare exact cum v-am spus. Nu vă supăraţi, o să repet.

Eram ca un cartuş, de-abia aşteptam să mă percuteze cineva ca să pot exploda. Dar acest „nu vă supăraţi”, şi mai ales tonul cu care fusese rostit, m-a făcut să tac şi să ascult din nou instrucţiunile sale, pe care şi un copii din leagăn le-ar fi putut memora dintr-odată. Păcat de acest „nu vă supăraţi”, i-aş fi spus în fel şi chip, nu-i chiar o glumă să pierzi peste noapte un Renault 16! Şi odată necazul vărsat, zău că-mi trecea!

— …Astă-seară ce faceţi?

— De ce, am putea să ne vedem? am întrebat repede, cu gândul la năduful meu.

— Nu, am treabă. Am vrut să ştiu dacă vă întâlniţi astă-seară cu ea.

— Mă întâlnesc, şi mă întreb cât timp o să mai facă pe dulceaţa de cireşe negre cu mine.

— De ce de cireşe negre? fu curios Pascu să ştie.

— Pentru că asta-i dulceaţa care îmi place mie! am spus eu, creadă ce-o vrea căpitanul. Şi am adăugat: Numai dacă e produsă de Fabrica de conserve din Buftea!

Suzanne nu era femeia care să-şi continue somnul sau să lenevească pur şi simplu în pat, gândindu-se la câte toate, în timp ce bărbatul se pregăteşte de plecare. Ca întotdeauna, se sculase odată cu mine, sunase chelnerul şi-i comandase micul dejun; când eram încă în baie, sub duş, aşezase în salonaş masa, iar alături, pe măsuţa din faţa canapelei, îmi pregătise cafeaua fierbinte, ţigările şi bricheta.

Văzuse din primele zile că, înainte de a mânca, îmi place să beau o cafea şi să fumez o ţigară, cam invers faţă de ceea ce se cheamă normal, dar asta-i treaba mea ce fac eu cu propria-mi sănătate, şi-mi respecta acest, să-i zicem, tabiet.

Ce mai, avea toate calităţile celei mai ideale soţii! Şi chiar unele în plus. Îmi încheie, să nu mă consum cumva în activităţi auxiliare, nasturii cămăşii, îmi potrivi cravata, o prinse cu o agrafă splendidă – cadoul ei – în cele din urmă îmi ţinu haina de antilopă bej, în care îi plăcea atât de mult să mă vadă.

Într-adevăr, croită impecabil, dintr-o piele subţire şi moale ca de mănuşă, haina nu-mi venea rău, asortându-se perfect cu maronul închis al pantalonilor, cu pantofii bej, din antilopă şi ei.

Dichisit astfel, parfumat de Suzanne cu „Bambus Mousson” dintr-un spray în formă de oală de noapte, pe care scria mare „For men”, am traversat cu paşi măsuraţi holul hotelului şi am ieşit, sigur de mine, în stradă. Espada era parcată în faţă, m-am apropiat de ea ca un stăpân grijuliu, i-am încercat uşile, da, erau încuiate. Continuându-mi drumul, m-am uitat la ceas: nouă fără un sfert. Perfect! Aveam tocmai timpul necesar pentru a fi punctual.

Pe străzi, lume puţină, eram tare curios să ştiu ce se

petrece în spatele meu. Nu, nu avea niciun sens să verific, aveau alţii grijă să nu le scape nimic. Aşadar, alegându-mi drumul cel mai scurt, am intrat în clădirea editurii, mi-am căutat cunoscuţii, două-trei vorbe cu unul, două-trei vorbe cu altul şi era cât pe-aci să depăşesc jumătatea de oră stabilită cu Pascu.

Dacia 1300 de culoare roşie, cu „şah”-ul pe ea, nu întârzie să apară, i-am făcut semn şoferului să oprească. Am spus parola odată urcat în maşină, mi s-a dat răspunsul exact şi pentru că omul meu nu făcea nimic ca să scape de eventuala coadă, nu m-am putut abţine să nu-l întreb pe şofer:

— Vreţi neapărat să mă convingeţi...

— Da, e foarte frumos azi. Cu toate că Topor zicea c-o să plouă. Ei, o mai greşeşte şi el... În primăvara asta a nimerit-o însă!...

Am tăcut, ce era să mai spun.

La următorul semafor, a sosit în intersecţie exact în momentul în care galbenul se schimbase cu roşu; printr-o manevră scurtă a volanului, a evitat maşinile care porniseră din stânga. Miliţianul a fluierat lung. „De speriat, a comentat lumea, sunt şoferii ăştia de taxi!” A urmat o scurtă, dar edificatoare demonstraţie cum se poate scăpa de cineva nedorit şi după vreo zece minute ne opream pe o străduţă liniştită, în faţa unui bloc nu prea mare.

— Etajul doi, apartamentul patru, îmi comunică şoferul, deschizându-mi politicos portiera maşinii.

Am sunat la uşa apartamentului indicat şi aceasta se deschise, lăsând să apară în cadrul ei o tânără foarte plăcută vederii. Mi-a sărit de gât, transparentă şi caldă:

— Bine-ai venit! Te-aşteptam, spuse ea sărutându-mă.

Am intuit imediat că scena este montată, simţind parcă o prezenţă străină, am jucat cât mai natural cu putinţă pe

tema revederii cu o prietenă, pe care o lăsasem singură aproape trei săptămâni. Doamne, prin multe îi este dat omului să treacă în viaţă! Strădaniile mi-au fost răsplătite:

— Să-ţi fac o cafea, spuse tânăra. Dezbracă-te. Ai fost la editură? Trebuie să te duci la editură, nu?

— Da, am confirmat eu. Discuţia n-a avut însă loc, pentru că redactorul de carte s-a îmbolnăvit, e internat în spital.

O dată zise acestea, mi-am scos haina, cravata mi-a desfăcut-o ea, apoi nasturii cămăşii, cu restul am continuat eu şi în cameră izbucni o muzică „pop”.

— Îmbrăcaţi-vă în astea! apăru căpitanul cu o cămaşa şi un costum de haine pe braţe.

În aceeaşi clipă, dintr-o cameră alăturată ieşiră doi bărbaţi în civil, mă salutară printr-o mişcare a capului, unul din ei ducea un geamantan, celălalt o bucată de pânză neagră, cât un cearceaf, înveliră hainele mele în ea. Totul fu executat cu mişcări precise şi sigure, de experţi.

Apăru şi tânăra, avea prinsă de umăr o geantă din lac maroniu, trecând pe lângă noi, spuse un scurt „bună ziua”, ca şi cum n-ar fi fost ea cea care mă sărutase cu atâta sârguinţă, doar cu cinci minute în urmă.

— Sărut mâinile! am zis eu respectuos în urmă-i.

S-a întors râzând:

— La revedere!

Rămaşi singuri, l-am întrebat pe căpitan:

— Aşteptăm să-mi aducă hainele de la etuvă sau mergem?

— Nu, „deparazitarea” asta durează ceva!... râse el, oferindu-mi o ţigară şi abia atunci mi-am dat seama că toate lucrurile mele îmi fuseseră luate odată cu hainele.

După o jumătate de oră eram la colonelul Dumitru în birou, cu un coniac şi o cafea dublă în faţă. S-a glumit şi s-a râs pe tema primirii ce-mi fusese rezervată în

apartamentul numărul patru, după care am început să povestesc cum se desfăşurase călătoria mea în Austria.

— ...Şi trebuie să recunosc că lucrurile au fost regizate cât se poate de bine pentru că, la un moment dat, mi-a fost teamă că intrasem într-un bucluc veritabil. Tocmai de aceea, când poliţistul din Tils mi-a spus să dau o declaraţie despre trecerea frauduloasă a frontierei, primul meu gând a fost să-i cer să mă pună în legătură cu Ambasada română. Am rezistat. Dar dacă erau cei care mă aşteptau în Austria? Dădeam peste cap totul, adresându-mă ambasadei. A venit apoi povestea cu mărcile false. Nu era o glumă, lucrurile puteau să se sfârşească cât se poate de prost. Mai ales că poliţistul îmi pusese în vedere că este vorba de o faptă penală. N-a fost uşor să mă hotărăsc ce să fac. Scrisesem a doua declaraţie şi încă nu eram decis s-o mototolesc în pumn şi s-o rup sau să i-o dau, dându-mă astfel legat în mâinile lui. Mi-am zis că poliţistul este trucat şi i-am întins-o. Dar nu sunt deloc sigur că nu mi-a tremurat mâna.

— Metodele nu sunt noi, interveni colonelul Dumitru. Şi chiar procedeul cu bancnotele false. Nu mai vorbesc despre trecerea frontierei!... De multe ori, lucrurile sunt împinse şi mai departe, pentru ca cel care s-a înfruptat de la început dintr-o aparent nevinovată tentaţie să nu mai poată scăpa. Compromit, şantajează, cumpără... Bineînţeles, poliţistul din Tils era un fals poliţist.!... N-au încercat să vă sondeze dacă n-aţi înclina, într-o anumită situaţie, să rămâneţi acolo?

— Ba da. Nu în sens de a-mi sugera – eu le trebuiam aici! – m-au sondat doar. Probabil în virtutea unei viitoare oferte, m-am gândit. Tipii nu sunt răi psihologi... În special Otto. Sau cum i-o fi spunând. Dar, deformaţi de societatea în care trăiesc, de propria lor meserie... M-au sondat şi politic... Le-am dat de înţeles că mama-i

suferindă, ţin foarte mult la ea, dar am lăsat lucrurile în coadă de peşte.

— Nu înţeleg de ce-au avut ei nevoie să vă fure maşina? se întrebă colonelul şi desfăcu manile într-un gest semnificativ. Uite, asta nu pot pricepe. Care este sensul? Care este mobilul?

— Aţi lipsit din Salzburg aproape două zile, nu? mi se adresă căpitanul Pascu. Dacă ar fi vrut să prepare Renaultul, aveau suficient timp! Fără ca nimeni să bănuiască ceva!

— Nu, trebuie să fie altceva la mijloc!... Ceva care nouă ne scapă acum! nuanţă colonelul. Şi pentru că suntem la acest capitol, aş vrea să fie examinată astăzi sau cel târziu mâine maşina acestei doamne Suzanne. Îi ceru colonelul lui Pascu şi se întoarse spre mine: O să vă rog să fiţi atât de amabil să-i daţi concursul tovarăşului căpitan; o să aibă nevoie de maşina ei pentru două-trei ore.

— Nu-i o problemă. O să pretextez ceva... Mâine dimineaţă ar fi cel mai bine, am spus eu, gândindu-mă ce i-aş putea zice Suzannei.

— Nu este exclus, continuă colonelul, să fie dotată cu instalaţie de semnalizare prin radio a poziţiei, pentru a fi mai uşor reperată, şi am dori să ştim de ce tip este, s-o bruiem când situaţia o va cere sau, dimpotrivă, să ne ghidăm după ea. Şi s-ar putea să aibă şi alte drăcii... În afară de haine de antilopă, ce cadouri v-a mai făcut Suzanne?

— Bricheta, stiloul... Bricheta mi-a dat-o chiar în prima zi, dimineaţa, acasă la ea. Sau la aşa-zisa ei casă. Am un Ronson defect şi, de deştept ce sunt, nu l-am luat cu mine, dincolo, să-l repar. Aici am încercat, imposibil. Îmi cumpăram chibrituri şi, bineînţeles, mă trezeam mereu fără beţe. Aşa s-a întâmplat şi în dimineaţa aceea şi am

apelat la bricheta ei. A dispărut în casă, după câteva minute s-a întors cu o brichetă Dunhill nouă-nouţă, spunându-mi: „Când ai să-ţi aprinzi ţigara, ai să-ţi aduci poate aminte de mine”.

— Atentă femeie!... Drăguţ gestul!... remarcă zâmbind colonelul.

— Cu stiloul s-a întâmplat a doua zi. Eram în piscină când a aflat – adică i-am spus eu – cu ce mă ocup. Am remarcat o concentrare a privirii, ca şi cum s-ar fi gândit ceva. După un timp a ieşit din piscină şi, când s-a întors, a zis că mi-a pus în buzunarul hainei un stilou, pe care l-a primit cadou mai demult. Stiloul este mai mult bărbătesc şi, în general, ea n-are ce face cu el. În schimb, mie o să-mi prindă foarte bine. „De fapt, tot din egoism ţi l-am dat, a adăugat ea când am protestat, spunându-i că scriu direct la maşină. Vreau să fiu cu tine chiar şi după ce ai să pleci acasă, în ţară”.

— Nu-i „venise” încă ideea să vă însoţească în carne şi oase!... râse colonelul.

— Nu, asta s-a întâmplat ceva mai târziu. Apoi s-a produs cutremurul de la Salzburg. Întâi nu mi-a venit să cred, când am văzut însă că maşina nu-i şi nu-i nicăieri... „Calm, băiete, calm!” îmi spuneam eu mereu, simţind cum devin combustibil solid, tocmai bun de trimis o rachetă în Marte.

În timp ce străbăteam în lung şi-n lat oraşul, trecând în revistă maşinile parcate pe străzi, Suzanne a oprit la un moment dat şi m-a rugat să cobor. Am bănuit că intenţionează să-şi cumpere ceva, pentru că ne găseam în cartierul comercial al oraşului. M-a condus într-un magazin de care trecusem şi m-a pus să probez – nu mai intru în amănunte – câteva sacouri de antilopă.

— Câteva, aţi spus?

— Da, am probat două-trei... În cele din urmă,

proprietarul magazinului a scos sacoul din vitrină şi acesta mi-a venit de parcă fusese croit pentru mine. Era şi un model mai aparte. Într-adevăr, sacoul era foarte frumos, pielea de o calitate ireproşabilă... Antilopă de Nigeria... Din acelaşi magazin i-am cumpărat ei o pereche de mănuşi de automobilist. În orice caz, e o bună actriţă. Şi dacă n-aş fi bănuit ce bănuiam, cred că nu m-aş fi îndoit o clipă de sinceritatea ei. De-abia aştept să dea cărţile pe faţă, să vedem cum o să facă.

— N-a veţi nicio grijă!... Totul e gândit până la cel mai mic amănunt.

— Să fie între ea şi „belgian” vreo legătură?

— După toate probabilităţile, da. În orice caz, aşa cum era şi de aşteptat, între „belgian” şi Aralian există una precisă. Tovarăşe căpitan!... îl invită colonelul la cuvânt.

— Mark Dominic este reprezentantul unei firme de la care am cumpărat o serie de utilaje şi câţiva din specialiştii ei sunt de mai multe luni în ţara noastră pentru montaj. Aparent, totul este în ordine şi nu se poate spune că Mark Dominic nu-şi vede de treabă. Ba, dimpotrivă, conlucrarea dintre firmă şi reprezentanţii noştri este perfectă. Au fost unele greutăţi pe parcurs, dar Mark Dominic a intervenit prompt pe lângă firmă şi lucrurile s-au rezolvat în scurt timp. Întâlnirea de la Braşov, în holul hotelului „Carpaţi”, putea fi o coincidenţă...

— O coincidenţă, interveni colonelul, dacă oamenii noştri, urmărindu-l pe Steen, s-ar fi gândit că nu din întâmplare s-a rostogolit pachetul lui gol de ţigări sub maşina lui Mark Dominic. Steen ne fusese semnalat când acesta a trecut graniţa românească. Îl cunoşteam şi noi, ştiam ce hram poartă şi cu ce se ocupă. Normal, ne interesa în cel mai înalt grad pentru ce venise la noi. Nu ca să-şi petreacă vacanţa se afla el în România!... Fiecare

mişcare, fiecare gest era important pentru noi. E adevărat, Fiatul lui Mark Dominic nu ne era cunoscut pe atunci... Întâlnirea între Mark Dominic şi Anca Petroveanu la Braşov... Să revenim la Aralian şi Mark Dominic, tovarăşe căpitan!

— Fiecare îşi vedea de treburile lui, străini totalmente unul de altul. Aralian nu se ocupă numai cu asigurări de maşini, cumpără şi vinde tablouri, obiecte de artă, bijuterii, intră în fiecare zi în tot felul, de case, primeşte şi dă zeci de telefoane... Ia şi verifică – dacă poţi – toate adresele acestea, pe toţi cei cu care intră el în legătură!... Iată însă că, acum câteva zile, itinerariile lui Mark Dominic şi ale lui Aralian s-au intersectat. Este vorba de un restaurant frecventat curent de străini. Nu, nu s-au întâlnit ca din întâmplare la aceeaşi masă. Ba, dimpotrivă, Mark Dominic a venit la ora cincisprezece şi douăzeci de minute, iar Aralian în jurul orei douăzeci şi unu. Mesele la care au stat au fost diferite, dar în raionul aceluiaşi chelner. O coincidenţă şi asta? O să vedem îndată. Lipsindu-i chibriturile, Mark Dominic i-a cerut chelnerului un foc şi acesta i-a aprins ţigara, lăsându-i cutia cu chibrituri pe masă. Dominic şi-a luat tacticos prânzul, şi-a aprins din nou o ţigară, apoi alta, iar când chelnerul i-a făcut nota de plată, i-a înapoiat cutia cu chibrituri. Şase ore mai târziu, s-a aşezat la o masă Aralian şi n-a avut nici el cu ce să-şi aprindă ţigara. I-a aprins-o acelaşi chelner şi, din nou atent, i-a lăsat cutia cu chibrituri pe masă. Numai că, la plecare, Aralian nu i-a mai înapoiat-o, ci a luat cutia cu el.

— Avem deci o dublă coincidenţă... zâmbi colonelul Dumitru.

— Am înţeles, am spus eu. Deci a fost stabilit triunghiul Aralian – Anca Petroveanu – Mark Dominic.

— Nu, dacă este să ne referim la figuri geometrice...

atunci va reieşi una cu laturi mai numeroase, spuse colonelul.

Am continuat:

— Prudenţa profesională, aş zice, a lui Mark Dominic a ieşit foarte bine în evidenţă din cele relatate de tovarăşul Pascu. Cum de s-a hotărât el atunci să se întâlnească cu Anca Petroveanu? Cum de nu i-a fost teamă că cercetările pe marginea asasinării ei ar putea da de un fir care să ducă până la el?

Cel care îmi răspunse a fost colonelul:

— De unde ştiţi când a fost hotărâtă suprimarea Ancăi Petroveanu? Nu credeţi că necesitatea unei asemenea măsuri a apărut abia după întâlnirea de la Braşov?

— Îmi permiteţi, tovarăşe colonel, interveni căpitanul Pascu. Plecarea ei neaşteptată şi oarecum precipitată de la Poiana Braşov, indispoziţia evidentă de a doua zi, „Azi n-am chef să ies nicăieri”... Toate acestea s-au întâmplat după întâlnirea cu Mark Dominic! Sau – de ce nu? – din pricina acestei întâlniri!

— Înlăturarea prin asasinat a unui om, continuă colonelul Dumitru, este o decizie care se ia în asemenea cazuri doar in extremis. Ce-a făcut sau, mai bine zis, ce-a refuzat să facă Anca Petroveanu, ca ei să ia o asemenea hotărâre? Cred că am putea construi următorul tablou. Prin fostul ei soţ. Anca a devenit...

— Vă referiţi la inginerul Dobra? l-am întrerupt eu.

— Da, la inginerul Dobra, confirmă colonelul şi reluă: Prin fostul ei soţ şi mai ales prin relaţiile de prietenie cu acesta – nu este exclus să se fi ştiut că inginerul Dobra continua să-şi iubească fosta soţie –, Anca a devenit, în împrejurări pe care nu le cunoaştem încă, o figură de un deosebit interes pentru Mark Dominic. Ce rol a jucat Aralian, nu este greu de priceput.

— Cum s-au găsit ei? Cum a fost realizat acest cuplu?

am vrut eu să ştiu.

— Este o chestiune care se va lămuri pe parcurs. Nu ea ne interesează acum şi nu în primul rând. Fapt este că acest cuplu există. Aşadar, cunoscând anumite lucruri de la Aralian, Mark Dominic a vrut să se convingă personal că Anca se pretează la rolul în care el a vrut s-o distribuie. Şi-i face o vizită. Prudent, vine pe jos. Şi chiar dacă ar fi sosit cu maşina, un Fiat 124 nu stârneşte la noi curiozitatea nimănui, nu atrage atenţia. În virtutea aceloraşi considerente, Mark Dominic se îmbracă cât mai comun cu putinţă, adoptă o ţinută ştearsă, cenuşie... Întâlnirea a fost mijlocită, după toate probabilităţile, de Aralian. „Are un străin nişte dolari... Şi-i dă convenabil. Mie nu-mi trebuie, aşa că nu m-au interesat. Îi spun să vă facă o vizită într-o seară. Un om foarte serios, reprezentantul unei firme... Decât să vă întâlniţi pe stradă, mai bine acasă". Sau ceva în genul ăsta. În sfârşit, nu contează. Prima întâlnire cu Anca nu l-a dezamăgit pe Mark Dominic. Firea ei libertină, frivolitatea, nu i-a fost greu să le descifreze. Dacă a fost ceva de descifrat... Şi, în general, femeile sunt mai uşor de tentat, gradul de naivitate, de credulitate al unora stupefiază de-a dreptul. Un exemplu cât se poate de concludent urmează îndată. Dar să revenim. E greu de spus dacă dolarii au constituit singurul lor atu sau au mai avut şi altele. Totul ne îndreptăţeşte să credem că Mark Dominic a trecut la şantaj, dar a dat greş. Anca nu s-a arătat deloc dispusă să-şi trădeze ţara. Ea avea tarele ei... Poate tocmai pe aceste tare au scontat cei doi, când au hotărât că înscenarea unei sinucideri este cea mai bună modalitate de a o suprima!

— Mark Dominic n-a părăsit însă Braşovul! am obiectat eu.

— Asemenea lucruri se stabilesc dinainte, spuse

colonelul. Se iau întotdeauna în consideraţie ambele variante: dacă acceptă – e foarte bine, dacă nu – atunci ce facem? Iar de la Braşov se poate vorbi cu Bucureştiul prin telefonul automat?...

— Îmi permiteţi, tovarăşe colonel? vru căpitanul Pascal să spună ceva.

— Te rog.

— Mai mult, se poate presupune că Braşovul a fost ales special ca loc de întâlnire în scopul şantajului. Punându-şi alternativa nereuşitei, Mark Dominic a avut în vedere câteva lucruri. El îşi dădea seama că în cazul în care Anca Petroveanu se va hotărî să vină la noi, ea o va face la Bucureşti şi nu la Braşov. Întâi, pentru că Braşovul era un oraş străin pentru ea, în al doilea rând, pentru că în asemenea cazuri omul simte nevoia să rămână un timp singur cu el. Apoi, punând tot răul în faţă, Braşovul îi oferea lui Mark Dominic cel mai bun alibi.

— Da, remarcă Dumitru, Anca a plecat sâmbătă după-amiază din Braşov. Iar sâmbătă după-amiază şi duminică, în reprezentarea tuturor, instituţiile nu lucrează!...

— Tovarăşe Pascu, am intervenit eu, vă aduceţi aminte, inginerul Dobra ne-a declarat că ea l-a căutat sâmbătă cu insistenţă la telefon şi a rugat-o pe soacra inginerului ca acesta s-o sune imediat ce soseşte acasă!

Pascu nu mi-a răspuns direct, însă în timp ce vorbeam a confirmat printr-o mişcare a capului spusele mele. Nu ştiu de ce, poate a fost doar o impresie, dar în privirile lui am citit un fel de aplauze la scenă deschisă. E adevărat, era şi o anumită şarjă în aplauzele astea.

— Cele spuse de dumneavoastră nu vin decât să întregească tabloul, mă aprecie colonelul. Sigur, continuă el, lipsesc încă o serie de detalii... Spuneam că Anca Petroveanu prezenta un interes deosebit pentru Mark Dominic, prin fostul ei soţ. Inginerul Dobra a proiectat o

instalaţie bazată pe un produs chimic, fabricat în Occident. Cât de valoroasă este această instalaţie, puteţi deduce din faptul că, aplicată la sistemul de fabricaţie, deţinut şi acesta doar de două firme străine, ea îmbunătăţeşte radical calităţile produsului amintit sau, mai bine zis, îi schimbă radical structura. Mark Dominic este tocmai reprezentantul firmei de la care noi am cumpărat şi licenţa produsului şi o parte din utilaje.

— Şi vor instalaţia inginerului Dobra.

— O vor cu orice preţ. N-am putut stabili cum au aflat de ea... Concomitent cu lucrările de montaj a utilajelor străine, se execută într-o hală – este vorba de un flux tehnologic care se cere respectat – montarea instalaţiei inginerului Dobra. A fost nevoie să aducem pupitre de comandă, aparatură electronică pentru măsurarea unor amestecuri, a temperaturii... Au aflat şi s-au oferit să cumpere licenţa.

— Deci, Mark Dominic a lucrat întâi pe faţă! am dedus eu.

— Mark Dominic este doar un executant. Pentru tratative au venit directorii firmei. Au fost refuzaţi politicos, dar ferm. Au ridicat în trei rânduri preţul iniţial... În cele din urmă, şi-au dat seama că instalaţia nu este de vânzare.

— Dar n-au renunţat la ea.

— Iar noi suntem hotărâţi s-o păstrăm, cum s-ar spune, pentru uz propriu, râse colonelul. Pe un şantier, întins pe zeci de hectare, cu mii de salariaţi, în majoritate flotanţi, cu zeci de specialişti străini la montaj, nu-i deloc simplu să rezolvi o asemenea problemă. Nu-i o casă de fier sau un transport... Se aduc piese, ansambluri, instalaţii... E adevărat, cei care lucrează în hala respectivă poartă salopete de culoare distinctă, pentru a nu se strecura cineva, din nebăgare de seamă; intrările sunt păzite,

reprezentarea legitimaţiilor este obligatorie. Dar... Tovarăşe căpitan, vă rog! îl invită colonelul să vorbească.

— Acum nouă zile, mai precis în zorii zilei de sâmbătă, maşina inginerului Claude Stymson, un „Peugeot–504”, a fost găsită la kilometrul 38 al şoselei Râmnicu Vâlcea – Sibiu, răsturnată într-o vale, iar inginerul, unul din specialiştii firmei de la care am cumpărat instalaţiile electronice, mort la volan. Maşina era aproape în întregime distrusă – se dăduse de vreo opt-zece ori peste cap – şi a fost lăsată pe loc. Era nevoie de o macara ca să fie scoasă sus pe şosea. Dimineaţa, când s-au făcut cercetări, s-a stabilit că accidentul s-a datorat vitezei cu care se intrase în curbă.

Ceea ce a intrigat organele de miliţie a fost faptul că cineva umblase la maşină după accident. Capacul portbagajului şi una din uşi fuseseră forţate, probabil cu un levier, în maşină totul arăta că se scotocise prin ea, portofelul inginerului francez căzuse lângă maşină, pe iarbă. Actele erau la locul lor, aproape opt sute de franci francezi se găseau într-o altă despărţitură, însă niciun leu românesc. Nici în portofel şi nici în buzunarele inginerului.

S-a presupus deci că a existat un martor ocular al accidentului sau poate chiar doi. Fie un şofer, fie cineva care se găsea în momentul acela pe şosea. Din păcate, câinele nu putea fi folosit, între timp plouase şi încă destul de puternic. În maşină, în afară de impresiunile digitale ale inginerului, nicio altă urmă.

Căpitanului de la circulaţie nu i-a plăcut toată povestea asta, s-a trecut la examinarea atentă a Peugeot-ului, stabilindu-se că fusese desfăcută piuliţa de la capătul de bară din dreapta sau a fost scos şplintul de siguranţă, iar piuliţa s-a desfăcut singură, până a căzut. Avându-se în vedere că fusese străbătut un drum de peste două sute

cincizeci de kilometri, s-a luat drept posibilă a doua variantă. Pentru o mână criminală este o operaţiune simplă şi ea nu durează mai mult de un minut-două. Ne-am îndreptat atenţia spre specialiştii străini şi în special spre colegii lui Claude Stymson.

— „Atenţia” este bine spus, zâmbi colonelul. Vă daţi seama, nu aveam nicio probă. Cercetări directe nu puteam face... Se punea întrebarea: de ce a fost trimis Stymson pe lumea cealaltă? Nu cumva cel care a scos şplintul de siguranţă este una şi aceeaşi persoană cu cea care i-a scotocit atât de minuţios maşina? Şi ne-am răspuns că nu este exclus. Iar pentru a crea aparenţele unui furt săvârşit de un român, a luat toţi leii pe care îi avea asupra sa inginerul. Înainte de a afla „cine”, trebuia să aflăm „pentru ce”.

Întrucâtva, munca noastră se aseamănă cu cea a grănicerilor. Dar ei au o linie precisă, borne de demarcaţie, un pământ al „ciorii”... Noi ne instalăm bornele singuri, iar pământul îl arăm tot noi. Între prieteni şi duşmani. Ei bine, delimitarea aceasta... Privim nu o dată în cele mai întunecoase colţuri ale sufletului omenesc, descoperim slăbiciuni, tare, vicii... Ochii trebuie să ne rămână întotdeauna limpezi, în stare să iubească şi să creadă în oameni. Bănuiala şi vigilenţa sunt două noţiuni distincte. Vrei, nu vrei, în munca noastră ele se interferează. Le separăm. Şi trebuie să le separăm!

Deci, nu „cine”, ci „care a fost mobilul” asasinării lui Stymson. Au fost lansate vorbe printre străini, întâi cum a fost provocat accidentul, apoi că poliţia deţine unele date... câinii au luat o urmă... Iar printre românii care lucrează sau au tangenţă cu instalaţia inginerului Dobra – zvonul că Securitatea a descoperit în maşina lui Stymson, care pleca pentru câteva zile din ţară, anumite date secrete despre instalaţie.

Am zâmbit întrucâtva sceptic şi colonelul a sesizat:

— Dezaprobaţi metoda? Sau vi se pare pueril procedeul? Dumneavoastră, a continuat colonelul nemaiaşteptându-mi răspunsul, de ce l-aţi jucat pe Aralian pe tema dolarilor, în loc să-l preveniţi că traficul cu valută este o faptă penală? Pentru că aţi intuit că este vorba de o chestiune care priveşte securitatea statului! Noi, în plus, suntem prin jurământ, prin munca noastră obligaţi s-o apărăm! M-a încălzit puţin zâmbetul dumneavoastră.

— Am zâmbit, deoarece mi se pare ineficientă metoda.

— O să vă dezamăgesc! Pe străini să-i lăsăm pentru moment deoparte. Tovarăşe căpitan!... îl invită colonelul să vorbească.

— Sâmbătă dimineaţa s-a prezentat la noi, învoindu-se de la serviciu, Adriana Costin, o desenatoare tehnică ce fusese detaşată pe şantier până la terminarea lucrării. „Am venit să mă predau, eu sunt complicea lui Stymson”, a spus ea cu o voce încărcată de emoţie şi a izbucnit în plâns. Tovarăşii au încercat s-o calmeze, dar n-au reuşit. Plângând, a scos dintr-un buzunar al taiorului trei mii de lei şi, punându-i pe masă, a spus printre sughiţuri că i-a primit de la Stymson. Apoi au început să apară dintr-o servietă o pudrieră, o pereche de sandale, două sticluţe de parfum franţuzesc, o brăţară şi alte obiecte din astea.

— Stymson a fost omul lui Mark Dominic? m-am întors eu spre colonel, nerăbdător să aflu răspuns.

— Cred că avem de-a face cu o nouă parte interesantă... Există mai multe variante. Una din ele, cea mai probabilă, ar fi că Stymson a acţionat pe cont propriu. Atât cât l-au ţinut puterile. Ce se întâmplă...

Adriana Costin a dat examen la arhitectură şi n-a reuşit. S-a pregătit, a dat din nou şi iar n-a reuşit. Posibilităţile materiale ale mamei sale nu i-au mai permis să rămână acasă. Taică-su e undeva pe la Iaşi, divorţat de

mult, recăsătorit... A intrat în serviciu ca desenatoare şi, cum n-avea greutăţi familiare, a fost printre primii pe lista celor detaşaţi pe şantier. Făcea naveta cu trenul, de multe ori aştepta pe şosea o ocazie... Aşa a cunoscut-o Stymson.

Fata este drăguţă, cu un anumit farmec aparte şi poate că Stymson a privit-o de la început numai cu interes bărbătesc. Apoi a aflat unde şi ce lucrează; omul şi-a spus că n-ar trebui să-i scape ocazia unei asemenea lovituri. Specialiştii străini discută între ei... Şi Stymson a început să facă investiţii: azi un restaurant, mâine un cadou, poimâine altul, promisiuni de căsătorie...

N-aş putea spune că Adriana Costin face parte din categoria gâsculiţelor naive şi proaste... Dimpotrivă, fata este destul de inteligentă. Şi totuşi ea a crezut toate balivernele servite de Stymson.

După ce-a făcut-o să creadă c-o ia de soţie, Stymson a pus punctul pe „i”. I-a prezentat apoi realităţile din Occident fără fard şi prin sinceritate a mai câştigat un atu. I-a povestit ce înseamnă să ai sau să n-ai bani acolo, i-a spus că primul lucru pe care ar trebui să-l facă, întorcându-se în Franţa cu ea, este să-şi cumpere o casă, deoarece chiriile sunt exorbitante, iar pentru casă trebuie bani şi încă bani foarte mulţi. Şi, bineînţeles, i-a stimulat tot felul de vise. Aşa a început Adriana Costin...

Se auzi o bătaie la uşă şi în clipa următoare în cameră intră unul din ofiţerii de securitate care îmi împachetaseră hainele în geamantan.

— Îmi permiteţi să raportez? i se adresă el colonelului, rămânând în poziţia de „drepţi” lângă uşă.

— Te chem eu, tovarăşe căpitan. Lucruri interesante?

— Da, tovarăşe colonel.

— Bine. Într-o jumătate de oră te chem.

Adică hainele mele prezentau lucruri interesante? m-am întrebat eu şi am înclinat să cred că da.

— Cum se obişnuieşte în lucrări de asemenea proporţii, montajul se execută pe baza unor schiţe de detaliu, extrase din proiectul general al instalaţiei. Proiectul este păstrat într-o casă de fier prevăzută cu două sisteme de închidere, pentru fiecare sistem există câte o cheie... Dimineaţa, dosarul este scos din casa de fier, planşele după care urmează să se lucreze sunt împărţite pe desenatori, pentru copiere în trei, patru, cinci sau şase exemplare, în dependentă de situaţiile respective, pe detalii de ansambluri. Apoi, copiile sunt predate sub semnătură inginerilor care conduc lucrările în hală. La terminarea schimbului aceştia aduc înapoi schiţele şi ele sunt încuiate cu număr în casa de fier.

— Numai că Adriana Costin, am luat-o eu înaintea colonelului, a început să facă şi câte o copie în plus!

Nu ştiu, poate m-am înşelat sau căpitanul Pascu mi-a tras într-adevăr un picior pe sub masă? Nu, a fost doar o impresie. Probabil un cârcel.

— O copie în plus? Ştiţi, o asemenea operaţie nu numai că ar fi deosebit de riscantă... Practic, i-ar fi fost imposibil să scoată o schiţă afară. Este cât o planşetă de desen. Unde s-o ascundă? Astăzi, spionajul – o să vă convingeţi în scurt timp – se bazează în special pe aparatură. Adriana a acceptat propunerea lui Stymson, acesta a plecat în Occident, şi i-a adus un ceas de mână care avea montat un aparat fotografic în el, cu obiectivul plasat în ferestruica marginală, prin care se poate citi data. Ceasul se acordă prin mişcarea mâinii, ţâmburuşul – cum îi spunem noi – servind astfel pentru rularea filmului şi declanşare.

Nu-i o noutate... Şi nu-i nicio problemă să cumperi aşa ceva în Occident. Sigur, costă enorm... Sunt firme specializate... Au magazine proprii... Spionajul industrial a luat astăzi asemenea proporţii în lume încât, de cele mai

multe ori, descoperirile şi perfecţionările de aparatură sunt folosite mai întâi în acest domeniu şi abia mai târziu şi în cel militar. Sunt firme a căror poliţie secretă, destinată numai să anihileze acţiuni adverse, se ridică la sute de oameni! Este şi aceasta o faţetă a revoluţiei tehnico-ştiinţifice pe care o trăim. Dar să revenim la Adriana Costin. Aşa a reuşit ea să execute optsprezece fotografii de pe planşele pe care le primea pentru copiat la o scară mai mare.

L-am întrebat pe colonel, nevenindu-mi a crede:

— Şi i-a dat lui Stymson clişeele?

— I le-a dat, spuse cu năduf colonelul Dumitru.

— Clişeele astea le-o fi căutat cel care a scotocit maşina lui Stymson!...

— Aproape fără îndoială, confirmă colonelul.

— ...Cel care a scotocit maşina, care a scos şplintul de siguranţă... mă completă Pascu şi continuă: Accidentul a avut loc în noaptea de vineri spre sâmbătă. Joi după-amiază, Stymson i-a cerut ceasul, a scos filmul din el şi l-a înlocuit cu altul. Iar Adrianei i-a spus că pleacă pentru câteva zile ca să trateze afacerea pe baza clişeelor făcute de ea.

— Adriana nu ştie, mai cunoştea cineva dintre colegii lui Stymson despre intenţia acestuia de-a pleca din ţară? am întrebat eu.

— Nu, nu ştie. Întâlnirile lor luaseră un caracter foarte discret. Stymson locuia într-o cameră cu intrare separată, închiriată prin O.N.T., la cineva, într-un bloc, Adriana se strecura întotdeauna cu băgare de seamă... Încercarea aceasta de a ascunde legătura lor nu era în regulă!... Şi noi aveam de-acum, când s-a prezentat Adriana la noi, portretul ei vorbit. Cu o zi înainte, graficul nostru ne desenase, după datele pe care le obţinusem, imaginea unei fete care este aproape identică cu cea a Adrianei

Costin. Aşa că ea s-a prezentat aproape în ceasul al doisprezecelea!...

— Şi asta va avea o oarecare influenţă asupra...?

— Nu o oarecare, ci una categorică! Faptul că a venit singură, autodenunţându-se, o absolvă de pedeapsă. Care, în alte condiţii, nu era deloc una uşoară!...

Am vrut să spun că gestul Adrianei Costin a fost determinat întrucâtva şi de teama de a nu fi descoperită; zvonul lansat că în maşina lui Stymson fuseseră găsite anumite date secrete privind instalaţia ajunsese doar şi la urechile ei! Mi-am adus însă aminte de zâmbetul meu sceptic cu privire la eficacitatea metodei.

— Înseamnă că unul dintre colegii inginerului ştia că Stymson a acţionat prin intermediul fetei – şi nu fără rezultat – în direcţia instalaţiei noastre! am preferat eu să spun.

— Bineînţeles, mă aprobă colonelul Dumitru. Aflase despre clişee, pentru că altfel provocarea accidentului, scotocirea maşinii ar fi lipsite de sens! Dacă ştia însă şi despre fată este un semn de întrebare. Posibil că da, posibil că nu. Am luat măsurile necesare pentru a obţine un răspuns. În cazul în care ştia de Adriana Costin, el va încerca, mai devreme sau mai târziu, să intre în legătură cu ea. Şi intrând în legătură cu ea, va intra în legătură cu noi...

— Am înţeles, am spus eu. Aşadar, Adriana îşi vede în continuare de serviciu ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Exact.

— Şi ceasul?

— Îl poartă pe mână, pentru ca cel care l-a trimis pe lumea cealaltă pe Stymson să vadă că totul este în regulă.

— Aţi remarcat că asemenea ceasuri costă enorm. N-ar fi exclus ca Stymson să se fi împrumutat de bani... Sau şi-

a luat chiar un asociat pentru lovitura asta di granda!

— Ne-am gândit şi noi la o asemenea posibilitate. Atunci... respectivul va căuta cu atât mai mult să intre în legătură cu Adriana! Şi să dea Domnul să intre! Cât mai curând. A ne limita doar la aşteptarea ca el să facă acest pas ar fi însă o mare greşeală! Tovarăşe căpitan, să vină tovarăşul Vlad. Ne promisese lucruri interesante.

Ardeam de curiozitate, şi cum terminasem ţigările colonelului, m-am servit din pachetul căpitanului Pascu.

Căpitanul Vlad intră în birou, colonelul Dumitru îi făcu semn să ia loc la masă şi el îşi începu raportul:

— Tovarăşul, arătă căpitanul Vlad în direcţia mea, poate să-şi deschidă – pe cuvânt de onoare – o casă de filme!

Ce tot zice ăsta?!... m-am mirat eu, şi cum pe faţă mi se pot citi toate gândurile, colonelul m-a rugat să mai am puţină răbdare.

— Îmi pare rău că nu pot face demonstraţii decât în laborator, mi se adresă căpitanul Vlad, o să vă convingeţi pe parcurs. În brichetă este încorporat un aparat fotografic de tipul „KW”, modificat. Se declanşează la aprindere. Stiloul are un emiţător de reperare în corpul central; sistemul, după cum se ştie, nu-i nou... O adevărată bogăţie sunt însă nasturii... Haina de antilopă are patru nasturi din piele împletită. Unul, cel de jos, conţine un magnetofon, iar ceilalţi trei – aparate de filmat. Sincronizate între ele, tovarăşe colonel. Fiecare lucrează pe alt principiu. Unul pe bază de unde magnetice, celălalt pe variaţii de intensitate a luminii, iar al treilea este de tipul „Eins-drei”.

— De aia mă dichisea Suzanne aşa!... mi-am adus eu aminte.

— Ce făcea? întrebă colonelul.

— Mă dichiseşte în fiecare dimineaţă. Îmi aranjează

cravata, are grijă dacă mi-am luat portofelul, bricheta, stiloul, ochelarii de soare...

— La fel se comporta şi dincolo?

— Aproape din prima sau a doua zi.

— Ca să nu vi se pară curios că o face aici!

— Da, şi îi place grozav cum îmi stă haina de antilopă! Cred şi eu!...

— Vor să vă verifice... Să le fie de bine!... Nu, Vlade?

— Da, tovarăşe colonel! Am prelucrat şi pelicula şi banda magnetică... Le-am sincronizat...

— Abia acum înţeleg de ce-a insistat atâta Suzanne să dorm cu ea la hotel! „Cum o să mă laşi singură?!... Mititica!... Problema era ca nu cumva, plecând dimineaţa de acasă, să îmbrac un alt costum şi nu sacoul ăsta splendid! Bună actriţă! Nu se poate să nu dea azi-mâine cărţile pe faţă! Să vedem cum o s-o facă.

— O s-o facă perfect. V-am mai spus, totul e gândit până la cel mai mic amănunt. Şi pentru că suntem la acest capitol... Şi nu numai pentru asta, eu oricum vroiam să vă vorbesc. Este de datoria mea să vă previn că ajutorul pe care ni-l acordaţi nu este lipsit de pericole. Ba, dimpotrivă... Cele petrecute...

— Tovarăşe colonel, s-o părăsesc pe Suzanne tocmai acum?!...

— Nu, eu...

— ...Ce-o să zică fata? O aduc în ţară şi o abandonez?!

— Eu ştiu că vă place să glumiţi...

— ...N-a putut ea să rămână o singură noapte la hotel fără mine... Şi-apoi, trebuie să vină Otto, Hellen... Oamenii au fost atât de amabili, m-au scos din bucluc uri, să nu mă revanşez?!

— Da, făcu colonelul, dându-şi seama că e inutil să mai insiste. Bine, atunci să stabilim măsurile ce se impun.

CU CĂRŢILE PE FAŢĂ

Am părăsit cu un „taxi” clădirea şi am făcut calea întoarsă la apartamentul nr. 4. În timp ce mă îmbrăcam în hainele mele, Pascu apăru din cealaltă cameră cu un pahar şi o sticlă de bere aburită, de parcă fusese scoasă atunci de la gheaţă.

— Şi cârciumă aveţi aici?! nu m-am putut eu abţine.

— După ce ne arătăm gazde atât de atente, ne luaţi şi peste picior!?

— Văd că sunteţi „de-al casei” acum!... Parcă eraţi căpitan de miliţie?... Ori v-aţi pus bine pe lângă colonelul Dumitru şi...

— De unde ştiţi că n-am fost „de-al casei” de la bun început?

— Haida-de!

— Haida! şi îmi turnă bere în pahar, asigurându-mă: O să mirosiţi ca un butoi de vin! Anca Petroveanu era fosta soţie a inginerului Dobra!... Iar sinuciderile sunt de competenţa Miliţiei, stimate tovarăşe!...

— De aia nu ştiaţi pe dinafară numărul de telefon al locotenentului major Paraschiv!... mi-am adus eu aminte cum a căutat Pascu într-un carneţel când a trebuit să-l cheme urgent înapoi pentru a examina Fiatul Ancăi Petroveanu.

— Aţi început să vă exersaţi spiritul de observaţie? Nu uitaţi să număraţi însă doar până la 9! mă preveni căpitanul şi îmi turnă în pahar şi restul de bere.

— Mai sunt unele puncte care se cer lămurite...

— Le descântăm noi, vine ea vremea!... La „Raţa”...

— Şi ce, nu era bine?! Acum nu poţi scoate o vorbă!...

— Aveţi de dat trei sticle de vin, pe puţin!...

— Tot eu să dau?! Şi mi-am adus aminte că-i

cumpărasem la Viena o mică atenţie, semnificativă întrucâtva pentru circumstanţele în care ne cunoscusem.

La plecare nu ştiu dacă am ieşit din bloc pe aceeaşi uşă pe care intrasem, dar era fără îndoială că mă aflam pe altă stradă. Sau poate mă înşelam şi eram pe aceeaşi? În orice caz, aflasem şi văzusem astăzi atâtea încât, dacă mi-ar fi spus cineva că am devenit maşină de cusut, termometru sau port-chei, gândindu-mă la căpitanul Vlad, nici n-aş fi încercat să mă pipăi. De un singur lucru eram totalmente convins – ceea ce mă liniştea întrucâtva cu privire la identitatea mea – că-mi era foame. Şi arzând de nerăbdare să mă întâlnesc cu Suzanne, am grăbit paşii.

Mă aştepta sus în cameră, privind pe fereastră.

— Am întârziat cam mult, te rog să mă ierţi! m-am scuzat eu şi am sărutat-o pe obrazul pe care mi-l întinsese. M-am întâlnit la editură cu nişte amici şi fiind plecat atâta vreme din ţară, n-a fost lipsit de interes pentru mine să aflu ce noutăţi mai umblă prin târg.

— Dacă amicii tăi folosesc colonie feminină, atunci „noutăţile” au avut darul să te pună în temă!

Avusese grijă căpitanul Pascu să miros a de toate.

— Nu fi copilă! Nu pot mirosi decât a cârciumă, asta nu neg.

— Ce-ai rezolvat la editură? schimbă ea demonstrativ vorba.

— Redactorul de carte a fost internat în spital acum câteva zile, aşa că discuţia n-a mai avut loc. Dacă ştiam, nu ne mai grăbeam aşa. Ai mâncat?

— Fără tine?!

Mişcat de atâta dăruire, am sărutat-o şi pe celălalt obraz şi în scurt timp am coborât în restaurant.

— Miroase a ciuperci, i-am spus eu în şoaptă. Toată lumea vorbea aici în şoaptă, ca la biserică, şi tot ca la

biserică bărbaţii ridicau privirile îndată ce intra o femeie pe uşă. Mă dau în vânt după tot felul de bunătăţi cu ciuperci, n-am acordat nicio atenţie celor din jur, nu de mine li se lipiseră ochii, şi am condus-o ceva mai grăbit pe Suzanne spre una din mesele libere.

— Uite-l pe Alex! exclamă ea deodată, îndreptându-se în direcţia lui. Fostul meu soţ.

„Au început să se adune!” mi-am spus eu şi am urmat-o, neştiind ce să fac, avându-se în vedere relaţiile care existau între mine şi ea. Era totuşi fostul ei soţ!... Am preferat să adopt o expresie candidă. Cum nu m-am văzut însă niciodată aşa în oglindă, am înlocuit-o cu una distrată. Nu, nici aceasta nu mă prinde prea bine. Aşa că, ajungând la masă, nu mai ştiu ce mutră am făcut. Nu-i exclus să fi făcut mai multe.

— Ce-i cu tine, Alex, aici? i se adresă ea în germană. Apoi, schimbând germana cu franceza, mă prezentă fostului ei soţ.

Se înclină rece în direcţia mea, eu – de circumstanţă, a trebuit să zâmbesc.

— Cu treburi. Azi-dimineaţă am sosit. Eşti ultimul om pe care m-aş fi aşteptat să-l întâlnesc în Bucureşti! spuse Alex cu o voce tocmai bună să-ţi razi călcâiele după baie cu ea.

— De ce însă singur? se miră Suzanne.

— Edwiga trebuie să nască. Probabil că n-aţi luat masa, se uită el pe rând la amândoi, în sensul că, dacă nu avem nimic împotrivă, putem mânca împreună cu el.

— Nu, acum am intrat. Da, sigur!... se animă Suzanne.

Ne aşezarăm, chelnerul trecea pe lângă noi, l-am oprit nelăsându-l să-mi scape. În timp ce discutam cu chelnerul cam ce şi cum să-mi pregătească cu ciuperci, l-am simţit pe Alex studiindu-mă cu atenţie.

— Câte zile rămâi? Ai venit pentru mai mult timp? îl

întrebă Suzanne pe fostul ei soţ, când chelnerul se îndepărtă de la masă.

— Încă nu ştiu. Depinde... Şi tu?

— A, eu îmi petrec vacanţa. Mâine plecăm la Braşov, nu, Ol?

Aşa îmi zicea ea mie, „Ol”.

— Îmi pare rău, mâine n-o să putem. Am de rezolvat unele formalităţi în legătură cu maşina, i-am explicat eu.

— Închipuie-ţi, Alex, i-au furat maşina la Salzburg!

— Da, se fură o mulţime de maşini, spuse el şi începu să povestească cum a fost descoperită o contrabandă de maşini furate, care erau expediate sub numere false, din Hamburg.

Vorbea rar, fără să se grăbească, chiar enervant de rar, cuvintele însă ieşeau repezite ca şi cum, o dată rumegate, ar fi fost aruncate afară. Nu-mi plăcea mutra lui de ascet şi mai ales cum i se zbăteau pleoapele, des, acoperind şi descoperind o privire rece, ironică.

— ...Numerele de circulaţie erau luate din parcurile cu maşini de ocazie, încheie el, aşa că n-a fost uşor până s-a descoperit cum dispăreau fără urmă maşinile furate. Să nu fi avut nevoie de maşină ea să dea vreo lovitură!... mi se adresă direct Alex.

Vru să continue, dar Suzanne îl întrerupse:

— L-am rugat pe Otto să se intereseze din nou la poliţie. Otto şi Hellen vin şi ei în România. Am vorbit azi cu Hellen.

Mie nu-mi spusese. E adevărat, nici nu avusese timp. În orice caz, era o noutate care trebuie comunicată colonelului Dumitru.

— Da? Nu i-am mai văzut de mult, spuse Alex egal şi continuă: După-amiază am treabă, seara sunt invitat la o masă, mâine dimineaţă însă, dacă ai să fii liberă, domnul spunea că are câteva treburi de rezolvat, ne-am putea

întâlni. La ce cameră stai?

— La 306. În jurul orei unsprezece îţi convine? întrebă Suzanne.

— Aş prefera înainte de zece treizeci.

— Perfect!

— Ai venit cu maşina?

— Da, e parcată în faţa hotelului. Dacă ai să ai nevoie de ea, spune-mi.

— Nu, îţi mulţumesc, am întrebat doar aşa.

Am răsuflat uşurat. Stabilisem în principiu pentru a doua zi examinarea maşinii, de aceea mă şi eliberasem de Suzanne, spunându-i că aş avea de rezolvat unele formalităţi cu Renaultul. Dacă Alex ar fi zis „da, mi-ar trebui mâine dimineaţă maşina”, nu ştiu cum aş fi scos-o la capăt.

M-am ridicat odată cu el, ne-am luat rămas bun, dându-ne mâna, am simţit un tremur uşor, abia perceptibil, al degetelor sale osoase şi mari. În timp ce se îndepărta, l-am urmărit fără să vreau cu privirea.

— Ai încercat să-ţi imaginezi căsnicia mea cu el? mă întrebă Suzanne.

— Ca să nu mint, prefer să nu-ţi răspund.

— Am înţeles. Într-adevăr, Alex nu este nici frumos şi nici foarte plăcut. În majoritatea cazurilor însă, nu acestea sunt considerentele care duc la un mariaj. O căsnicie este o problemă prea serioasă, ca să ţii seama de lucruri atât de exterioare! Dacă ai cunoaşte-o pe actuala lui soţie... Se spune despre mine că sunt o femeie frumoasă. Edwiga este un cadru. Era una din cele mai conştiincioase funcţionare ale lui şi, mai ales, de o purtare ireproşabilă. S-au căsătorit, îi face al doilea copil, dar în privinţa purtării, lucrurile s-au cam schimbat.

— Probabil e prea frumoasă pentru a nu greşi. Unei femei frumoase, bărbaţii nu-i permit un asemenea lux! Să

bem pentru frumuseţea ta! şi am ridicat paharul.

— Şi pentru interdicţia unui asemenea lux! zâmbi Suzanne, urmându-mi gestul.

— De acord!

Am golit fiecare paharul şi fiecare ne-am gândit, probabil, la altceva.

— Ce propui pentru azi? mă întrebă ea.

— Aş vrea să te duc la Muzeul Satului şi, cât mai este lumină, să facem o plimbare prin Bucureşti cu maşina. Pentru seara, hotărăşti tu.

— Nu te muţi la mine?

Avea nevoie de sacou, ştiam.

— Nu suntem şi aşa împreună?

— Ba da, dar... Poţi să-i spui mamei că pleci chiar în după-amiaza asta la Braşov... De ce n-am pleca chiar mâine? Îţi rezolvi treburile şi plecăm imediat după prânz. Ce zici?

— N-am nimic împotrivă.

— Diseară o să ieşim undeva... O să vrei să te schimbi... Mâine dimineaţă o să fie aceeaşi situaţie...

— Da, ai dreptate, am acceptat eu.

— Ia maşina şi după ce-ţi aduci bagajul, plecăm direct în oraş.

Când m-a văzut făcându-mi din nou geamantanele şi a auzit că plec la Braşov, mama, care mă ţine şi la vârsta asta din scurt, nu m-a iertat:

— Parcă spuneai că te apuci de lucru îndată ce vii din Austria?

— Ehe, eu m-am apucat de lucru încă înainte de a pleca în Austria!

— Ce fel de lucru? Văd că n-ai scris de două luni niciun rând!

— Mă documentez, mamă.

— La Braşov?! Cu tipa asta, cu care ai venit de-acolo?!

Te-ai întors cu ea din Austria... Acu' pleci cu ea la Braşov... Umbli cu maşina ei... Zău dacă faci bine!...

Am izbucnit în râs.

— Uite, habar n-aveam că am o mamă atât de vigilentă!

— Râzi tu, râzi!... Nu poţi să ştii ce zace în sufletul omului!...

Trebuia să-l sun pe căpitanul Pascu şi am rugat-o să-mi facă o cafea. Lăsându-mi sacoul în cealaltă cameră, îi mai telefonasem o dată, curios, nimeni nu ridicase receptorul. Să fi format eu greşit numărul? Am încercat din nou.

— Aneta la telefon, s-a auzit la celălalt capăt al firului.

— Cu domnul doctor Ionaşcu s-ar putea vorbi? am început eu parola.

— În chestiunea reţelei de Seduxen?

— Nu, am ceva să-i comunic din partea fratelui său din provincie, Sandu.

— Comunicaţi-mi mie, doctorul Ionaşcu este la masă.

Şi doar îi spusesem lui Pascu că-l sun! El, gata, se şi grăbise să se ducă la masă! M-am uitat la ceas – se făcuse cinci. I-am comunicat „Anetei" ceea ce aveam să-i spun căpitanului Pascu, dar ar fi fost altceva dacă aş fi putut sta de vorbă cu el.

A doua zi dimineaţă, aşa cum îmi ceruse colonelul Dumitru, am preferat sacoului costumul meu gri, Suzanne s-a prefăcut că nu observă şi am răsuflat uşurat. Dacă m-ar fi rugat să îmbrac astăzi sacoul, cedam imediat, dar asta însemna, după cum mi se explicase, anumite complicaţii cu neutralizarea înregistrărilor, era de dorit să duc maşina la „puricat" fără să fiu îmbrăcat în sacou. Luasem însă stiloul şi bricheta la mine, asta o liniştise probabil pe Suzanne, numai că ele urmau să-mi servească mie, şi nu lor.

După ce am coborât în holul hotelului, m-am îndreptat

fără grabă în direcţia restaurantului, unde nu prea ştiam ce aveam de făcut, deoarece micul dejun îl luasem în cameră, şi m-am oprit lângă standul cu ziare. Îmi zâmbea politicos o fată în uniformă bej, cu un năsuc răzgâiat şi cu breton.

— Nu ştiţi, „România liberă” de astăzi are caricatura lui Matty? am întrebat-o eu. Dacă nu, daţi-mi „Scânteia”.

— Are. Şi eu urmăresc caricaturile lui Matty, îmi răspunse fătuca, întinzându-mi ziarul.

— O.K.! am spus, am luat ziarul şi mi-am continuat drumul spre restaurant.

M-am aşezat la o masă şi am comandat cafea.

— Dacă nu vii îndată cu ea, o beau la toamnă, când am de gând să mai stau o lună aici! i-am spus unui chelner tinerel, care mă primise cu „Good morning, sir”.

Nu ştiu ce-a înţeles, dar a şters-o repede în direcţia bucătăriei.

Rămas singur, m-am uitat peste pagina întâi a ziarului, apoi l-am desfăcut şi, într-adevăr, pe coloana a doua a paginii cu „Mica publicitate”, o serie de litere erau înţepate cu acul. Era în regulă, am închis ziarul şi m-am întors la pagina întâi, unde văzusem un articol despre praşila întâi la porumb.

În scurt timp, chelnerul m-a întrerupt din lectură, am băut cafeaua şi după câteva minute citeam în maşina Suzannei, aşteptând, vezi doamne, să se încălzească motorul, mesajul ce-mi fusese adresat:

„Început. La nouă şi jumătate Aura Moraru în Piaţa Cosmonauţilor. Sfârşit”.

M-am uitat la ceas, era nouă şi cinci. Aveam destul timp, deschizând capota motorului, am accelerat de câteva ori brusc, apoi am trecut în spate să ascult ralantiul la ţeava de eşapament. Fiatul 124 a lui Mark Dominic îl văzusem în extremitatea cealaltă a parcării,

dar m-am abţinut să mă uit în direcţia lui.

În cele din urmă, am demarat fără grabă, m-am oprit în staţia de benzină de la „Lido”, am făcut plinul şi am pornit încet spre Piaţa Cosmonauţilor, care se găsea la doi paşi. Singurele locuri libere erau cele rezervate staţiei de taxiuri şi cu toate că unul din şoferi îmi făcuse semn spre tăbliţă, am tras fără să-mi pese, cu spatele la bordură.

Când am coborât din maşină, şoferul m-a luat în primire:

— La dumneavoastră acasă tot aşa faceţi? „Rezervat”! „Taxi”! spuse el în germană, după ce se uită la numărul meu.

Am dat din cap în semn că am înţeles şi mi-am văzut în continuare de drum până la scuarul de vizavi, pentru a fi reperat mai uşor de tânăra care mă primise ieri în apartamentul nr. 4 şi mai lesne de ţinut sub observaţie de către cei care aveau interes să mă vadă la această întâlnire cu ea.

A apărut după vreo zece minute. Era grandioasă tovarăşa asta Moraru, cu ochii ei mari, puţin migdalaţi, de un verde închis, catifelat, aproape negru, ce luceau dens de sub gene prelungi, de o copilăroasă vioiciune. Mă învălui cu o privire tandră şi-mi zâmbi afectuos:

— M-aştepţi de mult? mă întrebă ea şi, întinzându-mi mâna la sărutat, îmi examină haina cu o privire discretă.

Radia toată de fericire şi eu radiam la fel.

— Nu, doar de vreo zece minute. Eşti de-o eleganţă tulburătoare, iar bluza e de-a dreptul superbă! am exclamat eu şi, luând-o cu intimitate de braţ, am adăugat: Am făcut rost de o maşină, ţi-aş propune să ieşim undeva. Uite-o, aceea citron. E o Lamborghini Espada.

— Vai, ce maşină splendidă! Lamborghini Espada? Câtă supleţe! În materie de maşini, italienii sunt nişte

stilişti desăvârşiţi!

— Da, e carosată de Bertone. Este a unui prieten... Un străin. În dimineaţa aceasta ne stă la dispoziţie, am spus eu conducând-o atent la maşină.

— Uite cum îi vânează pe străini putorile astea! făcu unul din şoferi în aşa fel încât să audă şi tovarăşa Moraru, care aştepta să-i deschid portiera.

— Drăguţ compliment! am remarcat eu zâmbindu-i, în timp ce o pofteam în maşină. Apoi, tacticos şi fără grabă, am trecut la portiera mea, aşezându-mă la volan, am dat drumul la radio.

— Cât rafinament! exclamă Aura, examinând tabloul de bord şi deodată, întorcându-se spre mine, mă admonestă sever cu privirile:

— Ce te uiţi aşa la picioarele mele? mă întrebă ea alintându-se.

La naiba cu mini-fustele astea, mă năuciseră picioarele ei! Mi-am dezlipit în grabă ochii de pe rotunjimile lor şi am dat să mă mir:

— Eu? Vocea îmi răsună fals şi piţigăiat în urechi, ca să scap din încurcătură, am adăugat repede, râzând oarecum mirat: De ce, nu e voie?! Şi pentru că trebuia să-mi joc perfect rolul – în treburile astea niciun amănunt nu poate fi neglijat! – am adus-o drăgăstos lângă mine. Neavând încotro, tovarăşa Moraru îmi oferi gura ei rotundă şi roşie ca un semn de sens interzis. Atât doar că semnul n-are buze calde şi moi.

— Mergem? am întrebat-o, grăbindu-mă deodată, în timp ce Aura mă fulgera cu ochii ei mari, puţin migdalaţi... Verdele lor închis devenise negru, şi nici catifelat nu mai era.

— Dacă zici că ai maşina la dispoziţie pentru întreaga dimineaţă, hai la Snagov. La Snagov-sat. O prietenă de-a mea... Mara, pictoriţa, ţi-am mai povestit eu despre ea, a

închiriat o vilă pentru întreaga perioadă de vară; ai să vezi ce frumos stă!

— O.K.! am exclamat eu şi am dat drumul motorului.

— Fii drăguţ, ia-o prin Piaţa Romană. E un atelier de tricotaje puţin înainte... Era în inventar, vreau să văd dacă mai este afişul pe uşă.

— Aşa mă gândeam şi eu, pe Dorobanţi circulaţia a devenit o calamitate!

Ieşind pe Magheru, am încercat să reperez ce se întâmpla în spatele meu. În afară de oglinda centrală, Lamborghini Espada are două retrovizoare pe aripi, le puteam urmări cu discreţie; până la Casa Scânteii n-am observat nimic deosebit.

După ce am trecut de monumentala clădire, ce ne evocă amintiri cât se poate de dragi, tovarăşa Moraru mi-a făcut un semn discret să accelerez energic. Discutasem despre calităţile maşinii, am înţeles că tema aceasta fusese anume abordată de Aura. I-am demonstrat ce repriză putea să aibă o Lamborghini Espada, am condus tot timpul în trombă, pe unele porţiuni ale autostrăzii acul kilometrajului a urcat la o sută optzeci. La o asemenea viteză e destul de periculos să-ţi ridici ochii de pe parbriz, aruncând din când în când priviri de o clipă asupra oglinzilor retrovizoare de pe aripi; n-am remarcat nicio maşină care să se ţină după noi.

— Să nu intrăm în vreun pom! spuse Aura cu teamă în voce după ce luasem în fluierat de cauciucuri o curbă de pe şoseaua Snagovului. Conduci prea tare, te rog frumos, nu mai goni aşa! şi îmi făcu semn să reduc.

M-am conformat, în scurt timp pe şosea apărură o „portocală” a depanării şi un Renault 16, bej, staţionat în „pană”, alături. Aura schimbă o privire fugitivă cu cei care se găseau lângă maşină şi îmi spuse:

— Se face un drum asfaltat la stânga, a patra vilă pe

dreapta. Formidabil ce repede am sosit! Colosală maşină!

— Ai văzut, ca lipită stă pe viraje?!

Ajunsesem în apropierea vilei în cauză, cineva ne deschise poarta, maşina „depanării” intră în curte imediat după noi.

— Ooo, dar e splendid aici! am exclamat eu şi l-am văzut pe căpitanul Vlad coborând de la volanul „portocalei”.

Dezbrăcându-mi haina şi lăsând-o în maşină, am ieşit în întâmpinarea căpitanului.

— A fost cineva în spatele nostru? l-am întrebat eu cu vădită curiozitate.

— Nu. Au renunţat când au văzut că vă continuaţi drumul dincolo de pădurea Băneasa.

— Ce maşină era?

— Un Mercedes–300 SE, alb, cu număr olandez.

— Oho!...

— Fiatul lui Mark Dominic îl seconda din spate. Aveau de gând să meargă în scară probabil. Le-a fost suficient cât au văzut. O ieşire amoroasă, şi-au spus!... Acum vă puteţi plimba o oră-două cu tovarăşa Moraru prin parc. Vă anunţăm noi când suntem gata.

— Să mergem! am invitat-o eu pe Aura, dar n-am mai luat-o de braţ.

Am mers un timp tăcuţi, îndreptându-ne în direcţia lacului, am atacat din nou:

— Spuneţi-mi... Sunt curios să aflu, când m-aţi sărutat cu atâta conştiinciozitate în apartamentul nr. 4, aveaţi buzele de rezervă?

A râs şi n-am mai mers tăcuţi. Aşa că, la sfârşitul şederii noastre în parc, Aura, ca o măslină, nu atât de neagră, cât atât de alunecoasă, eu – ca o scobitoare de Piatra Neamţ, nu atât de subţire, cât atât de bont, ne-am îndreptat spre maşină, prieteni, subsemnatul fiind foarte

în clar până unde pot merge lucrurile când te afli în serviciu comandat. Ceea ce, să recunoaştem, nu era deloc puţin pentru mine!...

Căpitanul Vlad ne aştepta lângă vilă:

— În afară de un magnetofon minuscul, aveţi în maşină şi un microemiţător, ne informă el şi continuă: Erau acordaţi pe recepţie, urmărindu-vă până la Băneasa, au ascultat tot ce-aţi discutat în maşină şi s-au convins că lucrurile sunt în regulă. Spuneţi-mi, după remarca referitoare la picioare a urmat un sărut, nu? mă întrebă Vlad şi adăugă: Aşa ar reieşi...

— Exact, am confirmat eu şi am considerat necesar să-i explic: Pentru a crea aparenţele respective.

— Este perfect, nu sunt probleme. O lăsaţi pe tovarăşa Moraru în faţa magazinului „Muzica" de pe Calea Victoriei, iar pe drum bârfiţi-o puţin pe prietena Aurei. Pictoriţa s-a mutat aici nu atât să lucreze, cât să se întâlnească cu un prieten din Bucureşti... care o vizitează mereu... Şi aşa mai departe.

Eram cu Suzanne la Braşov de trei zile. Întorcându-ne spre seară de la cheile Oituzului, i-am găsit pe Hellen şi Otto aşteptându-ne în hol la „Carpaţi". Fusesem înştiinţat de dimineaţă – aici, în locul „Romanici libere" ceream ziarul local, folosind o altă parolă – că Otto intrase în ţară.

— Aţi sosit de mult? l-am întrebat eu după ce ne-am manifestat reciproc bucuria revederii.

— De o jumătate sau trei sferturi de oră...

— Ce facem, Ol? interveni Hellen. La recepţie ni s-a spus că nu mai au nicio cameră liberă.

— Vedem noi îndată, am spus şi m-am uitat în direcţia recepţiei, căutând din ochi o doamnă Mia, pe care – aşa cum ştia Suzanne – o cunoşteam mai de mult.

Era într-adevăr de serviciu. M-am scuzat,

desprinzându-mă de grup. Mi-a spus că-i este imposibil să facă ceva pentru prietenii mei:

— Aşteptăm dintr-o clipă în alta două autocare cu turişti englezi, cărora li s-au rezervat de alaltăieri camere, credeţi-mă, nu ştiu cum o să mă pot descurca.

— Nici în Poiana?

— Nu v-aş fi spus??... Să încerc totuşi la hotelul „Teleferic”, şi intră în birou să telefoneze la Poiana.

Otto mă urmase la recepţie, asistase la discuţie. Întorcându-mă spre el, am adoptat o mină plină de îngrijorare, cu toate că eram sigur că n-am de ce să fiu îngrijorat: camera 218 de la hotelul „Teleferic” le fusese special rezervată. Doar erau amicii mei, ce Dumnezeu?!

— În cazul în care rezultatul va fi negativ, zău dacă ştiu ce-i de făcut! am spus. Nu ştiu cum ne-a scăpat din vedere să vă reţinem o cameră?!

— Da, trebuia reţinut... Nu m-am gândit. Şi doar am vorbit cu Suzanne la telefon!...

— În noaptea asta dormiţi cu noi, am propus eu, iar mâine vedem noi ce facem. Trebuie să se elibereze mâine o cameră!...

— Totul este în regulă! mi se adresă doamna Mia, întorcându-se din birou şi îi spuse lui Otto în germană: Cereţi camera 218, sunteţi aşteptaţi la hotelul „Teleferic”, în Poiana braşov. E un hotel modern, cu piscină, la doisprezece kilometri de aici. O să vă simţiţi chiar mai bine decât la noi, în Poiana e foarte frumos.

Otto îi mulţumi pentru amabilitate; ne-am întors veseli la Hellen şi Suzanne.

— Ol a fost de-a dreptul formidabil! S-a rezolvat, ar fi cazul să beau ceva tare!

— Să vă instalaţi întâi, am propus eu. Să nu ne sufle cineva camera, alta nu mai găsim!

— Da, da! se grăbi Hellen să mă aprobe. Ol are

dreptate!

Am făcut semn unui băiat să ducă bagajele la maşină; după câteva minute plecam spre Poiana Braşov, eu cu Suzanne în faţă pentru a le arăta drumul.

— Sunt sigură că o să le placă foarte mult sus, se arătă ea bucuroasă de sosirea lui Hellen şi Otto. Îi ducem la „Şura Dacilor" diseară, ce zici?

— Diseară sunteţi invitaţii mei! am spus eu sentenţios.

Otto nu avea să-mi lase însă această plăcere.

Bănuiam ce urma să se întâmple. Suzanne nu trecuse la propuneri, comportându-se neschimbat, cu toate că ei trebuie să fi fost mulţumiţi de rezultatele verificărilor la care fusesem supus. Înseamnă că fusese aşteptat Otto. Acum se punea doar problema zilei când va trece el la ofensivă. Încă astăzi sau mâine? Mai mult nu avea de ce să amâne. Era sâmbătă, sâmbătă avusese loc şi discuţia dintre Anca Petroveanu şi Mark Dominic...

Şi Hellen şi Otto se arătară cât se poate de încântaţi de Poiana Braşov; le plăcu şi hotelul. Primind de la recepţie cheia, ne invitară sus în camera lor.

— Nu, se opuse Suzanne, instalaţi-vă în linişte, până vă schimbaţi, bem o cafea. Ne găsiţi la bar.

Am ieşit pe terasa piscinei şi, în timp ce căutam o masă, l-am văzut pe căpitanul Pascu în mare amor cu o tânără pe care, eram absolut sigur, nu mi-ar fi displăcut s-o cunosc. M-am aşezat în aşa fel, încât masa noastră să fie în raza privirii lui Pascu.

— Cred că am făcut o imprudenţă că nu mi-am luat o jachetă cu mine, spuse la un moment dat Suzanne, sorbindu-şi cafeaua.

— Să-ţi dau haina mea, m-am precipitat eu.

V-aţi dat seama şi singuri, sunt un bărbat cât se poate de atent cu femeile!

— Ca să răceşti tu în schimb?! Urc la Hellen, se ridică

Suzanne, şi iau ceva de la ea. Ce cameră au? încercă ea să-şi aducă aminte.

— Dacă nu mă înşel, două sute optsprezece. Da, da, ăsta-i numărul! am spus eu ferm. Să te conduc?

— Nu, de ce? şi se îndepărtă de la masă.

Afară se făcuse destul de răcoare, Suzanne era îmbrăcată însă în pantaloni şi pulover, bineînţeles nu acesta fusese motivul pentru care plecase. Am crezut că fata de la masa lui Pascu se va ridica şi ea. Nu, rămase pe loc, râzând mereu la tot ce-i spunea îngerul meu păzitor. Nu era singurul, bănuiam.

Suzanne se întoarse împreună cu Hellen şi Otto şi toţi trei arătau cât se poate de veseli.

— O să mâncăm friptură de urs, friptură de mistreţ, friptură de berbec... Ce fripturi am mai mâncat noi? mă întrebă Suzanne.

— De căprioară, am spus eu.

— De căprioară... Şi am mai mâncat ceva, dar Ol e afurisit şi nu spune, ca să vă facă vouă surpriză. Şi-o să bem vin roşu, „Puterea ursului”!...

— Fain! exclamă Otto, frecându-şi cu satisfacţie manile.

— Chiar aşa îi spune? se miră Hellen.

— Chiar aşa este! o asigură Suzanne. Şi-o să mâncăm clătite cu foc! Pufff! suflă ea în direcţia mea, ca într-o flacără.

Am mâncat la „Şura Dacilor”, în aceeaşi atmosferă gălăgioasă şi veselă, susţinută mai cu seamă de Suzanne. Făceam tot posibilul să fiu în ton cu ea, în aer însă simţeam că pluteşte ceva. Râsul lui Otto era câteodată forţat sau absent, încerca discret să nu întreacă măsura la băutură, Hellen devenise stridentă şi doar Suzanne era total degajată, ca şi cum ar fi fost complet străină de ceea ce avea să se întâmple, vorbea şi râdea într-una.

Se făcuse aproape unsprezece când am ieşit din restaurant, îndreptându-ne spre hotel.

— Splendidă noapte! exclamă Suzanne. Niciun pic de vânt.

— Chiar, ce linişte! Numai brazii foşnesc! auziţi! se opri Hellen.

— Ol, tu ştii câte stele sunt pe bolta cerească? mă întrebă Suzanne venind lângă mine.

— Câte stele? Zău dacă am idee!

— Un milion trei sute optzeci! Dacă nu mă crezi, numără-le! izbucni ea în râs.

— Cred că iarna aici e şi mai frumos! remarcă Otto, adresându-mi-se.

I-am explicat unde sunt pârtiile de schi, ce se preconizează să se construiască. Ajungând la scările hotelului, Otto se opri şi se adresă celor două femei:

— Duceţi-vă sus, noi ne mai plimbăm la aer puţin, şi mă strânse complice de braţ.

— Bine, spuse Hellen şi începu să urce pe scări.

— Să nu vă duceţi undeva singuri! ne ameninţă Suzanne cu degetul, pornind după Hellen.

„Urmează deci atacul!” mi-am zis eu, încordat ca un odgon, de teamă să nu calc în cratiţe tocmai acum.

— Aş vrea să discutăm ceva în linişte… mă anunţă Otto şi se uită în jur, ca şi cum ar fi căutat locul care s-ar fi pretat pentru o asemenea discuţie.

— Să bem aici un coniac, am propus eu, arătând în direcţia restaurantului de la parterul hotelului „Teleferic”.

— Nu, nu… Haideţi! făcu el, ca şi cum s-ar fi hotărât deodată.

Mercedesul său era parcat chiar acolo, în faţă; îmi deschise portiera.

— Mi-a făcut necazuri pe drum, se referi el la maşină. Ori a intrat o murdărie în carburator, ori este ceva la

aprindere. La turaţie mare nu se simte, însă când reduc gazele, întrerupe...

— Cu rateuri în eşapament? am întrebat eu, lăsându-mă antrenat în discuţie. Şi pentru că, trecând de intersecţia care duce spre hotel „Sport” Otto virase la stânga, spre Braşov, am crezut că este bine să remarc: Dacă mergem la bar în Braşov, o să se supere şi Suzanne şi Hellen. Şi nici nu suntem îmbrăcaţi pentru bar!

— Nu, la bar n-are rost să mergem. Rateurile în eşapament mi-ar fi spus că am lipsă de benzină. Mai curând platinele. Tot de la aprindere să nu fie ceva... M-am uitat la delco... Între München şi Budapesta ne-a plouat tot timpul. Şi încă ce ploaie! De-abia reuşeau ştergătoarele să mături apa de pe parbriz. Mi-am spus că, trecând prin băltoacele de la marginea şoselei, câţiva stropi au ajuns pe ebonită încinsă a delcoului...

— Aşa se putea întâmpla şi cu „pipele” bujiilor. Nu-i exclus să fie şi o întrerupere de bujie!

— Da, la asta nu m-am gândit. Am schimbat bujiile, dar la „pipe” nu m-am uitat. Şi una din ele este foarte aproape de filtrul de aer, mi-a mai făcut o dată un necaz. Să oprim acolo, arătă el spre un refugiu, care apăruse după un viraj.

Am înţeles că locul fusese stabilit dinainte, probabil când Otto se ridicase de la masă, pentru că la extremitatea de jos a refugiului era parcat, cu luminile de poziţie stinse, un Mercedes alb cu un bărbat la volan.

— Mai e o maşină, arătă el spre Mercedes, oprind chiar la intrare. Nu suntem nici singuri şi în acelaşi timp putem discuta în deplină siguranţă. Fără să ne temem de urechi indiscrete.

„Asta s-o crezi tu!”

— Înseamnă că aveţi să-mi spuneţi ceva cu totul ieşit din comun...

— Nu ştiu dacă este chiar aşa de ieşit din comun... nuanţă Otto, îmi oferi o ţigară şi îşi aprinse şi el una. Este vorba de o chestiune de afaceri. Dar să intrăm în subiect! Firma mea vă propune, prin mine, o ofertă cât se poate de avantajoasă şi eu...

L-am întrerupt:

— Ce legătură pot avea eu cu firma dumneavoastră?! Ştiţi foarte bine că profesiunea mea...

— Vă rog să mă ascultaţi cu răbdare! Lăsaţi-mă întâi...

— Îmi pare rău, trebuie să fiu dur: nu vreau să ascult nimic! Afacerile nu sunt de competenţa mea. Şi, în general, ele se discută într-un alt cadru!...

— Este în interesul dumneavoastră întâi să ascultaţi! schimbă el germana cu o franceză curgătoare.

— Ştiam că nu cunoaşteţi franceza! Interesant...

— Eu cunosc mult mai multe lucruri decât vă închipuiţi dumneavoastră! Repet: este în primul rând interesul dumneavoastră să mă ascultaţi!

— Lăsaţi-mă să apreciez eu care sunt interesele mele! Sunt în stare să-mi port singur de grijă!

— Bine. Poftiţi! spuse el, întinzându-mi o fotografie. Apreciaţi! Şi deschise cutia de la bordul maşinii ca să pot privi fotografia la lumina ce se revărsa dinăuntru.

Stăteam pe canapea, în camera mea, numărând mărci vest-germane. Pe măsuţa din faţă se vedeau cele două pachete cu franci elveţieni şi dolari.

— Dumneavoastră aţi primit oficial şilingi, dacă nu mă înşel?! sublinie el cuvântul „oficial”.

— De unde ştiţi ce-am primit eu oficial? am întrebat eu mecanic şi am vrut să continui, dar Otto mi-o luă înainte:

— V-am spus: ştiu mult mai multe lucruri decât vă închipuiţi dumneavoastră!

— Şi ce-i cu fotografia asta? De unde aveţi o asemenea fotografie? Cine a făcut-o?

— Cam multe întrebări! Este bine să mă ascultaţi cu răbdare şi în linişte...

— Bine, dar... am zis eu cu derută în glas.

— Repet: este în interesul dumneavoastră să mă ascultaţi!

— Mă şantajaţi?

— Nu recurgeţi la asemenea expresii...

— Astea sunt faptele!

— Dacă este să fie aşa, v-aş arăta şi această fotografie, şi îmi întinse încă una.

Eram în magazinul reprezentanţei „Uher”, tipul cu sacoul sport care mă urmărise în Viena surprinsese prin vitrină exact momentul în care întindeam banii şefului de magazin.

— Aveţi şi acestea două. În prima – mi-o oferi el – ieşeaţi cu magnetofonul în stradă, iar în astălaltă, aşezaţi magnetofonul în maşină.

— Aşadar, Aralian...

— Tranzacţia valutară, după cât ştiu eu – ilegală – aţi făcut-o cu un scop precis! Un „Uher” costă peste şase mii de şilingi în Austria!... Este mai bine ca aceste fotografii să nu ajungă la autorităţile româneşti!...

Examinasem fotografiile cu mâinile străbătute de un tremur nervos, cu greu stăpânit. Arătam copleşit.

— Firma mea, continuă Otto sigur de el, a vândut României o licenţă pentru fabricarea unui anumit produs, al cărui secret de fabricaţie îl deţine în exclusivitate, şi ea livrează ţării dumneavoastră o serie de utilaje complexe. Când au fost încheiate tratativele, nu se ştia că partea românească are de gând să perfecţioneze instalaţiile noastre şi să obţină un produs nou, pe baza aceluia pe care îl fabricam noi. Această perfecţionare interesează firma în cel mai înalt grad.

— De ce n-aţi încercat să duceţi tratative?

— Am oferit de opt ori valoarea întregului contract, inclusiv valoarea instalaţiilor. Ni s-a cerut însă o sumă exorbitantă. Noi doi am putea rezolva lucrurile mult mai simplu.

— Bine, dar în cercul meu de cunoştinţe nu se află nimeni care ar putea influenţa asemenea tratative!

— În stadiul actual problema tratativelor a căzut definitiv! Dumneavoastră aţi putea câştiga într-o singură oră cincizeci de mii de dolari! Înţelegeţi, desigur, ce înseamnă o asemenea sumă!

— Vorbiţi copilării!

— Deloc. Perfecţionarea despre care am vorbit a fost realizată de inginerul Dobra. Iar pe inginerul Dobra dumneavoastră îl cunoaşteţi cât se poate de bine.

— Vă înşelaţi! Eu îl cunosc într-adevăr foarte bine pe inginerul Dobra... Dar tocmai de aceea vă pot spune că el nu va accepta niciodată o asemenea tranzacţie.

— Ştiu.

— Că-l cunosc pe inginerul Dobra tot Aralian v-a spus?

— N-are importanţă. Este vorba de un efort de o jumătate de oră. De fapt, nici chiar atât. N-o să fie o problemă pentru dumneavoastră să-l invitaţi pe inginer undeva. Se deplasează foarte des pe şantier... Îl căutaţi acolo spre sfârşitul programului, îi propuneţi o ieşire... Sau vă oferiţi să-l aduceţi cu maşina la Bucureşti... Pe drum îl serviţi cu o ţigară dintr-un pachet pe care o să vi-l dau eu şi inginerul o să adoarmă brusc pentru cinci-zece minute. Este mai mult decât timpul necesar pentru a-i fotografia cu un aparat minuscul cheile de la casa de fier.

— Vă daţi seama ce înseamnă asta?

— Inginerul, continuă Otto fără să dea atenţie remarcii mele, se va trezi când veţi fi din nou în mers cu maşina şi va avea senzaţia că a aţipit o secundă. Nici atât. Senzaţia este că pentru o clipă a fost absent. La oameni ca el,

asemenea momente de absenţă, de oboseală sunt destul de des întâlnite. Somnul este superficial, creierul continuă să lucreze... Şi el, în niciun caz, nu va bănui ceva. Pentru clişeele acestea încasaţi cincizeci de mii de dolari!

— Nu, asta se cheamă trădare!...

— Folosiţi expresii depăşite, rudimentare...

— O acţiune într-o afacere de spionaj. Or fi ele rudimentare expresiile, dar faptele sunt exact de această categorie. Nu risc o asemenea implicaţie! am spus eu cu hotărâre în glas.

— Bine, dar dumneavoastră sunteţi de pe-acum implicat în lucruri tot atât de grave!

— Eu?

— Da, dumneavoastră. O să încerc să vă ajut memoria.

— Nu vă supăraţi, a cumpăra, chiar ilegal, patru sute de dolari nu este acelaşi lucru cu o acţiune de trădare!

— Să recurgem din nou la fotografii. Examinaţi-o pe aceasta, şi îmi întinse o nouă fotografie.

Era fotocopia declaraţiei mele în legătură cu trecerea ilegală a frontierei R.F. Germania.

— Şi asta, făcu Otto schimb de fotografii.

Imaginea reprezenta declaraţia despre punerea în circulaţie a mărcilor false.

— Ambele declaraţii sunt păstrate în original la poliţie şi cercetările pot fi oricând redeschise. Este suficient un singur semn!

— Deci, totul mi-a fost înscenat!

— Iarăşi expresii... nepotrivite.

— Bine, dar e o înscenare!

— Trebuie să şi dovediţi!...

— Peste graniţă... înseamnă că Suzanne e amestecată şi ea în toate acestea!

— Nu, Suzanne nu ştie nimic. Absolut nimic! Eu am fost acela care a îndemnat-o să ne invite la ea, inclusiv pe

dumneavoastră, revanşându-se astfel pentru masă. Iar ea a fost imediat de acord. Am sesizat că vă plăcuse, ştiam că-i va surâde ideea.

— Peste graniţă, am reluat eu, m-aţi transportat cu maşina! N-am făcut-o din proprie voinţă! Da, acum îmi amintesc perfect, la un moment dat mi-aţi oferit o ţigară. Era, bineînţeles, o ţigară de genul acelora pe care le-aţi pregătit pentru inginerul Dobra!

— Puteţi proba? Nota de plată la restaurantul domnului Kramer din Tils aţi achitat-o cu propria mână! Scoţând bancnotele din propriul dumneavoastră portofel! Domnul Kramer poate depune oricând mărturie i...

— Pentru că bancnotele mele au fost schimbate cu unele false în timpul primei nopţi petrecute acasă la Suzanne! Şi cine putea s-o facă decât ea?!

— V-am spus, Suzanne n-are niciun amestec. Aşa puteţi s-o bănuiţi şi pe femeia de serviciu!... Dovediţi!

— Banii i-am primit de la Aralian. Şi printre ei erau şi mărci.

— Ce sumă?

— N-are importanţă!

— Ba da.

— Aş fi putut să primesc mărcile false când am schimbat dolarii sau francii elveţieni!...

— Vă rog! Otto îmi întinse câteva fotografii.

Le scotea pe întuneric, nu ştiu de unde, cum scot prestidigitatorii iepurii din joben.

În toate cele trei fotografii fusesem surprins în timp ce schimbam banii la ghişeele diferitelor bănci din Austria.

— Cine v-ar putea crede, spuse Otto luându-mi fotografiile din mână, că un casier de bancă, ce trece pe sub lumina unei lămpi speciale fiecare bancnotă cât de puţin suspectă, v-a dat mărci false în schimbul dolarilor sau francilor elveţieni?! Nu vorbiţi copilării!

— Aţi avut totul în vedere, am spus eu încet.

— V-am întrebat ce sumă aţi primit de la Aralian. În total, aţi avut la dumneavoastră aproape cinci sute de dolari, nu?

— Cu banii schimbaţi oficial...

— Circa trei sute de dolari magnetofonul... Celelalte cumpărături... Am fotografii aproape pentru fiecare în parte! Cheltuielile de drum... Atunci de unde aţi avut patru sute douăzeci de mărci, aproape o sută treizeci de dolari, ca să plătiţi întreaga consumaţie la „Palace Giris”? Beţiile în localuri de noapte ca „Palace Giris” costă, nu glumă!

— Exageraţi! În primul rând, n-am plătit întreaga...

— Mai întâi uitaţi-vă la fotografiile astea!

Într-una eram la masă, ciocnind toţi patru cupele de şampanie, şi masa arăta că ocupanţii ei nu se limitaseră doar la o sticlă sau două. În alta, dansam pe ring cu Suzanne şi felul cum îşi sprijinea ea buzele de gâtul meu nu lăsa nicio îndoială cam ce relaţii se stabiliseră între mine şi ea. În a treia, achitam şefului de sală partea mea de consumaţie. Era tocmai amănuntul pe care voiam să-l ridic în faţa lui Otto; colonelul Dumitru îmi spusese să mă zbat până la ultimele puteri şi numai atunci când voi vedea că sunt definitiv „înfrânt” şi nu mai am nicio scăpare, să mă dau în mâinile lui.

— Ştiţi foarte bine, am insistat să plătesc partea mea de consumaţie şi aşa am şi făcut! De unde aţi luat?...

— Şeful de sală este gata să declare că aţi achitat întreaga consumaţie!

— Dar nu este adevărat!

— ...Că aţi achitat-o în mărci vest-germane. Faptul că la închiderea casei au fost găsite aproape patru sute de mărci false nu a îndreptat atunci bănuielile spre un român, deoarece mai bine de jumătate din clienţii sălii au

fost vest-germani. Dar puse în relaţie, cazul acesta cu cele petrecute la Tils, lucrurile ar putea lua proporţii!... Iar cercetările să treacă în mâinile Interpolului. În lume circulă sume impresionante de mărci vest-germane false – este moneda cea mai stabilă astăzi – şi Interpolul se află într-o continuă alertă. Dă-le oamenilor lui un asemenea fir şi ei sunt în stare să răzbească şi în jungla braziliană pentru a vă da de urmă. Nu sunteţi greu de găsit!...

— Exageraţi, am spus eu fără convingere.

— Îmi pare rău că trebuie să fiu dur, dar, practic, n-aveţi de ales! Trebuie să acceptaţi propunerea mea, o a doua alternativă nu există!

Am rămas tăcut şi, sprijinindu-mi coatele pe genunchi, am început să-mi masez fruntea cu palmele. Arătam ca un om încovoiat, distrus.

— V-am făcut o ofertă cât se poate de avantajoasă: o întâlnire, care nu poate să dea nimănui de bănuit, cu inginerul Dobra şi aţi câştigat cincizeci de mii de dolari!

— Şi ce să fac eu cu ei?

— Ne-am gândit şi la asta. La două sau trei zile după ce ne predaţi clişeele, poliţia românească va fi anunţată telegrafic că într-o localitate oarecare, din apropiere de Salzburg, a fost găsit abandonat un Renault 16...

— Deci şi maşina este tot opera dumneavoastră!

— ...Fără numere de circulaţie, trecu Otto peste remarca mea. cu seria motorului ştearsă şi că sunteţi rugat să veniţi la Salzburg pentru a vă recunoaşte maşina, deoarece se bănuieşte că este Renaultul care v-a fost furat acum două săptămâni. În condiţiile acestea veţi primi imediat un paşaport...

Deci, acesta era scopul pentru care mi-au furat ei maşina! Şi noi nu găseam mobilul... Bine gândit!

— ...Şi veţi avea ce face cu cincizeci de mii de dolari! Cu banii aceştia se poate trăi aproape numai din dobândă,

dacă-i depuneţi la bancă!

— Nu mă pot hotărî, am zis eu cu voce spartă, chinuit de îndoieli. Trebuie să-mi daţi un timp... Să zicem... până mâine la prânz. Ca să vă pot da un răspuns.

— V-am spus, aveţi o singură alternativă! Noaptea este într-adevăr un sfetnic bun, dar... Să nu încercaţi gesturi necugetate, pentru că ele vor fi numai în defavoarea dumneavoastră! O să vorbesc deschis, aşa cum am făcut şi până acum. Aţi putea fi tentat să vă faceţi un calcul... El se va dovedi în întregime greşit! Să zicem că aţi încerca să luaţi legătura cu Securitatea. Înainte de toate, o asemenea încercare nu va avea sorţi de izbândă. Sunteţi tânăr, e păcat să vă pierdeţi viaţa prosteşte. Noi suntem oameni hotărâţi!... Aţi văzut, ştim să lucrăm şi, în plus, avem cu ce! Deocamdată – vă spun iar deschis – nu putem avea nicio încredere şi, în consecinţă, veţi fi supravegheat pas cu pas. Nu faceţi niciun gest necugetat, veţi fi suprimat!

„Cunosc, nene, cunosc!... Mercedesul din faţă era pregătit pentru mine doar!...”

— Dar să zicem – prin absurd – că veţi ajunge la ei. Sigur, noi vom rata afacerea... Ce câştigaţi dumneavoastră? Vă spun îndată. Renaultul va fi găsit într-adevăr abandonat, dar cu numerele lui de circulaţie şi cu seria de la motor intactă. Iar în uşile maşinii vor fi descoperite câteva pachete cu mărci false. Vor începe cercetările, ziarele din Austria vor fi pline de relatări. Şeful de sală de la „Palace Giris” va face o declaraţie la poliţie în sensul că acum este evident de la cine proveneau cele patru sute de mărci false. Poliţia vest-germană se va sesiza şi ea, scoţând cazul la iveală. Interpolul va prelua cercetările, ziarele vor fi servite cu fotografiile dumneavoastră în timpul chefului de la „Palace Giris”, apoi înotând în piscină, la Suzanne acasă,

stând în şezlong într-un halat de baie, cu o sticlă de coniac „Napoleon” şi un pachet de o mie de mărci pe măsuţă, alături; la volanul lui Lamborghini Espada, petrecând cu Suzanne în localurile de lux din România... Pentru ziarele din Occident asemenea fotografii, ţinând de o afacere cu bancnote false, vor fi o adevărată mană cerească! Postul de radio „Europa Liberă”, în emisiunea lui pentru România, va relata, bineînţeles cu lux de amănunte, întregul scandal! Poate nu veţi fi tras la răspundere penală, ţinându-se seamă că v-aţi prezentat singur la Securitate, dar veţi fi un om definitiv compromis! Ca să nu muriţi de foame vi se va da undeva un post de conţopist, cu o mie de lei pe lună! Trafic de valută, desfrâu, chefuri, viaţă imorală cu o străină implicată într-o afacere de spionaj nu sunt iertate într-o societate puritană ca cea din România!

Am rămas tăcut, cu faţa îngropată în palme, copleşit cu adevărat de ura care se adunase în mine. De-abia acuma îmi dădeam seama câtă dreptate avusese colonelul Dumitru când îmi spusese că va trebui să fiu foarte tare, aproape dincolo de puteri, în timp ce Otto va trece la recrutarea mea.

— Din câte mi-am dat seama – şi am pretenţia că mă pricep la oameni – continuă Otto pe cu totul alt ton, Suzanne a început să vă iubească şi încă foarte serios. Ea poate nu vă arată, continuând să pară aceeaşi femeie care trece cu uşurinţă prin viaţă, nerefuzându-şi plăcerile pe care şi le poate oferi. Priviţi-o mai atent. Şi apoi, ea nu este numai o femeie frumoasă, dar, din punct de vedere material, şi o partidă pe care e păcat s-o scăpaţi!...

— Ce ştie Suzanne despre toate acestea?

— Suzanne nu ştie nimic. Am folosit-o fără ca ea să ştie ceva. Noi nu ţinem seama de scrupule. Veţi spune că sunt cinic... Viaţa nu-i cinică?! Dealtfel, rolul pe care l-am făcut

ca Suzanne să-l joace, a fost cu totul neînsemnat. Mai mult o întâmplare mi-a scos-o în cale. I-am făcut o vizită cu Hellen şi deodată mi-am dat seama ca ea mi-ar putea foarte bine servi şi mai ales casa se potrivea intenţiilor mele. Vedeţi, eu sunt cât se poate de deschis. Partida e jucată... Putem da cărţile pe faţă.

— Nu, nu este încă jucată!...

— Poftim? rămase el surprins.

— Suma este prea mică faţă de riscul la care mă expun!

— Ce vreţi să spuneţi?

— Eu credeam că am fost clar. Cincizeci de mii de dolari este prea puţin pentru ceea ce risc!

— Nu vă fie teamă, nu riscaţi prea mult! Eu...

— Ştiţi ce pedeapsă mă aşteaptă în cazul în care vom fi prinşi?

— Nu vom fi prinşi! Metodele şi mai ales mijloacele tehnice cu care lucrăm înlătură categoric o asemenea posibilitate!

— Totuşi, un anumit procent de nereuşită există! Pun înainte răul... Şi dacă e să mă vând diavolului, vreau să ştiu pentru ce-o fac! Adică...

— Diavolul fiind eu? Nu-mi displace. Dumneavoastră fotografiaţi cheile inginerului şi odată cu înapoierea aparatului v-aţi încheiat misiunea! Unde vedeţi riscul?

— În ceea ce se va întâmpla după aceea!

— După aceea, este de la sine înţeles ce se va întâmpla. Vor fi executate chei pe baza clişeelor, iar cu cheile respective va fi deschisă casa de fier în care inginerul Dobra ţine dosarul cu proiectul lucrării.

— Şi credeţi că pe şantier veţi putea pătrunde atât de uşor?

— Nu-i vorba de şantier. Nu risc nimic spunându-vă. Proiectul este în două exemplare. Un exemplar pe şantier,

pentru a servi la montaj, celălalt exemplar în casa de fier a institutului. Inginerul este nevoit să aducă unele modificări, impuse de aparatura electronică cumpărată din Franţa. Şi el face mereu drumul de la şantier la institut, pentru că pe şantier nu are condiţii de lucru.

— Sunteţi perfect informat! am spus eu cu admiraţie.

— Astăzi câştigă acela care este cel mai bine informai. Dacă un inginer greşeşte, îl dă patronul afară. Pentru mine acesta este riscul cel mai neînsemnat.

— Cu alte cuvinte, aţi confirmat ceea ce vă spuneam eu. Un risc există!...

— Dacă nu eşti bine informat şi dacă nu-ţi faci meseria ca lumea.

— Neprevăzutul este însă imposibil de prevăzut! ca să folosesc un joc de cuvinte. Tocmai acest lucru îi am eu în vedere când cer majorarea sumei.

— Neprevăzutul a fost prevăzut! Vă temeţi că omul nostru ar putea fi surprins în timp ce va fotografia filele din dosarul proiectului, nu? Şi astfel să se ajungă la dumneavoastră! El va cunoaşte un singur om – pe acela care îi va da cheile. Iar acesta va fi de-acum în Occident. Fiţi sigur, am grijă să-mi păzesc propria-mi piele!

— Nu ştiu la cât o evaluaţi pe-a dumneavoastră, dar pe a mea n-o vând fără dublul sumei pe care mi-aţi propus-o.

— Cereţi prea mult!

— Nu vă întreb cât realizaţi personal din această afacere. Singur aţi spus însă că firma dumneavoastră a oferit de opt ori valoarea licenţei şi utilajelor livrate României. Or asta înseamnă ceva!...

— Nu sunteţi singurul distribuit în reuşita acestei acţiuni!...

— Dar, în clipa de faţă, încep să cred că sunt singurul care poate obţine cheile inginerului Dobra!

— Există o sumă pe care firma este dispusă s-o

plătească... Din suma aceasta o parte revine participanţilor, iar o parte pentru celelalte cheltuieli care nu sunt deloc neînsemnate!

— Cheile, ca să folosesc iar un joc de cuvinte, sunt însă cheia acestei afaceri!

— Să cădem de acord pentru şaptezeci de mii de dolari. Este o propunere mai mult decât rezonabilă!

Am tăcut un timp, după care am spus:

— Cu condiţia ca suma să fie depusa la o bancă în Elveţia, stipulându-se ca banii nu vor putea fi ridicaţi decât la prezentarea mea. Îmi înmânaţi întâi chitanţa de depunere şi eu vă predau aparatul.

— Vă pricepeţi la condiţii!...

— După cele câte mi-aţi servit, cu mărcile false şi aşa mai departe...

Otto râse şi râsul lui răsună ca o uşurare. Cu condiţiile mele îi servisem încredere şi el se şi vedea încălzindu-şi mâinile la reuşita „afacerii" sale.

Eram curios, oamenii căpitanului Vlad reuşiseră oare să înregistreze convorbirea asta cu Otto? Căpitanul îmi povestise ceva despre un fel de pistol cu raze la ser, cu care se puteau asculta discuţii purtate într-o maşină, chiar dacă aceasta se afla în mers şi chiar în cazul când între maşina urmăritoare şi cea urmărită se interpun două sau trei maşini pe parcurs. La noi era mai simplu, discutam în maşină, flancaţi în faţă de Mercedesul alb. Tare aş fi dorit să ascult o dată, în linişte, întreagă convorbire între mine şi Otto.

Ne-am întors la hotel fără să scoatem pe drum un singur cuvânt. Urcând scările, mi-am aranjat părul cu mâna şi, străbătând holul, am repetat gestul. Era semnul că totul este în regulă. Dacă foloseam pieptenele, însemna că situaţia a devenit periculoasă.

— Le spunem că am fost la Braşov, unde am băut ceva

amândoi, mă avertiză Otto în timp ce ne îndreptam spre camera lui. Niciun cuvânt Suzannei!

Adormiseră îmbrăcate. Era încă o dovadă că Otto nu neglija nici cel mai mic amănunt. Totul era pus în scenă perfect, şi ele ne făcură un tărăboi groaznic pentru că lipsisem atâta.

— Vă aşteptăm mâine la zece la noi! i-am spus eu cu o mutră pocăită lui Hellen, luându-ne rămas bun de la ei.

Când am trecut prin hol, apoi în timp ce ne îndreptam spre maşină, mi-am aranjat din nou părul cu mâna.

— Lasă-mă pe mine să conduc, spuse Suzanne pe un ton supărat, întinzând mâna după chei. Ai băut!

Era şi aceasta o măsură de precauţie. Cu Lamborghini pe mâna mea, să nu fiu tentat la vreo prostie, se temuse Suzanne probabil. Cu toate că, nu mă îndoiam, Otto o anunţase printr-un semn că lucrurile erau aranjate.

— Da, ai dreptate, i-am spus şi i-am dat cheia, trecând la portiera cealaltă.

Am coborât tăcuţi până la Braşov, intrând însă în hotel şi luând cheia de la recepţie, am oprit-o din drum:

— Vreau să te rog două lucruri…

— Nu mă ruga nimic, nici nu vreau să te ascult!

— Atunci o să mă duc singur la bar!

— Şi tu crezi că eu o să te las?

— Asta şi vroiam să te rog: să mergi cu mine la bar!

Aveam trei motive puternice să-i adresez invitaţia aceasta. Trei motive la fel de puternice. Ca să respect adevărul pe care ni l-au adus Adam şi Eva din cer, le voi transcrie aici în ordinea lor subiectivă:

Primo, îmi crăpa ţeasta, nu alta, trebuia să bag în mine rapid o „tărie”.

Secundo, intenţionam să-i servesc lui Otto o porţie de încredere pe pâinea sandvişului său.

Terţio, vroiam să bea şi căpitanul Pascu un gin fizz sau

două, că n-o fi gaură-n cer! La naiba! adusesem astă-seară 70.000 (şaptezeci de mii) de dolari beneficii extraplan, ceea ce nu era chiar de colo! Cât un Gostat fruntaş!

— Şi cel de-al doilea lucru? vru Suzanne să ştie.

— Să nu mai fi supărată pe mine.

Ne-am schimbat în câteva minute şi am coborât la bar. Polarizând toate privirile, Suzanne era cea mai autentică hârtie de turnesol: bărbaţii se înroşeau de plăcere, femeile se înverzeau de invidie. Numai că, fiind sâmbătă, nu se vedea un scaun liber măcar. Eu însă aveam noroc cu şefii de sală, şi cel de aici n-a întârziat să vină la noi. Eleganţa cu care era îmbrăcată Suzanne impunea; ne făcu rost de două scaune la o masă cu încă o pereche.

Programul se terminase de vreo oră, eu însă nu pentru program venisem aici şi după ce am lichidat parţial cu primul motiv, am trecut la al doilea, invitând-o pe Suzanne la dans.

Ştiind de ce întârziasem atâta cu Otto şi bănuind ce se petrece cu mine, mă observa discret, filtrând întreaga mea comportare, fiecare gest chiar, şi eu, nedisimulând, mă eliberam de descărcarea nervoasă, dar într-un alt sens decât credea ea.

Băusem dintr-odată un pahar de coniac şi cerusem imediat altul; până să vină acesta sorbisem din al ei şi Suzanne interpretase probabil că mă anesteziez, că astfel, prin alcool, caut să văd în roz tot ce avea să urmeze după convorbirea cu Otto. Ea îi va comunica mâine toate acestea.

Am dansat un timp tăcuţi, pentru a-i pregăti întrebarea, am făcut în aşa fel încât să mă surprindă privind-o.

— De ce mă examinezi aşa? mă întrebă ea.

— Cum te examinez? Ţi se pare! am negat eu.

— Nu, nu mi se pare, mă cercetezi întrebător cu

privirea. S-a întâmplat ceva, Ol? se interesă ea, uitându-se în ochii mei.

— Spune-mi, Suzanne, tu ţii într-adevăr la mine?

— Ţi-am spus nu o dată că da. Tu te-ai eschivat însă mereu. Parcă ţi-ar fi ruşine să spui că mă iubeşti.

Trecuse la contraatac şi încă la unul masiv.

— Nu este vorba de o eschivare. Ai spus… parcă mi-ar fi ruşine… Ai intuit ceva, dar nu în sens de ruşine. Tu eşti o femeie frumoasă… Nu ştiu, mi se pare banal… Poate să pară banală o declaraţie de dragoste. Astăzi se declară atât de uşor „Te iubesc!”… Şi mai ales unei femei ca tine! Sunt sigur că ţi-ai dat foarte bine seama de sentimentele mele.

— Da, dar eu vreau să-mi spui. Să-mi spui că mă iubeşti!

— Apoi, situaţia ta materială… Pentru un bărbat este dificil…

— Copilării! Astea sunt prejudecăţi, Ol!

— Poate tocmai puterea acestor sentimente… Atât de banalul „te iubesc”… le-ar pângări parcă.

— Eşti un om curios! spuse ea privind undeva departe.

— De ce?

— Aşa… Ori poate te dedublezi… Ai pe cineva?

— Pe cineva? Pentru un bărbat necăsătorit… Pentru un bărbat care nu este nici chior şi nici şchiop…

— Eu m-am referit la o legătură statornică.

— Statornică… Într-un anumit fel… N-am nici timpul necesar şi nici nu sunt bărbatul care să alerge după fuste. Mă oboseşte. Nu, n-am nici timp pentru asemenea lucruri. Sunt acum într-o pauză… De obicei lucrez zece – douăsprezece ore pe zi. Spune-mi, Suzanne, ce-ai zice tu dacă aş veni dincolo?

— În Germania Federală?

— Nu neapărat. În Occident.

— Eu vroiam să-ţi propun…

— Poate ar fi rândul meu acum să te întreb. Eşti o femeie frumoasă şi, pe deasupra, liberă… Poziţia te materială… Ai… ceva… în perspectivă?

— Nu la „ceva”, ci la „cineva” te referi. Dacă aş fi avut, nu veneam cu tine pentru două-trei luni aici! Ai văzut bine, am hotărât totul într-o singură clipă. N-am dat telefon nimănui să spun că plec sau să inventez vreo minciună. Ol, spune-mi că mă iubeşti!

— Suzanne, ce sens are?…

— Nu, nu, spune-mi că mă iubeşti!

Pisicuţa îşi spăla şoricelul ca să-l mănânce mai bine. Dacă ea vroia aşa, şi-i făcea atâta plăcere…

— Sigur că te iubesc, Suzanne!

Mă strânse cu recunoştinţă lângă ea, lipindu-se de mine: cu acelaşi gest de recunoştinţă i-am răspuns şi eu, aşa că eram chit.

— Ai vorbit cu Otto despre mine? se interesă ea deodată.

— Nu. Nu în sensul pe care l-ai avut tu în vedere.

— Dar în ce sens?

— Otto mi-a spus la un moment dat că te-ai ataşat de mine. Că mă iubeşti, a spus el. Asta a fost tot. Eu n-am comentat.

— Şi tu ce crezi?

— Că te-ai ataşat… Cuvântul este mai complex… Exprimă mult mai multe lucruri.

— Eşti un prostuţ!

Nu eram absolut sigur.

— Cum, tu nu ţi-ai dat încă seama că eu te iubesc?!

Mă spăla pisicuţa, mă spăla!…

— Aş fi fericit să fie aşa.

— Nu mă crezi?

— Mi-e teamă să nu te înşeli.

— Nu, eu mă cunosc. Nu mă înşel. De asta m-ai întrebat cu atâta îndoială ce-aş zice dacă ai veni în Occident?

— M-am gândit că este posibil să ai pe cineva...

— Unei femei îi este mult mai greu să fie sinceră decât unui bărbat. Vouă vi se admite orice... O să fiu însă sinceră. După Alex a existat un bărbat la care am ţinut, la care am ţinut chiar foarte mult. E o întreagă poveste... se opri ea.

Aştepta s-o invit să continue, pentru că în acest sens se oprise. Provocător, într-un anumit fel.

— Spune! am îndemnat-o, făcându-i pe plac. Dar dacă trecutul e prea recent şi rana e încă deschisă...

— Nu despre asta este vorba. Amintirile sunt penibile... dintr-un anumit punct de vedere.

— Atunci...

— El mi-a făcut curte încă din ultima fază a căsătoriei cu Alex... Doar curte, nimic altceva. Ai să vezi... Eram în acelaşi cerc de prieteni, Alex observase, pentru că această curte era deosebit de insistentă, dar nu reacţiona în niciun fel. Pur şi simplu nu dădea importanţă. M-am ambiţionat şi i-am făcut unele avansuri lui Hug. Era opus fostului meu soţ. Delicat, de o manieră ireproşabilă şi, mai ales, nu încerca să ajungă cât mai repede la scopul pe care îl urmăresc toţi bărbaţii. Poate şi din această cauză am suportat destul de uşor despărţirea de Alex. După divorţ, Hug a devenit nelipsit de lângă mine. Nu puteam bănui că el vizează situaţia mea materială, pentru că a lui era mult mai bună. Şi apoi, Hug nici nu se grăbea să mă ceară în căsătorie. Aşa a durat un an şi ceva. În cele din urmă am aflat că este homosexual. Asta-i tot, oftă Suzanne. Acuma ştii totul, spuse ea şi mă privi cu ochi grei, aşteptându-mi răspunsul.

Zău dacă nu-mi venea s-o aplaud. Jos pălăria! Suzanne

îşi cunoştea meseria, nu glumă!

Şi în timp ce ea povestise, retrăindu-şi „amintirile”, îmi imaginasem deodată ce uşor trebuie să le fie unora de genul Suzannei să pună la îndopat gâsculiţe naive şi proaste, care înghit pe nemestecate tot felul de baliverne.

Cu alte cuvinte, după Hug, în timpul căruia ea postise – vai, biata! – venisem eu, vezi doamne, cel mai bărbat între bărbaţi, şi, dacă e s-o luăm aşa, eram de fapt primul bărbat-cu-adevărat pe care deschisese ea ochii! Da, eram cineva!... Aplauzele mi se cuveneau de fapt mie!...

— Suzanne, îmi pare rău că... te-am făcut să răscoleşti unele lucruri pe care tu le vroiai... definitiv uitate.

— Le-am înfundat în cel mai ascuns colţişor din memoria mea, ca şi cum nici nu s-ar fi întâmplat. Ai insistat să-ţi spun... A fost ca o eliberare pentru mine. Nu vreau să existe niciun echivoc între noi. Nu numai acum. Niciodată! Te-ai gândit să vii în Occident pentru o perioadă mai îndelungată?

— Mă gândesc să mă stabilesc acolo.

— Ar fi extraordinar!

Se entuziasmase într-atât, încât mi-a fost teamă să nu se dezintegreze cumva.

— Crezi că ai să reuşeşti? se îngrijoră ea deodată.

— S-a ivit o situaţie care mi-ar putea oferi o asemenea posibilitate.

— Dar este perfect!

— Sper să reuşesc, am spus eu decis, ca o hotărâre definitiv şi irevocabil luată.

— Ar fi înlăturată astfel singura situaţie care se ridica într-un fel între noi. Rămâneam cu tine aici o lună-două, hai trei... Şi pe urmă? Nici nu îndrăzneam să mă gândesc că va veni o asemenea zi. Ar fi soluţia cea mai perfectă!

Întorcându-ne la masă, Suzanne îmi oferi paharul ei de coniac, când tocmai mă întrebam dacă nu-i dăduse Hellen

vreun pistolet cu care să poată interveni în caz de nevoie. Ea însă venise fără poşetă. Cu drăciile astea miniaturale... Colonelul Dumitru îmi povestise ceva cu un stilou-pistolet, capabil să tragă unul după altul trei gloanţe...

Încă în lift mi-am simţit capul greu, în cameră m-a apucat o ameţeală plăcută şi totul era calm şi frumos, pe patul moale, cearceaful foşnea proaspăt, venea somn odihnitor fără vise, de care aveam atâta nevoie. Şi revăzând paharul ei cu coniac, în care-mi pusese ceva din brăţară, i-am mulţumit în gând că se sacrificase pe sine...

DE CÂND „TREI AŞI" SUNT MAI MICI DECÂT „DOUĂ PERECHI"?!

A doua zi ne trezi Otto, sunând de la recepţie:

— Mai dormiţi încă? Vă aşteptăm de un sfert de oră în hol!

Într-adevăr, trecuse de zece şi, îmbrăcându-ne în grabă, am coborât cerându-ne scuze pentru că i-am făcut să aştepte atât.

— Până mâncăm ceva, îi trase Suzanne spre restaurant, stabilim încotro s-o luăm. Ol, mi se adresă ea, nu vrei să aduci harta din maşină?

Avea nevoie să mă expedieze undeva şi eu mă şi ridicasem în picioare să plec, abia aşteptam ocazia care să-mi permită să ies până la debitul de alături, dar Otto mă opri locului.

— M-am uitat azi-dimineaţă pe hartă... Am nişte treburi în Bucureşti şi v-aş face următoarea propunere: Plecăm cu toţii... cel mai bine mâine dimineaţă, la prima oră. Dacă sosim diseară, mai mult ca sigur nu găsim camere. Până la Bucureşti nu sunt nici două sute de kilometri!

Nu de camere îi era lui Otto! Voia să mă aibă încă o noapte departe de Capitală, sosind dimineaţa mă putea controla mai uşor.

— Îmi rezolv treburile în câteva zile, continuă el, recuperăm ce-a văzut Suzanne şi o luăm spre mare.

— Otto, de ce să mergem acum la mare, când nu suntem încă în sezon?! obiectă Suzanne.

— Un moment! Vizităm o zi-două litoralul, apoi mergem în Deltă cinci-şase zile... Iar de acolo ne continuăm drumul spre nordul Moldovei, unde sunt mănăstirile.

— Aduc imediat harta, am spus, ridicându-mă decis de pe scaun şi în clipa următoare mă îndepărtam cu paşi grăbiţi de la masă.

Ieşind din hotel, am aruncat o privire spre maşinile parcate în faţă. La coborârea cu Suzanne spre Braşov nu mai văzusem Mercedesul alb în refugiu, în schimb, însă, îl găsisem staţionat aici, în faţa hotelului. Acum nu era nicăieri. Am luat harta din maşină şi întorcându-mă spre intrarea hotelului, am schimbat brusc direcţia spre debitul de tutun, ca şi cum mi-aş fi adus aminte de ceva.

— „Drum nou” de astăzi are programul de radio? am întrebat eu vânzătorul.

— Are. Şi eu urmăresc în ziarul nostru programul de radio.

— Daţi-mi voie, fiţi bun, să arunc o privire de treizeci de bani peste el.

— Cu cea mai mare plăcere. Cum o să vă iau bani?! şi vânzătorul îmi întinse ziarul „Drum nou”.

Pentru o mai mare siguranţă, fusese stabilit, printr-un mesaj similar, că voi „citi” ziarul lângă debit şi-l voi restitui imediat după descifrarea mesajului, operaţie care îmi era acum mult mai la îndemână. Atent să nu dea Otto peste mine, m-am rezemat de zid şi am deschis ziarul.

Soarele bătea exact ca să-mi permită o mai uşoară reperare a perforărilor făcute cu acul în literele de tipar.

„Început. Felicitări. Respectaţi întocmai indicaţiile lui. Inginerul Dobra va fi pregătit. Sfârşit”.

— Vă mulţumesc foarte mult! i-am înapoiat eu vânzătorului ziarul, răsuflând uşurat.

Ieşind după mine sub un pretext oarecare, Otto mi-ar fi putut cere ziarul, vezi Doamne, pentru a-şi da seama dacă reuşeşte să înţeleagă ceva, şi eu nu l-aş fi putut refuza. Este adevărat, perforările erau foarte greu observabile pentru cel care nu ştia unde să le caute şi ele apăreau doar atunci când ziarul era ţinut în lumină, dar Otto nu era un novice în treburi din astea!

M-am întors fără grabă şi, aşezându-mă la masă, m-am arătat preocupat:

— Trebuia să se transmită astăzi la prânz o schiţă de a mea, umoristică… Am văzut că nu-i în program. Dracu’ să-i pieptene!

— Unde să se transmită? nu înţelese Otto.

— La radio, am spus eu plictisit.

— Aaa, pricepu el.

Am desfăcut harta şi, reperând cele două variante ce pornesc de la Brăila spre Galaţi – Iaşi, cealaltă spre Focşani – Bacău, le-am explicat tot ce am putea vedea, de cât timp avem nevoie pentru fiecare obiectiv turistic, i-am ademenit în satul Chiril de lângă Vatra Dornei, unde cunosc un ţăran ce ne-ar putea face nişte păstrăvi la jar – să nu-i uiţi toată viaţa, le-am arătat drumul de întoarcere cu variantele lui spre Cluj sau Reghin – Sovata.

— Eu rămân la părerea mea! spuse Suzanne, după ce am încheiat. Facem la ducere drumul pe care ni l-a arătat acum Ol, iar la întoarcere, Delta şi litoralul, pentru a rămâne la mare două sau trei săptămâni.

Era gratuită, ştiam, toată discuţia aceasta, dar eu

trebuia să particip la jocul pe care mi-l impuneau ei.

— Depinde şi de timp... Nu-i exclus să fie acum frumos la mare, iar mai târziu urât!... am încercat eu să fiu neutru, dar, în acelaşi timp, să susţin varianta lui Otto.

— Are dreptate Ol! mă aprobă el. Vedem la Bucureşti ce se întâmplă cu vremea, ne interesăm ce pronosticuri dau meteorologii şi hotărâm atunci. Deci, n-aveţi nimic împotrivă să mergeţi cu noi la Bucureşti?

— Din punctul meu de vedere este perfect. Am unele lucruri de pus la punct... şi m-am uitat semnificativ la Suzanne.

— Dacă şi Ol vrea... Ne întoarcem, n-am nimic împotrivă.

După două ore eram la Sibiu. Am vizitat Brukenthal-ul, oraşul vechi, am urcat la Păltiniş şi, în cele din urmă, ne-am oprit în Dumbrava.

— Noi rămânem cu Ol pe o bancă, voi, dacă vreţi, duceţi-vă la animale, le propuse el, expediindu-le la colţul zoologic.

Lipsa mea de la masă îi permisese să se informeze în amănunt despre tot ce se întâmplase după ce mă despărţisem de el, care fusese starea mea sufletească în timpul cât petrecusem cu Suzanne la bar – şi acestei stări îi acorda el, desigur, o maximă importanţă – aflase despre clarificările sentimentale pe care le provocasem, despre intenţiile mele de viitor şi, după cum mi se părea, Otto era aproape convins că totul este O.K. În ceea ce mă priveşte.

Îi servisem Suzannei încredere, încrederea aceasta era ca un unt proaspăt pe sandvişul lor, Otto urma doar să pună icrele negre.

— Aţi înţeles probabil că trebuie să ne întoarcem la Bucureşti pentru cele discutate ieri. Problema a fost ca Suzanne să nu sesizeze nimic. Nu v-a întrebat aseară ce-am discutat noi atâta?

— Nu, era în continuare supărată, dar am împăcat-o ducând-o la bar. Se pare că aţi avut dreptate referitor la cele ce mi-aţi spus ieri despre ea.

— În mod sigur!

— Adevărul este că nici eu nu ţin mai puţin la Suzanne.

— Noi trebuie să fim însă cu capul pe umeri. Să judecăm lucrurile sub toate aspectele lor.

Cât timp am fost în patru, Otto se arătase cât se poate de prietenos faţă de mine, vesel şi, într-un anumit fel, deschis, ca şi cum nimic nu se întâmplase aseară, şi eu credeam că Otto încearcă să-mi câştige chiar simpatia. Acum însă era distant şi rece, ca şi cum mi-ar fi spus: „Afacerile sunt afaceri, iar în aceste afaceri patronul sunt eu!”

Continuă, intrând direct în subiect:

— Sosind la Bucureşti, trebuie să vă ocupaţi imediat de inginerul Dobra. Fiecare zi câştigată ne apropie în mod corespunzător de rezolvarea întregii chestiuni. Cu precauţiunile...

L-am întrerupt:

— Dacă ştiam că nu pot să-mi iau asemenea precauţiuni, nu acceptam nici pentru întreitul sumei! Tocmai aici se ridică o problemă. Nu pot în niciun caz să mă duc la şantier cu maşina Suzannei. Consideraţiile sunt multiple...

— Nu, nu cu maşina Suzannei. Nu puteţi împrumuta de la cineva o maşină?

Am stat puţin pe gânduri, ca şi cum mi-aş fi trecut în revistă prietenii.

— Sper că da. Mă gândesc în special la un amic, care are un „Renault 16” ca al meu, numai că este de altă culoare. Nu, inginerul Dobra nu va sesiza acest lucru. Şi dacă va sesiza, o să fac de aşa manieră... „Da, e a unui

prieten” şi o să schimb vorba.

— V-aţi gândit cum să-l abordaţi?

— Cred că o să apelez la el solicitându-i sprijinul pentru a aranja în serviciu o cunoştinţă de-a mea. M-a rugat mai de mult o tânără în acest sens. Mâine, voi face în aşa fel încât s-o întâlnesc ca din întâmplare şi ea o să mă întrebe dacă n-am uitat-o cu ce m-a rugat. Îi voi promite că mă voi ocupa în zilele următoare şi o să-i vorbesc lui Dobra despre ea.

— Este foarte bine aşa! mă aprobă el.

— Dobra n-o să mă refuze. Am scris acum câţiva ani despre el foarte elogios... Undeva, poate acest reportaj l-a şi făcut remarcat. În orice caz, de atunci suntem în bune relaţii, ne telefonăm reciproc... Nu, nu cred că Dobra o să mă refuze.

A fost clipa când m-am gândit că în cazul în care lui Otto i-ar trece prin cap să mă întrebe „Dobra şi mai cum?” eu aveam să fac o mutră de urangutan şi judecând cu viteza troleibuzului 84, o să-i spun că mă duc după Anca Petroveanu, ca să aflu de la ea numele mic al fostului ei soţ.

Am căutat să închei cât mai repede:

— O să fie şi pretextul pentru a-l invita undeva. Ca să-i pot vorbi. Înţeleg însă că veţi acţiona concomitent în privinţa sumei de bani! Treburile acestea nu se fac telegrafic... Iar eu vreau o chitanţă pe numele meu şi nu cu parolă. În legătură cu condiţiile, sper că am fost aseară cât se poate de clar!

— Da, ele vor fi respectate, aveţi cuvântul meu.

Am zâmbit ironic.

— O să-mi daţi voie să-mi iau măsuri de precauţie în ambele direcţii.

— În ce sens? sună aspru întrebarea lui.

— În sensul ca riscul să nu fie gratuit. Dumneavoastră

o să-mi daţi chitanţa, eu la întâlnire o să vin fără aparatul fotografic, care bănuiesc că nu este cât o ladă, iar după ce o să verific chitanţa şi o s-o pun unde ştiu eu, vă predau ce trebuie predat.

— Nu aveţi, deci, încredere?

— Ba da. Dar chitanţa bancară îmi va demonstra că n-a fost o falsă investiţie de încredere.

— Îmi pare rău...

— De ce? Dintre noi doi, primul care şi-a pus încrederea la dispoziţie am fost eu. La Salzburg... Apoi la Tils... Daţi-mi voie să am acum o rezervă.

— Bine.

— Am o întrebare pe care vreau să v-o pun din simplă curiozitate.

— Poftim!

— Un clişeu poate reda imaginea, desenul unei chei. Dar nu şi dimensiunea fiecărui amănunt în parte!

— Pelicula are gradaţii milimetrice. Milimetrice la mărire... V-am spus: mijloacele noastre sunt excepţionale! Cheile vor trebui fotografiate... La înmânarea aparatului, o să vă explic cum trebuie să procedaţi.

Am vrut să spun ceva, dar Otto mă făcu atent cu o mişcare a braţului. Pe alee înainta un grup de tineri şi, în cele din urmă, a trebuit să ne ridicăm; doi dintre ei se aşezaseră chiar lângă noi, în timp ce alţii ocupaseră gălăgios banca vecină.

Sosisem în Bucureşti încă înainte de zece, camerele le rezervasem telefonic de la Braşov, aşa că nu întâmpinarăm niciun fel de greutăţi în această problemă, rezolvată dealtfel din timp, aşa cum o cereau regulile jocului. După un duş rece, foarte indicat după drum, am coborât în hol, unde aveam întâlnire cu Otto şi Hellen.

Încercasem să scap de Suzanne, îmbrăcându-mă mult

mai repede, m-a rugat alintându-se, să n-o las singură. Ca şi cum „Athénée Palace”-ul ar fi fost bântuit, ziua în amiaza mare, de fantomele unor fecioare invidioase şi crude! Noaptea, poate, nu este exclus... N-am forţat nota pentru a nu stârni bănuieli nedorite.

Am hotărât să profit de faptul că Otto şi Hellen nu coborâseră încă în hol şi după ce ne-am aşezat în fotolii pentru a-i aştepta pe cei doi, m-am ridicat brusc şi, scuzându-mă faţă de Suzanne, m-am îndreptat spre standul cu ziare.

Tânăra cu nasul în vânt şi breton era acolo. Cunoscându-ne, nu mai era nevoie de parolă.

— O „Românie Liberă”, vă rog, am cerut eu simplu. Ştiind că voi fi astăzi singur, Suzanne făcuse în aşa fel încât să îmbrac sacoul de antilopă, care îmi venea ca turnat.

Am rămas lângă stand şi, deschizând ziarul la „Mica publicitate”, am căutat mesajul. În hol domnea o lumină difuză, n-am reuşit să descifrez decât cuvintele. „Început” şi „Sunteţi”, când a intervenit vocea fetei:

— Un moment! îmi ceru ea ziarul. V-am dat numărul de duminică.

Am ridicat privirea, Otto venea spre mine.

— Iertaţi-mă, lunea nu apar toate ziarele. „În faţă la «Cina» – maşină”, continuase fata, întinzându-mi „Scânteia” şi luând cu cealaltă mână „România Liberă” înapoi.

Am desfăcut calm ziarul, căutând programul de radio. Când l-am simţit pe Otto oprindu-se lângă mine, am spus „îndată” şi am continuat să parcurg, preocupat, programul de radio.

— Ceva interesant? mă întrebă el.

— A, nu... Nu m-am uitat încă prin ziar.

Ne-am îndreptat în direcţia fotoliului în care o lăsasem

pe Suzanne, când Otto se opri, am dat ziarul la o parte, fără să-l împăturesc însă, ca şi cum aş fi avut intenţia să continui lectura.

— Voiaţi să-mi spuneţi ceva?

— Da, vroiam să vă spun că emisarul nostru este în drum... şi îşi privi ceasul... spre Zürich, pentru a vă îndeplini condiţiile.

— Cum aţi procedat?! am făcut eu speriat.

— Fiţi calm! spuse el rar. Stăpâniţi-vă. Nici aici nu avem de-a face cu proşti! Putem fi observaţi. Prin curier; mă credeţi copil?!

— Tocmai... am spus eu, ca să spun ceva.

— Mâine sau cel târziu miercuri voi dispune de chitanţa cerută. Aşadar, aştept rezultate.

— Asta şi aveam de gând să fac în dimineaţa aceasta. Să dau de cunoştinţa mea, pentru a pregăti motivul întâlnirii cu... Am evitat să pomenesc numele inginerului Dobra, arătându-mă astfel prudent.

— Foarte bine.

— Ce să fac însă cu Suzanne? O să caut să inventez ceva...

— I-aţi spus că aveţi de aranjat unele treburi. V-aţi referit la treburile noastre, ştiu... Spuneţi-i, de pildă, că trebuie să vă duceţi la radio, în legătură cu schiţa aceea umoristică... Şi mai găsiţi... O s-o trimit cu Hellen în oraş.

— Ar fi perfect! Maşina ei însă, şi mai ales cu număr străin, sare în ochi. Iar fără maşină...

— Folosiţi taxiurile. Nu coborâţi exact la adresă... mă instrui el. Lăsaţi totdeauna o distanţă... pentru a continua pe jos. Şoferii de taxiuri au o memorie profesională a fizionomiilor...

— Da, da, aveţi dreptate!...

La dracu', atâta lucru ştiam şi eu!

Apropiindu-ne de Suzanne şi Hellen, după ce m-am

salutat cu aceasta din urmă, am luat din nou ziarul:

— Ia să vedem ce noutăţi mai sunt în lume. Şi am adăugat zâmbind: Să nu se fi prăbuşit vreun avion în drum spre Zürich...

— De ce spre Zürich? mă întrebă Suzanne mirată.

— S-a mai prăbuşit unul săptămâna trecută.

— Zău? Se spune că siguranţa călătoriei cu avionul a sporit considerabil... Şi totuşi, numărul catastrofelor aeriene a crescut de mai bine de zece ori în comparaţie cu acum douăzeci de ani!

— Pentru că traficul a crescut de peste cincizeci de ori! interveni Otto.

Discuţia a continuat pe aceeaşi temă, terminând de răsfoit ziarul l-am pus, ca pentru a scăpa de el, în spate, pe fotoliu şi m-am grăbit să-i informez:

— Apropo de avioane... În California, un bimotor a fost adus la aterizare forţată. O contrabandă de heroină, de vreo patru milioane de dolari.

— E businessul zilei, remarcă Otto.

Businessul zilei era altul...

— Pe mine o să vă rog să mă iertaţi, şi m-am uitat la ceas. Am câteva treburi pentru două-trei ore, am spus eu, privind-o semnificativ pe Suzanne.

— Şi eu ce fac? se alintă ea, răspunzându-mi în acelaşi fel că a înţeles despre ce treburi e vorba.

— Da, e timpul şi pentru mine să plec, interveni Otto. Rămâneţi singure-singurele, aici e plin de bărbaţi bine, tipul de pe canapea vă mănâncă din priviri...

M-am uitat, era un fel de Homo Sapiens şi încă un exemplar nu prea reuşit.

— Lăsaţi-l să se uite, i-am spus eu lui Otto.

— Eşti foarte generos!... remarcă Suzanne, zâmbind ironic.

— Nu, vorbesc serios, interveni Otto, urcaţi-vă în

maşină... Suzanne, tu ştii cam ce trebuie văzut în Bucureşti. Ne întâlnim la masă, în jurul orei două.

— Mai bine două şi jumătate, am propus eu, nefiind sigur că o să mă pot descurca în intervalul acesta de timp.

Ne-am luat rămas bun şi, schimbând câteva fise la garderobă, m-am instalat lângă un telefon public din apropierea hotelului. Apoi, cu agenda în mână, am înscenat două convorbiri. Una cu o aşa-zisă Lidia, a doua cu institutul inginerului Dobra, vorbind ca şi cum la celălalt capăt al firului ar fi fost într-adevăr cineva.

Pentru orice eventualitate, însă, am apăsat cât am putut de tare receptorul de ureche, pentru ca nu cumva toate drăciile din sacoul meu de antilopă să înregistreze şi tonul, care bâzâia fără întrerupere, să-mi spargă timpanul aproape.

Pretextul o dată creat pentru deplasări în oraş cu taxiul, m-am îndreptat, scurtând drumul, prin scuarul Ateneului Român, spre restaurantul „Cina”. „În faţă la Cina – maşină” – spusese tânăra de la standul de ziare. Nu ştiam însă nici culoarea maşinii şi nici alte amănunte, cu ajutorul cărora aş fi putut-o repera, şi nici parolă nu aveam pentru a fi identificat de către şofer.

La adresa apartamentului 4 fusesem rugat să nu vin din proprie iniţiativă şi, mai ales, necondus, iar eu trebuia să ajung cu orice preţ la căpitanul Vlad. Cuvintele „În faţă la Cina – maşină” le aveam asupra mea, înregistrate de unul din nasturi şi ele trebuiau neapărat şterse.

Şi acum ce fac? Mă urc în primul taxi din faţa restaurantului şi-i spun şoferului cam aşa: „Nene, du-mă unde vrei, eu altceva nu ştiu să-ţi zic”? O să se uite şoferul la mine ca la un cimpanzeu împăiat, cobor şi iau altă maşină? Şi aşa mai departe, până dau de cel care mă aşteaptă aici? Dacă între timp oamenii lui Otto nu mă poftesc într-o maşină de-a lor şi atunci totul o să fie

perfect.

În timp ce îmi treceau aceste gânduri negre prin minte, m-am apropiat de staţie şi o maşină s-a desprins de lângă coloana de taxiuri. La volan se afla şoferul Daciei-1300 care mă preluase din faţa editurii chiar în prima zi după sosirea în ţară. Numai că eu mă urcasem acum într-o Volgă de un alb spălăcit şi nu într-o Dacie-1300 roşie!! Ori am ajuns să nu deosebesc o Dacie-1300 de-o Volgă?! Fapt este că eram pe inimile cui trebuia, avusese el grijă căpitanul Pascu să nu devin satelit artificial al restaurantului „Cina”.

Şoferul n-a mai recurs la trucul cu stopul şi nici n-a gonit ca pe un circuit de viteză; a ales, pur şi simplu, drumul cel mai drept spre „Casa Scânteii”. Ajungând aici, a oprit la intrarea de la extremitatea aripii din dreapta.

Pascu m-a preluat din spatele uşii, am urcat cu liftul, am străbătut mai multe coridoare, am coborât şi am urcat scări... Lucrasem câţiva ani în clădirea aceasta, în stil atât de brâncovenesc, ştiam pe unde se poate ajunge mai repede la bufetele mai multor redacţii, Pascu mă conducea prin labirintul coridoarelor de parcă el ar fi proiectat monumentul respectivei epoci.

Când am ajuns la destinaţie, adică la „Expediţia” pentru reviste a Combinatului Poligrafic Casa Scânteii, eram exact în spatele extremităţii aripii din stânga. Unul din subalternii căpitanului Vlad mi-a preluat haina; eliberat de ea, m-am urcat într-o maşină închisă, trasă cu spatele la intrare.

— Alaltăieri noaptea, la bar, gin fizz aţi băut, nu? l-am luat eu la sigur pe căpitan, după ce-am pornit.

— De unde ştiţi? fu el surprins.

— Vreţi să vă spun ce conţin buzunarele dumneavoastră?

Am râs amândoi, amintindu-ne că, pe atunci, mai

aveam timp şi de câte o şuetă.

În locul Aurei, însă, în apartamentul nr. 4 ne primi colonelul Dumitru.

— Cu o jumătate de oră înainte am terminat de ascultat înregistrarea recrutării dumneavoastră. Luaţi loc! mă invită colonelul într-un fotoliu. Aţi trecut cu bine hopul cel mai greu. Vă felicit! Tovarăşa Moraru, te superi dacă ne faci câte o cafea? se adresă el în direcţia camerei cu glasvand.

— Îndată, tovarăşe colonel! se auzi vocea Aurei.

— Şi ne dai şi un coniac? Ştii cine a venit, nu?

— Ştiu, tovarăşe colonel, răspunse Aura şi mi-am închipuit-o zâmbind.

— Aveţi grijă, îmi făcu colonelul cu ochiul, tovarăşa Moraru mi-a spus că vă cheamă în judecată pentru abuz în serviciu!

Am simţit că roşesc, nu trebuia să-i spună colonelului!... Am încercat să parez:

— Numai că eu nu sunt funcţionar public!... Şi apoi, noţiunea de documentare este foarte complexă!...

— Aşadar, aţi devenit şi „şpion”!... schimbă colonelul vorba.

— Da, „şpion” încă nu fusesem. Cum vi s-a părut convorbirea cu Otto? Tare aş vrea s-o ascult într-o zi, după ce se va încheia această poveste. De-abia la „rece”, detaşat suficient de toate cele întâmplate, o să-mi dau seama unde am spus ce nu trebuia sau unde trebuia să mai adaug ceva.

— O s-o ascultaţi, de ce nu?! E convorbirea dumneavoastră... zâmbi colonelul. Unele pauze în momentele cheie mi s-au părut, ca să fiu sincer, prea scurte. Adică frământarea...

— Se prea poate... Eu am jucat însă pe ele! N-am tăcut pur şi simplu.

— Da, este adevărat. V-a inundat cu fotografii!... Unele am înţeles ce conţineau... Vă aduceţi aminte... — se uită colonelul într-un carneţel –...ce reprezenta fotografia a doua? Imediat după cea făcută de Aralian la dumneavoastră acasă. Când număraţi mărcile sau dolarii.

— Plăteam magnetofonul la magazinul reprezentanţei „Uher” din Viena.

— Da, da. Aţi văzut pentru ce au avut ei nevoie de maşina dumneavoastră?

— Numai la asta nu m-aş fi gândit.

— Doi iepuri dintr-un foc! Accepţi, o folosim ca să te scoatem din ţară. Nu, o îndopăm cu mărci false şi-ţi regizăm un scandal din care n-ai să mai ieşi niciodată! îşi cunosc meseria, asta ştiam... Au lucrat destul de inteligent. Aţi văzut cât de minuţios gândesc fiecare amănunt, nesemnificativ chiar, la prima vedere, cât de minuţios pregătesc totul?

— Recrutarea asta va fi o dovadă împotriva lor, nu?

— Bineînţeles. În coroborare, desigur, cu celelalte probe.

— Mi-au rămas ţigările în haină, fiţi amabil... m-am adresat eu căpitanului Pascu, care fuma „Virginia” fără filtru. Mă servise colonelul cu ţigări, dar pe mine „Snagov”-ul mă îneacă, nu pot să sufăr ţigările acestea, şi eu simţeam că se pregăteşte o mişcare în spatele uşii cu glasvand.

Intră într-adevăr Aura, cu patru ceşti de cafea pe o tavă şi cu tot atâtea degetare cu coniac. Situaţia în care mă pusese ea faţă de colonel trebuia salvată cumva:

— Să trăiţi, tovarăşe locotenent major! m-am ridicat eu, salutând-o şi luând poziţia de drepţi. Îmi permiteţi să vă raportez, sunt gata să săvârşesc un nou abuz de serviciu! Chiar dacă ajung pe scările Tribunalului!

— Tovarăşe colonel!... îi ceru Aura ajutorul.

— Tovarăşe colonel, m-am adresat şi eu lui, după ce se termină povestea asta, n-o să mai fie abuz de serviciu?

— Este o chestiune care o priveşte pe Aura.

— Lăsaţi fata în pace! mă apostrofă căpitanul Pascu. Mi-a vărsat coniac pe genunchi. Şi ai fost picoliţă o lună întreagă! se adresă el cu imputare în glas subalternei sale directe.

Aprinsesem o ţigară „Virginia” şi, făcând o asociaţie de idei, l-am întrebat pe colonelul Dumitru:

— Cum scot ei ce le trebuie din nasturii hainei? Din stilou, din brichetă... Cât mi-a permis prudenţa, am urmărit să văd ce se întâmplă. N-am observat nimic.

— Nu scot, înlocuiesc. Piciorul nasturelui, ca şi întreaga carcasă, este din metal şi el se înşurubează în carcasă, făcând astfel contact între aparatură şi firele din interiorul hainei. La momentul oportun, Suzanne deşurubează nasturii şi îi înlocuieşte cu alţii. Şi tot aşa procedează cu bricheta, cu stiloul. Numai dumneavoastră aveţi impresia că este aceeaşi brichetă şi acelaşi stilou. De fapt ele sunt altele. Dacă o să scăpaţi într-o zi bricheta pe jos şi ea o să se turtească la o margine, acelaşi semn va avea şi bricheta de schimb.

M-am scărpinat în cap. Aşa am eu obiceiul să gândesc.

— Fotografiile cu care m-a servit Otto erau cât se poate de clare! De pildă, când dansam cu Suzanne în localul acela de noapte din Salzburg, ringul era cufundat în semiobscuritate... În general, localurile de acest gen nu prea cheltuiesc banii pe lumină!... Ei bine, nu fotografia în sine este compromiţătoare, cât amănuntele surprinse cu indiscreţie de aparat! Ca să nu mai vorbesc că în imaginea care mă înfăţişa stând în şezlong, pe terasa piscinei, se vedeau clar mărcile vest-germane... Aşa cum se vedeau şi în fotografia făcută de Aralian la mine în casă.

— De fotografii făcute în întuneric total n-aţi auzit?

— La fizică luam doar note de trecere.

Colonelul zâmbi, îşi aprinse o ţigară şi reluă:

— Unul din cei cu care Otto a luat contact aici a plecat azi-dimineaţă cu avionul de Paris. N-aţi surprins ceva din care să deduceţi ce-ar putea însemna această plecare?

— Mai mult decât atât, ştiu sigur despre ce este vorba. Ieri, în Dumbrava Sibiului, i-am amintit lui Otto despre condiţiile mele. I-am atras atenţia că-i voi cere întâi chitanţa cu depunerea sumei de bani pe numele meu şi, de-abia după ce mă voi convinge că totul este în regulă, îi voi preda aparatul cu clişeele cheilor inginerului Dobra. Azi-dimineaţă, în hol la „Athénée Palace", Otto m-a asigurat că emisarul lor a şi plecat spre Zürich, pentru îndeplinirea condiţiilor mele.

— Mi-aţi spus un lucru extrem de important! Da, da, despre asta este vorba... zise ca pentru sine colonelul şi continuă: Nu ştiu cum i-aţi pus problema în Dumbrava Sibiului, şi oricum i-aţi fi pus-o era după un timp de gândire, noaptea aţi forţat puţin nota. Şi aţi forţat-o mai ales după o pauză nu prea mare.

— Am vrut să-i arăt că sunt omul care ştie ce să aleagă în asemenea situaţii. Nu atât în sens de promptitudine... Acestea au fost cel puţin intenţiile... ce-a ieşit...

— Nu, nu, a fost bine. Aşa cum am prevăzut, Otto a gustat binişor din condiţiile cu chitanţa. Ea i-a dat certitudinea că accepţiunea dumneavoastră nu este una fictivă.

— Certitudinea aceasta am încercat să i-o întăresc şi mai mult, seara, cu Suzanne la bar.

— Aţi bănuit că perechea la masa căreia v-aţi aşezat sunt oamenii noştri?

— Uite, asta putea să-mi treacă prin cap!...

— Căpitanul, arătă colonelul spre Pascu, a încercat să

vă prevadă paşii şi s-a gândit foarte bine. N-aţi jucat rău pe îndrăgostitul frământat de îndoieli. Nu, tovarăşe căpitan, parcă aşa spuneaţi?

— Amândoi au fost la înălţime!... se uită Pascu la mine zâmbind. Cu o femeie ca Suzanne să fii la înălţime...

— Faptul că Otto şi-a trimis omul la Zürich...

— Mă scuzaţi că vă întrerup, tovarăşe colonel, Otto a fost ieri în permanenţă cu mine. Azi-dimineaţă, la fel. Nu l-am văzut luând legătură cu nimeni.

— Nici n-a luat. Şi probabil nici n-o să ia în sensul legăturilor la care vă referiţi. Cu toate că el putea s-o facă noaptea sau, pur şi simplu, eliberându-se de dumneavoastră. Tipul este însă mai mult decât precaut. Legăturile lor sunt în lanţ. Iar cu legătura lui, Otto comunică prin radio în timpul deplasărilor cu maşina.

— Şi nu le puteţi recepţiona?

— Ba da. Numai că ei, vă daţi seama, nu comunică „în clar”! Şi din păcate computerul nu ne-a dat încă răspunsul dorit.

— Computerul, aţi spus?

— Credeţi că le cifrează în gen criptogramă? râse colonelul. Pentru asemenea treburi, astăzi, nu se folosesc decât maşinile electronice. Noi deţineam doar două elemente pe care le-am coroborat: mesajul transmis de Otto, în timp ce vă îndreptaţi ieri spre Făgăraş, mesaj în urma căruia cei doi tipi din Mercedesul alb nu s-au mai oprit la Sibiu, îndreptându-se direct spre Bucureşti, şi faptul că unul din ei a plecat azi-dimineaţă cu avionul la Paris. Din cele ce ne-aţi relatat a reieşit însă conţinutul mesajului. Deci, ar trebui să existe cifrate cuvintele „bancă”, „Zürich”, „chitanţă”, „şaptezeci de mii de dolari”, le enumera colonelul pe degete. Şi, în mod obligatoriu, numele dumneavoastră. Iată, de fapt, unul din motivele pentru care am ţinut să vă întâlnesc. Tovarăşa

de la standul cu ziare ne-a comunicat că a fost nevoită să vă transmită mesajul oral, deoarece, prin apariţia neaşteptată a lui Otto, n-aţi mai avut timp să descifraţi cele comunicate de noi, dar de acest lucru s-ar fi ocupat căpitanul Vlad. Am şi trimis cuvintele respective pentru a da o mână de ajutor maşinii electronice de calcul.

În timp ce discutam cu căpitanul Pascu, colonelul scrisese într-adevăr ceva în carneţelul său şi, rupând fila, îl trimisese pe căpitanul Vlad s-o predea nu ştiu cui, toate acestea aparţineau însă de sarcinile lor de serviciu...

— Pe cine n-am mai întâlnit este Alex. El ce hram poartă, tovarăşe colonel?

— La prima vedere, Alex a venit aici în interes de afaceri. Asemenea lucruri nici nu sunt greu de regizat!... Nu ca patron sau ca director...

— Bine, astea sunt poveştile Suzannei! A intrat atât de bine în pielea femeii cu bani – vila cu piscină, Lamborghini Espada... M-a servit alaltăieri seara la bar cu câteva amintiri dureroase despre o nefericită experienţă cu un tip, avut ca şi ea, dar care s-a dovedit, în cele din urmă, homosexual... Încolo însă, fin şi extrem de delicat. A găsit şi pentru Alex o poveste, roz bombon, cu fundă albastră de catifea...

— Alex se menţine într-o totală rezervă. Şi, deocamdată, în afară de două întâlniri cu Suzanne, nimic altceva.

— Să fie el tipul pregătit pentru chei?

— Vom vedea. În orice caz, ei au început să se grăbească. Ne convine perfect. Din toate punctele de vedere. Din păcate, stăm pe loc în privinţa clişeelor executate de Adriana Costin. Cercul celor vizaţi s-a redus acum la cinci, dar asta nu înseamnă încă mare lucru. Unul din ei are clişeele. Individul s-a dat la fund şi nu vrea să iasă de acolo! Adriana Costin umblă pe sub nasul lor cu

ceasul pe mână... Nimic. Trebuie să tulburăm apele. Şi aici v-am ruga să ne ajutaţi.

— Vă ascult, am spus eu, privindu-l cu atenţie pe colonel.

— În după-amiaza aceasta o să am o întâlnire cu inginerul Dobra, pentru a-i cere sprijinul.

— Mă iertaţi, iar vă întrerup. Cum îl mai cheamă pe inginer? Dobra şi mai cum?

— Alexandru.

— Bine că n-am uitat să vă întreb!

— De ce? Ce s-a întâmplat? vru colonelul să ştie.

I-am relatat ce-i spusesem lui Otto despre legăturile mele cu inginerul Dobra, cum schimbasem vorba de teamă să nu mă întrebe Otto care este prenumele inginerului.

— V-am întrerupt, tovarăşe colonel.

— Îi voi cere sprijinul, spuneam, inginerului Dobra pentru ca el să vă primească pe şantier şi, totodată, vom întocmi un text al discuţiei pe care o veţi avea cu el în maşină. Nu e bine să veniţi pe şantier cu Espada.

— Discuţia cu Otto din Dumbrava Sibiului n-o cunoaşteţi?

— Nu, discuţia aceasta n-a putut fi înregistrată. De ce?

— I-am explicat că maşina Suzannei ar putea bate la ochi, el a fost de acord şi mi-a sugerat să împrumut de la unul din prietenii mei o maşină. I-am spus că am în vedere pe cineva care are un Renault 16, şi într-adevăr aşa este, dar amicul în cauză pleacă des în provincie.

— Dacă întâmpinaţi greutăţi, o să rezolvăm noi această problemă. Tovarăşe căpitan, v-aţi notat? se adresă colonelul lui Pascu.

— Da, tovarăşe colonel.

— În maşină, reluă colonelul, inginerul Dobra o să vă povestească cele întâmplate cu Stymson, într-o variantă

modificată oarecum, şi eu v-aş ruga să-i transmiteţi lui Otto cele auzite de la inginer.

— Glumiţi? am zâmbit eu.

— Nu, deloc. Dealtfel, această convorbire va fi înregistrată de magnetofonul pe care ei vor avea grijă să-l aveţi în haina de antilopă sau prin intermediul altuia. Este bine însă să manifestaţi iniţiativa şi să le „vindeţi pontul cu Stymson.

— Nu înţeleg ce urmăriţi. Vreţi să-i determinaţi să renunţe astfel...?

— Dimpotrivă: să-i pun pe foc. O să-i apuce pur şi simplu turbarea când o să afle că încă cineva şi-a băgat în businessul lor! În businessul în care au investit ei nu numai atâţia bani, dar şi atâtea speranţe! Şi or să tulbure ei apele, ca să-l scoată de la fund pe aceia pe care îl căutăm noi. Poate au ei noroc, poate ştiu ceva...

— Am înţeles. Ideea nu-i rea, am spus eu şi, deodată, mi-am dat seama că lucrurile nu stau chiar atât de perfect. Am reluat cu voce măsurată: Scăpaţi însă ceva din vedere. Când vor afla că Securitatea ştie despre clişeele făcute de Adriana Costin, îşi vor lua zborul ca potârnichile!

— Nu, Securitatea nu ştie nimic.

— Atunci? Dumneavoastră spuneaţi...

— Adriana Costin n-a venit la Securitate. Speriată de cele întâmplate lui Stymson, l-a căutat pe inginerul Dobra cu care, vezi Doamne, e rudă şi care a angajat-o la institut. I-a povestit tot inginerului Dobra. Lucrurile acestea s-au întâmplat acum câteva zile şi inginerul o să vă ceară sfatul în maşină. Să anunţe Securitatea sau nu? Bineînţeles, nu, o să-l sfătuiţi dumneavoastră, demonstrându-i astfel lui Otto că-i serviţi interesele şi, implicit, pe cele personale. Şi, în acest sens, o să-l speriaţi pe inginer că poate s-o păţească din cauza fetei. Cam în

genul ăsta o să fie textul, nu m-am gândit încă la toate amănuntele, şi colonelul îşi masă fruntea cu degetele.

Am înţeles că era obosit, arăta într-adevăr ca după o noapte nedormită, dar eu mai aveam unele lucruri de spus:

— Cred că Otto a aflat despre cele întâmplate lui Stymson...

— Mai mult ca sigur.

— Nu, altceva am vrut să spun. Am vrut să scot în evidenţă faptul că este foarte bine informat. Ştie, de pildă, de existenţa celui de-al doilea dosar al proiectului! Că inginerul Dobra lucrează la unele modificări!...

— Da, a aflat. Mark Dominic n-a stat degeaba aici. Unele lucruri au putut fi deduse, dacă ţinem seama de natura aparatajului electronic... Apoi, din păcate, mai avem încă destui flecari. „Nu ştiu cum rezistă Dobra ăsta!... Mi-a zis Popescu, azi, că n-a plecat nici astă-noapte acasă. Cică iar modifică la instalaţia lui!” „Da, dar se umple de bani!” „Ei, ce vrei, meritul lui! Ziua se duce pe şantier, noaptea lucrează în institut... Cât poţi să rezişti aşa?” Sigur, un dialog improvizat, dumneavoastră v-ar ieşi unul mai bun. Urcaţi-vă însă într-un autobuz sau în tramvai, când se iese de la birouri... Şi nu-i exclus ca Mark Dominic să fi luat, nu o dată, troleibuzul din faţa institutului, amestecându-se printre salariaţii acestuia. Pentru cine ştie să pună în relaţie azi un amănunt, mâine un altul, poimâine încă unul, asemenea dialoguri sunt de nepreţuit! Oamenii de ştiinţă nu reconstituie oare, având la dispoziţie doar câteva oscioare, scheletul unui mamut? Sigur, nici aici n-o poate face oricine. Ei bine, ei au oameni pregătiţi special pentru treburi din astea. Să nu uităm apoi de maşinile electronice!... Îi dai un cuvânt, şi maşina îţi compune câteva sute de variante posibile. Dar dacă îi mai dai două, trei, patru cuvinte! Atunci ea le

corelează şi numărul variantelor scade. Apoi, iar câteva cuvinte... Şi aşa până rămân doar câteva variante. Sunt sigur, aşa cum sunt sigur că mă găsesc în această cameră, că maşina electronică ne va da acum, pe baza datelor pe care mi le-aţi furnizat, cheia cifrului lor!

— Nu înţeleg, de ce a mai avut Otto nevoie să fie prezent Mercedesul alb în refugiu când a trecut la recrutarea mea? Putea să-i comunice prin radio, în caz de ceva!...

— Ca să vă daţi seama că prezenţa acelui Mercedes nu este o simplă întâmplare. El tocmai pe asta a mizat! Dealtfel, a şi spus... Nu reţin exact, dar ceva în genul ăsta: „Nici nu suntem singuri şi putem discuta şi în linişte”.

— Da, da, şi încă insinuant.

— Vedeţi! Având tot timpul Mercedesul în faţă, eraţi prins ca într-o capcană şi din acest punct de vedere.

Am mai stat un timp cu colonelul Dumitru de vorbă, am răspuns la câteva întrebări ale căpitanului Pascu, furnizându-i amănunte asupra unor lucruri pe care oamenii lui nu avuseseră cum să le afle şi, în cele din urmă, am făcut înapoi drumul la Casa Scânteii.

Mă aştepta aici preţioasa mea haină, am străbătut, de astă dată singur, kilometri de coridoare şi am ieşit pe unde intrasem. Era aproape trei, până la „Athénée” mai făceam cu taxiul cel puţin zece minute. Nu stătusem însă degeaba, Otto va fi mulţumit, îi duceam veşti cât se poate de bune.

Se găseau cu toţii la masă, mi-am cerut pentru întârziere scuzele de rigoare. În timp ce mă aşezam lângă Suzanne, i-am dat de înţeles lui Otto, privindu-l semnificativ, că totul este în regulă.

La ieşirea din restaurant, am rămas cu el în urmă şi după ce Suzanne şi Hellen se distanţaseră puţin, l-am

informat asupra celor făcute.

— În privinţa inginerului totul este perfect. Mi s-a spus că-i la minister, nu mai revine la institut, pleacă de acolo direct în provincie. „Încercaţi la sfârşitul săptămânii, vineri sau sâmbătă”, mi-a spus secretara.

— Şi asta numiţi dumneavoastră perfect? se uită Otto straniu la mine. Să aşteptăm o săptămână încheiată fără să întreprindem nimic?!

— De ce? am spus eu contrariat. Fiind pe şantier, îl voi putea aborda exact cum am discutat împreună.

— Şi v-aţi propus să faceţi drumul mâine?

— Probabil că da.

— Ce înseamnă probabil?

— Cunoştinţa mea, tânăra aceea, este plecată din Bucureşti. S-a angajat pe litoral. M-am gândit atunci la o altă soluţie, care mi s-a părut cea mai bună. Obţin de la o publicaţie comanda unui reportaj de pe şantier şi, cu delegaţia respectivă, nu va mai fi nicio problemă. Inginerul este acolo... deci, nu m-am dus special pentru el...

— Da, da.

— Sau o să găsesc ceva tot în genul primei soluţii. Aş putea pur şi simplu inventa pe cineva... Un alibi îmi este necesar totuşi, pentru orice eventualitate, nu?

— Bine, să zicem că mâine sau în cel mai rău caz poimâine, avem rezultatul care ne interesează. Ce facem cu el? Aşteptăm?

— Sunt doar trei zile la mijloc. Până... este valorificat rezultatul... De unde sunteţi atât de sigur că inginerul Dobra n-a luat dosarul cu el pe şantier?!

Otto rămase câteva clipe pe gânduri, ca şi cum ar fi trecut în revistă unele lucruri ştiute.

— Da, poate aveţi dreptate... Acţionaţi! Ar fi bine ca mâine să ne aduceţi un rezultat favorabil.

— Şi rezultatul dumneavoastră?

— Tot în cursul zilei de mâine.

— O.K.! am dat eu din cap.

Aflând că voi fi şi după-amiază ocupat, Suzanne se arătă cât se poate de înţelegătoare şi îmi făcu un semn complice în sens de succes. Am fost sigur că era sinceră. Ştia doar foarte bine natura treburilor mele!

„Aşadar, iată-mă liber!” am ieşit eu vesel în stradă. În sfârşit liber! Şi mi-am adus aminte de toată aparatura cu care eram îndopat.

Cu buzunarele pline de fise, m-am oprit din nou lângă telefonul public ştiut şi, în cele din urmă, am găsit o cunoştinţă feminină, tocmai potrivit intenţiilor mele. A fost de acord să ne întâlnim la „Katanga”.

Îmi devenise atât de nesuferit cafe-bar-ul acesta, într-atâta se schimbase faţă de ceea ce fusese odată, încât dacă e să-mi cadă în drum, privirea preferă „borcanul” din colţ, dirijarea circulaţiei a făcut la noi extraordinare progrese. La „Katanga” însă măsuţele erau scoase în stradă, în plină animaţie şi eu tocmai de această animaţie simţeam o acută nevoie.

Aveam sentimentul pe care-l încerci probabil după o lungă detenţie, când doar şuvoiul omenesc în matca căruia te reverşi, mişcarea neîntreruptă a oamenilor în toate direcţiile, fără niciun fel de oprelişti, îţi dă senzaţia că eşti şi tu liber, liber ca şi ceilalţi în jur. De aceşti oameni din jur simţeam eu nevoie, cu feţele lor diferite, cu treburile lor diferite, fiecare cu gândurile lui, fiecare grăbindu-se parcă spre mari şi indescifrabile depărtări. Să nu mă gândesc la nimic, să privesc doar.

De la acelaşi telefon am sunat-o pe mama şi din nou am îndesat cât am putut receptorul în ureche.

— Nu sunt nici cinci minute de când a plecat domnul care spune că e doctorul Pascu, mă informă ea. Ai grijă de

tine! Să fii atent, auzi ce-ţi spun eu!?

— Bine, mamă, am vrut să ştiu cum te simţi. Dacă e ceva şi ai nevoie urgentă de mine, cere hotelul „Athénée Palace”, camera 306. Sau lasă vorbă la recepţie. Te sărut, am încheiat eu în grabă.

O chinuia o boală sâcâitoare şi grea şi eu îl rugasem pe Pascu să treacă pe acasă, să vadă cu ochii lui cum se simte bătrâna, mie îmi ascundea când îi era rău. Să-i spună că nu mă încurcasem cu nicio străină, despre altceva este vorba, să-i spună ce-o vrea el, s-o liniştească numai, ştiam cum se chinuie făcându-şi tot felul de gânduri.

Cunoştinţa veni la întâlnire, era cam prostuţă, ştiam, dar ea reuşi să mă enerveze mai repede decât am sperat, mirându-se din orice şi întrebând „Da? Da?”. Aşa că, după ce am discutat cele ce mă interesa să fie auzite de Otto, am expediat-o, pretextând nişte treburi, şi m-am întors din nou la „Katanga”.

— Nu vă supăraţi, se apropie de masă un tânăr. Unde aţi cumpărat haina asta atât de frumoasă? Au fost la „Adam”?

M-am uitat la el, era încă imberb.

— Am primit-o cadou, am spus eu cât se poate de politicos şi i-am urat în gând să n-aibă parte niciodată în viaţă de asemenea daruri.

Şantierul îmi apăruse ca un uriaş furnicar de oameni şi maşini, cu sute de kilometri de conducte, ce se încolăceau sclipind în soarele acestui început destul de răcoros de vară, când şerpuind pe distanţe interminabile, cam la doi metri paralel cu pământul, când urcând spre înălţimile unor enorme retorte, ca nişte rachete captive încă în rampele lor de lansare.

L-am căutat pe inginer într-una din barăcile corpului

„B” de lângă o hală de prefabricate de beton, să încapă în ea un sat, şi, într-adevăr, o secretară mă conduse în biroul alăturat, cu un mobilier mai mult decât modest.

— Aaa, este o deosebită plăcere să vă văd! îmi ieşi în întâmpinare, surâzând, inginerul Dobra. Ce mai faceţi?

O clipă am rămas surprins. Intrasem cu imaginea severă şi sobră a inginerului, aşa cum îl cunoscusem, întâi în holul institutului, apoi la Anca Petroveanu în casă, însă acest „Ce mai faceţi?” mă introduse imediat în situaţie.

— Cu aceleaşi treburi pe care le ştiţi; lucruri prea noi n-aş putea spune că sunt. Tot cu şantierele, tot?

— Doar pentru câteva zile.

— Este de-a dreptul impresionant ce se ridică aici!

— Într-adevăr, construcţiile industriei chimice sunt spectaculare...

— Am fost la Oneşti în urmă cu mulţi ani, ştiţi foarte bine, la Craiova, la Brazi... Mi se pare de-a dreptul grandioasă lucrarea. Îmi închipui ce simţiţi văzându-vă proiectele materializându-se în aceste construcţii de aluminiu, ca dintr-un film de science-fiction.

— Nu sunt singurul proiectant... Eu m-am ocupat de un sector doar. Licenţa este străină, am cumpărat şi unele utilaje... V-a mai apărut ceva? Am fost foarte ocupat în ultima vreme şi cred că n-am intrat într-o librărie de aproape trei luni. O să devin un troglodit în scurt timp. Vreţi să scrieţi ceva despre şantier?

— Să vă spun sincer, abia văzând toate acestea mi-am zis că ar trebui scris neapărat ce se face aici! Pe câmpul acesta, înainte semănat cu porumb.

— Şi cu porumb... În majoritate însă erau nişte locuri râpoase. nu prea favorabile agriculturii.

— Vă rog! i-am oferit eu o ţigară din pachetul pe care mi-l dăduse Otto şi i-am făcut un semn din priviri, că se poate servi fără grijă.

— Îmi pare rău că nu vă pot oferi o cafea, s-a ars rezistenţa reşoului, se scuză el, în timp ce-i aprindeam ţigara cu bricheta primită cadou de la Suzanne, fotografiindu-l astfel pe inginer, vezi doamne, fără să ştiu.

— Am fost mai întâi în oraş, l-am informat eu, pe drum am văzut ceva în genul unui han turistic, „Terasa Floreşti" parcă-i spune...

— Da, e un restaurant curăţel.

— Mi-ar face plăcere să mergem la o cafea împreună.

— Sunteţi cu maşina?

— Da, e afară.

— Am dat Volga inginerului-şef, să conducă doi tovarăşi de la Comitetul judeţean de partid... V-aş rămâne îndatorat dacă m-aţi repezi în oraş cu maşina. Treisprezece sau paisprezece kilometri, nu sunt mai mult. A, da, spuneaţi că aţi fost mai întâi în oraş... Iar la cafea sunteţi invitatul meu, bineînţeles.

— Când lipsiţi din Bucureşti, dormiţi aici, în oraş?

— Inginerul-şef are o cameră destul de frumoasă... De obicei însă mă întorc la Bucureşti seara. O sută şi ceva de kilometri nu sunt o problemă...

La venire nu observasem nimic care să-mi indice că eram urmărit, acum însă, străbătând drumul întortocheat al şantierului, m-am pomenit pe neaşteptate cu un Fiat-124 în faţă. La volan era Mark Dominic.

— Aveţi mulţi străini pe şantier? l-am întrebat eu pe inginerul Dobra.

— Destui. Şi adăugă după o pauză: O să vă spun... Da, dumneavoastră vă pot spune. O să vă cer părerea într-o chestiune... O chestiune oarecum delicată.

— Vă ascult, l-am invitat eu să vorbească.

— Să ne aşezăm la o masă... amână el.

Ieşind pe şoseaua naţională, m-am asigurat din ambele sensuri. În stânga, din direcţia Bucureştiului, staţiona,

destul de departe, o maşină albă, a cărei formă n-am putut s-o desluşesc. Probabil Mercedesul, mi-am spus.

Când am încetinit, pentru a căuta un loc potrivit intenţiilor mele, inginerul îmi arătă discret cu degetul spre buzunarul din stânga al hainei, dându-mi să înţeleg astfel că acolo se aflau cheile. Am mai parcurs cam un kilometru în direcţia oraşului lângă care se ridicase şantierul, scoţând pachetul de ţigări l-am îndreptat în corecţia inginerului.

— Vă rog, am spus.

Îmi răzuisem cu o pilă, sub îndrumarea lui Otto, pielea de la buricul degetului mare, exersasem apoi scoaterea din pachet a ţigării cu pricina, doar cu doi milimetri mai înaltă decât restul de „Rothmans super king size", şi într-adevăr aceasta ieşi, ca din întâmplare, prima afară. Conduceam maşina, îmi dezlipisem doar pentru o fracţiune de secundă privirea de pe parbriz, cine ar fi putut crede, după ce a mai fumat o ţigară din acelaşi pachet, că cea oferită a fost pregătită şi aleasă special pentru el?!

Inginerul ezita s-o aprindă, rămânând cu cutia de chibrituri în mână, am vrut să-i insuflu curaj şi am văzut cu câtă hotărâre a frecat el băţul de chibrit pe cutie.

— Nu vă supăraţi, am spus, îmi aprindeţi o ţigară şi mie? Când sunt la volan evit, pe cât posibil, imprudenţe de acest gen, iar Renaultul n-are brichetă la bord. Au socotit-o un accesoriu de lux şi ea este un accesoriu de siguranţă!

Am preluat ţigara aprinsă de inginerul Dobra şi în aceeaşi clipă m-am întrebat cu teamă dacă n-a încurcat el ţigările, piciorul se şi ridicase de pe pedala de acceleraţie. De fapt era indicat să reduc din viteză. Puţin mai departe se vedea un loc tocmai bun pentru a scoate maşina de pe partea carosabilă a şoselei. Intrând mult pe dreapta, am

oprit între doi pomi.

O dată executată manevra, am schimbat o privire cu Dobra, trăgând din nou din ţigară, mi-o întinse, lăsându-mă să înţeleg că este gata să adoarmă.

În discuţia avută cu colonelul Dumitru, se opinase de la început ca inginerul să simuleze doar fumarea ţigării: s-o aprindă, dar să nu tragă fumul în piept, prefăcându-se apoi adormit. „Dar dacă există o cheie, o modalitate necunoscută nouă de control?" se întrebase căpitanul Pascu şi colonelul hotărâse să-i expună inginerului ambele variante, cu minusurile şi plusurile fiecăreia, lăsând alegerea la latitudinea lui.

Stingând ţigara în scrumieră, am scos aparatul fotografic, normal ca înfăţişare, dar minuscul ca dimensiuni, ceva cam în genul maşinuţelor cu care îşi fac fabricile de autoturisme reclamă; pe un carton, pregătit dinainte, am fotografiat din cinci poziţii ambele chei de la casa de fier, urmând întocmai instrucţiunile date de Otto. A fost exact momentul în care Mark Dominic a trecut cu Fiatul, n-am avut impresia că se grăbea undeva.

Totul a durat cam cinci-şase minute. Ascunsesem aparatul, cheile erau şi ele la loc, când inginerul Dobra ridică încet capul care-i căzuse pe umăr.

— Sunt destul de obosit, spuse el ca pentru sine. O să-mi facă bine o cafea.

Pusesem maşina în mişcare, am arătat înainte:

— Trebuie să fie „Terasa Floreşti".

Ne-am aşezat la o masă şi după ce am discutat de una, de alta, i-am spus motivul vizitei mele.

— Nu vă supăraţi, trebuie să vă refuz. Nu mai angajez fete şi mai ales neterminate de genul acesta, scuzaţi-mi expresia, pentru nimic în lume! Am păţit-o, mi-ajunge!

— Dar ce s-a întâmplat? l-am întrebat eu cu îngrijorare în glas.

— Este ceea ce vroiam să vă spun. Mai bine zis să mă sfătuiesc, să vă cer părerea. Am deplină încredere în discreţia dumneavoastră... N-o spun ca să v-o solicit astfel... Soţiei nu-i poţi împărtăşi anumite chestiuni de serviciu... Iar cu altcineva... O cunoştinţă, rudă destul de apropiată, o rudă după o soră de-a mamei... Adică într-adevăr rudă. Ştiţi, bărbaţii, când e vorba de tinere... Nu fac niciun fel de apropo... Fata n-a reuşit la facultate, vrea să dea din nou... Până una-alta însă trebuie să mănânce, să se îmbrace, nu poate sta pe capul maică-sii. Cunoaşte destul de bine desenul tehnic şi am angajat-o la mine. Mai bine zis aici, pe şantier. Ce credeţi că se întâmplă? Vine acum câteva zile la mine şi-mi povesteşte, smiorcăindu-se, că s-a încurcat cu un inginer străin, care lucrează pe şantier, că ăla i-a promis că o ia de soţie şi că, în cele din urmă, dându-i un cesuleţ de mână în care era montat un aparat, i-a cerut să fotografieze planşele care le primea la descompus în câteva exemplare. Şi ea, cretina, nu pot să-l spun altfel, a făcut o mulţime de fotografii şi i le-a dat lui.

— Fantastic! am spus.

— Da. Dacă puteţi să vă imaginaţi una ca asta! Ce se întâmplă însă mai departe? Inginerul străin suferă un accident de automobil, undeva pe Valea Oltului... La o curbă, din cauza vitezei cu care mergea, maşina s-a răsturnat, s-a dat de câteva ori peste cap, făcându-se praf într-o vale, unde inginerul a fost găsit mort la volan. Cică lipsea o piuliţă la bara de direcţie... S-a presupus că este o mână criminală la mijloc. Nu ştiţi cum sunt ăştia de la miliţie?! Cu deformarea lor profesională!... La aceasta s-a adăugat faptul că cineva a scotocit prin maşină şi i-a furat toţi banii româneşti inginerului. Până la urmă lucrurile au rămas baltă, nu s-a putut stabili nimic. O fi trecut vreun cioban cu oile pe acolo şi, văzându-l mort pe şofer, şi-a făcut socoteala că ăluia tot nu-i mai folosesc banii, în timp

ce lui i-ar prinde bine câteva sute sau chiar mii de lei, cât o fi avut la el inginerul. Sau a văzut vreun şofer accidentul, s-a dus să dea o mâna de ajutor, gândindu-se la răniţi, şi s-a ales cu banii inginerului. Important este ce fac cu fata. M-a implorat să n-o spun, pentru că gestul ei necugetat ar putea s-o distrugă pentru o viaţă întreagă. Dreptate are, ştiu... Dar pot eu oare să tac?

— Ce importanţă au schiţele fotografiate de ea?

— Au şi n-au importanţă. E greu de spus.

— Mai bine tăcea dracului din gură şi nu vă mai spunea nimic!... Faptu-i consumat. Nu cred că este cazul să vorbiţi.

— Vedeţi, obiectivul pe care îl construim aici are un caracter... deosebit...

— Că vă este rudă... că a fost angajată aici la intervenţia dumneavoastră, n-o să fie în regulă!... Bun, ce se poate întâmpla? Într-o zi, să spunem, o să se afle... Nu văd însă cum...

— Numai în cazul în care s-ar găsi clişeele...

— Cine ştie unde zac ele îngropate!... Şi chiar dacă ar da cineva peste ele... Un cesuleţ, spuneţi? Vă închipuiţi ce minusculă, ce greu de observat trebuie să fie pelicula aceea, cui să-i treacă prin cap despre ce este vorba?! Nu, părerea mea e să nu vorbiţi nimănui. O nenorociţi şi pe ea... Iar dacă, prin absurd, se va afla vreodată ceva... Fata are tot interesul să tacă!... În fond, sunteţi cel mai în măsură să apreciaţi dacă au sau nu importanţă desenele fotografiate de ea!

— Da, aveţi dreptate. Şi eu am judecat tot aşa. Ştiţi cum e, simţi câteodată nevoia să verifici dacă raţionamentul tău e corect.

Era aproape cinci după-amiază când intram în Bucureşti, şi eu le-am arătat celor din spate ce ştiam să fac când aveam o maşină pe mână, chiar dacă în spatele

meu se afla un Mercedes – 300 SE. E drept, îndoisem puţin aripa din dreapta într-un camion care oprise imediat după un colţ, nu se cunoştea prea tare, dar nici plăcere n-o să-i facă amicului când o să-i duc Renaultul înapoi.

În garaj păianjenii crescuseră cât nuca, se făcuse mai bine de o lună de când nu mai intrasem în el. „Lasă că-ţi aduc eu maşina la loc!” mi-am consolat eu garajul, ascunzând într-o cutioară goală de vopsea aparatul cu care fotografiasem cheile inginerului.

Acum puteam sta de vorbă cu Otto şi pe drumul cel mai scurt m-am întors la hotel. Cheia de la 306 se găsea la recepţie, ceea ce însemna că Suzanne era plecată în oraş, în schimb 413 lipsea. Am urcat şi l-am găsit pe Otto singur în cameră. Nu mă îndoiam că fusese informat asupra celor întreprinse de mine.

— Sunt în măsură să vă cer chitanţa, am intrat eu direct în subiect.

— Foarte bine!

Şi cum rămăsesem în picioare, Otto scoase, ca pe un pistol, portofelul. Când băga mâna în buzunar, o făcea în aşa fel încât te puteai aştepta la orice. Zău dacă ar fi fost vreo diferenţă între un elefant şi o batistă.

— Poftim, e a dumneavoastră! îmi întinse el o hârtie filigranată, îndoită la mijloc.

Am examinat cu atenţie chitanţa de depozit bancar, am citit-o de două ori de la cap la coadă şi de la coadă la cap, m-am uitat bine la timbrul sec: suma, numele meu, clauza, totul părea în cea mai perfectă regulă.

— Puteţi să o arătaţi la Banca Naţională, dacă vă îndoiţi cumva de autenticitatea chitanţei!

Am râs.

— Iar dacă la bancă voi fi întrebat de unde o am, o să le spun că am primit-o de la dumneavoastră. Aveţi astăzi o foarte mare disponibilitate la sfaturi!...

Nu i-a plăcut remarca.

— În cât timp pot să vă aştept? mă întrebă el rece şi oarecum dur.

Stătea în fotoliu, picior peste picior, puhav şi prosper ca un băcan în faţa prăvăliei, aşteptând spre seară ora închiderii. Nu fusese rea ziua.

— Într-o oră cel mult, am spus eu şi am adăugat: Cu toate că mai aveţi ceva de îndeplinit.

— Eu?

— Da. Maşina. Rezolvarea acestei probleme mă interesează în cel mai înalt grad!

— A, daaa!

— Ar fi de dorit să vă găsesc tot aici şi mai ales singur. O să vă spun câteva lucruri nu lipsite de importanţă şi o să vedeţi că sunt fair-play.

M-am schimbat repede, „uitând” în sacoul de antilopă stiloul, am împăturit în aşa fel chitanţa primită de la Otto încât o bancnotă de 100 de lei, îndoită la mijloc, a acoperit-o perfect şi am coborât în hol, învârtind pe deget cheile Lamborghinei Espada. Ardeam de nerăbdare să citesc „Informaţia Bucureştiului” din după-amiaza aceasta.

— O „informaţie” vă rog! am spus fetei cu nasul în vânt şi breton şi, zâmbindu-i curtenitor, i-am întins suta de lei umplută cu şaptezeci de mii de dolari.

Era o probă materială împotriva lui Otto care trebuia pusă bine. Şi apoi, suma asta de bani nu se găsea chiar pe toate cărările!

— Am crezut că pot să vă dau restul, se ridică fata din spatele standului. O să-mi plătiţi mâine, şi îmi întinse înapoi bancnota, acum despăturită, să vadă toată lumea că suta de lei nici usturoi n-a mâncat, nici gura a usturoi nu-i miroase.

Îmi venea să chiui, dar m-am limitat să fluier uşor

„Trecea fanfara militară” şi, desfăcând ziarul în mers, mi-am oprit ochii, avid de senzaţii, la rubrica „Aflăm de la Miliţia Capitalei”.

Lamborghini Espada era la parcare, nu mai avea nicio importanţă că maşina emitea anumite semnale, care îi puteau pune pe urmele mele. Am tulburat din nou păianjenii, aparatul fotografic era acolo unde îl ascunsesem şi după un sfert de oră îl înmânam lui Otto, plocon.

— Temându-mă să nu apară undeva o neclaritate, am repetat întreaga operaţie. Aşa că aveţi două rânduri de clişee, am spus eu, arătându-i cât de conştiincios sunt.

În fond, omul mi-a dat banii pe încredere... Şi am început să-i relatez ceea ce îmi spusese inginerul Dobra despre Adriana Costin.

Tot ce-i povesteam trebuia însă să-l impresioneze mult mai puternic. Apăruse o nouă parte interesantă!... Să zicem, Stymson a fost un diletant, dar nu şi cei care l-a trimis pe lumea cealaltă! Nu, Otto nu avea de unde să ştie că asasinul lui Stymson se dăduse la fund şi nu mai ieşea de acolo! Fata s-a prezentat la inginerul Dobra doar de câteva zile! Îmi spuneam toate acestea şi, pentru a câştiga timp de gândire, făceam tot felul de paranteze. Am aruncat undiţa:

— ...Iar fata a făcut un car de fotografii şi le-a dat inginerului francez.

— Ce înseamnă „un car”? întrebă el păstrând aceeaşi notă de egală nelinişte cu care ascultase relatările mele. Doar întrebarea sunase puţin sacadat şi nervos oarecum.

— Adică foarte multe! am nuanţat eu şi am continuat să-i povestesc cele auzite de la inginerul Dobra.

Mă întrerupea din când în când, cerând precizări, dar devenise clar pentru mine că mintea sa era frământată de alte întrebări. Şi ele izbucniră în cele din urmă în cuvinte:

— Trebuie să vă întâlniţi din nou cu inginerul! spuse el pe un ton ce nu admitea replică.

— Din nou?

— Da, trebuie să găsiţi un nou pretext. Sau poate acelaşi... Nu ştiu, inventaţi ceva... Aduceţi din nou vorba despre cele povestite şi încercaţi să aflaţi numărul exact al fotografiilor făcute de fată.

— Ce importanţă poate avea?... N-a fotografiat tot proiectul!

— Are o importanţă mai mare decât vă imaginaţi dumneavoastră!

— Inginerul spunea...

— Inginerul v-a prezentat lucrurile în mod subiectiv!... Aţi procedat cum nu se poate mai bine sfătuindu-l să nu sesizeze organele de stat despre fapta fetei... Vreau să ştiu cu exactitate numărul fotografiilor făcute de ea! Mâine vă ocupaţi de această chestiune!

Era un ordin. Tonul rămăsese acelaşi, plat, cuvintele ieşiseră cu aceeaşi mişcare abia perceptibilă a buzelor, dar ochii săi, care în genere nu spuneau nimic, făcând impresia că aparţineau altcuiva, mă priviră dur şi oarecum neglijent.

— O să fac tot posibilul! i-am promis eu şi am dus gânditor mâna la gură. Ce-ar fi dacă i-aş spune inginerului că am o cunoştinţă de încredere la Miliţie şi i-aş propune să se sfătuiască cu ea? îi arăt astfel că mă preocupă interesele lui şi, în acest context, aş putea să aflu câte fotografii a făcut fata. Bineînţeles, tot eu voi fi acela care va respinge apoi ideea consultării aşa-zisei cunoştinţe de încredere, enunţând ipoteza unui anumit risc.

— Nu v-aţi gândit rău.

Problema era cum să iau legătura cu colonelul Dumitru, pentru a-i înfăţişa toate acestea. Mi-am zis că aş putea cifra cu un ac în „Informaţia Bucureştiului” mesajul

pe care aveam de gând să-l transmit şi restituind ziarul tinerei de la standul din hol, să-i spun: „Domnişoară, anulaţi datoria de treizeci de bani” şi, bineînţeles, să-i zâmbesc melancolic.

Ideea era bună, ştiam, dar o asemenea acţiune incumba riscul ca oamenii lui Otto să sesizeze nu numai faptul că paşii mei se opreau cam prea des la standul cu ziare, dar şi în ce scop anume se opresc ei. Şi, deodată, mi-am adus aminte de existenţa „chelnerului” care era pus special ca să mă scoată dintr-o eventuală încurcătură.

Am scris repede pe o bancnotă de zece lei: „Fotbalistul mâine la ora unsprezece la inginer”, am îndoit-o în aşa fel încât să nu se vadă scrisul şi, băgând-o în buzunarul hainei unde aveam doar cheile maşinii pe care le-am luat drept reper, am ieşit în grabă pe uşă pentru ca nu cumva să mă întâlnesc pe drum cu Suzanne.

Trei etaje nu era mare lucru de coborât, dar cum liftul tocmai urca, am rămas să-l aştept. Şi din lift a ieşit Suzanne, surâzătoare şi mai ales drăgăstoasă:

— Ol, e aşa de trist fără tine!...

Am sărutat-o în fugă, rugând-o să mă scuze, şi am dat să plec, fără să-i arăt însă că arde pământul sub mine.

— Beau o bere până faci tu un duş... Mi-e o sete teribilă!

— Merg şi eu. Da, o bere e o idee excelentă! Dacă ai şti cum mă dor picioarele! se alintă ea şi ridică puţin un picior, arătându-mi-l. N-am văzut pe el niciun fel de durere.

Ne-am aşezat în braserie la una din mesele de la extremitatea dinspre Calea Victoriei a localului. Acesta era raionul unde ştiam că o să-mi găsesc omul. Apăru prompt.

— O bere, te rog! i-am cerut eu, văzând în frapiere doar bere „Bucureşti”.

— Mie nu-mi iei? se arătă surprinsă Suzanne.

— Bem împreună...

— O sticlă de bere pentru amândoi, Ol?!

— Bine, am acceptat eu, dă-ne două sticle de bere şi am adăugat, întrebându-l: Dumneata nu eşti frate cu chelnerul de la „Cina”?

— Cu Petrică? continuă chelnerul parola.

— Ori eşti chiar dumneata şi lucrezi acum aici?

— Suntem fraţi. E plecat pe litoral.

Totul era deci în regulă, am ascultat poveştile Suzannei pe unde umblase cu Hellen, cum s-a întâlnit aceasta din urmă cu un cunoscut pe care nu-l mai văzuse de nu ştiu câţi ani.

Berea se terminase, urma momentul dificil al notei de plată. Nu era aici vorba doar de întins bancnota pe care scrisesem mesajul, dar mai ales de achitat o consumaţie de aproape douăzeci de lei numai cu *zece.* Cu Suzanne o să mă descurc eu... Chelnerul va înţelege desigur, mi-am spus, că special am făcut-o ca să-i atrag atenţia asupra bancnotei şi o să bage repede în buzunar banii, fără să spună nimic.

L-am chemat la plată.

A scris nota, mi-a întins-o, suma se ridica la 17, 60 lei cu remiză cu tot, i-am băgat bancnota în mână:

— Păstrează restul! am spus eu apăsat, ca să înţeleagă mai bine.

Ieşind în stradă, mi-am umplut pieptul cu aerul răcoros al serii; ca să fiu foarte sincer, aerul era doar un pretext, odată cu el sorbisem satisfacţia pe care o simţeam pentru ducerea la bun sfârşit a acestei acţiuni delicate şi nu lipsite de primejdii, dacă e să judecăm drept.

— Ai început să arunci cu banii, Ol! îmi spuse Suzanne oarecum dojenitor, oprindu-se înainte de a intra în hol.

M-am uitat la ea, aşteptând să continue cu zâmbet ironic: „Achiţi cu zece lei o consumaţie de optsprezece şi-i mai spui chelnerului să oprească şi restul?!” Dar ea, când încercam tocmai să mă hotărăsc ce să-i răspund şi înclinam să cred că cel mai bine era să fac pe prostul, n-a zâmbit ironic deloc.

— Ce vrei să spui? am întrebat-o ca să mai câştig timp.

— Cum ce vreau să spun? La o consumaţie de douăzeci de lei, dai optzeci de lei bacşiş chelnerului!

— Cum optzeci de lei?

— Bine. I-ai dat o hârtie de o sută! Şi i-ai spus ca un miliardar american: „Păstrează restul!”

Când Suzanne spusese „o sută”, eu şi băgasem mâna în buzunarul hainei în care ştiam că pusesem bancnota de zece. Era acolo. Ei, cum? Simţisem doar cheile maşinii pe care le luasem drept reper! La naiba, în buzunarul din dreapta erau tot nişte chei! Le-am scos la lumină. Sigur, cheile de la Renaultul amicului meu.

— Ai crezut că e o bancnotă de douăzeci şi cinci, probabil? înţelese Suzanne după mutra mea că făcusem o mică confuzie. Eu am vrut să-ţi spun, dar gestul cu care i-ai dat tu bacşişul... Şi apoi tonul: „Păstrează restul!” mă imită ea. N-am îndrăznit. Acum, ducă-se! N-ai să te întorci să-i ceri suta înapoi!

Nu de bani îmi era.

Am scăpat de Suzanne spunându-i că trebuie să mă întâlnesc cu cineva în problema obţinerii paşaportului, m-am oprit la telefonul public ştiut şi am transmis de acolo mesajul destinat colonelului. Mă debarasasem doar de haină, ca să pot pasa fără niciun risc chitanţa bancară! Mare dreptate a avut cine a spus că ideile simple sunt cele cu adevărat geniale!

Simple, la prima vedere!...

Mai aveam de dus Renaultul proprietarului său, ştiam

că nu va fi un moment prea plăcut pentru mine când acesta o să vadă aripa îndoită, dar cum n-aveam de ales, am trecut la fapte. I-am explicat amicului că îndreptarea aripii mă priveşte pe mine, cunosc un tinichigiu foarte bun, n-o să se cunoască nimic, el ce era să mai spună, şi cum întârziasem cam mult, la întoarcere, am luat un taxi.

Erau toţi trei în restaurantul hotelului, aşa cum mă înţelesesem cu Suzanne şi, justificându-mă, le-am spus că lovisem maşina şi că am dus-o înapoi proprietarului ei. Renaultul fusese parcat în faţa hotelului, Otto avea să afle încă astă-seară probabil toate acestea de la oamenii lui. Eu însă vroiam să-i arăt că nu-i ascund nimic, niciun pas. Da, totul e să fii fair-play în treburile astea!

Otto chemă chelnerul să facă nota şi Suzanne se precipită dintr-odată:

— Coborâm la bar, nu? ni se adresă ea tuturor şi se opri cu privirea la mine.

— Cum vreţi... am spus eu, văzând că Otto şi Hellen nu se pronunţă.

— Toată ziua m-ai lăsat singură şi în loc să-mi propui tu!...

Am înţeles că lucrurile fuseseră hotărâte de Otto în acest sens.

— Iartă-mă, ai dreptate. Am fost pentru o clipă absent, i-am cerut eu înţelegere.

— Să mergem şi noi? se adresă Otto lui Hellen.

— Sigur!

— În cazul acesta mă reped jos să reţin o masă până se schimbă Hellen şi Suzanne, am spus eu ridicându-mă; în clipa următoare mă şi pusesem în mişcare în direcţia barului.

Localul era plin, pe cele câteva mese rămase libere, de fapt cele mai bune, cartonaşe inestetice, sprijinite de câte un pahar, glăsuiau în câteva limbi „Rezervat”.

Nereuşind s-o scot la capăt cu şeful de sală, l-am rugat să-i cheme pe director la mine. Apăru cam după un sfert de oră, surâzându-mi cu o faţă lustruită şi netedă, parfumat şi amabil.

— Am dori o masă, suntem patru persoane, şi am adăugat nuanţând: N-or fi chiar toate rezervate!...

— Îmi pare foarte rău, v-aş servi cu plăcere. Absolut toate au fost comandate din timp! Pentru toate s-a încasat un aconto. Uitaţi-vă, poftiţi! arătă el spre şeful de sală care conducea tocmai la o masă rezervată de vizavi pe Suzanne, Hellen şi Otto.

Văzându-mă, Suzanne îmi făcu semn.

— Sunt prietenii mei, pentru care spuneam că am nevoie de o masă.

— Iertaţi-mă, n-am ştiut că e vorba de nişte străini...

— Tovarăşi! i-am spus eu de la obraz, aducându-mi aminte de mai multe. Vă rugăm, purtaţi-vă şi cu noi tot aşa de frumos cum vă purtaţi cu străinii! În ţara asta, am impresia, muncim noi şi nu ei, iar dacă luam leafa în lei şi nu în dolari, n-o facem cu nicio intenţie!

A zâmbit hâd, ridicând mâinile în semn că el n-are nicio putere. De-abia atunci am observat că avea un Phillippe Patek cu brăţară de aur la mână.

Otto nu se afla într-o dispoziţie prea strălucită şi, la un moment dat, pe la mijlocul programului, dispăru aproape o oră de la masă. Când se întoarse, Hellen se mai găsea încă pe ring cu un tip înalt şi uscat, care o invitase la dans şi cu care se întreţinuse sporadic. Se întâmplase ceva în timp ce lipsisem pentru a duce maşina amicului meu? Sau se pregătea să se întâmple? Nu cumva am făcut vreo greşeală? mă întrebam eu cu teamă.

Bancnota de zece lei pe care scrisesem mesajul o făcusem bucăţele, acestora le dădusem drumul din mersul

maşinii, una câte una, pe geam... Când vorbisem la telefon cu apartamentul nr. 4, în jur nu se afla nimeni... Atunci?

Am hotărât să nu mă mai ating de pahar care, special probabil, se uita zâmbăreţ în direcţia mea. Urmărindu-i mai atent pe cei trei, am reuşit să observ că Otto şi Hellen făceau tot posibilul să mascheze o anumită crispare şi doar Suzanne se comporta de parcă singurul lucru pe lume care o interesa era să danseze cu mine seară de seară.

N-am închis un ochi toată noaptea, făcând în fel şi chip să nu mă prindă somnul deloc. Ceea ce, dacă judecăm bine, nu-i chiar la îndemâna oricui. Fapt este că Suzanne nu m-a mai dichisit dimineaţa. Am îmbrăcat singur sacoul şi toate celelalte, vrând să le arăt cât sunt de neprihănit şi cuminte, am coborât în hol şi, îndreptându-mă fără grabă în direcţia restaurantului, m-am oprit la standul cu ziare.

— Vă datorez de-aseară treizeci de bani, i-am zâmbit eu fetei ca o scoică aruncată pe plajă şi n-am mai privit-o cu interes bărbătesc. Să nu creadă oamenii lui Otto că o făceam special pentru ei. Îmi daţi „România Liberă” şi „Scânteia” şi suntem chit, i-am spus eu întinzându-i un leu.

Căpitanul Pascu îmi spusese că, atunci, imediat după plecarea mea din hol, Otto culesese ziarul de pe fotoliu şi, după ce se uitase fugitiv peste paginile lui, îl băgase în buzunar, ca pentru o viitoare lectură. O să le las şi de astă dată „Scânteia”, să se mai convingă o dată!

Am ales o masă lângă peretele din sticlă pentru a descifra mai cu uşurinţă mesajul şi, aşteptând să-mi aducă chelnerul tot ce avea la bucătărie, pe masă, am desfăcut „România Liberă”, până nu se afla nimeni la mesele din jur. Am putut citi destul de uşor:

„Început. Viitorului 4, etajul opt, familia Stoica.

Sfârşit”.

Schimbând apoi ziarele, am început să citesc cu asiduitate „Scânteia” şi doar când duceam bucătura la gură îmi dezlipeam privirile de pe ea. În condiţiile acestea era foarte normal s-o abandonez pe un scaun, păstrând „România Liberă”, pe care nu apucasem decât s-o frunzăresc.

În staţia „Getax” erau maşini suficiente, m-am urcat în prima din ele; şoferul a pornit glonţ, nemaifiind nevoie să-i spun că sunt foarte grăbit. Sunt buni psihologi, întotdeauna am fost de această părere, îşi dau imediat seama cam ce fel de client li s-a urcat în maşină şi cam ce fel de treburi are acesta la adresa ce le-a fost indicată.

În mesajul adresat prin telefon colonelului Dumitru, îl rugasem să mi se pună la dispoziţie azi o maşină cu care să ajung pe şantier la inginerul Dobra, deoarece nu mai puteam apela la amicul meu cu Renaultul. Nu mă îndoiam deci că la adresa primită voi găsi exact ce trebuia.

Liftul era defect, fir-ar să fie, la etajul 8, pe uşa apartamentului 32, am găsit o carte de vizită cu numele Stoica, mi-am tras sufletul şi am sunat lung. Mi-a deschis cea mai autentică soţie posibilă.

— Aţi venit după cheile maşinii? mă întrebă ea şi, oricât m-am străduit, n-am desluşit nicio notă de încântare nici în voce şi nici în privirile ei.

— Da, am spus, eu sunt persoana. Să nu aveţi nicio grijă, conduc de mulţi ani. Am... avut şi eu maşină până acum... câteva săptămâni.

Cheile erau în vestibul, mi le-a întins adăugând:

— Cum ieşiţi din bloc e o străduţă în dreapta. O să găsiţi acolo parcat un Fiat 1300, albastru. Până diseară vă întoarceţi, nu?

Am asigurat-o că în câteva ore sunt înapoi şi, sărutându-i ceremonios mâna, m-am grăbit să cobor,

cunoscând perfect drumul făcut la venire şi mai ales treptele de la etajele şapte şi opt le aveam întipărite cât se poate de bine în minte.

Încăperea prin care intrasem ieri la inginerul Dobra era un fel de cameră de comunicare între două birouri; în locul dactilografei, care îndeplinea şi funcţia de secretară, l-am găsit pe căpitanul Vlad. I-am spus să mă anunţe. S-a întors comunicându-mi că inginerul este ocupat, mă roagă să aştept.

M-am aşezat pe un scaun, după un timp mi-am scos sacoul şi l-am pus neglijent pe scaunul de alături. Ce avea să se întâmple cu el era treaba căpitanului Vlad.

Şi inginerul Dobra şi colonelul Dumitru mă aşteptau în picioare, întrebându-se intrigaţi ce se putuse întâmpla ca eu să cer întâlnirea aceasta.

— Aţi greşit fotografiile? presupuse inginerul cu teamă.

— Nu, este vorba de cu totul altceva. Şi în timp ce ne aşezam, am început să povestesc cum reacţionase Otto la tot ce-i relatasem eu despre Stymson şi mai ales în legătură cu numărul fotografiilor făcute de fată.

— ...Ascultând banda cu înregistrarea convorbirii dintre mine şi tovarăşul inginer, Otto îşi va da seama că expresia exactă este „o mulţime” de fotografii şi nu „un car” de fotografii, dar aceasta nu înseamnă că eu am denaturat ceva. Nu-i vorba de o exagerare. Mai curând de o redare mai plastică a cuvintelor inginerului, am încheiat eu.

— Este ceea ce mi-a fost teamă şi mie, spuse colonelul privind gânditor. Pelicula e în mâinile lor. De aia nu ieşea de la fund cel pe care îl aşteptam noi! Degeaba îi plimba Adriana Costin ceasul sub nas!... Nu-l interesează clişee disparate... Cred şi eu!... Au în perspectivă întregul

proiect. Înseamnă că Mark Dominic are printre „specialiştii” firmei un om. Acum însă noi îl putem afla!... Dintre cei vizaţi, în noile condiţii, trei cad de la sine. Mai rămân doi...

— Nu ştiu pe cine vizaţi dumneavoastră, îl întrerupse inginerul Dobra, însă mie nu-mi place deloc Dumont, noul inginer venit nu de mult din Franţa! Face prietenii şi cu nemţii şi cu belgienii, îi strânge la el, umblă peste tot, îşi bagă peste tot nasul...

Din felul cum asculta colonelul zâmbind, am înţeles că Dumont era probabil unul din cei doi oameni vizaţi.

— Dumneavoastră vă pot spune, lucrurile sunt aproape clare. Dumont este ofiţerul nostru.

— Ce? nu-i veni să creadă inginerului. Cum ofiţerul dumneavoastră, când el e inginer electronist?! Am discutat cu el nu o dată!

— N-am spus că nu-i inginer.

— Specialiştii francezi nu şi-au dat seama?

— Firma care ne-a livrat aparatajul electronic are tot interesul să-şi păstreze sub zece lacăte secretele de priviri indiscrete! Uzinele ei sunt dispuse în diverse oraşe ale Franţei... Nici ceilalţi specialişti francezi nu s-au cunoscut între ei înainte de a veni aici, nu?

Am ştiut eu că e ceva cu Dumont ăsta, după cum zâmbea colonelul!...

— Dumont, cum îl cheamă acum pe ofiţerul nostru, ne-a ajutat foarte serios să descurcăm puţin iţele în cazul lui Stymson. Stymson a crezut că a dat peste afacerea vieţii sale cu Adriana Costin şi s-a apucat de spionaj. Numai că amatorismul în treburile astea, care sunt şi aşa mai mult decât riscante... Pe scurt, oamenii lui Mark Dominic l-au dibuit şi l-au trimis pe lumea cealaltă. Asasinatul e asasinat şi ei vor plăti pentru asta. Lucrurile sunt însă foarte grave din alt punct de vedere. Găsindu-se la ei, ne-

au rămas şanse foarte puţine de a căpăta pelicula înapoi.

— Vor fi arestaţi în cele din urmă!... am spus eu. Deţineţi o serie de dovezi cât se poate de concludente! Şi vor fi şi altele noi!

— Şi credeţi că ne vor servi pe tavă încă o dovadă?! mai ales una care să-i acuze direct de asasinarea lui Stymson?!

— La percheziţie...

— Pelicula este de dimensiunile unui băţ de chibrit! Iar asemenea lucruri se pun de obicei la loc sigur. Expresia dumneavoastră plastică, precum aţi numit-o, ne-ar putea servi însă... Adriana a fotografiat optsprezece file din dosar, iar tovarăşul inginer Dobra o să vă spună că ea a mărturisit treizeci şi opt. Atâtea i-a mărturisit ea... Cine poate şti însă cu adevărat câte!... Înţelegeţi? Ei îşi vor lua imediat omul la rost şi în felul acesta ne vor arăta care este el din cei doi. Ne-ar putea fi folositor mai târziu.

Colonelul sesizase perfect situaţia şi construise, în dependenţă de ea, impecabil. Am vrut să remarc acest lucru, când el reluă:

— În orice caz, ideea de-a plasa expresia „cu carul” a fost excelentă! Apropo, îşi aduse el aminte, aveţi complimente de la Aralian!

— Nu, zău?

— Da, e în vizite cu una din femeile de serviciu de la institut. Vedeţi, tovarăşe Dobra, de unde deţin ei atâtea informaţii? Femeia de serviciu trage cu urechea la ce vorbesc salariaţii, mai şi provoacă probabil, apoi lucrurile ajung la Aralian, iar de la Aralian la Mark Dominic. Ieri, Aralian a condus-o la institut, au intrat amândoi prin uşa care dă în gangul magazinului cu electrice şi nu este exclus ca el să fi făcut astfel recunoaşterea terenului până la casa de fier. Nu mai avem de ce să ne grăbim. Sigur, se adresă colonelul inginerului Dobra, nici să întârziem prea

mult nu e bine!

SUZANNE, LAMBORGHINI ESPADA ŞI EU

Când taxiul mă lăsă în faţa hotelului, Otto îşi parca tocmai maşina, din care coborâseră Hellen şi Suzanne. Putea fi şi o simplă coincidenţă. Ieşi din Mercedes şi, alăturându-se celor două femei, compuse poza perfectă a omului de afaceri, iubitor de frumos feminin.

Tocmai în acest sens o adusese el pe Hellen aici, iar ea nu lipsea niciodată aproape din cadru. Nu, Otto era departe de tipul spionului întâlnit prin romane, aducând mai curând cu un proprietar rotofei şi prosper al unui magazin de coloniale şi delicatese, care ieşise duminica să-şi plimbe amanta.

Îl domina aceeaşi proastă dispoziţie ca aseară, acum însă crisparea era mai evidentă. Îndreptându-se spre intrarea hotelului, le-a lăsat pe femei să se îndepărteze puţin.

— Câte? mă întrebă el.

— Treizeci şi opt, i-am comunicat şi am vrut să adaug câteva amănunte.

— Vorbim, spuse el scurt.

Cuvântul pronunţat printre dinţi putea însemna multe şi mai ales nu prea plăcute.

— Hellen, o strigă Otto, noi o să facem o plimbare cu maşina. Duceţi-vă singure la masă.

Am crezut că mi-a sunat ceasul. Nu făcurăm însă decât câţiva paşi şi el se răzgândi brusc, deveni vesel deodată:

— Să luăm şi femeile! Mergem să mâncăm undeva.

— Foarte bine! am spus eu, exprimând exact ce simţeam.

M-am întors repede din drum de teamă să nu se

răzgândească Otto din nou şi le-am găsit aşteptând, în hol, liftul.

— Otto este de părere să mergem cu toţii să mâncăm undeva, le-am comunicat eu în sens de dispoziţie din partea acestuia.

— Ooo, excelent! exclamă Suzanne.

— Da, excelent! spuse şi Hellen.

Dacă pentru ele era aşa de „excelent”, atunci pentru mine cum mai era?!

Otto se urcase în maşină şi eu am crezut că o să mergem toţi patru cu Mercedesul lui.

— Voi veniţi după noi, i se adresă el Suzannei. Vă conduc eu.

Cheile de la maşină rămăseseră de aseară la mine şi cu toate că, adresându-i-se Suzannei, Otto subînţelese că ea va conduce, i-am deschis portiera din dreapta, aşteptând, ca un gentleman ce mă găseam, să ia loc pe scaunul pasagerului. Am pornit în urma lui Otto, încercând să desluşesc sensul pe care l-ar putea avea schimbarea de intenţii intervenită în legătură cu plimbarea aceasta.

Trecând de „Casa Scânteii”, am înţeles că vom ieşi din oraş şi, într-adevăr, depăşirăm în scurt timp aeroportul Băneasa, Mercedesul lansându-se cu viteză pe banda de lângă linia mediană. Pentru Lamborghini Espada era o jucărie să se ţină după un Mercedes, fie el şi cu injecţie, în câteva secunde am fost în spatele lui.

— Am impresia că Otto este puţin indispus, m-am hotărât eu să atac problema faţă de Suzanne.

— Îl sâcâie o nevralgie rebelă, sunt groaznice nevralgiile lui.

— Să nu fi răcit? m-am îngrijorat eu.

— La tine lucrurile merg bine?

Mereu mă întreba cum îmi merg lucrurile. Interesul

era şi normal din punctul ei de vedere. Dar aveam şi eu unul:

— Până acum totul este perfect.

Ajungând la încrucişarea de la Snagov-parc, Otto viră la dreapta de parcă fusese aici de sute de ori. Ştiuse deci cu precizie unde vom merge! Când ne apropiasem de restaurantul „Săftica”, îl claxonasem pentru a-i atrage atenţia asupra localului, dar el menţinuse aceeaşi viteză.

— Am auzit că există un lac în mijlocul pădurii, mi se adresă Otto după ce parcarăm maşinile. Undeva prin apropiere, nu? Iar pe mal, un restaurant cu bungalowuri lacustre.

I-am condus, povestindu-le câte ceva din istoria locurilor acestora, şi după ce ne-am plimbat câteva minute pe marginea lacului, ne-am îndreptat spre restaurantul nu lipsit de un farmec aparte.

— Vezi, Ol, nu m-ai adus niciodată aici! îmi spuse Suzanne cu imputare în glas, rămânând încântată de felul cum fusese amenajat restaurantul.

La sfârşitul mesei am pornit într-o plimbare mai lungă pe aleile pădurii şi, la un moment dat, lăsându-le pe Hellen şi pe Suzanne să-şi continue drumul, Otto mă invită pe o bancă.

— Numărul este absolut sigur, treizeci şi opt? întrebă el.

— Atâtea a spus fata... Inginerului îi e teamă să nu fi făcut chiar mai multe!...

Otto se juca cu o crenguţă, desenând ceva pe nisip, n-aveam cum să-i urmăresc expresia feţei, dar ceva îmi spunea că o anumită încordare se aduna în el. Tăcu un timp aproximativ şi liniile de pe nisip se întregiră într-o casă, ca în desenele infantile.

— N-aţi putut deduce când se va întoarce în Bucureşti inginerul? mă privi el deodată în faţă.

— Ba da. Vineri dimineaţa, mi-a spus.

— Vineri? făcu el ca pentru sine.

— Mai are probabil unele probleme acolo... Era destul de tracasat.

Otto tăcu din nou o bucată de vreme, desenând şi stricând case şi, la un moment dat, crenguţa se înfipse în nisip:

— Nu vreau să aveţi surprize. Deci, în loc să-mi cereţi mai târziu explicaţii, o să vi le dau eu acum. Maşina dumneavoastră va fi găsită astăzi abandonată în apropiere de Salzburg...

— Dar asta e o surpriză foarte plăcută! am spus eu cu evidentă bucurie în glas. Şi îmi venea să cred că bucuria era sinceră.

Otto continuă ca şi cum nu m-ar fi auzit:

— ...Iar în zilele următoare ea va fi îmbarcată într-un tren şi expediată pe adresa pe care aţi lăsat-o la poliţie.

— Cum îmbarcată într-un tren?! am întrebat eu cu stupefacţie. De ce să-mi fie expediată, am continuat, văzând că nu primesc niciun răspuns, când a fost vorba că va fi expediată o telegramă şi nu maşina?!

— Aveţi dreptate, mă aprobă Otto. Hotărârea asta a fost luată însă de altcineva.

— Bine, dar...

— Sunt lucruri care mă depăşesc.

— Scoaterea mea din ţară, prin intermediul maşinii, a fost una din condiţiile de bază ale... înţelegerii intervenite între noi! am protestat eu revoltat.

— Vă rog să vă stăpâniţi! spuse el sever, aproape ordonându-mi.

— Condiţia aceasta mi-aţi oferit-o dumneavoastră! am continuat eu pe acelaşi ton, făcând eforturi evidente să-mi înăbuş vocea. Şi, bineînţeles, n-aţi făcut-o din proprie iniţiativă!

— Toate celelalte condiţii au fost respectate!

— Jocul nu este cinstit!

— Interesele acestui joc cer o asemenea măsură.

— Practic, am riscat gratuit!

— De ce? Aveţi...

— Ce să fac eu cu aceşti bani?

— O să aveţi ce face, fiţi fără grijă. O să fiu sincer: nu vreau să comiteţi vreo greşeală care v-ar putea fi fatală!

Am vrut să spun ceva, dar el mă opri.

— S-a considerat... Există un şef. Iar acest şef, în treburi ca astea, are puteri nelimitate. Răspunde în faţa altora... Este cu totul altceva. Şeful a hotărât că trebuie să rămâneţi în ţară.

— Cât timp?

— Deocamdată.

— Acest „deocamdată” este foarte relativ!

— Nu vă pot spune nimic. Decizia va fi luată de el.

Un om ca mine era o mină de aur pentru ei! Aşadar, intenţionau să zidească pentru moment mina, pentru a o exploata mai târziu, când le va fi din nou necesară.

Continuă cu aceeaşi voce egală:

— V-am promis să fiu sincer. La toate câte le deţinem împotriva dumneavoastră şi care aveau, desigur, o anumită importanţă, s-a mai adăugat ceva. S-a adăugat un act conştient, săvârşit în propria dumneavoastră ţară. Acest act se cheamă trădare. Nu mai este vorba că puteţi fi un om compromis, căruia, i s-ar da, ca să nu moară de foame, un post de conţopist... Trădarea de ţară este şi rămâne trădare!

— Voi nega, am spus fără convingere.

— Vă doresc să nu ajungeţi acolo! Tot ce aveţi de făcut este să vă supuneţi!

Am rămas tăcut, arătând că sunt conştient de situaţia fără scăpare în care mă găseam.

— Bine, am spus eu ca un pian cu placa spartă şi am oftat greu.

— Veţi primi o parolă... O vom stabili împreună... Cel care se va prezenta la dumneavoastră cu ea va fi trimisul nostru şi...

— Să am încredere în oricine?! l-am întrebat eu.

— Persoana care va veni cu parola o să vă demonstreze că puteţi avea încredere în ea. Problema este acum să încheiem această acţiune. Şi trebuie să ne ajutaţi din nou. Şi, bineînţeles, odată cu fiecare serviciu făcut, contul dumneavoastră de la banca „Schlitman" din Zürich va creşte cu sume în dependenţă de importanţa serviciilor respective.

— Totuşi, nu presupuneţi cât timp voi fi nevoit să rămân în continuare în ţară?

— Trei, patru, maximum cinci luni. Inginerul Dobra se întoarce, aţi spus, vineri în Bucureşti. Veţi face în aşa fel încât seara să fie invitatul dumneavoastră. Cred că mă înţelegeţi de ce?

— Presupun. Vreţi să-l ştiţi cu mine şi nu la institut.

— O să fie dificil? N-o să i se pară că aţi intensificat brusc relaţiile cu el?

— Nu, deloc. Dimpotrivă, m-a rugat să-l sun la birou pe la prânz, poate ne întâlnim după-amiază. Vrea să se revanşeze probabil...

— Este cum nu se poate mai bine. Numai că, în loc de după-amiază, o să vă întâlniţi seara. Veţi primi un nou pachet de ţigări... De data aceasta, ţigara respectivă îi va da doar o stare de oboseală, de moliciune... Perfect normală din toate punctele de vedere.

— Vă temeţi că i-ar putea trece prin cap să lucreze noaptea la institut?

— Vă imaginaţi şi singur, asemenea surprize sunt total nedorite. La plecare, veţi lua un taxi şi-l veţi conduce

acasă.

— Cheile sunt gata?

— Da, totul este pregătit. Sper că în cursul zilei de sâmbătă ne vom lua rămas bun.

— Credeam că în aceeaşi noapte...

— Ca să riscăm o întoarcere?

— Adică? n-am înţeles eu.

— Până developăm pelicula... A lua cu noi o peliculă necontrolată înseamnă a risca un nou drum. Un nou drum care poate deveni foarte suspect. Nu mai spun că la trecerea punctului de frontieră te poţi trezi că pelicula ţi-a fost voalată, ceea ce înseamnă, de fapt, ratarea întregii afaceri.

— Da... am recunoscut eu, lucrurile nu sunt simple deloc.

— Rămânerea dumneavoastră în ţară a însemnat îndepărtarea unor perspective pe care le şi vedeaţi realizabile. Poate chiar a unor speranţe... Nimeni nu face în viaţă ce vrea, iar oamenii ca noi – mai ales. Suzanne nu trebuie să bănuiască nimic. Sâmbătă o veţi pune pur şi simplu în faţa unui fapt împlinit: încercarea de a obţine un nou paşaport a eşuat.

— Va pleca şi ea? spuneaţi că Suzanne n-are niciun amestec...

— Da, dar este mai bine ca ea să plece odată cu noi. Va fi o plecare normală... O femeie ca Suzanne este o amintire frumoasă.

— Din păcate, ea nu este pentru mine doar o simplă aventură, la care să te gândeşti apoi ca la o amintire frumoasă.

— Sunteţi un bărbat tânăr!... Asemenea răni nu rămân prea multă vreme deschise. În orice caz, Suzanne nu trebuie să bănuiască nimic.

— Şi dacă se va opune plecării?

— Vă rog să n-o influenţaţi în acest sens! spuse el aspru. Voi găsi eu cum s-o conving.

Era acum limpede de ce ne adusese Otto să luăm masa aici. Avusese nevoie de un anumit cadru care să-i permită să-mi spună toate acestea, prevăzând bineînţeles reacţiile mele şi, în acelaşi timp, ieşirea aceasta îi oferea posibilitatea să transmită îndată prin radio nu numai cifra exactă a fotografiilor executate de fată, dar şi cum se desfăşurase convorbirea cu mine.

O va face la întoarcere spre Bucureşti şi, deci, ei vor acţiona, aşa cum prevăzuse colonelul Dumitru, încă în cursul zilei de astăzi în direcţia aceluia care a luat de la Stymson clişeele.

Ca să fiu sincer, nu eram deloc convins că aflarea omului lui Mark Dominic va duce la recuperarea peliculei, socotită şi de colonel şi de inginerul Dobra ca având o deosebită importanţă, dar cum judecăţile mele n-au fost întotdeauna infailibile, nu era exclus să greşesc.

La plecare, Otto ne-a lăsat s-o luăm înainte; văzându-l cum încearcă să rămână în urmă, i-am făcut pe plac. Să transmită sănătos, cheia cu care cifrau ei mesajele devenise cunoscută cu ajutorul computerului.

— Ce-aţi discutat atâta pe bancă? mă cercetă Suzanne deodată.

— Nimic important.

— Şi totuşi aţi rămas aproape o oră acolo! Hellen mi-a spus să vă lăsăm să vorbiţi.

— Otto mi s-a plâns că întâmpină greutăţi cu încheierea unui contract. Ceva în genul acesta. Pe Alex nu l-am mai văzut, a plecat?

— E undeva în provincie.

Colonelul Dumitru îmi spusese, oarecum contrariat, că Alex avusese într-adevăr unele treburi la Craiova. Să nu fie Alex amestecat în toată chestia asta? În cazul acesta

de ce a fost nevoie să mi-l prezinte ca pe fostul ci soţ? Poate e singurul lucru adevărat în tot ce mi-a spus ea. Minus înfloriturile respective.

Am transmis prin intermediul fetei de la standul cu ziare cererea lui Otto cu privire la întâlnirea pe care trebuia s-o am cu inginerul Dobra şi răspunsul îmi parveni în dimineaţa zilei de vineri:

„Început. Ora 14. Tel. 13. 97. 45. Sfârşit”.

Eram dezamăgit. Mă aşteptasem să fiu chemat la apartamentul nr. 4... Nu atât desfăşurarea întâlnirii cu Dobra mă interesa, cât evenimentele decisive care urmau să se producă. Dezamăgit, era puţin spus.

Ce trebuia să fac după ce îl voi fi condus pe inginer acasă? Să mă întorc la hotel şi să aştept până când omul sau oamenii lui Otto vor fi prinşi fotografiind dosarul? Înseamnă că în aceeaşi noapte vor fi ridicaţi de la hotel Otto, Suzanne... Bineînţeles Aralian, Mark Dominic, tipul implicat în asasinarea lui Stymson...

Deci, cel care a executat cheile a fost lăsat să plece din ţară? Da, pentru că arestarea lui i-ar fi alarmat imediat pe ceilalţi!

Eu ce rol voi avea? Totul se va încheia noaptea, îmi voi face bagajele şi, urcându-mă într-un taxi, mă vei duce acasă? Asta va fi tot? La naiba, ar fi un sfârşit super-banal!

Nu mă îndoiam, aveam să aflu totul, până la cel mai mic amănunt, de la colonelul Dumitru, întâlnindu-mă cu căpitanul Pascu şi instalându-ne la o masă, într-o grădină fără chitarişti, difuzoare... Nu, eu vroiam să ştiu încă astăzi ce urma să se întâmple! Adică eu să n-am niciun rol la sfârşit?

Nu, nu se poate să nu mă ia colonelul la arestarea lui Otto! Nu se poate să nu mă recompenseze el cu o asemenea satisfacţie!

Cu gândul acesta am trăit toată ziua şi chiar în timp ce mă aflam cu inginerul Dobra la o masă în grădina braseriei „Cina”, gândul acesta nu m-a părăsit nicio clipă. Şi nu-i exclus că din cauza lui m-am grăbit să-l servesc pe inginer cu ţigara dată de Otto, iar el, plângându-se că se simte extrem de obosit, a chemat chelnerul la plată mai devreme decât era prevăzut.

Alesesem special grădina braseriei „Cina” pentru a nu mai pierde timp căutând un taxi şi, într-adevăr, staţia „Getax” era plină cu maşini. O dată urcat inginerul în spate, aşezându-mă alături de Dobra, i-am spus şoferului că ne grăbim cât se poate de tare.

Omul a înţeles, după douăzeci de minute intram pe uşa hotelului. Executasem exemplar misiunea dată de Otto, inginerul fumase ţigara, îl condusesem acasă, aşa cum mi se ceruse, eram absolut sigur că primul lucru pe care îl va face Dobra va fi să caute patul.

Suzanne fusese rugată de fostul ei soţ să îndeplinească împreună cu el oficiul de gazdă la un cocteil pe care el îl oferea astă-seară, aşa că nu m-am mirat găsind la recepţie cheia camerei noastre.

— Domnul Otto a trimis un picolo să vă spun că-l puteţi găsi în restaurant, mă informă funcţionarul de la recepţie.

— În restaurant? am întrebat eu surprins.

— Da, acum un sfert de oră.

Să fi amânat el întreaga operaţie? Nu, imposibil! îşi creează un alibi, asta e! îl au pe picolo martor, pe funcţionarul de la recepţie... De la restaurant o să coboare la bar şi o să justifice astfel întreaga seară, minut cu minut!

I-am găsit mâncând tacticos; două sticle de „Tămâioasă Românească” erau puse la gheaţă... Mă jurasem, având în vedere tot ce urma să se întâmple, să nu pun strop de alcool astăzi în gură; aflându-mă cu

inginerul Dobra la „Cina”, abia dacă gustasem din paharul cu bere.

— Este în regulă, am spus eu, fără să mai ţin cont de prezenţa lui Hellen, cu toate că Otto nu mă abordase niciodată în chestiuni de „afaceri” faţă de ea.

— Vă mulţumesc foarte mult! Şi-i explică Hellenei: L-am rugat pe Ol să se intereseze de un pliant în engleză despre „Muzeul Satului”, ca să-l ducem Marthei.

Hellen îmi turnă, ca la comandă, o întreagă poveste cu această Martha, o pasionată colecţionară a tot felul de pliante din toate oraşele lumii. Fapt este că din atitudinea lui Otto dispăruse orice urmă de crispare. Completându-se unul pe celălalt referitor la unele amănunte minore, manifestau o nonşalanţă de-a dreptul uimitoare şi chiar o anumită bună dispoziţie, la care ţineam să mă fac părtaş, furnizându-mi din când în când explicaţii ba despre Martha, ba despre fostul ei soţ, ba despre cel actual.

O dată încheiată această discuţie, Otto a chemat chelnerul la plată, dar în loc să coboare la bar, au urcat ca doi soţi, care ştiu ce înseamnă măsura, în camera lor, urându-mi pe coridor noapte plăcută. Le-am mulţumit întorcându-le urarea şi am intrat în camera mea. Pentru că altceva decât s-o aştept pe Suzanne să se întoarcă de la cocteil n-aveam ce face.

„La dracu’” am spus, ce pot însemna toate acestea?” Incertitudinea, mai ales în asemenea momente de paroxism, este lucrul cel mai crud cu putinţă! îşi întăriseră alibiul trecând pe la recepţie pentru a lua cheia... Şi am început să mă frământ, elaborând o ipoteză după alta, să-mi crape capul, chiar aproape la propriu.

— Ol! Ol! mă trezi Suzanne, zgâlţâindu-mă.

Când naiba venise? Era lângă mine în pat, în cămaşă de noapte!...

— ...Hai repede, mama la telefon!

Am trecut cu o săritură, ca a Corneliei Popescu, patul, luând receptorul din mâna Suzannei.

— Mă simt foarte rău, spuse mama cu o voce întretăiată, recunoscându-mi glasul. A venit doctorul. De data aceasta e ceva foarte grav! Ia maşina Suzannei şi vino repede acasă!

— Da, mamă, da! am spus eu speriat. Vin îndată! Uite, am plecat!

— Suzanne, cheile! i-am cerut eu în panică, în timp ce îmbrăcam pantalonii peste cei de pijama.

A avut o clipă de ezitare.

— Cheile de la maşină, tu n-auzi?! am spus eu ţipând.

Suzanne a scos cheile din poşetă, înhăţându-le m-am repezit spre uşă, îmbrăcând cămaşa din mers. Ştiam ce înseamnă crizele mamei, suferind de inimă, una din ele putea să-i fie fatală.

O dată ajuns în stradă, din câţiva paşi am fost la maşină şi am demarat în fluierat de cauciucuri, băgând în draci întreaga herghelie de cai a motorului. Ceasul din dreapta bordului arăta ora două şi un sfert, nu cred că am pierdut mai mult de cinci minute cu drumul.

Când am dat buzna pe uşă, mama umbla în barul bibliotecii, iar pe canapea stăteau colonelul Dumitru, Pasca şi Vlad, având cafele aburinde în faţă.

Am râs ca un ceainic din care dă apa în clocot.

— Luaţi loc! îmi arătă colonelul Dumitru propriul meu fotoliu.

— Bei şi tu? mă întrebă mama, aducând pahare şi o sticlă pe care o ţineam doar pentru sufleţelul meu.

— Mă scoli cu o asemenea voce din somn şi mă mai întrebi încă?

— Bine, atunci ai grijă tu... şi mama se retrase discretă.

— Vulpea a venit la coteţ, intră colonelul în subiect. O

vulpe cu nume de Suzanne.

— Suzanne? am spus eu surprins.

— De fapt, nici n-are importanţă, a continuat colonelul. Important este că ea a fotografiat, concomitent cu două aparate, proiectul.

— Cu două? am întrebat eu, dar fără să pricep mare lucru.

— Înseamnă că vrea să-i tragă clapa lui Alex!

— Lui Alex? Nu înţelegeam nimic.

— S-a întors la cocteil, de unde dispăruse pentru o oră, şi i-a predat lui Alex unul din aparate. Celălalt nu poate fi decât în maşină... De aceea am şi rugat-o pe mama dumneavoastră să vă spună să veniţi cu maşina Suzannei.

— Sigur, asta am înţeles eu!...

— ...Sau l-a luat cu ea în cameră, sus. Deţinem un atu important, nu trebuie să-l pierdem din mână. Unde aţi lăsat maşina?

— În faţă.

— Nu cred că aţi fost urmărit...

— Exclus!

— Iar Suzanne n-are niciun interes, dată fiind situaţia ei, să le sesizeze plecarea dumneavoastră acasă.

Am coborât la maşină, după câteva viraje la dreapta şi la stânga am oprit pe o stradă puţin circulată. Aplecându-se sub tabloul de bord, căpitanul Vlad meşteri ceva dedesubt şi aparatul de radio ieşi ca tras pe şine din lăcaşul său, cu toate că părea montat de fabrică o dată pentru totdeauna acolo. Apoi, carcasa acestuia, aparent dintr-o singură bucată, se desfăcu la o margine şi dintr-un gol – să încapă în el un pachet de ţigări – apăru un aparat de fotografiat puţin mai mare decât cel cu care fotografiasem cheile inginerului Dobra.

Când m-am întors la hotel, Suzanne dormea sau se prefăcea numai că doarme.

— E ceva grav? deschise ea ochii în timp ce mă dezbrăcăm cu grijă să n-o deranjez.

— O nouă criză, destul de puternică. A venit medicul, i-a făcut câteva injecţii... Acum se simte mai bine. La vârsta ei, este şi panica... Când ai venit de la cocteil, că nu te-am simţit?

— Dormeai atât de liniştit... M-am dezbrăcat încet să nu te trezesc.

„Nu, nu se poate, mi-a băgat Hellen ceva în paharul cu vin*!”* am preferat eu să cred.

— Noapte bună! i-am urat eu şi am sărutat-o pe frunte.

De data aceasta m-am ţinut tare, am adormit pe furate şi am simţit imediat când a început să se îmbrace; în scurt timp m-am convins că dispăruse din cameră.

Se făcuse şapte, să fi sunat chelnerul să-mi aducă cafeaua! Ştia foarte bine, eram de aproape o lună împreună, că dimineaţa, mai întâi şi mai întâi, beau o cafea neagră cu o porţie dublă de zahăr. Dar luna de miere luase sfârşit. Eram pregătit pentru orice surpriză, „chelnerul” aştepta să-l sun dacă voi avea nevoie de „micul dejun”.

Se întoarse nu după mult timp, când tocmai făcusem un duş şi ieşeam din baie, cu halatul pe mine.

— Stai jos, Ol, mă invită ea, aşezându-se în fotoliul de lângă fereastră. Vreau să discutăm calm şi în linişte.

— Chiar mă întrebam ce-a fost dispariţia asta a ta matinală.

— Ştii foarte bine ce-a fost!... Fumezi? şi îmi oferi o ţigară.

— Înainte de cafea nu fumez niciodată. Credeam că ai să trimiţi sus o cafea.

— Iartă-mă, de data aceasta mi-a scăpat din vedere.

— Un moment, să sun eu. Şi am sunat înainte să spună ceva. După cum înţeleg, am continuat calm, doreşti o

discuţie lucidă...

— Exact!

— Tonul tău puţin înţepat îmi displace. Este ca şi cum m-ai fi găsit astă-noapte c-o femeie în pat!...

— Unde este aparatul? puse ea punctul pe „i”.

— Care aparat?

— Ol!...

— Da, care aparat?

— Aparatul fotografic.

M-am dus în camera cealaltă şi am adus Rolley Flex-ul de acolo.

— Poftim! i l-am întins eu.

Mă privi ca şi cum m-ar fi întrebat: „Îţi baţi joc de mine?”

— Să lăsăm. Ol, teatrul!

Se auziră câteva ciocănituri în uşă. Era „chelnerul”.

— O cafea neagră, am spus, cu o porţie dublă de zahăr, înăuntru şi nu separat. O cafea care să nu fie numai fierbinte. Şi te rog să mi-o aduci repede, ca să nu-mi tremure mâna la nota de plată. Ai mâncat? am întrebat eu, întorcându-mă spre Suzanne.

— Nu, şi nici nu vreau.

Am cerut pentru mine ouă la pahar şi patru sticle de pepsi, prevăzând că o să-mi fie mereu gura uscată.

— Spuneai ceva...

— Era un aparat fotografic în maşină, pe care nu l-ai putut lua decât tu! şi mă privi drept în faţă.

Trebuia să joc până va spune singură tot.

— Un aparat?

— Ol, să vorbim deschis!

— Sunt adeptul unor asemenea discuţii şi cred că în acest sens n-ai nimic să-mi reproşezi!

Acum rolurile se inversaseră: spălam eu şoricelul.

— Ştiu tot ce s-a întâmplat între tine şi Otto...

— Ştiai?

— Da. Primisem însă dispoziţii categorice să mă prefac că nu ştiu nimic.

— Şi-ai reuşit!

— Nu despre asta e vorba!

— De ce nu? Sunt de-a dreptul stupefiat să aflu!

Începu să se enerveze, dar se stăpâni. Aprinse o nouă ţigară şi din nou îmi oferi pachetul ei cu ţigări.

— Nu, nu, mulţumesc, am refuzat eu.

Suzanne rămase câteva clipe tăcută, privindu-mă concentrat. Reluă, hotărându-se:

— Cheile realizate după fotografiile făcute de tine mi-au fost date aseară şi eu am fotografiat întregul dosar. Dacă te-ai gândit că, punând mâna pe aparatul fotografic, ai să poţi să-l determini pe Otto să-ţi îndeplinească anumite condiţii, ai greşit!

— De ce? am întrebat-o eu după o pauză.

— Pentru că nu sunt femeia bogată în care te-am făcut eu să crezi.

Trebuia să câştig timp, se putea crea o situaţie în care să am nevoie de „chelner”:

— Nu, nu despre tine este vorba. Sinceritatea ta reclamă însă sinceritate. Începând de-a mai fi un mister, femeia devine un simplu bun de consum. Ceea ce primează este lupta... Acea luptă a cuceririi care cere inteligenţă, şiretenie dacă vrei, abilitate de a crea breşe în sistemul de apărare, descoperirea clipelor de slăbiciune şi atacul rapid la momentul oportun. Pe urmă, când fortăreaţa a căzut... Iar tu nici n-ai fost o asemenea fortăreaţă!

— Nu, nu-i adevărat! Nu te cred! Nu-i adevărat!

Chelnerul bătu la uşă, aducând cele comandate. L-am lăsat să intre pentru a-şi da seama de atmosfera din cameră.

— Ai vrut să fii cu orice preţ cinic! reluă ea când am rămas din nou singuri. Poate o merit... Dar să nu-mi spui mie... Nu, nu sunt femeia care poate fi părăsită! Chiar dacă n-am fost o fortăreaţă pentru tine. Şi aceasta pentru că, într-adevăr, mi-ai plăcut, nuanţă Suzanne şi genele ei clipiră tendenţios.

— Subiectul era parcă altul?!... Am sorbit din cafea, aprinzându-mi o ţigară din propriul meu pachet; în altele nu mai aveam încredere.

— Da, vreau aparatul înapoi.

— Mă mir că n-ai recurs încă la gesturi definitive! Cu un pistolet delicat şi micuţ, făcut special pentru mânuţa ta atât de fină, cu degete de pianistă, subţiri şi prelungi!

— Termină, Ol!

— Ori aceasta este treaba lui Otto?

— Cu acest aparat vom scăpa de griji toată viaţa!

— N-am înţeles. Te-a împuternicit Otto să urci preţul? Este o chestiune pe care prefer s-o discut numai cu el.

— Cu mine discuţi! Cu el n-ai ce vorbi.

— Iar n-am înţeles.

— Acest aparat este afacerea mea personală.

— Cum personală?

— Absolut personală! Otto a primit clişeele de care avea nevoie. Acestea le-am făcut pentru mine. Este afacerea mea. Şi eu îţi ofer jumătate din cât voi lua. Nu poţi să te îndoieşti că n-o să mă ţin de cuvânt. La drept vorbind, sunt la discreţia ta. Dacă Otto va afla vreodată, indiferent când, că am făcut două rânduri de clişee... înseamnă că a doua zi voi dispare. Un accident...

Am rămas tăcut.

— Vrei mai mult de jumătate? Fie, mai mult.

Am sorbit din ceaşcă ultimul strop de cafea şi mi-am aprins o nouă ţigară.

— Gândeşte-te cât am riscat! Gândeşte-te că trebuie să

plasez clişeele!... Alt risc! Alte riscuri!

Şi, deodată, în timp ce ducea ţigara la gură, aceasta începu să tremure şi mâna ei căută braţul fotoliului.

— Da, este ceea ce mi-a fost teamă când am văzut că aparatul lipseşte. Întâi, telefonul mamei tale... Apoi cheile maşinii... Am presimţit ceva, dar n-am putut să nu ţi le dau. Am înţeles, nu depinde de tine. Ai fost special pregătit pentru noi. Şi totuşi Otto ţi-a văzut cărţile publicate!...

Nu mi-a convenit un răspuns, am zâmbit ironic.

— Clar, lucrezi la contraspionaj, totul este sfârşit. Ol, spune-mi cel puţin unde şi când am greşit. Ştiu, ai fost trimis special pentru a fi racolat... Când ai aflat cine sunt?

— N-are niciun sens.

— De ce să n-aibă?! Cel puţin să ştiu unde şi când am greşit.

— N-ai greşit de prea multe ori.

— Ce anume ţi-a dat de bănuit? Când ai început să bănuieşti cine sunt?

Mă aşteptam că lucrurile vor lua o întorsătură dramatică, chiar melodramatică, Suzanne o să intre în panică, implorându-mă s-o ajut... Nu, ea stătea lucidă şi, într-un fel, calmă; înfrântă, dar nu zdrobită. Era şi mândria feminină aici, Suzanne ştia cât valorează ea ca femeie. Nu aveam voie să forţez nota şi i-am făcut pe plac:

— Mi s-a părut, în primul rând, cam dubioasă întâmplarea de la „Palace Giris”... Cu toate că putea fi perfect normală. Şeful de sală a avut de plasat destui clienţi la masa ocupată de mine, el vă aştepta însă pe voi. Şi apoi prea erai frumoasă, prea liberă!...

— Asta-i tot?

— M-ai întrebat ce greşeli ai făcut. Neînsemnate, aş spune. Topografia vilei din Tils o cunoşteai la perfecţie, şi tu te-ai integrat destul de bine în rolul de bogătaşă.

Greşelile tale au constat tocmai în aceea că nu erai ceea ce voiai să pari. Aşa am bănuit adevărul. Nu mai era o intuiţie, ci o bănuială! Toate celelalte – invitarea acasă, sub pretextul coniacului, plecarea lui Otto şi a Hellenei...

— De ce n-aş fi fost o femeie mai libertină?... Prin poziţia mea materială, divorţată fiind...

— Totul era destul de plauzibil... Când înotam în piscină, tu simţeai însă aceeaşi plăcere ca şi mine... Or asta nu mai era în regulă!...

— Sunt o fire veselă, exuberantă...

— E adevărat. Dar prea savurai descompunerea mişcărilor în oglinzile piscinei!

— Voiam să te anim!

— Nu, având toate acestea la dispoziţie zi de zi, ele trebuiau să-ţi fie cât se poate de indiferente.

— Te montam în acest sens!

— Simţeai sincer plăcere! Şi apoi, tu eşti o femeie căreia îi place să se îmbrace... Şi încă destul de scump. Câteodată voiai să-mi demonstrezi că ai renunţa cu cea mai mare uşurinţă la toate... Trebuie să dispui de posibilitatea de a-ţi procura luxul pentru a-l putea dispreţul cu adevărat! Sigur, sunt chestiuni subiective... Ai fost salutată foarte respectuos de către poliţistul din Tils, dar nici el şi nici proprietarul restaurantului nu s-au comportat ca faţă de o bogătaşă autentică. Femeia de serviciu a vecinului de vizavi s-a uitat cu un anumit interes la maşină şi n-ar fi trebuit s-o facă dacă ar fi văzut zi de zi Lamborghini Espada intrând şi ieşind din garaj.

— I-am spus o dată sau de două ori lui Otto că nu eşti ceea ce vrei câteodată să pari. Mi-a răspuns: „Ştiu. Asta îl face cu atât mai valoros. Este pentru totdeauna în mâinile noastre!”. Şi iată-ne în mâinile tale.

— Nu într-ale mele.

— O singură greşeală şi rolul tău se sfârşea prost!

— Ştiam.

— Otto nu este un om care iartă. Şi...

— Da, spune! am îndemnat-o eu să continue.

— Ce rost mai are?! Ceea ce contează acum este că am douăzeci şi nouă de ani. Că voi fi, la plecarea de aici, o fostă femeie. Dacă voi fi. Da, totul este pierdut.

— Mai există o şansă. Pentru tine, am subliniat eu, mai există o şansă.

Mă privi cu interes:

— Mai pot avea eu oare o şansă?

— Pentru ce oră a fost fixată plecarea?

— Pentru ora două. Otto, Hellen şi eu. Restul nu ştiu.

— Ai auzit ceva despre nişte fotografii făcute de o fată pentru un inginer francez?

— Da, Otto mi-a spus că a trebuit să plătească inginerului o groază de bani pentru optsprezece planşe. Şi când colo, aşa cum i-ai zis tu, fata a făcut treizeci şi opt de clişee.

— Otto n-a plătit niciun ban! Inginerul a fost asasinat, aşa i-a luat Otto pelicula.

— Asasinat, spui? întrebă ea cu surprindere.

— Exact! Unde-i această peliculă?

— Nu ştiu. Sincer îţi spun, nu ştiu.

— Iată ce trebuie să faci pentru a te disocia de crimele lor: când te întâlneşti cu Otto, acum, dimineaţă... De preferat după ora nouă. Rămânem în cameră, îl lăsăm să ne caute el. Dacă vine înainte de nouă, amâni convorbirea. Îi mărturiseşti apoi cu temere în glas că ţi s-a părut oarecum suspect dosarul proiectului. Crezând însă că este doar o impresie şi fiind încă sub presiunea momentului, nu i-ai spus azi-noapte lui Alex nimic. Otto o să te întrebe ce anume ţi s-a părut suspect, iar tu ai să-i răspunzi că prea erau noi şi curate coperţile, planşele prea neatinse.

— Am înţeles, spuse încet Suzanne. Dosarul fotografiat a fost pregătit special pentru noi! Ceea ce vă interesează sunt clişeele făcute de fată. Le vreţi înapoi.

— Exact!

— Şi căpătaţi pe deasupra încă o probă.

— Probe sunt suficiente pentru voi toţi! Tu, de pildă, ai să te poţi admira într-un film, făcut în timp ce fotografia! concomitent cu două aparate planşele din dosarul proiectului.

— Ce mi se oferă în schimb?

— Numai cu condiţia găsirii peliculei care ne interesează, plecarea din ţară. În momentul în care pelicula este în mâinile noastre, te urci în maşină şi pleci.

— Bine. O să fac tot ce-mi stă în putinţă. În niciun caz însă n-o să plec cu maşina. Vreau să se creadă că am reuşit să scap. Cu maşina e neverosimilă fuga. Voi lua primul avion. Indiferent unde: Atena, Paris, Copenhaga... Primul avion. Din lucruri, doar strictul necesar, o singură valiză. N-aş putea aştepta la aeroport? Te rog în acest sens... Dacă... ai vrea... Ar părea mai plauzibilă fuga.

Venisem la întâlnire cu douăzeci de minute înainte, mai trecuse aproape o jumătate de oră peste cea stabilită, epuizasem de-acum toate consideraţiile făcute la adresa propriei mele persoane, crezând că am încurcat străzile Polonă cu Romană, când maşina colonelului Dumitru a oprit să mă ia. M-am urcat repede în spate, alături de căpitanul Pascu, care pufni pe înfundate în râs.

Drumul n-a durat decât foarte puţin. Străbătând o anumită distanţă pe jos, am intrat pe rând, la interval de câteva minute, într-un bloc cu puţine etaje. Liftul ne-a depus la al patrulea, am coborât încet pe scări, ceva mai jos de al treilea, în aşa fel încât să putem ţine sub observaţie uşa apartamentului nr. 3, închiriat de firma

reprezentată de Mark Dominic.

După un minut sau două a urcat poştăriţa cu o geantă mare agăţată de umăr, şi ea acţionă soneria.

În scurt timp, o voce de bărbat întrebă „cine-i?”, poştăriţa răspunse şi Mark Dominic întredeschise prudent uşa. Înmânându-i câteva scrisori sosite din străinătate pe numele firmei, poştăriţa îl rugă să-i semneze de primire, Mark Dominic nu mai avea de ce să se teamă, ieşi în prag, luă pixul şi condica, numai că de sub aceasta din urmă apăruse fulgerător un pistol.

— Tăcere! îi făcu „poştăriţa” semn să nu scoată o vorbă.

A fost clipa în care au intervenit colonelul Dumitru, Pascu şi un alt ofiţer.

Totul se desfăşurase atât de rapid şi într-o linişte atât de perfectă, încât mi s-a părut ireal.

Pătrunzând în apartament, am recunoscut-o pe Aura. Rămase în vestibul cu Mark Dominic, pe care îl ţinea la respect cu pistolul.

Abia în camera a doua, de după o uşă deschisă cu aceeaşi prudenţă, apăru o draperie neagră. Fu dată brusc la o parte.

— Mâinile sus! ordonă colonelul.

Şi el, şi Pascu inundaseră încăperea cu o lumină orbitoare, văzusem eu că le apăruse ceva în mâna stângă, dar nu bănuisem că obiectele acelea, cât o cutie de chibrituri, pot fi lanterne şi mai ales că pot difuza o lumină atât de puternică.

Otto ieşi primul pe uşă. Dând cu ochii de mine, se opri stupefiat locului.

— Fantastic! exclamă el şoptit şi, în aceeaşi secundă, ofiţerul care rămăsese în cameră îi prinse mâinile în două cercuri subţiri de metal sclipitor.

Apăru aproape imediat Alex, faţa lui de ascet părea

strânsă într-o menghină – fusese făcut inofensiv în laborator încă – apoi, secundat de Pascu, un tip necunoscut mie. În vreme ce erau percheziţionaţi, Aura îl aduse din vestibul pe Mark Dominic.

Nu fusese rostit niciun cuvânt, totul se petrecea ca într-un film mut, poate tocmai de aceea impresia de ireal continua să mă domine. Priveam dintr-un colţ al camerei gesturile sigure, precise ale celor trei ofiţeri, când din laborator se auzi vocea colonelului Dumitru:

— Este în regulă! îşi anunţă el subalternii.

Se întoarseră, aşteptându-l.

Apăru ţinând între degete o peliculă de mărimea unei scobitori aproape şi se adresă arestaţilor cu un zâmbet ironic:

— Eraţi foarte contrariaţi, nu, că nu găseaţi imaginile acestea pe filmul făcut azi-noapte de Suzanne?! Nici nu le puteaţi găsi! Aveţi aici, continuă colonelul, arătându-le pelicula, câteva planşe ale proiectului inginerului Dobra. Pe când filmul de dincolo conţine planşele instalaţiei achiziţionate de noi! Achiziţionate de la firma pe care Mark Dominic o reprezintă atât de puţin strălucit!

Rămaseră tăcuţi, lăsând capetele în pământ, îşi feriră privirile.

— Pentru pelicula asta, domnule Halls, i se adresă colonelul celui necunoscut mie, l-ai expediat pe Stymson pe lumea cealaltă! O să-ţi demonstrăm noi cum ai făcut-o, n-avea nicio grijă!... Acum te-a chemat Mark Dominic să dai socoteală de ce sunt numai optsprezece imagini şi nu treizeci şi opt!

A fost clipa în care Otto a ridicat capul uitându-se ţintă spre mine, ca şi cum ar fi priceput deodată tot.

Am vrut să spun ceva cam în genul: „Ei, şefule, dacă-i pe jucate, pe jucate să fie!” dar colonelul Dumitru mi-o luă înainte:

— Eşti de-a dreptul stupefiat, nu, domnule Otto, văzându-l aici, asistând la arestarea voastră, pe acela în care aţi investit atâţia bani şi mai ales atâtea speranţe?! spuse colonelul arătând în direcţia mea. Nu, n-a fost confecţionat special pentru voi. Aţi încercat să-l racolaţi prin Aralian, şi domnul s-a oferit să joace acest rol. Compromiteţi, şantajaţi, cumpăraţi...

— Şeful vostru, interveni Pascu, indicându-l pe Alex, era şi el convins că totul este în ordine. Când vă întorceaţi azi-noapte de la cocteil, i-aţi spus Suzannei că veţi avea aici de-acum înainte un om deosebit de valoros!... Hm, valoros da, dar pentru a vă dejuca lovitura pe care aţi pus-o la cale!...

Era pentru prima dată când mă lăuda Pascu, am zâmbit, vă imaginaţi şi singuri, mă simţeam ca la sânul Mariei Magdalena mirosind a Mitsuko.

Bucureşti, octombrie, 1970.

VALETUL DE TREFLĂ

LA LOC COMANDA

Ca membru fondator al Automobil Clubului Român – fondator la a doua sa naştere –, fusesem invitat, contra unei sume rezonabile, pentru două săptămâni la hotelul „Albatros” din staţiunea Olimp, închiriat în întregime pentru respectiva perioadă, în lipsă de automobilişti amatori, corpului de balet al unui teatru cu nume sonor, existaseră şi alte tentaţii, marine şi ele...

M-am claustrat pentru mai mult timp la 2 Mai.

Cel puţin aceasta îmi fusese intenţia.

După arestarea lui Otto, Alex, Mark Dominic,

asistasem la câteva interogatorii conduse de colonelul Dumitru şi căpitanul Pascu, mi se pusese banda cu „recrutarea” mea la Poiana Braşov şi zău că-mi plăcuse cât fusesem eu de capabil.

Tocmai ca să nu se degradeze cumva impresia aceasta despre persoana mea integrală, inclusiv despre acea parte din mine care pentru ştiinţă a rămas încă o mare enigmă, cu alte cuvinte cât mai eram cineva, trebuia să trec de îndată la scris toate prin câte trecusem. Adică romanul.

Nu mă îndoiam că va fi cât se poate de simplu: nu aveam nimic de inventat, ci doar de povestit întâmplările trăite aievea, mă gândisem chiar la „Uher”-ul pe care-l cumpărasem la Viena, cu alte cuvinte, să dictez la magnetofon întregul roman. La dracu’, e antediluvian să clămpăneşti la maşina de scris sau, şi mai şi, să te chinuieşti cu un creion şi-o radieră, chiar dacă aceasta din urmă are o dungă albă la mijloc!

Atât că ideea dictării la magnetofon se născuse în timp ce mă instalam la 2 Mai, chinuindu-mă să înţeleg ce gândise eminenta persoană când dăduse satului de lipoveni numele acesta atât de specific ţărmului dobrogean. O asociaţie de idei, vreau să spun.

Camera era răcoroasă, curată, patul de două persoane tocmai bun pentru insomniile nopţilor mele – mă deconectez greu când lucrez, mereu visez cai-verzi-pe-pereţi – o masă destul de mare aşezată chiar la fereastră, şnurul veiozei destul de lung ca să ajungă până la masă…

Prevăzător din fire cum sunt, să nu se instaleze alături de mine vreun plod-doi şi, văzându-le mămica, să le doresc un frăţior, am plătit chiria pe două luni înainte pentru toate cele trei camere pe care tanti – aşa o alintam eu ca să-i câştig simpatia – Frosia le închiria vară de vară bucureştenilor.

Băgasem Lamborghini Espada în curte sub umbra unui nuc, o acoperisem cu cârpe şi ţoale scoase la reformă de gazdă, îi dezumflasem rezerva şi un cauciuc – piei ispită! –, la şase dimineaţa eram în picioare, la şase şi un sfert îmi beam cafeaua cu o porţie dublă de zahăr – aşa îmi place mie cafeaua dimineaţa, dulce să fie –, fumam la cafea o ţigară, la şase treizeci apăream pe plajă, două ore de ultraviolete, la opt treizeci plecam în marş forţat către casă, beam un litru de lapte, iar la nouă fix eram la masa de scris.

Patru zile concepusem titlul romanului „Un dolar, doi dolari", în următoarele patru zile, consumând un sfert de kilogram de bomboane de mentă – bomboanele de mentă răcoresc gura şi mai ales limpezesc mintea – deliberasem să pun după „un dolar" virgulă sau linioară –, dacă aş fi adus magnetofonul cu mine n-aş fi avut probleme din astea! În ziua a noua, astăzi adică, m-au scos din sărite vecinele mele.

Auzi, domnule, să mă facă sălbatic?! Ce-mi pasă mie că fuseseră abandonate în curtea de-alături, simţindu-se singure şi stinghere acum, în primele zile?!

— E neamţ? o întrebase pe tanti Frosia cea a scenografului, zărind probabil numărul vest-german al Lamborghinei Espada. Fetiţa ei mereu se căţăra pe ulucile gardului lângă nuc. „Maşina! Maşina!" arăta ea cu degetul, crezând probabil că e maşina tăticului ei.

— Nţ, o auzisem pe gazdă negând şi adăugind după o clipă: Da' lucrează. Îmi arde lumina până noaptea târziu! Se întoarce pe la nouă de la plajă şi nu mai iese din casă.

— Ce sălbatic! spusese şatena în blue-jeans-i de care îmi era milă cum nu se poate mai mare, prea îi chinuia întinzându-i cu rotunjimile ei.

— Nu, de ce, c-ar fi cu păcat! nu fu de acord Frosia. Omu' mi-a plătit chiria pe două luni înainte... Pentru toată

casa mi-a plătit. E şi pentru mine mai bine, nu se vede, nu se aude, e linişte, nu-i balamucu' de anu' trecut, când mi-au rupt copiii lui domn' arhitect Manu...

— Dacă l-aş ruga să mă ducă cu maşina la Eforie, până la o tabără de copii, crezi că ar vrea?

— De, ştiu eu... Eu cred că ar vrea, fu tanti Frosia în gusturi cu mine. Că nu-i însurat...

A intrat dăunătoare vederii, dar candidă şi caldă.

— Bună ziua. Mă cheamă Ioana Strihan, sunt vecina dumneavoastră, îmi întinse ea mâna.

Am simţit că mă furnică pe şira spinării. Aşa intuiesc eu pericolele, cu furnicături pe şira spinării. Întinzându-mi mâna, mişcarea antrenă puţin corpul, şi mini-bluza ei, mulată insidios pe linii rotunde, evidenţie şi mai mult arcuirile şoc. Devotată bluză avea! Ca şi blue-jeans-ii.

M-am ridicat strângându-i mâna fără să i-o sărut, pentru că în acest sens mi-o întinsese ea, bărbăteşte, ca şi cum ar fi zis „să fim prieteni!"

— Adrian, am spus eu numele pe care mi-ar fi plăcut, când eram copil, să mi-l fi dat părinţii şi porecla colegilor să nu mai rimeze cu numele meu.

Ne-am privit în ochi şi Ioana izbucni deodată în râs. Într-un râs vesel şi într-un fel bucuros.

Am râs şi eu. Era molipsitor râsul ei.

Felul cum intrase aici, cum întinsese mâna, felul cum mă privise în faţă mă făcu să intuiesc o fire voluntară şi dreaptă, dezbrăcată de prejudecăţi şi convenţii. Paradoxal însă, ochii ei mari şi rotunzi, de un albastru catifelat şi intens, îngropaţi sub arcade proeminente, energice, aveau ceva din farmecul melancolic al bobocului de trandafir.

Violenţă şi candoare. Violenţa bretonului coborât peste fruntea înaltă, până la nivelul sprâncenelor frumos desenate, şi candoarea gropiţelor din obraji şi, deopotrivă, a gurii cărnoase şi mici, zbaterea copilăroasă

a genelor mătăsoase şi lungi... Cam prea multe paradoxuri, ia să nu mă mai uit!

— Vreau să vă cer un mic serviciu, spuse ea cam jenată. Am un nepoţel în tabără la Eforie, mă duceţi cu maşina până acolo?

Am servit-o cu o bomboană de mentă şi, bineînţeles, am luat şi eu una.

— Patru sute cincizeci de pompe! am dat eu fără să vreau gândul pe faţă.

— Ce pompe? mă privi ea nedumerită.

— Maşina asta are cauciucuri ca de camion!

— Fain! Umflăm amândoi.

Nu vedeam nimic fain într-o treabă ca asta, aveau să mă treacă toate sudorile! Cine naiba mă pusese să dezumflu cauciucurile? Barem să fi păstrat rezerva umflată! Habotnic mai sunt!...

— Ştiţi ce înseamnă două sute de pompe? am întrebat-o, ieşind împreună în curte.

— Nu, nu ştiu.

— N-o să las să vă scape ocazia.

Apucându-mă să despresor maşina de cârpe şi ţoale şi văzând cât praf se aşezase pe ea, am ştiut ce-o să-i dau Ioanei să facă. Mai întâi să vadă însă ce înseamnă să umfli cu pompa un cauciuc de maşină!

— Bine, dar asta e o maşină de curse! îşi dădu ea abia acum seama.

— Nu, nu-i de curse, e o maşină sport.

— Un bolid! Ca un monstru! N-am mai văzut o maşină ca asta. Ce marcă e?

— Lamborghini Espada.

— Ce nume sugestiv! Espada... Într-adevăr!...

— Nu cum arată, cum merge!...

— Sunt indiscretă dacă vă întreb de unde o aveţi?

— Nu, nu sunteţi indiscretă, dar e o poveste prea

lungă. Şi i-am arătat ce mişcări anume trebuie să execute cu pompa, uitându-mă cu teamă la talia ei subţire şi fragilă. Nu, era chiar foarte elastică.

Când m-am întors cu o găleată plină cu apă, întârziind special ca să nu mi se facă milă de ea, am găsit-o odihnindu-se.

— Infernal! Am crezut că e mult mai uşor. E o adevărată barbarie! Ce cauciucuri imense!

— Da, nu e o plăcere. Trec eu la pompă, vă dau o treabă mai feminină să faceţi. Nu pot suferi când maşina-i murdară. Asta-i o piele de căprioară, o muiaţi bine, să aibă multă apă în ea, altfel se zgârie vopseaua...

Eram amândoi în plină activitate, când la gard apăru soţia scenografului.

— Ce-i, Ioana, ai şi devenit soţie? râse aceasta ridicându-se pe ulucă. Cine te vede nu te crede!

Ioana făcu prezentările şi temându-mă că prietena ei se va arăta amatoare şi ea de o plimbare, bineînţeles cu fetiţa, am încercat să parez:

— Îmi pare rău că maşina are doar o banchetă în spate, mai mult destinată bagajelor, mi-ar fi făcut plăcere dacă veneaţi cu noi.

Îmi răspunse referindu-se la programul de somn al fetiţei şi, strategic, m-am retras la maşină.

Pauza îmi prinsese bine – eram la trei sute de pompe. Au fost necesare încă o sută şaizeci până să ajung la presiunea indicată, sufletul îmi ieşise. În locul duşului ca vai de el, am preferat o baie în mare. Când am ieşit din casă, am găsit-o pe Ioana aşteptându-mă la maşină. Se schimbase şi ea.

— Poate ar fi fost mai indicată o rochie, am spus eu fără să întârzii prea mult cu privirea pe pantalonii ei albi, nici cu o sutime de milimetru mai largi decât blue-jeans-ii.

— De ce? se arătă ea contrariată. Am bănuit că la

înapoiere aveţi de gând să ne oprim undeva...

— De unde aţi bănuit? Pentru că într-adevăr m-am gândit.

— Am remarcat cum v-aţi oprit privirea asupra bluzei mele. La întoarcere o să fie răcoare, aţi spus. Pantalonii sunt mult mai călduroşi... Şi-mi stau şi bine, adăugă ea cu cochetărie.

— Perfect!

Cu toate că nu era deloc perfect, zău dacă vedeam cum o să stea ea în scaunul anatomic, aproape lipit cu podeaua, al Lamborghinei Espada.

— Acum am înţeles, spuse Ioana aşezându-se. Da, era mai comodă o fustă. Nu-i nimic, merge şi aşa.

Am pornit. În fluierat de cauciucuri, Lamborghini Espada demarează, oricât de încet ai lua-o, de parcă s-ar grăbi undeva. La radio nu era nicio muzică, am introdus în magnetofon o casetă.

Trecând prin Neptun, am virat la dreapta, spre plajă, să bem un păhărel la cafe-barul nautic, atmosfera din maşină devenind între timp cât se poate de favorabilă unei asemenea devieri de la iniţialul traseu.

Păşind însă pe teritoriul în aer liber al cafe-barului, m-am tras imediat înapoi.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Ioana speriată.

— Ssss! am dus eu un deget la gură şi, retrăgându-mă cu spatele, i-am făcut semn să mă urmeze în tăcere.

Aproape că nu-mi venea să cred ochilor. Şi totuşi, căpitanul Pascu era! Nu, nu mă înşelasem. Stătea cocoţat pe unul din scaunele barului, nu avusesem cum să-i văd faţa... Era părul lui rebel şi întreaga alură era a căpitanului Pascu. În pulover alb?... Am băgat mâna în buzunar după cutia cu bomboane de mentă.

Ce să caute Pascu aici? îl lăsasem în Bucureşti, în plină desfăşurare a interogatoriilor!... E adevărat,

trecuseră destule zile de atunci... Să le fi încheiat? Nu, şi el, şi colonelul Dumitru îmi spuseseră că cercetările aveau să mai dureze... Atunci?...

Şi apoi, ce-i cu înfăţişarea asta a lui? În pulover după ultimul strigăt al modei, ca al Ioanei, cu gulerul depărtat mult de gât, cu mânecile trase în sus, ţinând coatele pe cristalul barului... Nu, nu se poate, e ceva la mijloc aici!

— Uite, Ioana... Hotărâsem pe drum să ne spunem pe nume, lăsând la o parte convenţiile. Trebuie să te duci singură la Eforie.

— Cum o să mă duc singură? Mergem mâine...

— Bine, mergem mâine. Întoarce-te acasă. Ia un autobuz până la Mangalia...

— Şi de la Mangalia? Să fac trei kilometri pe jos? Cum poţi fi atât de nesuferit?

— Trebuie să înţelegi, a intervenit o chestiune care se cere lămurită.

— O lămurim amândoi.

— Nu, nu, mă priveşte numai pe mine. Te rog foarte mult...

— Nu plec şi gata! bătu ea cu piciorul în pământ.

— Ioana, înţelege, te rog!

— Nu plec şi gata.

Dădusem de dracu' cu fata asta, ce fac acum? Căpitanul Pascu nu se găsea aici de florile mărului! Dacă ar fi venit în concediu, primul drum l-ar fi făcut la 2 Mai. Şi mi-am dat seama deodată că lăsasem maşina chiar la intrare. Lamborghini Espada sare de la un kilometru în ochi!

— Vino încoace! am tras-o pe Ioana de mână în direcţia unui boschet. Îl vezi la bar pe tipul acela drăguţ, în pulover alb? Uite-l, aprinde o ţigară.

— Da, ce-i cu el?

— Plimbă-te prin jur, fă-te că aştepţi pe cineva şi nu-l

scăpa din ochi până mă întorc eu.

— Mă ancorezi aici şi...

— Nu te ancorez deloc! Să nu-ţi scape nimic din ceea ce face! Vezi numai să nu te remarce! Într-un minut, două, sunt înapoi.

Am ascuns maşina în extremitatea cealaltă a cinematografului de vară, tăind, la întoarcere, drumul prin părculeţul acestuia. Ioana era la post şi chiar foarte bine plasată. Pe scaunul din dreapta lui Pascu stătea acum un bărbat. Am ocolit boschetele. Ioana mă văzu, trecu prin dreptul barului şi se îndreptă spre mine.

— Tipul în pulover alb e român?

— De ce?

— A schimbat câteva cuvinte cu străinul care s-a aşezat alături de el.

— De unde ştii că-i străin?

— E străin sută la sută!

— Cum ai dedus?

— Din felul cum arată, din tot ce-i pe el...

— Şi spui c-a schimbat câteva vorbe cu Pascu?

— Aşa îl cheamă pe tip?

— N-are importanţă. Nu ţi-ai dat seama, a fost ca o întâlnire sau pur şi simplu nişte vorbe schimbate?

— Nu, n-am avut impresia că se cunoşteau dinainte.

Din experienţa pe care o trăisem cu Suzanne, ştiam cât de înşelătoare poate fi o asemenea impresie, primisem şi transmisesem doar mesaje şi eu!... Cu toate că Suzanne mă decorase cu atâta aparatură electronică, încât „U-2” fusese, în comparaţie cu mine, o jucărie de copii!

Străinul coborî de pe scaun şi se îndreptă spre ieşire. Trebuia acţionat prompt. Şi cum în gură aveam o bomboană de mentă, creierul meu îmi furniză imediat singura soluţie existentă: Ioana.

— Rămâi în continuare aici! Dacă pleacă cumva

căpitanul, te iei după el!

— Care căpitan? Pascu-i căpitan?

Mare dobitoc sunt!

— Nu-i niciun căpitan. Aşa-i spun eu „Căpitane”... Tu nu vezi că-i civil?! Te iei după el... Să nu te observe, că ai dat de dracu’! am speriat-o eu. Ne reîntâlnim aici, te aştept sau mă aştepţi, indiferent cât. Încă o dată, fii foarte atentă!

Străinul se îndepărtase binişor, am grăbit paşii în direcţia lui, ciocnindu-mă cu un caterpilar feminin care îmi spuse ceva drăguţ în limba lui Goethe, după ce mă dezechilibrase aproape.

Omul meu nu avea un ţel precis, mi-am dat repede seama, cumpără de la chioşc câteva ilustrate, le scrise aşezându-se pe o bancă, se plimbă apoi în jurul lacului, ajunse în cele din urmă la pavilioanele comerciale. Examina distrat vitrinele. Profitând de aglomeraţie, m-am apropiat ceva mai mult de el. Faţa lui mi se păru cunoscută.

Unde l-am mai văzut oare? mă chinuiam întrebându-mă şi a fost cât pe-aci să-l pierd din priviri. Era un bărbat înalt, bine legat, până în patruzeci de ani, cu o aluniţă lângă urechea dreaptă. Am o memorie bună a figurilor, la cine mai văzusem o aluniţă ca asta? A, da, tata avea o asemenea aluniţă... Şi totuşi străinul îmi era cunoscut.

Începuse să se însereze când a intrat în hotelul „Callatis”. Urma să ştiu dacă locuia aici sau venise doar să caute pe cineva. Am riscat intrând înăuntru. Era chiar momentul în care tipul se îndrepta spre lift cu o cheie în mână.

Mi-am continuat drumul spre barul de zi al hotelului, aici se bea şi se fuma pe îndesate, am cumpărat un pachet de ţigări, bomboane de mentă mi-au spus că nu ţin, şi ieşind din hotel am încercat să-l ocolesc în grabă,

deoarece toate ferestrele lui erau îndreptate spre mare. De obicei, am judecat eu, după ce intri în cameră, ieşi pe balcon. Nu-mi strica să ştiu care era camera ocupată de tipul în cauză.

Am tăiat drumul trecând prin locul rezervat parcării maşinilor... La dracu', paznicul de la parcare era căpitanul Matinca! Stătea pe un scăunel, îmbrăcat într-o uniformă bej de hotel, decolorată de soare... Se îngroaşe gluma, o fi toată trupa colonelului Dumitru aici! Să mă fi recunoscut oare? m-am întrebat eu, în timp ce o ştergeam cât se poate de repede. Nu schiţase nicio mişcare, poate nici nu mă văzuse măcar.

Mi-am ales un loc mai îndepărtat pentru a putea cuprinde cu privirea întregul hotel. Era una din noile construcţii ale staţiunii Neptun, cu balustradele balcoanelor în stil românesc, ca tăiate din bârne. Am numărat paisprezece etaje, clădirea restaurantului ieşea mult în afară, cu o terasă largă în faţă.

Străinul lui Pascu apăru chiar la etajul al doilea, al nouălea balcon din dreapta.

Mă puteam retrage. Trebuia s-o fac însă în aşa fel încât să nu mai trec prin dreptul parcării. Dacă căpitanul Matinca m-a văzut... El doar de asta făcea pe paznicul parcării – să vadă tot ce intră şi iese din hotel. Înseamnă că Pascu va şti cel mult într-o oră că eu dădusem târcoale hotelului pe care îl vizau ei. Şi chiar mai mult, că intrasem imediat după străinul cu care el stătuse de vorbă la cafe-barul nautic.

Se cerea acţionat. Pascu trebuia pus în faţa unui fapt împlinit. „Care putea fi acest fapt?" m-am întrebat, trecând bomboana de mentă în partea cealaltă a gurii. Creierul îmi lucra cu febrilitate. Adică eu de ce n-aş sta în hotelul „Callatis"? O întâmplare! Iar în acest caz n-ar mai fi nicio problemă că fusesem văzut de căpitanul Matinca

intrând imediat după străin în hotel! Bomboanele de mentă răcoresc gura şi mai ales limpezesc mintea perfect!

Am împăturit o bancnotă de o sută şi introducând-o în buletinul de identitate, m-am întors ca după o plimbare, pe acelaşi drum, să vadă căpitanul Matinca că totul e pe faţă, nu mă feresc niciun pic, nu l-am văzut, nu l-am recunoscut... Paznic!... Stătea pe scăunel citind ziarul.

Alegând un moment când la recepţie nu rămăsese decât funcţionarul pe care îl vizam, m-am apropiat de ghişeu şi, privindu-mi semnificativ omul, i-am întins buletinul din care ieşea ceva albăstrui.

— Am nevoie de o cameră pentru o zi, două. Dacă s-ar putea, la etajul al doilea.

Funcţionarul ridică spre mine privirile care cercetaseră buletinul:

— Sunteţi norocos, acum o oră s-a eliberat o cameră la doi. Nu v-o pot da însă decât pentru noaptea aceasta.

— În regulă, am spus.

Vreau să-l văd şi eu pe ăla care o să îndrăznească să mă scoată din cameră!

— Achitaţi acum?

— Nu, mâine, când plec...

Calc eu câteodată în străchini, dar nici chiar aşa!

— Aveţi camera două sute şase, îmi comunică el, punând cheia pe ghişeu. Sunteţi cu maşina, nu? Trimit îndată băiatul să vă ia geamantanul.

— Nu-i nevoie, am bagaj foarte puţin. Şi luând cheia am ieşit din hotel.

Cine naiba mă pusese să plătesc chiria pe două luni înainte? Şi încă pentru trei camere! Atâta bănet!... Poate recuperează Ioana de la tanti Frosia ceva. N-o să stea cu camerele goale, o să le închirieze cuiva. Aici se anunţa un subiect sigur de carte, nu puteam lăsa să-mi scape o asemenea mană cerească!

Ce-i spun însă Ioanei? Mă descurc eu cu ea!... Şi, întorcându-mă la cafe-barul nautic, am inventat o poveste, mai verosimilă nici că se poate.

M-am uitat după Ioana, nu era nicăieri. Sosi din direcţia din care venisem şi eu.

— Ei? am întrebat-o eu, nerăbdător să aflu ce făcuse între timp Pascu.

— A agăţat o tipă... Cred că era suedeză. În orice caz o nordică. Se aşezase lângă el să bea o cafea. S-au plimbat cu barca cu motor amândoi... Conduce foarte frumos căpitanul!

— Pascu?

— Da. De ce te miri?

Ştiam eu de ce mă miram.

— Şi?

— Suedeza s-a întâlnit cu nişte prieteni şi căpitanul s-a dus la hotel.

— La ce hotel?

— „Doina”. Aproape vecin cu hotelul „Callatis”.

— Cu hotelul „Callatis”? am întrebat eu fără să vreau.

— Da. „Doina” e în dreapta. Am aşteptat ca nu cumva căpitanul să iasă din nou şi te-am văzut coborând pe lângă hotelul „Callatis”. Din moment ce erai la doi paşi de mine, ce rost mai avea să vin aici să te aştept?! După ce-ai ieşit din hotel cu cheia în mână, am venit după tine încoace.

Se dusese naibii toată povestea mea verosimilă cu care vrusesem s-o îmbrobodesc pe Ioana.

— Da, eu trebuie să rămân două, trei zile aici, e o chestiune pe care vreau s-o lămuresc.

— Rămân şi eu, spuse ea pe un ton categoric.

— Cum să rămâi?!

— Foarte bine. Rămân cu tine.

— Cum să rămâi cu mine?!

Ce pacoste îmi căzuse pe cap!...

— Uite ce-i... Când spălam maşina, am găsit în buzunarul uşii carnetul tău de conducere...

— Tu ai spălat maşina pe-afară, ce-ai căutat în buzunarul portierei?

— N-are importanţă. Aşa-s femeile, curioase. Ştiu cum te cheamă şi deci... Nu uita că sunt redactor la un săptămânal literar!

Ştiam, îmi spusese pe drum, tocmai de aceea o minţisem că sunt avocat. Terminasem dreptul, aşa că era doar o jumătate de minciună. Cine naiba mă pusese să ţin seama că i se făcuse ei dor de... un nepoţel oarecare?! Să fi lăsat să mă creadă sălbatic! Numai că, atunci, nu l-aş fi întâlnit pe căpitanul Pascu...

— Bine, am înţeles, ştii. Şi ce-i cu asta?

— Mă interesează şi pe mine un subiect. Pentru un scenariu de film.

— Dar e subiectul meu! mi-am apărat eu drepturile.

— Subiectul nostru!

— Pe căpitanul Pascu eu îl ştiam! Tu ai fi trecut pe lângă el fără să-i acorzi nicio atenţie!

— Ne-am împărţit rolurile până acum? Ne-am împărţit. De ce să ne certăm? Tu scrii cartea... Ori ţi-i teamă că scenariul meu o să fie mai bun?

— Nu mi-i teamă deloc. Foarte bine, eşti liberă să faci ce vrei. Trebuie să-mi aduc bagajele. Mergi cu mine la 2 Mai sau rămâi în continuare aici?

— Eu în ce-o să mă culc? Mergem amândoi să-mi iau şi eu geamantanul.

— Ioana, cred că ar fi bine să vorbeşti mai întâi la un hotel pentru cameră... am adoptat eu un ton prietenos.

— Cine îmi dă mie cameră cu afluenţa asta de turişti străini?!

— Atunci?

— Atunci stau cu tine.

— Cum o să stai cu mine?! m-am speriat eu.

— Foarte bine. Doar nu suntem sălbatici!

— Ba eu sunt. Nu m-ai făcut tu sălbatic?!

— Aaa, ai auzit? Mă aşteptai deci? Îmi era ciudă că, văzându-mă, continuai să nu ieşi din casă.

— Nu te-am văzut şi nici nu mă interesa să văd pe nimeni. Am auzit doar când v-a adus soţul prietenei tale cu maşina. Eu te sfătuiesc să nu stai cu mine, când văd un şifonier devin agresiv!

— Nu-i nimic, o să rugăm să ne aducă un paravan. Acoperim şifonierul cu el. Mutăm paturile în colţuri diferite... Să nu-ţi fie teamă!... Mie nu-mi e.

— Tu vorbeşti serios? am întrebat-o eu ca să întreb. Era evident că vorbeşte serios.

Ajungând acasă, mi-am strâns teancul de coli albe pe care sta scris titlul cărţii, m-am uitat cu părere de rău la veioza al cărei şnur ajungea exact până la masă, masa era mare, chiar în dreptul ferestrei... La loc comanda cu scrisul!

SIMPATICA SOCIETATE DE LA ETAJUL II

După o jumătate de oră manevram maşina cu spatele pe unul din locurile libere ale parcării hotelului „Callatis”. Când am coborât, căpitanul Matinca se înfăţişă prompt cu chitanţierul în mână.

— Să trăiţi! şi îşi scoase respectuos şapca.

Trebuia să mă port cu el ca atare.

— Dumneata ştii ce maşină e asta? l-am apucat eu de unul din nasturii tunicii sale decolorate de soare.

— Nu, nu ştiu. N-am mai văzut asemenea marcă.

O ştia foarte bine căpitanul! mai ales pe dinăuntru o

ştia.

— Nici n-ai avut cum să vezi o maşină ca asta! Străinii vin cu Opel, Ford, Mercedes... Vax! Uite, eu plătesc înainte, dar dacă văd pe maşină o cât de mică zgârietură, să ştii că ne certăm foarte rău!

— Am înţeles. Rămâneţi la noi o zi sau mai mult? Ca să ştiu câte chitanţe vă tai.

— Ioana, ia întoarce-te puţin!

Ioana n-a prea înţeles despre ce este vorba şi, apucând-o de umeri, am rotit-o în jurul propriei sale axe.

— Ei, ce zici? m-am adresat eu căpitanului Matinca. Când ai lângă tine un asemenea exemplar în concediu, câte zile se poate rămâne?

Căpitanul Matinca rămase tăcut, mustăci doar fugar, în timp ce Ioana mă privea de parcă m-ar fi văzut ungându-mă cu cremă de ghete pe faţă.

— Şapte zile. Deocamdată... m-am adresat eu căpitanului, rămânând indiferent la privirea stupefiată a Ioanei. Şapte ori trei, douăzeci şi unu. Poftim douăzeci şi cinci, cu restu' bei o sticlă de bere.

— Şapte ori patru, mă corectă căpitanul Matinca. Patru lei pentru douăzeci şi patru de ore. Asta e preţul, îmi arătă el chitanţierul.

— Atunci bei un coniac, am mai adăugat eu zece lei la cei douăzeci şi cinci.

— Să trăiţi! duse căpitanul mâna la şapcă şi se repezi să ia geamantanul din mâna Ioanei.

Eram acum sigur, căpitanul Pascu va fi la mine într-un sfert de oră cel mult.

Camera era foarte frumoasă, cu o mobilă delicată şi albă, Ioana era entuziasmată, sună madama. Aşa scria în dreptul butonului – „madame". Veni un băiat.

— Poli să ne aduci un paravan? îi ceru Ioana.

—!?

— Nu ştii ce înseamnă un paravan? îl întrebă ea sever.

— E ceva... La pagina externă am citit despre... paravan. E ceva de... politică...

Am izbucnit în râs, arătând în direcţia şifonierului.

— A, da, şi la teatru am văzut, făcu băiatul o asociaţie, crezând probabil că lui îi arăt şifonierul.

— Ei, din acela! se grăbi Ioana să precizeze.

— Nu, n-avem aşa ceva. Nu ne-a cerut încă nimeni aici. Cred şi eu!...

În timp ce Ioana se schimba în baie, am ieşit pe balcon, constatând că mă despărţeau de străin doar trei camere.

— Aaa, n-aţi plecat? apăru în balconul de-alături un bărbat în jur de 40–45 de ani, care mi se adresă în germană. Scuzaţi-mă, se înclină el, descoperind un început de chelie, credeam că este domnul care a locuit până astăzi în camera pe care o ocupaţi dumneavoastră acum. Soţia sa era cât pe aci să se înece, a fost o adevărată tragedie pe plajă.

— Probabil s-a îndepărtat prea mult de mal... Vorbiţi cumva franceza? l-am întrebat eu în limba respectivă, pentru că în germană se descurca destul de greu.

— Da, da, franceza o vorbesc mai bine. A, dacă ştiţi franceza este perfect. Da' de unde, era chiar lângă mal. A trântit-o un val, ea s-a speriat...

— Şi n-a sărit nimeni?

— Toţi credeam că glumeşte... Era o joacă generală cu valurile. A înghiţit destulă apă, noroc cu cei de la Salvamar... S-a speriat atât de tare, încât din ziua aceea n-a mai intrat în apă deloc. Au plecat cu aproape o săptămână mai devreme. Sunteţi italian?

— Nu, român.

— Aaaa, îmi face o deosebită plăcere! Chiar ţineam să comunic cu un român, să-i spun impresiile mele. Întregul

dumneavoastră litoral este foarte modern! Şi Mamaia, şi Eforie, şi aici, la Neptun... Nu mai vorbesc de Olimp sau de Venus!... Cred că s-a construit într-un ritm fantastic, pentru că, aşa cum am spus, totul este foarte modern. Arhitecţii români merită toate felicitările!

— Mas, tu îţi aranjezi din nou o partidă de poker! se auzi răsunând dojenitor din cameră o voce de femeie.

— Soţia mea, îmi explică el şi se întoarse în direcţia camerei. Mod, vino să-ţi fac cunoştinţă cu noul nostru vecin. A, nici noi nu ne-am prezentat încă. Ornitz, îşi spuse el numele, întinzându-mi mâna.

— Adrian, m-am înclinat şi eu, strângându-i-o.

Şi în momentul următor, pe balcon apăru, inundându-ne cu parfum de mosc, o brunetă în jur de douăzeci şi cinci-douăzeci şi şase de ani, înaltă, subţire, cu părul lipit de tâmple, strâns la spate într-un conci greu, reliefând astfel şi mai mult ochii ei mari, căprui, alungiţi spre tâmple.

Tinerică soţioară avea domnul Ornitz! Şi odată cu reflecţia aceasta mi-am adus aminte de Ioana.

— Mod, soţia mea, domnul Adrian, făcu Ornitz prezentările.

Balcoanele erau delimitate aproape numai simbolic, de o formă de beton frumos torsionată, şi Ornitz mă invită printr-un gest să trec în balconul lor.

— O să-mi facă plăcere dacă acceptaţi să bem câte un pahar de gin împreună.

— Vă mulţumesc, n-o să refuz. O să vă rog să mă scuzaţi numai o clipă. Ioana, eşti gata? am strigat-o eu, ca să le arăt că nu sunt singur şi am dat să mă retrag.

— Aaa, vă aşteptăm pe amândoi! desfăcu Ornitz manile în semn de invitaţie.

M-am înclinat mulţumindu-i.

Urma să coborâm în restaurant. Ioana îşi pusese o

rochie; la intrarea mea se ridică de pe scaun, privindu-mă întrebător.

— Ce te-ai împodobit aşa ca un pom de Ajun?

Spusesem o răutate. În afara unui colier din pietre de un albastru intens, ce contrasta punând în valoare culoarea părului ei, purtat până aproape de umeri, Ioana n-avea alte zdrăngănele pe ea, nici pic de fard, nici ochii conturaţi cu creionul, simţisem pur şi simplu ciudă văzând-o atât de frumoasă.

— Eu, ca un pom? se miră ea examinându-se critic. Ştiu, îmi sta mai bine în pantaloni...

— Nu-ţi stă mai bine, dar asta n-are importanţă. De ce n-ai ieşit pe balcon?

— Mi-era teamă să nu fac o gafă. N-am ştiut ce le-ai spus despre mine...

— Chiar, ce le spunem?

— Că suntem soţ şi soţie. E jenant altfel...

— Nu, mai bine frate şi soră. Tipul are o soţie care-i cu douăzeci de ani mai tânără decât el. Şi în plus e şi foarte drăguţă.

Ne aşteptau pe balcon, Mod arăta ceva în direcţia mării.

— Soţul meu, mi-o luă Ioana înainte, mi-a spus că sunteţi o femeie foarte frumoasă şi îmi face plăcere să constat că aşa este! Ioana îi întinse mâna cu prietenie, prezentându-se singură.

— Soţia mea, domnul Ornitz, m-am grăbit eu. Şi am adăugat ca să ies din situaţia delicată în care mă înfundase Ioana: Despre domnul Ornitz ce ţi-am spus? Cel puţin dă pe faţă toate secretele!

— Că sunteţi un om deosebit de plăcut şi că este splendid să ai asemenea vecini.

— Este şi părerea noastră, se înclină curtenitor domnul Ornitz. Ştiţi cumva poker? mi se adresă el.

— Asta se învaţă din clasa întâia de liceu! am râs eu.

— Ooo, e perfect! se arătă el încântat.

— Dacă e vorba de poker, interveni Ioana, o să aveţi în mine o parteneră fidelă! Poate şi dificilă…

— Nu, pokerul e un joc de bărbaţi! am spus eu pe un ton categoric.

Ioana însă nu cedă.

— Ţi-am luat nu odată banii, ştii foarte bine! La poker fiecare are bugetul său, adăugă ea întorcându-se spre cei doi.

Nu ştiu de ce, dar aveam impresia că o să am cu Ioana de furcă. Poate era doar o impresie?…

— În cazul acesta, suntem un careu! spuse Ornitz radiind de fericire.

— Şi dumneavoastră jucaţi? m-am adresat eu doamnei Ornitz.

— În general, nu.

— Nu, soţia mea nu joacă. Mă referisem la doamna Breker, vecina din dreapta, preciză Ornitz. Sunt oameni mai în vârstă, dar foarte simpatici. El are o societate de canasta…

— Un moment, să aduc ginul, îl întrerupse doamna Ornitz, precipitându-se în direcţia camerei.

— Nu este politicos să refuzi, am reţinut-o eu, însă noi n-am coborât încă la cină.

De la ora unu nimic nu băgasem în gură şi atunci mâncasem foarte uşor, ca să nu mă tragă la somn…

— Pentru apetit, un gin este perfect! insistă domnul Ornitz.

— Mas, ce părere ai, coborâm şi noi să dansăm?

— Bineînţeles!

Am băut câte un pahar cu gin şi, promiţându-le că o să le oprim locuri la masa noastră, i-am lăsat să se schimbe.

Localul era foarte mare, dar felul cum fusese el

construit, pe diviziuni unitare, fiecare decorate în alt gen, cu două ringuri de dans, în stânga şi în dreapta orchestrei, crea impresia că a doua parte a restaurantului este o reflectare într-o oglindă a primei, spaţiul nu părea vast, ci doar aerat, chiar foarte intim, în cadrul respectivului grup de mese.

I-am comandat chelnerului mai puţin de jumătate din cât ar fi fost să mâncăm, rugându-l cu argumentele cunoscute să ni le aducă pe toate încă în anul curent şi m-am ridicat de la masă să văd dacă nu cumva era şi căpitanul Pascu pe aici.

Nici urmă de căpitan, în schimb străinul cu care se întâlnise el la cafe-barul nautic stătea la o masă în societatea unei perechi mai în vârstă.

Să fi fost pur şi simplu o întâmplare întâlnirea aceea? I-am aprins imaginaţia, şi Ioana... Să zicem, întâlnirea a fost întâmplătoare, dar ce caută Pascu aici?! Ce caută căpitanul Matinca transformat în paznic de parking şi încă la parkingul hotelului în care locuieşte străinul lui Pascu?! Apare el căpitanul, n-am nicio grijă!

— Noutăţi? vru Ioana să ştie în timp ce mă aşezam la masă.

Nu-i spusesem că vreau să-l caut pe Pascu, dar ea bănuise probabil.

— Nimic, am răspuns. Şi apoi, fiecare se documentează pe cont propriu!

— Bine. Dar să nu-mi ceri vreodată ajutorul, pentru că o să-ţi relatez totul pe dos!

— De ce le-ai spus vecinilor noştri că suntem soţ şi soţie? mi-am adus eu aminte. Ne înţelesesem parcă altfel, nu?

— Şi tu crezi că poate cineva să ne creadă frate şi soră?! Simpatici vecinii, nu?

— Simpatici, dar circumspectă nu strică să fii!

Încearcă să vorbeşti mult, dar să nu spui nimic.

M-am ascultat şi mi-a plăcut ce spusesem. Începusem să gândesc, deci, cu miez. M-am grăbit să adaug pentru a da un conţinut şi mai profund spuselor mele:

— Când eşti cu oameni pe care nu-i ştii ce hram poartă.

Pentru un moment am avut impresia că Ioana rămăsese cu gura căscată. O deschisese pentru a băga un dumicat de pâine în ea.

— Nu mai vine chelnerul ăsta odată?! Un ban nu ia de la mine bacşiş!

Apăru chiar în momentul acela, cu picolul după el, amândoi aveau braţele încărcate, blagoslovit fie Domnul!

— Credeam că ţi-ai luat transferul de-aici! nu m-am putut eu abţine.

— Am stat la bucătărie, nu m-am mişcat de acolo până nu mi-au pregătit tot. Uitaţi-vă la ceas, nici zece minute n-au trecut, se apără chelnerul.

Trecuse mai mult, ce importanţă mai avea, din moment ce în faţă îmi surâdea o tocăniţă de ciuperci, iar alături, aştepta pe o tavă de lemn, presărat cu cimbru, un muşchi de vacă pătrat şi suculent. Muşchiul fără cimbru nu-i muşchi, nu ştiu alţii, da' eu mă dau în vânt după ciuperci.

— Acum dacă ne mai pui şi-un şpriţ rece...

— Nu, eu beau sec! îl avertiză Ioana pe chelner.

Bună fată!...

— ...Un şpriţ rece cu mult sifon. Şi dacă n-o să-mi obosesc mâna turnându-mi singur în pahar, n-o să tremure ea nici la nota de plată.

Aşa sunt eu, nu-mi place să-şi facă unii calcule greşite cu mine.

Soţii Ornitz veniră la masă când ne aprindeam tocmai ţigările.

— O să avem mâine o zi foarte frumoasă; niciun nor nu se vede pe cer, ne informă el aşezându-se.

Un timp am discutat banalităţi legate de vreme, şi cum ei veniseră aici să danseze, am crezut de cuviinţă să fac eu pasul în acest sens. Domnul Ornitz a invitat-o, la rândul lui, pe Ioana, dar o dată primul dans terminat, i-am condus soţia la masă, obligându-l să procedeze la fel. Am aşteptat apoi să se ridice el primul pentru a-şi duce soţia pe ring.

— Te-a întrebat ceva? am încercat eu să aflu de la Ioana.

— Am discutat despre orchestră, despre dansurile la modă... Nimic deosebit. Un compliment referitor la uşurinţa cu care dansez şi pe care tu n-ai găsit de cuviinţă s-o remarci. Eşti un urâcios!

Nu i-am răspuns. Privirile mele întâlniseră gura Aurei, rotundă şi roşie ca un semn de sens interzis. Dansa cu Pascu. Să fi venit el aici fără treabă, al naibii de bine ar fi fost! Era un om de şpriţ, de şuetă...

Dansând, am condus-o pe Ioana până aproape de Pascu şi Aura, privirile noastre se întâlniră pe rând, dar aşteptările mele într-un semn cât de mic fură zadarnice. Amândoi mă priviră ca şi cum le-aş fi fost totalmente străin. Erau angajaţi, aşadar, într-o chestiune atât de serioasă, încât nu-şi permiteau nimic din ceea ce nu făcea parte din misiunea pentru care fuseseră trimişi ei aici.

M-am îndepărtat în aşa fel, încât s-o orientez tot timpul pe Ioana, cum procedasem şi până atunci, cu spatele spre cei doi.

— Conspiraţie totală! spuse ea, deodată, ajungând în partea cealaltă a ringului.

— Adică?

— L-am remarcat prin oglindă. Te-ai străduit să nu dau cu ochii de el, dar – sic! – nu ţi-a mers.

Cu alte cuvinte, mă ţinuse cu spatele la oglindă...

— Mi-era teamă să nu te trădezi într-un fel. Căpitanului nu-i scapă nimic. N-am văzut încă un om cu un asemenea spirit de observaţie. Un automatism, un gest involuntar, o mişcare, o tresărire abia perceptibilă a buzelor, chiar o schimbare pentru o fracţiune de secundă a intensităţii privirii, el le sesizează perfect. Punându-le în relaţie cu situaţia dată, deducând substratul ascuns. S-a educat astfel, acum mintea lui lucrează în mod automat, după un sistem de semnalizare subconştientă care recepţionează impulsuri, elaborând imediat răspunsurile respective. Mie sau ţie ne-ar trebui un timp de gândire... Este aici vorba şi de anumite, să le zicem, normative nescrise ale meseriei sale şi, bineînţeles, de talent.

— Nu m-aş fi trădat. Ştiu să-mi cenzurez reacţiile, n-avea nicio grijă! mă asigură Ioana.

— Ai impresia. Nu-i vorba numai de reacţii.

— Să nu fie cu vecinii noştri ceva!...

— Ei, asta-i bună! Nici chiar aşa!... o temperai eu. Ornitz e un om simpatic, plăcut... Un tip cu bani, probabil... Pentru că o nevastă cu douăzeci de ani mai tânără este un lux care costă. Mai ales la ei...

— Şi dacă o să-ţi spun că el se cunoaşte cu străinul pe care l-a întâlnit căpitanul Pascu la cafe-barul nautic?

— De unde ştii?

— Tipul este aici şi în timp ce dansam cu Ornitz s-au salutat amândoi.

— E normal. Stau la acelaşi etaj.

— N-am ştiut. Nu mi-ai spus. Vezi, eu îţi spun tot!...

— Ioana, aici nu-i o glumă, nu-i o joacă de copii! Este adevăratul motiv pentru care n-am vrut să stai cu mine în hotel. Sigur, un subiect ca acesta pe viu... Eu am mai participat însă la o acţiune... Nu pot să-ţi spun despre ce este vorba, procesul nu s-a judecat încă. Ai să citeşti în

cartea pe care am început-o la 2 Mai.

— Am văzut că n-ai scris decât titlul!...

Haida de! Începuse să se obrăznicească Ioana! Eram cu aproape şase ani mai mare ca ea şi, apoi, aveam trei cărţi apărute! Nimic nu-i dădea dreptul să-şi ia nasul la purtare cu mine! Drept care, am părăsit ringul, conducând-o atent, să se vadă că are cine, la o adică, s-o apere, prea mulţi îşi opreau ochii pe ea.

A doua zi, când am coborât pe plajă, i-am găsit pe soţii Ornitz într-o societate veselă şi gălăgioasă, care se strânsese sub două umbrele de soare, jucând cărţi direct pe nisip. I-am salutat, continuându-ne drumul, pentru a ne instala ceva mai aproape de apă.

— Domnul Adrian! m-a strigat Ornitz şi, ridicându-se, ne invită în grupul lor. De-abia aşteptam să veniţi pentru a vă lua banii! râse el cu poftă.

Ardeam să fac o baie în mare, dracu' să-l ia cu societatea lui!

— Noii noştri vecini, ne prezentă el.

Ne-am înclinat, şi Ornitz adăugă adresându-se unei doamne trecută de cincizeci de ani, cu faţa ascuţită şi lungă.

— Dacă soţii Adrian o să dorească să facă cunoştinţă cu forţele noastre, după-amiază, să zicem pe la cinci, o să putem face la mine un poker.

— Excelent! exclamă doamna Breker.

— De acord? ne întrebă Ornitz.

M-am uitat la Ioana, aşa cum cereau regulile bunei cuviinţe.

— Perfect! răspunse ea.

— Chiar de la patru, propuse doamna Breker. Două ore de somn e foarte suficient!

— Noi nu dormim după-amiaza, putem începe la patru,

spuse Ioana şi se întoarse spre mine: Nu-i aşa Adrian?

— Da, sigur!

Ce era să mai spun?! Mă gândisem s-o şterg între două şi cinci, lăsând-o pe Ioana să doarmă. Plecarea mea de unul singur îi va fi semnalată lui Pascu de căpitanul Matinca şi el sau Aura vor face în aşa fel, mă gândisem, încât să mă întâlnească undeva în afara staţiunii Neptun. Mă descurc eu cumva! De atâta lucru o să fiu în stare şi eu!

Voiam tocmai să ne scuzăm pentru a intra în mare, soarele mă bătea drept în cap, ceea ce nu era deloc în regulă, având în vedere că o să am nevoie de el, iar eu îl simţeam şi aşa ca un lighean cu rufe scoase abia de la fiert, când veni din apă străinul lui Pascu.

Ornitz se grăbi să facă prezentările:

— Doamna şi domnul Adrian, domnul Paul Esden.

Era un bărbat care nu arăta să aibă mai mult de treizeci şi cinci de ani, cu o faţă deschisă pe care se desena un nas puternic, buze mari, senzuale, ce schiţară un zâmbet convenţional şi rece când îşi înclină capul în direcţia noastră.

— E totuşi o imprudenţă să vă îndepărtaţi atâta de mal pe o mare agitată ca asta! i se adresă domnul Breker. V-am urmărit până v-am pierdut cu privirea.

— În larg, valurile sunt calme, spuse domnul Esden, ştergându-se cu prosopul. Totul e să le tai, să treci pe sub creste. De fapt asta este şi marea plăcere.

Paul Esden avea un corp bine legat, însă muşchii săi nu trădau un înotător atât de redutabil.

— Aaa, aţi jucat „Asul câştigă”! exclamă el văzând cărţile de joc împrăştiate pe nisip ea pentru „copcică”. Şi? Domnule Frol, le-aţi luat iar banii! izbucni Esden în râs.

— Exact! chiţăi un bărbat între două vârste, care se întinsese cu faţa la soare.

Remarcasem figura lui de ascet, acum, ridicându-se într-un cot, umerii săi mi se părură anormal de înguşti.

— Au profitat de venirea noilor noştri vecini, spuse Frol arătând spre noi, şi au abandonat repede jocul.

— Ba n-am abandonat deloc! protestă vecinul lui Frol. Selton ţinea banca, să dea cărţile, eu sunt gata de joc.

— De ce s-o mai ţin eu din moment ce facem un joc nou?! protestă, sărind în picioare, un bărbat cu părul grizonat.

În şezlongul de alături stătea de vorbă cu doamna Ornitz o brunetă minionă foarte plăcută vederii, probabil soţia lui Selton.

— Bine, ţin eu banca, interveni Frol. Iar la canasta tot eu o să vă fac praf!

— A, Esden, i se adresă acestuia domnul Breker, n-o să mai avem chibiţi. Cu noii vecini s-a refăcut careul de poker.

Vorbeau cu toţii franceza, cel mai bine o stăpânea Frol, însă şi la el se simţea accentul străin. Se pregătiră cu toţii de joc, Ornitz, cu care ne întreţinusem în acest timp, ne invită să luăm şi noi parte, nu ştiu ce părere avea Ioana despre o baie în mare…

— Sunteţi foarte amabil, am însă impresia că dacă mai rămân pe plajă un singur minut vor izbucni flăcări din mine!

ÎN TIMPUL UNEI PARTIDE DE POKER

Întotdeauna am fost de părere că o oră bună de somn după-amiaza este la mare un lucru absolut necesar. Ei, nu. Ioana nu mă lăsa în nicio după-amiază să dorm.

— Ioana dragă, mă doare, dragă, ce-i asta!? şi am cules o nouă pietricică de pe cearceaful cu care eram

învelit.

Încă în prima zi, strânsese de pe plajă o pungă întreagă de pietricele, împărţise, aşezându-le pe mochetă, spaţiul camerei noastre, delimitând astfel teritoriul ei de al meu, şi cu pietricelele care îi mai rămăseseră în pungă mă bombarda de fiecare dată când încercam să adorm după-amiaza.

— Tragi chiulul la sâmbure! mă ameninţă ea.

Nu ştiu cine o învăţase, nu vrusese să-mi spună, că îndată după masa de prânz este cât se poate de recomandabil, pentru relaxarea întregului sistem muscular şi nervos, să te aşezi în capul oaselor pe parchet, cu picioarele bine întinse înainte şi, luând un sâmbure de piersică în mână, să-l lustruieşti între degete, o jumătate de oră cu dreapta, o jumătate de oră cu stânga, fără să te sprijini niciun pic de perete. Sâmburele îl acceptasem, nu avusesem încotro cu Ioana, dar să stau în capul oaselor pe parchet când patul era chiar alături?!

— Nu trag niciun chiul, uite, lustruiesc! am ridicat eu mâna în sus, arătându-i sâmburele.

E adevărat, aşa mai aţipeam câte un pic şi, surprinzându-mă de câteva ori, Ioana îmi cerea să mă ridic în capul oaselor ca să mă poată supraveghea cât mai bine.

— Ai şi trecut sâmburele în stânga?

— Am lăsat ceasul pe cristalul din baie...

— Mută sâmburele în dreapta!

— N-a trecut încă o jumătate de oră?

— N-au trecut nici douăzeci de minute. Hai, scoală! Dacă nu te ridici, arunc toate pietricelele din pungă în tine!

M-am ridicat, n-aveam ce face. Picioarele însă le-am tras, turceşte, sub mine – nici chiar aşa!...

— Nu dormiţi? se auzi deodată, din balconul vecin,

vocea domnului Ornitz.

— Nuuu! Noi la ora asta ne relaxăm sistemul nervos...

— Ce faceţi? nu înţelese Ornitz şi trecu în balconul nostru. E voie?

Ioana era în şort...

— Poftiţi, l-am invitat eu.

Intră şi, dând cu ochii de Ioana, se opri chiar lângă prag. E adevărat, picioarele Ioanei aveau darul de-a tăia respiraţia, dar el le mai văzuse pe plajă.

— Asta-i exerciţiul cu care vă chinuie doamna?

— Ei, ce spuneţi? l-am chemat eu în ajutor.

— Depinde din ce punct de vedere, nuanţă el.

— Din punct de vedere al somnului...

— Adică al unei concepţii primitive despre repaus! ţinu Ioana să-şi spună părerea asupra somnului de după-amiază.

— Aveţi, văd, şi camera împărţită în două...

La asta nu mă gândisem când îl invitasem înăuntru.

— A, jucăm „gardul”... Ce era să-i spun?!

— Ce jucaţi?

— „Gardul”!... interveni Ioana ridicându-se. Aşezăm o pietricică deasupra degetelor, îi arătă ea inventând jocul, şi sărim într-un picior când de o parte când de cealaltă a gardului, de la uşă până la balcon. Un gen de şotron...

— Distractiv, fu politicos domnul Ornitz. Şi cine pierde ce trebuie să facă? vru el să ştie.

— Ei, asta nu vă mai putem spune.

Ornitz ridică mâinile în sus în semn că se predă.

— Iertaţi-mă! auzind că nu dormiţi, venisem să vă propun să începem mai devreme partida. Am impresia că nici familia Breker nu doarme... El spunea că pleacă undeva...

— N-am nimic împotrivă. Nu ştiu soţia... m-am uitat eu la Ioana.

— Peste o jumătate de oră vă stau la dispoziţie, spuse ea. Să-mi termin exerciţiul şi cu cea mai mare plăcere. Mai ales înaintea unei partide de poker, exerciţiul acesta este de-a dreptul excepţional!

— S-a văzut ieri... făcu Ornitz.

Ioana ne luase banii la toţi. Şi în special mă curăţase pe mine. În locul doamnei Breker, care plecase de dimineaţă la Mamaia să întâlnească nişte cunoştinţe sosite acolo, jucase domnul Esden şi, cu toate că îi intrase mereu carte, aproape la toate întâlnirile cu Ioana pierduse. Pierduse şi Ornitz.

— Atunci ne anunţăm reciproc. Jucăm la mine, nu?

— Cum doriţi. Putem juca şi la noi, am propus eu.

— Bine, vorbim...

L-am condus pe Ornitz, ieşind după el pe balcon, când m-am întors în cameră, Ioana m-a luat în primire:

— N-am ştiut că te-ai plâns doamnei Ornitz cât te chinuiesc eu de tare!

— A, am glumit...

A aruncat cu o pietricică în mine. Se aşezase din nou pe parchet, lustruind de zor sâmburele de piersică, efort demn de un lucru mult mai plăcut.

Am făcut un duş, m-am îmbrăcat şi, dând pe gât un păhărel de coniac, mi-am adus aminte că uitasem să-mi tratez vecinul, care, de câte ori jucam la el, se dovedea o gazdă cât se poate de atentă. Îi golisem câteva sticle de whisky, întâi că le avea, al doilea, băutura asta se poate bea chiar dacă afară sunt treizeci de grade la umbră, au ştiu care din două primează.

Când am ieşit pe balcon să aprind o ţigară, am văzut-o pe doamna Ornitz pregătindu-se să primească oaspeţi; înseamnă că la ei vom juca. M-am retras discret, ca să nu asist la preparativele ei, şi cu toate că am auzit la un moment dat vocea doamnei Breker alături, am aşteptat să

fim invitaţi.

Era trei şi patruzeci şi cinci de minute, ne-am privit cu toţii ceasurile şi am stabilit că la ora şapte şi treizeci fix, fără niciun fel de tururi, să ne ridicăm de la masă. Am tras la rând locurile, Ioana dădu asul pe faţă şi se aşează acolo unde stătuse şi ieri, Ornitz – popa, eu – dama, iar doamna Breker – valetul. Căzusem, aşadar, cu Ioana în faţă, având-o în dreapta pe doamna Breker şi pe Ornitz în stânga.

Jucam la douăzeci şi cinci de bani miza, dar cu blind obligatoriu şi aproape de fiecare dată se făcea „de trei ori”, iar doamna Breker nu scăpa ocazia să strige, cu o voce care mă zgâria pe creier, „de nouă”.

De o jumătate de oră nu luasem un pot. Tot în chinte sparte la valet mă ţinea cartea, în orice caz stăteam mai bine decât Ornitz, care intrase în câteva cacialmale cu Ioana şi aceasta, simţindu-l, îl plătise.

Magnetofonul transmitea un blues, Ornitz împărţi cărţile. Începând să le filez, am dat drumul la un norişor de fum albăstrui. Fusesem blind, doamna Breker făcuse de trei ori, am tras încetişor de ultima carte şi m-am simţit ca un urs într-un magazin apicol. Aveam un care de nouari, de cifrele astea nu prea avusesem parte la şcoală.

— O carte! am cerut eu mascând careul.

Pe coridor se auzi deodată zgomot de voci agitate şi în momentul în care domnul Ornitz se ridică intrigat, în cameră îşi făcu apariţia capul chel al domnului Frol.

— S-a împuşcat domnul Esden! ne anunţă el.

Am sărit cu toţii în picioare, repezindu-ne în urma lui Frol.

— Stai, omule! strigă după el Ornitz, dar acesta şi dispăruse pe uşă.

Coridorul se ticsise de oameni adunaţi în faţa camerei lui Esden; văzându-i cum discutau agitat, am ţâşnit

înapoi, doborând-o aproape pe Ioana. Traversând camera în fugă, am ieşit pe balcon, delimitările erau aproape simbolice, le-am trecut ca la o cursă cu obstacole şi, ajungând în balconul lui Esden, am încercat uşa. Era încuiată, draperia trasă. Am mai încercat uşa o dată – nici nu se mişca.

Între draperie şi perete rămăsese puţin loc. Făcând mâinile căuş, am privit înăuntru. Esden era întins cu faţa în sus pe mochetă, nu avea pe el decât chiloţii de baie, de sub sânul său stâng se prelingea o dâră de sânge. Căzuse cu capul spre uşa balconului, piciorul drept se chircise uşor.

Când m-am întors pe coridor, un chelner păzea intrarea în cameră. Fiecare din cei adunaţi ieşise cum se găsea îmbrăcat atunci când Frol dăduse alarma. Era acum în centrul grupului, făcând, împreună cu ceilalţi, tot felul de presupuneri în legătură cu motivele sinuciderii domnului Esden.

— Dacă a vrut să se omoare, de ce-a dat drumul la duş? întrebă domnul Serling, a cărui cameră era aproape la capătul coridorului.

— Ca să nu se audă detunătura pistolului! spuse Frol.

— Nu înţeleg, ce-i păsa lui dacă se aude sau nu?! raţionă cât se poate de logic domnul Ornitz. Noi jucam în cameră poker şi n-am auzit nimic! Uite, să spună doamna Adrian, se întoarse acesta spre Ioana.

— Da, n-am auzit nimic, întări Ioana spusele domnului Ornitz.

— Nici eu n-am auzit, interveni doamna Millen din partea cealaltă a grupului. Şi suntem aproape vecini!

Cineva urca scările în fugă şi în momentul următor apăru figura căpitanului Pascu. Am vrut s-o şterg în camera lui Ornitz. Era prea târziu.

— Police! îi anunţă Pascu, ridicând o legitimaţie în

mână. Văzându-mă, mă fixă cu privirea şi îşi înălţă capul ca pentru a lua poziţia de „drepţi”. Să trăiţi, tovarăşe maior! Poftiţi! mă invită el printr-un gest, să intru primul în camera lui Esden.

Privirea căpitanului fusese atât de elocventă, încât mi-am jucat perfect rolul, până şi Ioana a crezut, cum mi-a spus mai târziu, că eram într-adevăr superiorul lai Pascu.

Îndată ce uşa se închise în urma noastră, Pascu mă dădu în lături, şi străbătând dintr-un pas antreul, se repezi în cameră. Se opri brusc, acoperindu-şi faţa cu palmele.

— Ce-ai făcut, Cornele, ce-ai făcut? spuse căpitanul încet şi izbucni în plâns, tăcut, bărbătesc.

Am rămas stupefiat lângă el şi, înţelegând dintr-odată întreaga situaţie, mă cuprinse, nu ştiu de ce, un simţământ de vinovăţie pentru moartea aceasta.

Căpitanul se stăpâni repede, făcu câţiva paşi de parcă ar fi mers pe picioare străine şi, ajungând în baie, aşează scăunelul de făcut pantofii pe capacul closetului. Se urcă deasupra, căută cu mâinile în vasul cu apă, scoase o pungă din plastic şi desfăcând închizătoarea ermetică văzu că punga e goală. Clătină trist capul.

— Şi doar ţi-am zis, Cornele!... spuse el coborând.

Se duse la scaunul pe care era aşezat un sacou, introduse încet mâna în buzunare, examină apoi camera cu privirea, oprindu-se asupra uşii bal conului.

— E încuiată, am spus eu încet. Am încercat-o din partea cealaltă.

— Ce dracu’ căutaţi aici? se răsti căpitanul la mine în şoaptă. Iar v-aţi băgat!

Am tăcut vinovat.

— Ce?

— Nu m-am băgat... Nu mă cunoaşte nimeni aici...

— Nu vă cunoaşte nimeni? Dar între ei vorbesc că

sunteţi ofiţer de securitate sau de miliţie!... Acum o să-i lăsăm să creadă că-i într-adevăr aşa. Serling a adus aur prin contrabandă din Turcia... A şi plasat câteva inele unui tip din Constanţa. O să reiasă că pe el l-aţi urmărit. După ce termin pe coridor, ieşiţi şi-mi ordonaţi să mergem mai întâi la Serling în cameră. O să lăsăm să se presupună că-l bănuim de crimă. M-aţi înţeles?

Am dat din cap în semn că da, de fapt încercam să adun şi să leg toate câte mi le spusese, şoptit şi în grabă, căpitanul.

Intrând în baie, Pascu îşi examină şi ieşi pe coridor.

— Domnul care locuia aici a fost omorât. Portofelul său nu-i nicăieri, anunţă el în franceză. Vă rog să intraţi în camerele dumneavoastră şi să nu le părăsiţi fără aprobarea mea! A fost săvârşită o crimă şi interesul tuturor este ca bănuielile să nu planeze asupra nevinovaţilor!

— Percheziţionaţi imediat toate camerele! Percheziţionaţi-i pe toţi! strigă doamna Breker.

— Da, da, percheziţionaţi-i pe toţi! o susţinu domnul Ornitz. Vă stăm la dispoziţie!

— Foarte bine.

Am ieşit pe coridor.

— Domnul Serling! l-am strigat eu, ridicând mâna. Un moment!

— Da, se opri el. Cu mine?...

— Da, cu dumneavoastră.

Mă priviră cu toţii intrigaţi.

— Tovarăşe căpitan, să intrăm mai întâi la domnul Serling în cameră. Nu aveţi nimic împotrivă, nu, domnule Serling? m-am îndreptat eu spre acesta.

Căpitanul încuia tocmai uşa, când pe coridor îşi făcură apariţia trei bărbaţi în civil, purtând cu ei tot felul de truse. L-am lăsat pe Pascu cu ei, continuându-mi drumul

spre Serling. Pe faţa lui mare urmele de coşuri se adânciră şi mai mult.

— Nu înţeleg de ce m-aţi ales tocmai pe mine primul?

— Aşa, pentru că ne cunoaştem...

— Şi care este sensul?

— Există un sens... am nuanţat eu.

— Nu văd ce sens ar exista! Aveţi cunoştinţe mai bune aici!...

— Pe dumneavoastră vă cunosc cel mai bine...

— De unde? întrebă el şi privirile sale, ca apa stătută a unei băltoace, se feriră într-o parte.

Căpitanul Pascu sosi, rugă pe vecinii lui Serling să ne asiste la percheziţie şi ne apucarăm de treabă.

În buzunarul unei haine din şifonier am dat peste două inele masive din aur, între douăzeci şi douăzeci şi cinci de grame fiecare.

— Da, sunt inelele mele, se ridică Serling de pe scaun.

— Pe care deget le purtaţi? Vă rog să-mi arătaţi! l-am luat eu repede, ca la Miliţie.

Faţa i se lăţi şi mai mult.

Se auziră câteva ciocănituri în uşă şi în cameră intră un civil, urmat de un maior şi un locotenent de miliţie. Am ieşit pe coridor împreună cu ei. Civilul se dovedi procuror, medicul legist care venise odată cu el se şi afla la Esden în cameră.

— Atunci îl preluaţi dumneavoastră pe Serling. Aurul trebuie să fie în maşină, se adresă Pascu maiorului de miliţie.

— Îl găsim noi... Să vi-l las aici pe locotenent? arătă maiorul spre acesta.

— Nu, mulţumesc. Trebuie să-mi sosească din Constanţa trei oameni, ca ofiţeri de miliţie... Şi totuşi, dumneata mi-ai putea fi de folos, se răzgândi Pascu adresându-se locotenentului. N-are voie nimeni să iasă

din cameră! Pe cei care vin din afară, vă rog să-i notaţi. Supravegheaţi orice mişcare.

Maiorul intră la Serling. Întorcându-se spre mine, Pascu îmi dădu o nouă misiune:

— Expediaţi-vă tipa undeva, o să am nevoie de cameră pentru a lua declaraţii!

Am găsit-o pe Ioana în cameră citind într-un scaun de răchită pe care îl aşezase lângă uşa balconului. M-am apucat să adun pietricelele care delimitau camera noastră în două teritorii distincte şi-am spus după ce am oftat greu şi prelung:

— Trebuie să te întorci la 2 Mai.

— Cum să mă-ntorc la 2 Mai? sări Ioana în sus.

Am rămas tăcut.

— Tu vorbeşti serios? se îngrijoră ea şi pieptul i se umflă prin bluza subţire.

— Căpitanul are nevoie de cameră ca să ia declaraţii. Unde în altă parte?

— Da, nu m-am gândit... Tu ai să asişti?

— Cum altfel?! Îmbracă-te, te rog, dacă vine căpitanul şi da peste tine aşa, cine ştie ce-ar mai putea crede despre noi amândoi!

— Suntem la mare, ce vrei?!

— Vreau să te îmbraci cât mai rapid, să-ţi iei cartea cu tine şi dacă nu te văd pe banca aceea de lângă terasa restaurantului, un cuvânt nu scoţi de la mine. Clar?

— Clar.

Îşi luă blue-geans-ii şi se duse să se schimbe în baie. Aşa am reuşit să desfiinţez gardul, să strâng din pat pietricelele şi, adunându-le pe toate în pungă, s-o fac să dispară, să înlătur restul de semne care ar putea pune la îndoială că în camera asta locuiesc doi oameni normali.

Când am intrat la 209 pentru a-i comunica lui Pascu că totul este în regulă, medicul legist îi făcea cunoscut

constatările sale:

— Moartea a fost instantanee, tovarăşe căpitan. Glontele a lovit în plin inima. Uitaţi-vă, Esden nu are întipărită pe faţă nici măcar o expresie de mirare!

— Poate că cel care a tras era o cunoştinţă de-a sa.

— Ar fi avut pe faţă una de teamă! Dacă nu de teamă, atunci de surprindere, nu? Să presupunem că era, aşa cum spuneţi dumneavoastră, un cunoscut... Când acesta a scos însă pistolul... Dacă nu te îngrozeşte, în orice caz te surprinde un asemenea gest!...

Căpitanul rămase tăcut.

— Nu-mi împărtăşiţi părerea? îl întrebă medicul.

— Mă gândeam la altceva, se scuză căpitanul. Sigur, dumneavoastră aveţi dreptate... Poate este însă un caz... mai puţin normal... Mă refer la faptul... Crima a fost comisă după toate probabilităţile de un străin, iar străinii... Şi neştiind cum s-o mai scoată la capăt, Pascu schimbă vorba: partea proastă e că glontele a rămas în corp.

— Din păcate, da. Ştiu la ce vă gândiţi... Traiectoria la intrare e aproape orizontală. Cu o uşoară ascensiune spre spate.

— Deci, după părerea dumneavoastră, moartea s-a produs în jurul orei şaisprezece.

— Exact!

— O să am nevoie de glonte. O să vină cineva să-l ridice. Eu vă mulţumesc, tovarăşe doctor, corpul poate fi ridicat.

În timp ce medicul telefona să vină sus brancardierii, Pascu ieşi pe balcon. L-am urmat, dar el rămase tăcut, privind gânditor în direcţia mării. Spuse deodată încet:

— Nu, nici surprindere şi nici teamă. Lui Cornel nu i-a fost niciodată teamă de moarte. În schimb un zâmbet, abia perceptibil, un zâmbet puţin ironic, care a îngheţat în

privirile lui şi pe care eu îl cunosc foarte bine...

În cameră intrară doi bărbaţi şi o tânără – ofiţeri pe care Pascu îi aştepta să sosească din Constanţa. Căpitanul îi puse în temă:

— A fost comis un asasinat. Victima este un străin cu numele de Paul Esden. Mobilul asasinatului – furtul. Obiectivul principal al percheziţiei, dar neoficial, sublinie Pascu ultimul cuvânt, este o carte de joc ruptă în două – o jumătate dintr-un valet de treflă. Dacă întâlniţi o asemenea carte nu-i acordaţi nicio importanţă! Niciun gest, nicio tresărire, nici cel puţin oprirea privirii... Nimic nu trebuie să vă trădeze că ştiţi de existenţa acestei cărţi de joc, cu rol de parolă! Asasinul este experimentat şi el o să vă urmărească cu atenţie fiecare mişcare. O să găsiţi în camere pachete cu cărţi de joc. Nu vă atingeţi de ele.

Al doilea obiectiv îl constituie arma crimei – un pistol. S-a tras cu amortizorul de zgomot. Este motivul oficial al percheziţiei.

Al treilea obiectiv – un portofel bej, din piele de reptilă, cu monogramă P.E. — adică Paul Esden.

Dumneata, arată Pascu spre unul din ofiţeri, vei ieşi pe balcon pentru a ţine sub observaţie întregul palier. Asasinul poate avea complici chiar la etajul acesta sau e chiar el aici. Ai grijă să nu fie transferate corpurile delicte prin intermediul balconului. Este ceva neclar?

Ofiţerii rămaseră tăcuţi.

— Nu ne grăbim. De fiecare dată cereţi scuze, arătaţi că împrejurările impun un asemenea deranj. Femeile sunt mult mai susceptibile, se adresă Pascu tinerei, vă rog să aveţi grijă. Deci, maximum de politeţe şi, în special, maximum de exigenţă profesională. Începeţi de la capătul coridorului. Până nu se termină percheziţionarea tuturor camerelor, nimeni n-are voie să iasă din cameră. Da, o să le vorbesc eu... hotărî Pascu. Bine, puteţi începe.

Sprijinindu-se cu spatele de balustradă ca să poată fi mai bine auzit, căpitanul invită toată lumea să iasă pe balcon şi apelul său fu transmis din cameră în cameră.

— Vă rugăm să ne scuzaţi pentru întârziere. A durat până când procurorul, medicul legist, organele de specialitate au făcut constatările respective. Percheziţiile vor începe imediat. Este cineva care şi-a pierdut răbdarea? Sau are treburi urgente care cer părăsirea hotelului? Vă rog să ne-nţelegeţi că este o situaţie excepţională şi să ne daţi tot concursul.

— Stăm toată noaptea dacă este nevoie! strigă domnul Frol.

— Dacă cineva şi-a pierdut răbdarea, o să-l cuminţim noi! se auzi de la extremitatea cealaltă a balconului.

— Vă stăm la dispoziţie cât este nevoie! ridică mâna domnul Ornitz, ca să facă linişte. Aveţi tot concursul nostru! Multora dintre noi domnul Esden ne era foarte drag.

— Vă rugăm să poftiţi atunci înăuntru şi, în interesul cercetărilor, să nu ieşiţi pe balcon!

Am reintrat în cameră şi eu l-am întrebat:

— Vreţi să... începeţi luarea declaraţiilor? Vrusesem să spun „începem”, dar am căzut de acord că, din punct de vedere strategic, pluralul mi-ar fi putut aduce necazuri.

— O să încep... Cu cine să încep? Cu Frol? Cu el ar trebui să încep... Ştiu şi nu ştiu cu ce să încep. Ceva îmi spune... ceva nedefinit... ceva lăuntric...

Se plimba prin cameră, oprindu-se din când în când, ca pentru a întoarce gândurile spre cuvinte, pentru a le întoarce din drum, dintr-un drum care nu ducea nicăieri.

Îi cunoşteam stăpânirea, mintea ordonată, lucidă, capacitatea de a decanta aparenţele trecându-le prin filtrul unei logici de fier, de-a interpreta şi pune în valoare amănuntele cele mai nesemnificative la prima vedere, de

a construi ipoteze şi, în special, de a alege pe acelea care să-l apropie în cea mai mare măsură de adevăr. Se bucura de o inteligenţă vie şi, mai ales, de o intuiţie profesională pe care nicio şcoală din lume nu ţi le poate da. Pascu se născuse să fie ofiţer de contraspionaj. El ştia, şi poate şi din cauza aceasta îşi iubea atât de mult meseria.

Se aşeză pe pat, privind dincolo de mine, undeva departe. Spuse deodată:

— Şi-a pierdut răbdarea. A provocat. A provocat forţând nota. Şi doar am discutat: „Mai ai răbdare, Cornele, nu scoate capul. Mai aşteaptă puţin”. El nu: „Au trecut două săptămâni şi nimic. Ei asta şi vor – un semn de la mine!”. Şi el a scos capul. L-a scos şi s-a zis cu Cornel. În starea sufletească în care se găsea, Cornel nu era bun pentru o asemenea misiune. Nu era bun. Dar puteam eu să spun... Da... îşi luă Pascu capul în mâini.

Am rămas tăcut, privind prin uşa deschisă a balconului.

— Cine-i vinovat? Poate eu... Poate Cornel... Poate mai sunt şi alţi vinovaţi... Cornel primise o misiune grea, mi se adresă Pascu deodată, simţind parcă nevoia să se descarce cuiva. Practic, nu ştiam nimic. Pusesem mâna pe o parolă, pe o carte de joc... E al treilea om care moare având cartea asta de joc... Şi căpitanul îmi povesti toate cele întâmplate până atunci.

Mi-am putut imagina astfel capitolele care urmează.

LA BUCĂTĂRIE

Morel privea absent prin fereastra camerei sale de la hotelul „Majestic” şirul nesfârşit al maşinilor ce înaintau greoi pe cinci rânduri, sufocând strada, când soneria telefonului îl izbi în timpane. Ajungând din câţiva paşi

lângă pat, ridică grăbit receptorul.

— Oscar? întrebă o voce de bărbat de la celălalt capăt al firului.

— Nu-i niciun Oscar! M-aţi înnebunit toată ziua cu Oscar! Să vă ia dracu' cu el! şi trânti receptorul.

Fusese chemat de urgenţă la Centru, luase primul avion lăsând baltă o treabă care începuse să meargă şi şefii se arătaseră mulţumiţi de felul cum o pusese pe roate, la aeroport îl primise, aşa cum i se comunicase prin radio, un om... Dacă nu l-ar fi grăbit atâta, ar fi făcut o escală să-şi vadă băiatul, nu-l văzuse de când fusese trimis în Maroc. Opt luni...

La sosire i se spusese că are o cameră rezervată la hotelul „Majestic", va fi înştiinţat îndată ce şeful va putea să-l primească. Sosise seara, crezuse că în dimineaţa următoare va afla despre ce este vorba. Urgenţa cu care fusese chemat îl neliniştise puţin, nu cumva au început să se îndoiască de el după ce Prat s-a întors cu mâinile goale? Sau poate chiar au dat peste un fir? Nu, peste un fir n-aveau cum să dea, se lucrase printr-un terţ a cărui gură nu mai putea scoate o vorbă.

Era a şasea zi de când se găsea în camera asta, fără s-o părăsească o clipă măcar, i se acrise de câte cărţi poliţiste citise, una sau poate două fuseseră mai ca lumea, restul nişte porcării, ce i-ar mai lua el de guler pe autorii ăştia, să-i bage cu nasul într-o treabă adevărată, chiar şi în asta pe care o pusese el pe roate!... Nişte obsedaţi sexuali, morfinomani idioţi... Şase zile fără să primească un semn, fără să i se spună nimic!

Era poate un nou sistem de epuizare nervoasă... Şi chiar telefoanele astea care îl înnebuneau căutându-l pe Oscar puteau fi o metodă... Înseamnă că bănuiesc totuşi ceva şi, chemându-l aici, l-au băgat mai întâi la „aburi", pregătindu-l pentru detector. Să-i ia dracu', mai trecuse

prin asemenea lucruri, în fiecare an îl sondau cu „Lie detector”-ul, cu detectorul ăsta de minciuni!

Luă pulpa de pui care rămăsese în farfurie de la masa de prânz, pregătindu-se să muşte din ea, când se auziră câteva ciocănituri în uşă. Se duse s-o deschidă, era omul care îl primise la aeroport.

— Sunteţi singur? îl întrebă acesta în timp ce intra în cameră, examinând-o cu privirea.

— Da’ cu cine ai vrea să fiu?

— Eu nu vreau nimic. Am întrebat doar.

— Mi-ai spus să aştept şi-am crezut că a doua zi...

— Asta nu-i treaba mea. Treaba mea e să mergem acum.

— Bine că n-ai venit după o lună, aş fi învăţat multe din cărţile astea tâmpite! spuse el îmbrăcându-se.

În stradă îl aştepta o maşină station cu geamurile laterale vopsite în alb, ca la ambulanţe, şi intrând în spate, i se întinse o glugă din şaten negru.

— Capişonul de noapte! spuse nu fără răutate în glas însoţitorul lui Morel. Dă-i drumul, amice! se adresă el şoferului.

Morel îşi trase gluga pe cap, nu era o noutate gluga aceasta, îmbrăcase asemenea glugi de câte ori fusese condus la Centru pentru a sta de vorbă cu şeful.

După mai bine de o oră de drum, Morel recunoscu zgomotul unei porţi ce aluneca pe şenile, înaintară apoi pe o alee cu pietriş, el şi-o imagină într-un parc; când, numărând în gând, ajunsese la o sută treizeci şi opt, maşina se opri.

— Am ajuns. Coborâm, îl anunţă însoţitorul său.

Condus de acesta, urcă şase trepte nu prea înalte, se auzi deschizându-se o uşă şi paşii săi răsunară ca pe o pardoseală de marmură. Optsprezece până la prima treaptă a scării în spirală, data trecută numărase

douăzeci, trebuise să se ţină după gorila care îl adusese atunci. Era la Cartierul general al Centrului.

— Scoate-ţi gluga, îi spuse cel care îl adusese aici.

Se supuse şi lumina care invada uriaşul hol cu plafonul descoperit i se păru de nesuportat. Închise ochii ca sub impulsul unei dureri, apoi îi deschise treptat. Oglinzi mari, veneţiene, cu dantelării superbe, îmbrăcau pereţii, încadrând opt uşi masive din nuc sculptat, amplificând, cum i se păru lui, lumina primită de sus.

Rămase un timp în picioare, după care însoţitorul său îi arătă prima uşă din dreapta. Ştia, înăuntru va fi izbit de un întuneric total. Fu preluat de cineva care îl conduse spre interiorul camerei unde ardea o veioză-ciupercă, cu un bec minuscul şi a cărui lumină cădea doar pe măsuţa pe care era aşezată.

— Stai jos! răsună în întuneric o voce, aceeaşi voce hârşiită şi tărăgănată pe care o auzise de câte ori fusese aici.

Bâjbâi prin întuneric după scaun, găsindu-l, se aşeză în dreptul măsuţei.

— Ai lucrat mulţumitor, spuse vocea şi pe măsuţă apăru angajamentul său scris.

Era formalitatea absolut obligatorie prin care i se permitea să-şi dea seama că se afla la Şeful Centrului şi deci să vorbească liber, necodificat, despre misiunile sale. Îşi recunoscu scrisul de pe angajamentul semnat acum doisprezece ani.

— În ordine, spuse Morel.

— Începând de azi nu mai eşti rezidentul reţelei pe care ai condus-o, aş spune, destul de bine. Vei pleca în altă parte. Îl cunoşti pe Baxter, ai colaborat cu el în Finlanda. Şefii lui îl trimit în România sub numele de Paul Esden. Amănuntele mai târziu. Nu va ajunge acolo, în locul lui trebuie să ajungi dumneata.

— Dar suntem aliaţi!

— Ei, asta-i! Nu ne găsim la banchet şi nici la o conferinţă de presă! hârşâi plictisit vocea şefului său. Ne aflăm la bucătărie acum. Sigur, pe plan general suntem aliaţi... Misiunea lui Baxter este, ca să spun aşa, de interes particular pentru noi. Baxter trebuie suprimat, să dispară în cea mai deplină tăcere. Ai să te ocupi de această chestiune în timp ce el se va afla în drum spre România. Undeva în Occident încă.

— Dacă nu era Baxter, ştiţi foarte bine, aş fi căzut atunci, Baxter a fost...

— Lasă sentimentalismele, Morel! Când l-ai curăţat pe Browler n-ai ţinut seama...

— Browler nu se mai sătura de bani!

— Eu ştiu şi altceva!... spuse ameninţător vocea. Am trecut cu vederea, Morel!... Cunoscându-te, Baxter n-o să bănuiască nimic. Ai să poţi face o treabă curată.

— Şi dacă va fi însoţit de o umbră?

— Din câte ştiu, nu i s-a dat nicio umbră. Tu vei avea una, nu vreau să riscăm. Ştiu pentru ce pleacă Baxter în România. I s-a aranjat un paşaport pe numele Paul Esden, va locui în camera două sute nouă de la hotelul „Callatis" din staţiunea Neptun, a primit ca parolă o jumătate dintr-un valet de treflă... Cealaltă jumătate este la omul cu care trebuie să se întâlnească acolo. Dacă li s-a fixat o parolă atât de fermă, înseamnă că nu se cunosc. Ai să primeşti instrucţiuni amănunţite în legătură cu tot ce trebuie să faci. Vreau să reuşeşti. Ai auzit, Morel?

Morel rula pe autostradă cu 120–130 de kilometri pe oră, medie pe care i-o impuneau urmăritorii lui Baxter. La un moment dat, Citroënul lui Nythan, omul care îi fusese dat ca umbră, dispăru din câmpul său vizual şi el apăsă la podea pedala de acceleraţie a Porsche-ului.

Binecunoscuta repriză a acestuia urcă în câteva minute acul kilometrajului la 180.

Era un 911 S Coupé, cunoştea calităţile acestei maşini, care o făceau, în pofida gabaritului ei redus, cât un Fiat 124, aproape de trei ori mai scumpă decât un Mercedes de aceeaşi capacitate cilindrică. Din păcate însă, după lichidarea lui Baxter, el va trebui s-o cedeze lui Nythan, preluând maşina pe care acesta o conducea acum, deoarece Baxter avea tot un Citroën DS 21. Nu era o maşină rea, dar nu se putea compara cu un Porsche. Tocmai de aceea îi fusese dată lui Nythan, e îi va permite cât se poate de bine să joace rolul din umbră.

În difuzorul aparatului de radio emisie-recepţie cu care era înzestrată maşina, se auzi vocea acestuia:

— Baxter sondează mereu terenul din spate. A devenit bănuitor mi se pare.

Vorbi în microfon:

— Dracu' să-l ia, trebuie să oprească odată! O să fim nevoiţi să facem cale întoarsă.

— Credeam c-o să se oprească la Linz.

— Şi eu. Mergem paralel cu Dunărea, dar nu mai avem locuri favorabile pe aici.

— Până la Viena a mai rămas o singură ieşire de pe autostradă, într-o jumătate de oră trece de ea.

— Ştiu. O să oprească probabil la Viena!...

— Şi dacă nu opreşte, ce facem?

— De mâncat trebuie să mănânce astă-seară ceva!... Ziceam c-o s-o facă la Linz.

— Şi-o fi pus în gând să ajungă dintr-o bucată la Budapesta şi să doarmă acolo!...

— Dacă nu opreşte la Viena, daţi drumul la varianta a doua. Imediat ce iese din oraş. Altfel riscăm să ne ardem! Până la graniţa Ungariei nu mai sunt decât vreo şaptezeci de kilometri.

— E în regulă! A redus iar viteza.

— Să facă o schimbare amicii!

Nu era nici şapte când intrară în Viena şi Morel speră că urmărirea aceasta, care dura de trei zile, se va încheia aici, în oraş.

Baxter opri într-adevăr la un hotel destul de central şi, după scurt timp, coborî în stradă. Nu mai fusese de vreo doi ani în Austria, ştia însă că în apropiere era un restaurant unde se putea mânca foarte bine. Tocmai de aceea alesese hotelul acesta.

La un moment dat străbătând încă Germania Federală, avusese impresia că cineva i se agăţase de coadă, aici, pe autostradă, îl încercase acelaşi sentiment când observase un Mercedes rulând un timp în spatele său; verificase, şi Mercedesul, păstrând aceeaşi viteză, trecuse de el.

Nu-i plăcea deloc treaba care i se dăduse acum, în ţările comuniste şi-au rupt gâtul destui, ştia foarte bine. În Iugoslavia era cât pe-aci să i se înfunde şi lui, noroc că reuşise la timp să treacă graniţa în Italia. Din România unde să fugă? Fusese ales pentru că se specializase în marină, sau acesta fusese doar pretextul, treaba asta putea s-o facă şi altul!...

Gândurile acestea îl obsedaseră tot timpul pe drum, avea o stare sufletească cât se poate de proastă, îl apăsa ceva ca o presimţire. Mănâncă şi după aceea ce face? Ar putea să se distreze cu o fată... Pe Stuttgartstrasse erau nişte localuri cu fete... Să le ia dracu' de maimuţe, era sătul de zâmbetul lor idiot, de veselia lor prefăcută! Ce-ar fi să se ducă în Prater? se întrebă el şi revăzu uriaşul parc de distracţii care te absoarbe cu râsul lui general. Era o idee!... Numai că asta însemna să se urce din nou în maşină... Decât o seară cu o maimuţă stupidă... Merita.

— Baxter! se auzi el strigat când dădu drumul motorului.

Morel traversa strada spre el ridicând mâna ca să fie văzut.

— Bună, Baxter! Nu te-am văzut de o groază de timp!

Baxter vru să coboare din maşină, pentru că revederea cu Morel îi făcea o reală plăcere, dar acesta se lipi de portieră şi în momentul următor simţi înfigându-i-se sub ureche ţeava rece a unui pistol.

— Cuminte, Baxter! îl avertiză Morel. Avem ceva de discutat şi, strecurând mâna stângă sub cea care ţinea pistolul, trase siguranţa portierei din spate.

După primul moment de surpriză care îl stupefiase aproape, făcându-l să creadă că cel care îl ameninţa cu pistolul împrumutase doar înfăţişarea şi vocea lui Morel, Baxter se gândi, analizând fulgerător situaţia, să încerce o eschivă. Riscul ar fi fost prea mare: ţeava pistolului i se înfipsese adânc între ureche şi falcă şi el ştia că, fiind cu surdină, zgomotul pe care-l va produce acesta nu va fi mai mare ca cel al unei sticle desfundate. În gălăgia străzii, nici chiar atâta.

Era prea târziu. În spatele său se şi urcase cineva, portiera din dreapta se deschise şi ea, Morel îl împingea spre cel care se aşezase în faţă şi trecu la volan.

Totul se petrecuse într-o fracţiune de secundă, maşina demară puternic din loc.

— Ce înseamnă asta, Morel? Sau cine oi fi!? întrebă Baxter, încercând să pară calm.

— Nu înseamnă nimic. Ţi-am spus: vrem să stăm puţin de vorbă cu tine.

— Tu să stai de vorbă cu mine, aşa? Ce dracu', a izbucnit războiul şi-aţi intrat în alianţă cu Estul?!

Morel izbucni în râs, îi plăcuse gluma. Întotdeauna fusese de părere că Baxter era un tip foarte simpatic.

— Bună!... În alianţă cu Estul?! continuă el să râdă.

— Atunci ai luat o chestiune pe cont propriu?

— Baxter!...

— Trebuie să fi înnebunit de-a binelea!...

Morel tăcu şi cel din spate îl percheziţionă cu minuţiozitate pe Baxter, scoţându-i din buzunare tot ce avea.

— Este şi ăsta un mod de-a sta de vorbă!... Bine, mi-aţi luat pistolul... Dar de ce şi actele?

Întrebarea rămase fără răspuns.

Curând ieşiră pe autostradă, Nythan acţionă levierul scaunului său, culcă spătarul şi Baxter fu tras pe canapeaua din spate. Pentru o mai mare siguranţa, trecu şi Nythan acolo, luându-l la mijloc pe Baxter.

— Hai, daţi-i drumu'! făcu acesta din urmă. Spuneţi ce vreţi! Nu-i plăcea deloc toată chestia aceasta, prea se purtau fără menajamente cu el!

— O să ţi se spună îndată. Fii fără grijă, în noaptea asta ai să dormi la hotel, îl linişti Morel.

— Cine o să-mi spună?

— La cine te ducem. Noi suntem prea mici ca să stăm de vorbă cu tine...

— Lasă ironiile, Morel! N-aş fi crezut niciodată că ai să fii în stare...

— Vorbeşti prostii! îl întrerupse acesta. Cum o să uit?! O fac din ordin. Iar un ordin este un ordin!... Tu ştii foarte bine!

— La dracu', suntem aliaţi!

— Asta am zis şi eu...

— Atunci?

— Or să se descurce între ei şefii... Nythan, fă-i inventarul la portofel şi zi-mi ce conţine!

— Un paşaport pe numele de Paul Esden, cu fotografia lui Baxter... Cincisprezece bancnote a câte o sută de dolari, două hârtii a câte zece, cărţi de vizită tot pe numele de Paul Esden, Paul Esden, avocat...

Poate să-i prindă bine cărţile astea de vizită... îşi spuse Morel. Lui nu-i dăduseră, în schimb fuseseră mai largi cu banii, primise două mii de dolari. Nici dolarii lui Baxter n-or să-i strice. Baxter n-o să mai aibă nevoie de ei... O să-i dea patru-cinci sute lui Nythan pentru că merge împreună cu el... Gorilele nu merită un ban!...

Nythan terminase de făcut inventarul celor găsite asupra lui Baxter, nu pomenise însă nimic de jumătatea valetului de treflă.

— Trebuie să ai asupra ta o carte de joc. Unde-i?

— Prima dată aud, încercă Baxter să reziste.

— Lasă prostiile, Baxter!

— Ai văzut şi singur, n-am nicio carte de joc. Şi apoi ce-aş face cu o carte de joc?!

— O jumătate de carte. O jumătate dintr-un valet de treflă.

— Ei, drace, asta cine ţi-a mai spus?!

— Tot ăla care mi-a spus că ai să fii la Viena...

— Voi eraţi pe autostradă? Am simţit eu ceva...

— Dacă eşti aşa curios, noi. Vrei să te luăm la puricat? Sau maşina? Tu ştii foarte bine că mă pricep la treburile astea!

— N-ai să găseşti nimic.

— Fac prinsoare. De ce să te înghesuiască amicii! Ţi-am spus că-i un ordin... Şi ordinul sună să te duc cu jumătatea din valetul de treflă. Or să se descurce ei şefii... De ce să dormi cu comprese la noapte?!

— Când oprim o să-ţi arăt unde-i, se hotărî Baxter, văzând că n-are sens să se opună. Treburile erau clare. Ştiau tot.

— Ard de nerăbdare să văd cum arată un valet rupt în două. Nu ca să trişezi îl aveai!

— Să ştii însă c-o să iasă tărăboi mare!... Nu venisem să agăţ dame la Viena!...

— Sunt prea mic, Baxter...

— Să mă tai şi tot nu pricep!

— ...Nu vezi c-am ajuns o gorilă?

— Tu conduci însă toată chestia asta cu mine!...

— Din rezident am ajuns o gorilă.

Şi, deodată, Baxter avu aproape certitudinea că lucrurile or să se termine prost pentru el. Nu riscau şefii lui Morel o ceartă, aveau să-l facă dispărut fără urmă! Plecase în România, căzuse acolo, putea să se creadă... Teama aceasta se accentuă şi mai mult când maşina părăsi autostrada luând-o pe o şosea secundară.

— Unde dracu' mă duci, Morel? întrebă el cu îngrijorare în voce.

— Ajungem îndată.

— Şi ce-i cu maşina aia din spate?

Remarcase de mult prin oglinda retrovizoare două faruri a căror lumină rămăsese tot timpul constantă...

— Noi cu ce să ne întoarcem?

Curând, Citroënul viră la dreapta spre un zăvoi, ieşind de pe asfalt, Morel decuplă fazele, lăsând maşina să înainteze încet, doar cu luminile de poziţie.

— Asta ce mai înseamnă?

— Uite că oprim să ne dai valetul de treflă. Unde-i?

Baxter înţelese că urmează sfârşitul.

— În portbagaj. N-o să-l găsiţi. Daţi-mă jos să vă arăt unde-i.

— Nu, tu spune şi noi căutăm.

— Fără mine n-ai să-l găseşti!

— Hai, nu umbla cu prostii! De-aia te-am şi adus aici, ca să te facă băieţii să spui. Zău, Baxter, e păcat să nu spui. Uite, a sosit şi maşina cu ei. Eu trec în spate, tu mă conduci, bine? Şi Morel coborî din maşină.

Baxter nu avu încotro:

— Deschide portbagajul.

Morel scoase cheia din contact şi ducându-se în spatele maşinii, deschise portbagajul.

— Gata! îl anunţă el pe Baxter.

— Împinge la dreapta zăvorul care închide portbagajul. Se deplasează înainte, normal, tu împinge-l la dreapta, împinge până se aude un zgomot metalic... Ai auzit?

— Da.

— Lasă zăvorul să revină la loc!

— A revenit.

— Trage acum de ranforsarea dinspre parbriz a portbagajului! Nu în jos, trage-o spre tine, lateral! Paralel cu capacul!

— Deştept făcut! exclamă Morel.

La lumina becului din portbagaj, ranforsarea îi apăru ca un fel de buzunar sui-generis. Scoase dinăuntru o carte de joc ruptă în două. O carte de joc destul de soioasă, dintr-un pachet de cărţi de poker, care servise, probabil, la ghicit, gândi el. Era într-adevăr o parolă cât se poate de fermă!

— Vorbeşte, ce dracu'! îi ceru Baxter.

— E în regulă! Las ranforsarea să atârne? întrebă.

— Împinge-o până auzi acelaşi zgomot metalic.

Morel introduse jumătatea valetului de treflă în buzunarul ranforsării, pliind-o la loc.

— Nu se închide! Sare din loc, minţi el. Vino încoace! Daţi-l jos din maşină, Nythan!

Cuvintele „jos din maşină" constituiau semnalul şi Morel îşi pregăti pentru orice eventualitate pistolul.

Numai că Baxter nu era un novice, îl coborau ca să nu le murdărească maşina. Era o şansă, trebuia să profite de ea. Ieşind, se aruncă cu capul în pieptul gorilei care îl aştepta afară şi, dintr-o lovitură cu stânga, făcu să-i zboare pistolul din mână. Simţi o căldură puternică

străbătându-i tot spatele, nu auzise pocnetul pistolului lui Nythan, dar ştiu că Nythan trăsese.

— Termină-l! N-o să-i luăm pulsul acum! se adresă Morel gorilei care se ridicase de jos şi se îndreptă spre cei din maşina din spate. Hai! le făcu el semn. Umflaţi barca, stropiţi-l pe faţă... Rapid! Să nu pierdem vremea!

— Barca e aproape gata, am umflat-o îndată ce am sosit aici.

Ar fi plecat cu Nythan, dar nu putea ieşi din cauza Citroënului său în care veniseră gorilele. Nu, era mai bine să rămână, treaba aceasta trebuia lucrată curat.

Gorilele bandajară faţa lui Baxter cu feşe largi şi groase, vărsară peste bandaje o sticlă cu un lichid care să-l facă de nerecunoscut şi, urcându-l în barcă, îi legară de gât o geantă veche şi grea de maşină. Abia când scăpară de Baxter pe la mijlocul apei, dădură drumul la motor pentru a învinge curentul la întoarcere.

În aceeaşi noapte, Morel raportă Centrului prin radio că totul este în ordine. I se dădu o parolă şi adresa unui om din Viena care să-i ajute la aranjarea identităţii Citroënului său.

Plăcile cu numerele de circulaţie fuseseră schimbate pe şoseaua secundară, la câţiva kilometri de la ieşirea din zăvoi, mai rămăseseră doar seriile de la şasiu şi motor.

Lucrurile se dovediră cât se poate de simple, şi Morel ţinu să i se înlocuiască şi capacul portbagajului său cu cel de la maşina lui Baxter. Ascunzătoarea pe care o avea aceasta era bine lucrată, se convinsese examinând-o a doua zi la lumină. Şi apoi, când cineva deschide portbagajul, privirile îi sunt atrase de ce-i înăuntru, nu întoarce capul să se uite în sus!...

Spunând hotelierului că este trimis de Baxter, unul din oamenii lui Morel ridică de la hotelul „Majestic” bagajul din cameră, plătind pentru noaptea respectivă, şi cu

aceasta dispăru orice urmă din Baxter.

NYTHAN ÎN ROLUL PRINCIPAL

Morel trecu graniţa Ungariei aproape de ora prânzului, până la Budapesta mai rămăseseră o sută de kilometri şi ceva, când Nythan îi dădu deodată de ştire din difuzorul aparatului său:

— Ţi s-a agăţat, am impresia, o maşină de coadă. Controlează-te.

Asta mai lipsea! Cuplă emisia:

— Ai doar impresia?

Vorbeau codificat după un cifru care compunea fraze clare, închegate, ca o convorbire între doi radiofonişti amatori ce ieşiseră la o întâlnire în eter.

— Impresia, deocamdată. A mers o vreme în spatele meu. M-a depăşit, acum păstrează o viteză constantă cu a ta.

— Cine-i în maşină?

— Două tipe.

— Depăşeşte-le şi, la primul refugiu, fă-le semn să oprească. Întreabă cât mai ai până la prima staţie de benzină. O să opresc în al doilea refugiu. Un timp ai să mergi înainte. Ne întâlnim în restaurantul hotelului „Royal”.

Morel reduse viteza şi în oglinda retrovizoare îi apăru un Fiat-124 Sport de culoarea vişinei putrede, care îl depăşi în scurt timp. Îl urmă Porsche-ul lui Nythan, şi Morel văzu cum creşte viteza acestuia. Avea acum în spate un Volvo. Şoseaua era destul de aglomerată, nu aveau ungurii ce să aibă cu el! se linişti Morel.

Trecu pe lângă un refugiu unde Fiatul tocmai intra urmând Porsche-ul, îşi continuă drumul şi după vreo

cincisprezece kilometri trase maşina pe dreapta. Volvo dispăru, menţinând aceeaşi viteză. Coborî din maşină şi, ridicând capota, se prefăcu a asculta mersul motorului.

— S-a întâmplat ceva? veni la el conducătorul unui Opel, parcat în faţă.

— Nu, mulţumesc. Mi s-a părut că am o întrerupere de curent. Sunteţi foarte amabil! şi Morel închise capota motorului, punând capăt discuţiei.

Îşi aprinse o ţigară, nu-i plăcuse cum examinase tipul interiorul Citroënului său. Cerceta cu privirea cauciucurile, făcând înconjurul maşinii, când auzi eşapamentul Porsche-ului şi acesta se pierdu pe şosea, îl talona din spate Fiatul.

Porni fără a arăta că se grăbeşte, asigurându-se cu prudenţă la ieşirea pe şosea, dar după ce se depărtă suficient de refugiu, acceleră până la fund. Controlându-şi tot timpul oglinda retrovizoare, constată bucuros că nu mai are în spate nicio maşină care să se ţină după el.

Când intră în restaurantul hotelului „Royal” Nythan ocupase de-acum o masă, numai că la ea se găseau şi cele două tipe din Fiat. Prevăzător, trecu mai departe, cu toate că Nythan îi comunicase printr-un gest codificat că nu e nicio problemă cu fetele.

„Cine are timp acum? Ce dracu’ l-o fi găsit pe Nythan cu tipele astea?! îşi spuse el căutând o masă liberă. S-o fi gândit să realizăm prin intermediul lor legătura?” Se întoarse, ceru voie să ia loc la o masă vecină cu cea a lui Nythan şi se aşeză în aşa fel încât să poată cocheta cu una din fete.

După ce privirile li se întâlniră de câteva ori, fata îi zâmbi şi Morel înţelese că drumul e liber. La masa lui erau doi unguri care discutau ceva cu aprindere, îi făcu semn fetei că nu-i cunoaşte şi că prezenţa lor i-ar putea incomoda. Îi răspunse invitându-l la masa lor.

Se prezentă fetelor, apoi lui Nythan care se ridică ceremonios în picioare. Află curând că sunt vest-germane, Fiatul îl închiriaseră aici, vizitaseră partea nordică a Ungariei, acum veneau de la Gyor.

— Rămâneţi în Budapesta mai mult timp? le întrebă Nythan.

— Patru-cinci zile, răspunse Erika, fata care îl invitase pe Morel la masă.

— Îmi pare foarte rău... Am fi petrecut zilele acestea împreună... Trebuie să fiu mâine la Belgrad, spuse Nythan.

— Plecaţi în Iugoslavia? îl întrebă Morel.

— De ce n-aţi coborât Viena – Gratz – Zagreb? interveni Emma. Era mult mai scurt drumul. Aşa aţi ocolit destul de mult...

„Să te ia dracu' de tâmpit cu Iugoslavia ta!" îşi înjură Morel „umbra".

— Voiam să văd Budapesta, vin pentru prima oară în Ungaria... spuse Nythan şi se întoarse spre Morel: M-aţi întrebat ceva, parcă?

— În cazul acesta rămâneţi noaptea aici, nu? Merg în Bulgaria să-mi petrec concediul la mare şi, dacă n-aveţi nimic împotrivă, până la Belgrad putem face drumul împreună.

— A, cu mare plăcere!...

— Iar diseară am putea merge undeva. Ne plimbăm câteva ore prin Budapesta... Seara ieşim la un local de noapte... Ce ziceţi, fetelor?

— De acord, răspunse Erika.

— Unde locuiţi? o întrebă Morel.

— La hotelul „Astoria". Putem să ne întâlnim şi aici...

— La opt vă convine? Mai bine la hotel. În hol la „Astoria". Unde vine hotelul ăsta?

— Destul de central. Pe Kossuth Lajos...

— Foarte bine, o să dormim şi noi la „Astoria”.

După ce se despărţiră de fete, Nythan îi spuse că nu-i prea plăceau tipele astea.

— De aia am şi dat direcţia Iugoslaviei, adăugă el. Nu suntem nici chiori şi nici şchiopi, dar prea uşor s-au lăsat agăţate.

— Vrei să spui că mai curând ne-au agăţat ele pe noi?

— Cam asta ar fi situaţia.

— În urma mea a fost un Volvo. Te-a ajuns cumva?

— Nu, n-am văzut niciun Volvo.

— Atunci unde dracu’ s-a dus?

— Poate a mers mult în spatele meu...

— În spatele tău nu era. Şi nici în spatele Fiatului... V-am ajuns din urmă înainte de a intra în Budapesta, nu l-am văzut.

— Am impresia că fetele au pus încă pe şosea ochii pe mine. Un Porsche n-are oricine!... Asta-i un tip cu bani, ia să-l tapăm de ceva gologani! şi-au făcut ele socotelile.

— Adică eu am picat tocmai bine. Ca să fim patru.

— Aşa cred.

— De fapt un pic de distracţie nu strică. Şi felele nu-s rele deloc!

— Erika e a-ntâia.

— Numai că prea trage de limbă. Cu şcoală!...

— Şi eu m-am gândit.

— Da, parcă ceva n-ar fi în regulă.

— Ce-ar putea fi?

— Să fi fost Baxter aşteptat aici? Asta nu. Nu trimit ei tipe pentru o treabă ca asta! Şi apoi, ar fi trimis în România şi nu în Ungaria.

— Pe parbrizul Fiatului era o etichetă pe care scria IBUSZ. Asta ce dracu’ o fi?

— Agenţia lor de turism. Ungurească.

— Ar fi în regulă atunci. Numărul de circulaţie e şi el

unguresc... Am impresia că ne facem probleme fără să fie nevoie.

— Mai bine să ne facem probleme acum decât să le avem mai târziu! Ia să verificăm noi la hotelul „Astoria”. De aia le-am şi dat întâlnire acolo.

Funcţionarul de la recepţie se arătă foarte amabil, căută în registru numele de Erika şi Emma. Da, locuiau de şase zile aici în hotel.

— Din Germania Federală? ceru el precizări.

— Exact. Am dori şi noi două camere.

— Îmi pare rău, nu mai avem nicio cameră liberă.

— Domnişoarele sunt sus?

Funcţionarul de la recepţie se întoarse spre panoul cu chei şi clătină capul.

— Nu, cheile sunt aici.

Găsiră în cele din urmă două camere la hotelul „Park”, dar întorcându-se la „Astoria” şi instalându-se la ora opt în holul hotelului, constatară că fetele nu se grăbeau să-şi facă apariţia. Renunţară în cele din urmă şi, ca să verifice dacă nu sunt sus în camere, trecură din nou pe la recepţie.

— La cinci minute după ce-aţi plecat dumneavoastră, au venit şi duduile. Le-am spus că au fost căutate. Au ieşit acum o oră, o oră şi jumătate în oraş. N-au mai revenit de atunci, arătă funcţionarul spre panoul cu chei.

— Şi-au găsit alţi tipi, asta-i! făcu Nythan cu ciudă, când ieşiră în stradă.

— Am pierdut de pomană o grămadă de timp.

— Recuperăm mâine. Ce-ar fi să mai aşteptăm cinci sau şase minute?

— Pentru orice eventualitate, intrăm prin Iugoslavia. Nu cred că e o diferenţă prea mare de drum... Ne uităm mâine pe hartă. Da, intrăm prin Iugoslavia, hotărî Morel.

— Te gândeşti totuşi la ceva?

— Mă gândesc la orice. O să ne uităm pe hartă, poate intrăm în România prin două puncte diferite. Şi de ce nu, unul din noi prin Bulgaria. Tu, pentru că eşti cu Porsche-ul.

— Să mai aşteptăm cinci-zece minute, tot n-avem ce face.

— Şi dacă am pleca în astă-seară de aici?

— Ce rost are să mergem noaptea pe drum? nu fu de acord Nythan. Avem camere...

— Poate e mai bine să sosim în România cu o zi înainte.

— Ziceai că n-ai o zi fixă!... Că trebuie să aştepţi să te caute. Că poate dura şi o lună aşteptarea asta!...

— Tu faci ce-ţi spun eu! îl repezi Morel.

— Bine, dacă tu hotărăşti, mergem, spuse Nythan supus.

— Rămâi aici, poate vin tipele. Mă duc la maşină să mă uit pe hartă puţin.

Morel ştia foarte bine că n-avea niciun rost să pornească noaptea la drum, era stăpânit însă de o nervozitate pe care nu şi-o putea explica şi apoi trebuia pus şi Nythan la punct. Nu strica să-i amintească cum că el e şeful în povestea asta, dracu' s-o ia!

Nu fusese în Răsărit niciodată, auzise în schimb destule şi mai ales că prea mulţi îşi bagă nasul în treburile tale. Fusese instruit o săptămână întreagă şi i se atrăsese atenţia foarte serios asupra acestui lucru, care nu constituie în niciun caz o plăcere.

Îşi luă un pachet de ţigări din maşină ca să aibă de rezervă la el, desfăcu harta şi, căutând Budapesta, examină poziţia ei faţă de Bucureşti. Nu, drumul Budapesta – Pécs – Beograd – Timişoara era doar cu puţin mai lung decât Budapesta – Oradea – Cluj – Braşov – Bucureşti.

Mai găsi un drum, cu mult mai scurt, Budapesta – Szeged, dar Szeged-ul era chiar în apropierea graniţei româneşti, nu se mai justifică în acest caz intrarea în Iugoslavia. Vru să cerceteze în continuare şoseaua care ducea în Bulgaria, nu, Nythan va merge în spatele său. O să vadă mâine dimineaţă, poate o iau amândoi prin Bulgaria...

Încercă portiera maşinii şi, întorcându-se acolo unde îl lăsase pe Nythan, constată că acesta nu-i nicăieri. După câteva minute îl văzu venind din josul străzii.

— Am sunat de la un telefon public la hotel. Fetele nu sunt în camere. Mă gândeam să nu ne ducă de nas maimuţoiul de la recepţie.

— În schimb, ne-au dus ele pe noi! Du-te înăuntru şi întreabă la ce local de noapte se poate vedea un program mai ca lumea. Ne pierdem timpul aici.

A doua zi plecară spre Pécs, rulând în tandem, trecură pe la unsprezece graniţa Iugoslaviei, după patruzeci şi cinci de kilometri intrară pe aşa-zisa autostradă Zagreb – Belgrad, sosind în jurul orei şapte seara în capitala Iugoslaviei. Străbătuseră aproape şase sute de kilometri, nu mai avea rost să continue drumul.

Dimineaţa, examinând harta oraşului, Nythan părăsi hotelul mult mai devreme şi, urcându-se în maşină, ieşi pe şoseaua ce ducea la Niş, cu ramificaţie spre Sofia, îşi verifică spatele, după cincizeci de kilometri apucă pe un drum secundar care constituise vechea legătură cu Niş-ul şi se întoarse la Belgrad. Nu intră însă în oraş, alegând şoseaua de centură, ieşi pe drumul spre graniţa românească.

Calculaseră bine timpul necesar acestei manevre: la zece şi treizeci de minute îl ajunsese pe Morel din spate şi, când se convinse că a fost observat de acesta, reduse viteza pentru a-l lăsa să se îndepărteze o bucată de drum.

La punctul de frontieră, formalităţile nu durară prea mult, controlul vamal se termină şi mai repede, o simplă formalitate aproape, şi Morel se trezi în ţara în care avea de îndeplinit misiunea. Nu crezuse că o să fie atât de uşor; nu ştia nici el de ce, dar avusese impresia că o să-i fie scotocită maşina.

Nu teama, impresia doar, pentru că aparatul de emisie-recepţie era integrat perfect în radio-ul cu care maşina era livrată de fabrică, modificările puteau fi constatate numai la demontarea piesă cu piesă. Difuzorul era cel normal, iar drept microfon servea butonul din stânga.

Opri în Timişoara să bea o cafea şi, în pofida obiceiului său de a nu bea alcool dimineaţa, ceru un coniac. Se înţelesese cu Nythan ca acesta să nu oprească în oraş, urmând să-l aştepte pe drum, cu zece, cincisprezece kilometri înainte de Lugoj. Se urcă în maşină plin de bună dispoziţie şi simţind foame – „din cauza coniacului”, se gândi el –, scoase un baton de ciocolată din cutia bordului.

Fiecare din ei luă masa în alt oraş, Morel într-un restaurant din Drobeta-Turnu Severin, Nythan la Craiova, se aşteptară reciproc, continuându-şi drumul apoi spre Piteşti. Morel avea însemnată autostrada pe hartă, dar ieşind din oraş pe o şosea doar cu două benzi de circulaţie, îşi dădu seama că greşise drumul cu toate că, îşi spunea el, respectase întocmai indicatoarele de direcţie. Hotărî să întrebe.

Reduse viteza şi, zărind la lumina farurilor un camion oprit pe marginea şoselei, frână în spatele lui. Fu momentul în care Nythan îl depăşi, era aproape să-l atingă. Îl întrebă pe şofer, da, acesta era drumul care ducea la Bucureşti. Era vechea şosea probabil, gândi el întorcându-se la maşină. Pipăi cu talpa piciorului – beton.

Perfect!

Pe măsură ce se depărta de oraş, şoseaua se dezaglomeră, Morel îl dublă pe Nythan lăsându-l în urmă şi dădu drumul la radio. Simţise nevoia de puţină muzică, ca atunci când se plictisea rulând pe autostradă, îl obosiseră cei aproape şapte sute de kilometri parcurşi. Acceleră ca să-şi gonească somnul, viteza avea să-l ţină încordat. Acul urcă la 140.

Pietrele kilometrice nu putea să le citească, dar, după calculele sale, nu mai rămăsese mult până să intre în Bucureşti. Traversă o pădure, la ieşire – un viraj şi, deodată, în lumina farurilor sale apăru o barieră lăsându-se. Acţionă ambele frâne, ferindu-se de parbriz, se aplecă în spre dreapta.

Citroënul intră în braţul barierei, îl rupse în două, trecu de calea ferată, ricoşă în soclul de beton din stânga pe care era montat mecanismul celui de-al doilea braţ al barierei, îl reteză ea pe un chibrit şi se opri, înfigându-se într-un dâmb de pământ ce se înălţa ca un perete, în spatele acestuia.

Locotenentul Stoicescu preluase de puţin timp urmărirea lui Morel şi Nythan, cine s-ar fi putut gândi că unul din cei doi ar putea cădea victimă unei asemenea întâmplări; era ora 23 şi 41 de minute când raportă de pe şosea căpitanului Pascu:

„Obiectivul din maşina Citroën s-a accidentat mortal, intrând în braţul barierei de cale ferată chiar în momentul...”

Fu întrerupt de vocea consternată a căpitanului Pascu, care izbucni din difuzorul aparatului său portativ:

„Ei, cum aşa?!?”

„Cred că avea peste o sută patruzeci de kilometri pe oră. De pe la Găieşti tot aşa o ţinea. Vă rog ordonaţi.

Terminat”.

Nythan oprise în spatele unui şir de autocamioane pe care Morel le depăşise chiar în apropierea barierei, văzuse în depărtare mai multe siluete omeneşti agitându-se în întuneric, dar nu dădu faptului nicio importanţă.

Profită de răgaz pentru a examina harta, da, nu puteau fi mai mult de zece – douăzeci de kilometri până la Bucureşti. Urmări în continuare cu privirea pe hartă şoseaua care ducea la Constanţa. Se înţelesese cu Morel să se aştepte a doua zi, reciproc, la jumătatea drumului dintre Bucureşti şi Urziceni, urmând ca astă-seară să se cazeze la două hoteluri diferite.

Când luminile vagoanelor unui tren de persoane trecură licărind prin dreptul barierei, Nythan porni motorul maşinii. Se enervă că şoferii autocamioanelor nu se mişcă odată din loc. Claxonă şi, concomitent, semnalizează cu lumina. Probabil că mai venea un tren, înjură el. Coborî să se dezmorţească un pic şi, înaintând spre primul autocamion, văzu că în cabină nu era nimeni. Reveni la maşină pentru a încuia portiera, apoi se duse să vadă ce se întâmplă, vine un alt tren, cât dracu’ mai trebuie să aştepte?

Şoferii autocamioanelor lipseau cu toţii. Auzi voci omeneşti, comentând în devălmăşie ceva. Intui un accident, nici prin cap nu-i trecu că ar putea fi vorba de Morel. Văzu braţul rupt al barierei, felinarul cu lumina roşie atârnând ţăndări de ciotul acesteia, trecu în grabă calea ferată şi, strecurându-se printre oamenii ce se strânseseră în jurul maşinii, recunoscu spatele Citroënului.

Prima mişcare fu să se repeadă la portieră. Se stăpâni, reţinându-se. Îşi imagină într-o clipă ce se întâmplase. Da, trebuie să rămână cât mai neobservat posibil, pentru a

vedea ce se va întâmpla mai departe. Se cerea salvată acum cartea de joc! De Morel nu mai putea fi vorba, maşina se arcuise aproape, izbindu-se de malul abrupt de pământ. Văzu ieşind de sub ea un stâlp de beton, cu fierotenii pe el. Strecurându-se în continuare prin spate, remarcă lângă portiera de lângă volan un şofer care-i ţinea pe curioşi la distanţă.

Locotenentul Stoicescu fu înlocuit în curând şi, găsindu-l pe căpitanul Pascu în maşina oprită ceva mai departe de bariera dinspre oraş, îi raportă în amănunţime cele intim plate.

— Totul s-a petrecut într-o fracţiune de secundă, încheie el.

— Dracu' să-l ia de dobitoc! Se grăbea!... Dumnezeii lui, ne-a stricat toată treaba! spuse Pascu cu ciudă.

— Îl mai avem pe ăsta cu Porsche-ul... arătă locotenentul Stoicescu cu capul înainte.

— Şi dacă face acum stânga-mprejur şi ne vin alţii pe care nu-i ştim?

Locotenentul rămase tăcut.

— Să-l văd şi eu cum arată la faţă...

— Tovarăşe căpitan, interveni Stoicescu când Pascu vru să coboare, aşa am putea presupune că erau aşteptaţi sau urmau să aştepte pe alţii!... Poate că în ţară este de-acum cineva care-i aşteaptă...

— Ai dreptate! Poate nu-i totul pierdut. În cazul acesta însă, trebuie să-l lipsim pe Nythan de posibilitatea de-a lua legătura prin radio. Să-l obligăm să se întâlnească nu în eter, ci concret!

Pascu analiză febril situaţia, da, ea putea fi prielnică scopului dat.

— Fii atent! Dăm cu ochii de Nythan, rămâi să-l supraveghezi dintr-o parte, iar eu mă duc la maşină să

văd ce pot face acolo. Dacă se îndreaptă spre mine, ia-o înainte şi anunţă-mă. Gata!

Aveau semnalmentele lui Nythan: treizeci şi şase de ani, un metru şaptezeci şi cinci de centimetri înălţime, şaptezeci şi şapte de kilograme, şaten, arcade proeminente, nas puternic, bărbia ca despicată de o lovitură... Şi apoi, printre cei care se adunaseră la locul accidentului, în majoritate şoferi de autocamioane, el nici nu era greu de recunoscut. Îl văzură, urmărind de după spatele unuia, cele povestite de şoferi ofiţerului de la circulaţie.

Pascu ştia că sub aparenţele unei antene obişnuite de radio, puţin mai lungă decât cea normală, se ascunde una cu amplificator de intensitate, şi el constată cu bucurie că antena Porsche-ului se afla montată pe partea stângă a maşinii, pe aripă, lângă parbriz.

Revenind la maşina sa, îşi spuse că fusese cât se poate de inspirat când chemase I.M.S.-ul pentru a-l aduce aici, numai că atunci el gândise doar că în I.M.S. se va putea mişca mult mai în voie la locul accidentului, ferestruicile montate în prelata acestuia erau de o perfectă discreţie, da, I.M.S.-ul se preta de minune intenţiilor sale. Îi explică şoferului despre ce este vorba, după care se îndreptară cu maşina spre locul unde se găsea Porsche-ul.

— Uite, aici trebuie s-o loveşti, îi arătă Pascu şoferului locul unde era montată antena. Când ajungi în dreptul maşinii, iei scurt volan stânga şi tragi frâna de mână.

— Lăsaţi că ştiu eu, tovarăşe căpitan!... spuse şoferul pe un ton puţin ofensat.

— Să n-o pocneşti prea tare! Cât să se îndoaie tabla chiar sub antenă.

Şoferul îşi cunoştea meseria. Frânată doar pe roţile din spate, maşina, din cauza mişcării bruşte a volanului spre stânga, derapă cu spatele în sens invers. Se auzi un

zgomot de tablă înfundată şi Pascu se repezi într-acolo.

Antena scăpase, dar principalul fusese făcut. Strecurându-se repede printre cele două maşini, ca pentru a vedea cât de tare fusese lovit Porsche-ul, apucă antena şi o frânse îndoind-o din direcţia şocului.

Şoferul coborî din maşină, îşi examina opera şi începu să se vaite, apucându-şi capul cu mâinile.

— Aoleu, ce-am făcut! Fir-ar al dracului de câine, fir-ar al dracului cum mi-a ieşit el în faţă!...

„Asta-i oltean!” râse Pascu, îndepărtându-se în grabă.

Ofiţerul de circulaţie desena pe schiţă poziţia Citroënului, când se prezentă la el şoferul I.M.S.-ului.

— Am făcut un accident, tovarăşe locotenent major.

— Cum ai făcut accident? nu-i veni acestuia să creadă.

— Mi-a sărit în faţă un câine care venea din pădure... A ţâşnit de după o maşină... Era să mă bage în şanţ. Am derapat o ţârâ la frână şi-am lovit cu laterala I.M.S.-ului o maşină străină.

— Ce maşină străină? Unde-ai lovit-o? Când, mă?

— Acu. Aici, arătă ei în direcţia pădurii.

— Fir-aţi ai dracului, că nu vă mai învăţaţi minte, oricâte amenzi am da, tot umblaţi cu frâne defecte! Ia du-te, Stanciule, se întoarse locotenentul major către un plutonier de miliţie, şi vezi ce-i. În noaptea asta e vesel! A mai murit unu’ pe Giurgiului, acu ăsta... Dă încoace carnetul! îi ceru el şoferului, făcându-i semn cu degetul. O lună te-ai lins pe bot de carnet! Tragi matale o lună pe dreapta!

Şoferul I.M.S.-ului îi întinse carnetul, apoi se duse cu plutonierul de miliţie să-i arate ce şi cum se întâmplase.

— Străinul ce spune? Acu ai de plătit!...

— Străinul nici nu-i la maşină. Dacă era să fiu vinovat, o-ntindeam că nu m-a văzut nimeni. Fir-ar al dracului de câine cu mă-sa! Cică să-ţi fie milă de javrele dracului!

— Da’ unde-i străinul?

— Nu ştiu. O fi la accident, arătă ei în spate spre barieră.

— De ce n-ai spus, mă, aşa, să-l fi chemat şi pe el?

— Dacă m-a luat tovarăşu’ locotenent major repede...

— Hai înapoi!

— Auziţi, tovarăşe locotenent major, străinul cu maşina pe care i-a lovit-o ăsta e aici. Cică nu-i la maşină. Întrebaţi dumneavoastră...

Locotenentul major făcu câţiva paşi în direcţia celor din jur şi întrebă într-o franceză destul de corectă:

— Vă rog, cine este cetăţean străin să vină încoace. Ia fost accidentată maşina!

Nythan tresări. Asta mai lipsea acum! Nu-i convenea să se arate, să fie văzut oficial. Nu, n-avea ce face.

— E un străin lângă mine, spuse unul din şoferi, arătând cu capul în spate. Cască şi el gura...

— Habar n-are ce bucurie îl aşteaptă! râse altul.

— Da, poftiţi, se prezentă Nythan ofiţerului de miliţie.

— Aveţi o maşină parcată mai încolo? arătă acesta în direcţia pădurii.

— Da.

— V-a accidentat-o băiatul ăsta, arătă locotenentul major spre şoferul I.M.S.-ului.

— Grav? întrebă Nythan fără să vrea, gândindu-se că maşina îi fusese lovită în spate, unde era plasat motorul Porsche-ului.

— Nu, el spune că nu. Poftiţi, vă rog, la maşină, împreună cu organul nostru de miliţie, pentru constatări. Sunteţi asigurat, nu?

— Da, da, am Cartea verde la mine.

Văzând că fusese îndoită doar tabla lângă uşă, răsuflă uşurat. Antena nu conta. Nu mai avea cu cine să comunice prin radio...

— Nicio problemă! spuse el şi, dându-şi seama că plutonierul de miliţie nu-l înţelege, îi făcu semn că n-are nicio pretenţie, e un fleac lovitura asta.

Când şoferul I.M.S.-ului mimă că n-a vrut să-i lovească maşina, nu-i vinovat, îl luă de braţ şi se duse cu el la locotenentul major, spunându-şi că nu strică să facă impresie, poate îi va folosi mai târziu.

— Eu n-am nicio pretenţie. Se poate întâmpla oricui...

— Cumsecade om! exclamară câţiva şoferi.

— Auziţi, i-a sărit un câine în faţă! îi luă locotenentul major apărarea şoferului, mulţumit că nu trebuie să mai întocmească alte acte acum. O să vă dăm o adeverinţă ca să vă puteţi repara maşina la un atelier... Iar tu, se adresă el şoferului, să te prezinţi cu cincizeci de lei! Omul te-a iertat, legea însă nu te iartă!

— Du-te întâi şi eliberează şoseaua! îl trimise plutonierul înapoi la maşină.

*
* *

Nythan au se putea hotărî ce soluţie să aleagă: să se prezinte în mod oficial şi să declare că se va ocupa de repatrierea rămăşiţelor lui Morel şi a maşinii sale, sau să rămână în espectativă pentru a vedea cum se vor desfăşura lucrurile în continuare.

Nu grija pentru înmormântarea lui Morel îl preocupa. Un mort rămâne un mort, indiferent cum şi unde-l îngroapă! Şi apoi, Morel nici nu merita o asemenea grijă, se dusese, ducă-se!

O să-i înştiinţeze, probabil, ambasada... Cu toate că, venind aici, li se interzisese să ia contact cu ambasada ţării ai căror cetăţeni erau. „Sub niciun motiv, indiferent ce se va întâmpla, n-aveţi ce căuta la ambasadă sau să

luaţi legătura cu funcţionarii ei!” li se spusese pe un ton categoric.

Problema, adevărata problemă, era cum să scoată jumătatea valetului de treflă din ascunzătoarea portbagajului! Se întorcea cu misiunea ratată, dacă mai venea şi fără cartea asta de joc... Îl trimiseseră pe Baxter la fund pentru ea, şi el înţelegea ce se riscase cu o asemenea treabă. Ar putea s-o păţească şi el de la ceilalţi dacă s-ar afla cumva... Nu, nu se putea întoarce fără valetul de treflă. Misiunea lui era să-l păzească pe Morel şi, deci, şi cartea de joc!

Să se prezinte oficial era însă destul de riscant. Veniseră separat, până acum nu spusese un singur cuvânt şi, deodată, „daţi-mi mie cadavrul lui Morel, maşina”... O să le trezească abia atunci bănuieli! Şi or să ia la puricat maşina centimetru cu centimetru pătrat.

Nici aici n-aveau de-a face cu proşti! O să-i găsească pistolul... Tot bordul fusese distrus, aparatul de radio ieşise afară... Dacă descoperă că e o staţie de emisie-recepţie, îl înhaţă precis! Şi n-o să stea mult pe gânduri până să le treacă prin minte să cerceteze aparatul Porsche-ului! Dacă nu chiar întreaga maşină!

N-avea altă soluţie decât să urmărească de la distanţa ce se va întâmpla mai departe. Poate o lasă chiar aici? O zdreanţă! Şi-o ridică mâine pe lumină... Sau, în cel mai rău caz, o transportă undeva...

Se hotărî să plece pentru a nu atrage atenţia, rămăsese şi aşa prea mult timp aici, o să găsească el un loc de unde să urmărească dacă a fost ridicată maşina sau nu. Avea pastile cu cofeină...

ÎNCĂ O SCHIMBARE LA FAŢĂ

Roţile din spate ale Citroënului scăpaseră întregi şi, ridicându-l cu macaraua din faţă, maşina Ciclopului îl luă la remorcă. Specialiştii căpitanului Vlad aşteptau în atelierul din Bd. Magheru să le sosească „ploşniţa”, pentru care fuseseră sculaţi astă-noapte din somn. „Ploşniţe”, aşa le spuneau ei autoturismelor măsluite cu tot felul de ascunzători secrete sau conţinând diferite aparate pentru desfăşurarea activităţii de spionaj.

Alţii se ocupau de hainele lui Morel, cercetându-le cu minuţie în laboratoare speciale, până la ultima cusătură. Paşaportul, banii, ceasul, stiloul, bricheta, totul trecea prin mâinile experţilor care ştiau foarte bine câte surprize poate ascunde până şi un ac de cravată.

Cea mai neînsemnată descoperire conta, ea putea arunca o lumină asupra naturii misiunii pe care o primise spionul sau, coroborată cu alta, tot atât de neînsemnată la prima vedere, în ce direcţie ar trebui îndreptate cercetările.

Şi în acest timp, subalternii căpitanului Pascu îl păstrau în „oglindă” pe Nythan. Îl văzură parcându-şi maşina cu luminile stinse, pe o străduţă ce-i permitea să ţină sub observaţie şoseaua Chitilei, se aşezaseră în posturi fixe şi mobile pe întregul traseu pe care avea să-l urmeze maşina Ciclopului.

Acum, căpitanului Pascu îi deveni şi mai clar că anume Citroënul îl interesează pe Nythan. Totul era deci să nu-l sperie cumva, chiar cu riscul de a-l pierde o oră-două din ochi, având în vedere maşina sportivă de care dispunea Nythan.

Nu, Nythan se ţinea scai de Citroën, păstrând însă o distanţă apreciabilă în linie dreaptă şi accelerând doar când Citroënul dispărea după un colţ.

Pascu îşi lăsă oamenii pe traseu şi, comunicând cu ei prin radio, se îndreptă spre atelierele Ciclopului din Bd.

Magheru.

— Sandule, i se adresă Pascu căpitanului Vlad, tipul ăsta care a venit cu Esden în ţară se ţine după maşina acestuia cum se ţine câinele după căruţa vâlceanului!

— I-o fi teamă pentru staţia de radio!...

Aflându-se pe teritoriul ţării, Morel şi Nythan ieşiseră de două ori în eter, şi cum ei erau încă de la graniţă puşi sub urmărire, convorbirile lor fuseseră înregistrate pe bandă magnetică, predate maşinii electronice de calcul pentru aflarea cheii cu care îşi cifrau ei mesajele. Nu era un lucru deloc simplu, pentru că şi codul lor fusese compus tot cu ajutorul unui computer.

I-o fi teamă şi de staţie... În orice caz, în eter nu mai poate ieşi. Şi Pascu îi povesti căpitanului Vlad cum fusese „aranjată" antena de la maşina acestuia.

Citroënul fu urcat sus la etaj, oamenii căpitanului Vlad îl luară imediat în primire.

— Jiule! Jiule! Aici Târnava! Aici Târnava! Emisie! auzi Pascu în difuzorul aparatului său.

— Aici Jiul! Da, Târnava, Jiul te-ascultă, recepţie.

— Obiectivul parcat maşina la Lido, cazat hotel „Ambasador". Recepţie.

— Se continuă misiunea, conform noilor condiţii. Organizează schimbul de mâine. Ia măsuri corespunzătoare în privinţa hotelului. Recepţie.

— Am înţeles. Terminat.

— Terminat.

— Nu-i prost tipul" i se adresă Pascu căpitanului Vlad, care ascultase convorbirea. Cu „Ambasador"-ul justifică drumul până aici şi, în plus, e în apropierea Citroënului. Înseamnă că s-a gândit la ce m-am gândit şi eu când am adus Citroënul aici, râse Pascu scuturând cu o lovitură umărul căpitanului Vlad. Asta-i, Vlade, mai spune-le o dată băieţilor, nu vreau să se cunoască niciun pic că s-a

umblat la maşină.

Sub tabloul de bord, într-o „cutie” din material plastic spongios, fusese găsit pistolul, dedesubt, la picioarele pasagerului – o ascunzătoare cu arsenalul obişnuit: două fiole cu cianură de potasiu, o lanternă minusculă, dar cu un fascicul foarte puternic de lumină, ţigări conţinând somnifere...

Oamenii căpitanului Vlad nu numai că se pricepeau unde să caute, dar dispuneau şi de aparate speciale necesare unor investigaţii de acest gen. De obicei, capacul băii de ulei avea pereţi dubli, pragurilor li se adaptau sisteme mecanice sau hidraulice, se pretau la ascunzători dublurile aripilor, ranforsările caroseriilor autoportante, şasiurile în cazul existenţei acestora. Era sondată tapiţeria, ventuze vibratoare puneau în rezonanţă fiecare bucăţică de tablă.

O asemenea ventuză descoperi că punctele de sudură electrică de la o porţiune din ranforsarea capacului portbagajului sunt doar aparente.

— Nu, nu forţa! îi ceru căpitanul Pascu mecanicului să scoată ventuza. O vibraţie mai prelungită îi poate defecta mecanismul! Tovarăşe căpitan! îl strigă el pe Vlad în ajutor.

Acesta veni şi începu să cerceteze cu o lampă cu cuarţ întregul capac. Crezuse de la început că unul din punctele de sudură, mai întâlnise un caz, masca de fapt butonul de acţionare a mecanismului. Ajunse în cele din urmă la zăvorul capacului şi, abia după ce-l demontă, găsi cablul ce se îndrepta spre ranforsarea în cauză.

Când jumătatea din valetul de treflă ieşi la lumină, şi Pascu şi Vlad priviră dezamăgiţi buzunarul secret: era tot ce conţinea el.

— Că este o parolă cartea asta de joc ruptă în două, asta-i clar, dar de ce-a fost nevoie să o păzească cu atâta

străşnicie? se miră Vlad.

— Da, o parolă... Sunt deci aşteptaţi! Asta înseamnă, Vlade, că am fost cât se poate de inspirat cu scoaterea din funcţiune a antenei.

*
* *

Colonelul Dumitru, la raportul căruia Pascu se prezentă a doua zi dimineaţa, nu fu însă de aceeaşi părere:

— Înseamnă că Nythan nu se va putea întâlni!

— Dimpotrivă, îmi permiteţi, tovarăşe colonel, el va fi obligat să se întâlnească la modul concret!

Cum? Fermitatea parolei demonstrează că ei trebuiau să se întâlnească întâi în eter! Şi pe această cale să fixeze o întâlnire concretă! Dacă s-ar fi cunoscut şi ar fi avut un loc fix de întâlnire, nu-i mai trebuia lui Esden o parolă ca asta!

— Cred că aveţi dreptate, spuse Pascu încet.

— De fapt, tu i-ai luat posibilitatea lui Nythan de a stabili un rendez-vous cu cel sau cei care îi aşteaptă aici! Da, asta ai făcut, Pascule!

— M-am gândit că, neputând comunica prin radio, ne va conduce la cei care îi aşteaptă sau la cei pe care îi vor aştepta ei.

— Şi n-ai gândit rău. Dar pe direcţia unei singure versiuni! Te-ai montat pe ea şi n-ai căutat să vezi dacă nu cumva ar putea exista şi o altă versiune posibilă! Alte versiuni.

— Nu vreau să mă scuz, atunci nu ştiam încă de existenţa cărţii de joc. Nu ştiam că au venit cu o parolă atât de fermă!...

— Da... ai dreptate... Cu dreptatea asta însă nu

reparăm lucrurile, spuse colonelul cu părere de rău.

— Tovarăşe colonel, de ce-a ascuns acest Paul Esden atât de bine cartea de joc?

— De noi a ascuns-o!

— Eu cred că nu numai de noi. Putea s-o ţină foarte bine în portofel... Sau în cutia de bord a maşinii... O mascotă... putea spune. Numai noi puteam bănui că asemenea lucruri pot constitui o parolă de întâlnire.

— O parolă de întâlnire între doi necunoscuţi!

— Între doi necunoscuţi... Tocmai de aceea şi-a asigurat el atât de bine parola!

— Te gândeşti la Nythan?

— Şi la el mă gândesc.

— Dar dacă este vorba de o întâlnire între oamenii a două agenturi? Sunt cazurile când se folosesc asemenea parole... Ele dau siguranţă, certitudine absolută. Sau poate au venit la o „conservă" aici? Cartea e veche, slinoasă...

— Atunci Nythan va face tot posibilul să ajungă la maşina lui Esden! spuse ferm căpitanul.

— Numai în cazul în care „conserva" nu are o staţie de radio!

— O vom capta în eter!

— Nu, omul lor conservat nu va ieşi!... El aşteaptă doar pe recepţie.

— Poate am greşit... Şi cred că da, am greşit. Urmărindu-l însă din întuneric pe Nythan, n-am avut deloc impresia că l-a deranjat prea mult pierderea posibilităţii de-a ieşi în eter.

— Ce propui?

— El s-a ţinut scai de maşina lui Esden, l-a interesat unde ducem maşina. Dacă, aşa cum spuneţi dumneavoastră, era stabilit ca ei să se întâlnească cu cei sau cel cu care aveau rendez-vous în eter, atunci ar fi

plecat mult mai repede de la locul accidentului. Imediat ce-a constatat că Esden e mort. Ar fi plecat să comunice chiar şi faptul că întâlnirea nu mai poate avea loc. Că ea se amână.

— La cât timp după ce şi-a dat seama de moartea lui Esden i-ai scos antena din funcţiune?

— Dacă mă ghidez după cele ce mi-a raportat locotenentul Stoicescu, la aproape cinci-şase minute. Discutam cu şoferul, asistam la manevra lui sub presiunea că Nythan va apare din moment în moment la maşină... Şi apoi, tovarăşe colonel, au mai trecut vreo cinci minute până când şoferul s-a dat jos din maşină, s-a uitat dacă a lovit Porsche-ul acolo unde-i arătasem eu, s-a prezentat la ofiţerul de la circulaţie... Chiar zece minute. Şi Nythan stătea în acest timp liniştit.

— Liniştit, vorba vine!...

— Exact. Pe el îl interesa ce se întâmplă cu maşina lui Esden. Constatând că Esden e mort, putea să plece, să transmită şi imediat să se întoarcă înapoi.

— Este şi aceasta o variantă.

— N-am pretenţia adevărului, tovarăşe colonel. De fapt nu ştim nimic. Sau aproape nimic.

— Ce propui?

În direcţia operativă a colonelului Dumitru nu era uşor de lucrat. Nu numai din cauza naturii activităţii acesteia care cerea eforturi fizice şi mai ales psihice deosebite, dar şi din pricina exigenţei proverbiale a colonelului. Ţinându-şi oamenii sub un sever control profesional, el le lăsa în acelaşi timp iniţiativa. Îi combătea de multe ori cu argumente posibile, punându-i să elaboreze ipoteze după ipoteze, în consfătuirile operative îi determina pe participanţi să tragă ei concluzii. Ştia că aşa îi educă să fie receptivi la subtilităţile unei situaţii date, să aprofundeze până la amănunt acţiunile, să construiască

singuri versiuni, s-o aleagă pe cea mai apropiată de realitate şi nu pur şi simplu pe cea mai comodă sau cea elaborată de superior. Experienţa îi demonstrase câte idei aduseseră oamenii săi antrenaţi astfel şi nu trataţi ca simpli executanţi ai unui ordin.

— Eu aş propune să punem la loc parola şi să vedem dacă nu tocmai ea îl interesează pe Nythan. Dacă da, atunci supraveghem ce face cu ea. Să-l lăsăm să zburde puţin!...

— De acord. Şi aici ideea ta cu Ciclopul n-a fost deloc rea.

— Puteam să aduc maşina la noi... În cazul în care se strecoară la Ciclop pentru a căuta în maşină sau încearcă să mituiască pe cineva pentru a-i permite accesul la ea...

— Ar fi un atu...

— În cazul în care, însă, Paul Esden era şeful şi Nythan aghiotantul, iar după maşinile lor, după felul cum au mers pe şosea, se pare că aceasta a fost situaţia, atunci se prea poate ca el să nu ştie unde păstra Esden parola. Sau, în mod oficial, nici de existenţa unei asemenea parole.

— Nu mergi prea departe?

— Mă gândesc la faptul că la ei stânga ştie foarte puţin din ceea ce face dreapta. Li-e teamă de joc dublu şi oamenii îşi iau măsuri de precauţie... Nu ştie de existenţa valetului de treflă în mod oficial, sublime Pascu ultimul cuvânt.

— Atunci la ce i-ar folosi?

— Vom vedea. Surprize pot fi... Cu Suzanne n-am avut o surpriză?! Punem valetul de treflă la loc şi-om vedea ce se întâmplă.

— Îl punem, dar nu chiar pe ăsta.

Colonelul sună secretara şi-i ceru să-l cheme pe maiorul Oancea la el.

— Credeţi c-o să reuşească?

— Trebuie să reuşească. Parola asta n-o putem da din mână. E atu, Pascule!

— Şi dacă Nythan va merge la întâlnire? Jumătatea aceasta n-o să se potrivească în niciun caz cu cealaltă!

— La întâlnire vom fi şi noi, nu?

— Să nu fie doar o primă întâlnire... Care să nu ne dea mare lucru. Ce ştim noi pentru ce au venit ei aici?

— Tu ai perfectă dreptate. Raţionamentul tău este bun. Ce se întâmplă însă dacă în locul lui Nythan va trebui să mergem noi la întâlnire? Singur spuneai că pot fi şi surprize... Iar Nythan distruge cartea de joc. Vom vedea ce are de gând să facă cu ea, iar în cazul în care îl... preocupă lucruri „serioase”, substituim valeţii de treflă. Aaaa, o să bănuiască ceva? La întâlnire o să se convingă că parola e absolut veritabilă.

În cabinet intră maiorul Oancea şi colonelul Dumitru îi arătă jumătatea cărţii de joc.

— Avem nevoie de una la fel. Nu la fel, identică! Copia cea mai fidel posibilă! În cât timp îmi poţi confecţiona una?

Maiorul examina cu atenţie cartea de joc, întâi pe o parte, apoi pe cealaltă...

— Până în prânz e târziu, tovarăşe colonel?

— Ce zici, Pascule?

— Până în prânz e bine. Pentru planurile mele, e bine.

— Uzura îmi ia cel mai mult timp.

— Şi slinul cum îl faci?

— Din seu topit amestecat cu ceară de albine. Ce-i slinul? Murdăria, grăsimea de pe mâini, secreţia glandelor sudoripare... La răcire, ceara întăreşte seul, îi dă acea consistenţă...

— Nu te supăra că te întrerup, tu eşti însă în stare să-mi vorbeşti acum o oră întreagă despre slin! Şi alte trei, cum poate fi imitat! izbucni colonelul în râs.

Nythan reuşise greu să adoarmă, pastila de cofeină avea un efect prelungit şi el se trezi obosit şi cu o dispoziţie cum nu se poate mai proastă. Bărbierindu-se, îşi făcu un plan şi, după ce mâncă consistent, traversă strada, prezentându-se la birourile O.N.T.-ului, unde, aşa cum se informase în holul hotelului, putea angaja un ghid care să-l îndrume în vizitarea oraşului.

— Vă rugăm să ne scuzaţi, astăzi însă nu mai avem niciun ghid liber. Au fost afectaţi grupurilor mai mari de turişti, răspunse o funcţionară pe care el o găsi foarte nostimă. Pentru mâine dacă doriţi...

— Poate îmi puteţi da atunci ceva prospecte, hărţi... În sfârşit, tot ce aveţi în legătură cu Bucureştiul.

— Da, cu cea mai mare plăcere...

Funcţionara îi aduse tot felul de pliante. Nythan le luă la maşină, le studie aşezându-le pe capotă, apoi înăuntru, în timp ce încălzea fără grabă motorul. Alimentă Porsche-ul la Lido şi aproape trei ore se plimbă prin oraş, urmărind o hartă care recomanda ce este mai remarcabil de văzut şi, bineînţeles, controlă tot timpul ce se petrece în spatele său.

Se convinse definitiv că nu i se agăţase nimeni de coadă, mai verifică încă o dată, apoi din nou când circulaţia străzii îi oferi o situaţie prielnică. Demarajul şi repriza puternică ale Porsche-ului îi permiteau cât se poate de bine asemenea verificări şi, în cele din urmă, parcă din nou la Lido; citise că există o piscină şi o grădină de vară.

Intrând prin hotel, ieşi pe terasă. Într-adevăr, era foarte frumos. „Mai ales seara”, se gândi el. Îi zâmbi echivoc o brunetă care se prăjea pe un scaun la soare, şi buna dispoziţie, care încă în timpul plimbării prin oraş începuse să se înfiripe, reveni făcându-l să-şi spună că,

poate, era chiar mai bine că Morel se curăţase, dracu' să-l ia, o întinde rapid, prin Bulgaria, în Grecia, pe cel mai scurt drum.

Ar fi făcut o baie, pe căldura asta era tot ce-ţi puteai dori, o să facă şi baie, dar mai întâi trebuia să vadă locul unde se găsea Citroënul. Acum n-o să mai bată la ochi, se ducea să-şi îndrepte tabla Prosche-ului, era un pretext minunat, bine că-l lovise cretinul ăla fără frâne ca lumea!

Se încurcă în sensuri, ocoli tot centrul ca să ajungă vizavi de locul unde îşi parcase maşina şi urcă la etaj pe panta în spirală. Curăţel service!

— Fiţi amabil! îl invită el la maşină pe unul care i se păru că dirijează lucrurile aici. Vorbiţi franceza, probabil. Sau germana?

— Nu, engleza.

— Foarte bine, spuse el în engleză şi, arătându-i tabla îndoită, îi dădu un pachet de ţigări. Sigur, se poate circula şi aşa... Aş vrea totuşi s-o fac.

— Da' nu-i păcat de o maşină ca asta?! Asta-i bijuterie, nu maşină! O îndreptăm frumos... Îi dăm un chit „rapid", acum e şi cald, se usucă repede, şlefuim, luăm la pastă, totul e s-o potrivim la culoare. Vopsea originală aveţi?

— Nu, n-am.

— Ştiţi, fabrica livrează maşina cu o cutie de vopsea pentru mici reparaţii...

— Ştiu, n-am cutia la mine. Aş veni după-amiază... Frumos service aveţi! Şi mai ales în centrul oraşului!

— Dacă veniţi după-amiază, de-abia mâine, pe seară, o s-o aveţi gata.

— Nu-i nimic. Unde executaţi lucrările de tinichigerie?

— La etajul doi. Nu facem decât mici reparaţii... Avem însă doi tinichigii de primă clasă, sticlă scot tabla!

— Ai dumneata grijă... nuanţă Nythan.

— Lăsaţi că vorbesc eu, o să fiţi mulţumit.

— Aaa, se poate bea un pepsi? arătă el spre un mecanic cu o sticlă de Pepsi-Cola în mână.

— E un băruleţ după colţ, arătă dispecerul.

— Mulţumesc foarte mult, atunci vin după-amiază.

Nythan se opri la băruleţul service-ului, bău un pepsi şi, ieşind din încăperea acestuia, urcă fără grabă la etajul al doilea. Văzu Citroënul plin de pământ, aşa cum fusese scos din malul în care intrase.

De-abia aici erau adevăratele ateliere, mai multe maşini aveau motoarele scoase şi, prospectând în continuare întregul service, Nythan îşi construi un plan care să-l ducă în posesia valetului de treflă.

Da, acum se putea face o baie în bazin! Se va duce în cameră să-şi ia costumul din geamantan, va mânca în grădină şi dacă şerpoaica aia brunetă... Nu, după-masă trebuie să doarmă, va avea din nou o noapte albă, nu venise pentru dame aici!

Se prezentă la service abia la opt seara.

— V-am aşteptat toată după-amiaza! îi spuse dispecerul cu oarecare imputare în glas.

— N-am putut, ce să fac... şi Nythan desfăcu într-un gest semnificativ mâinile.

— Acum e târziu. Închidem la zece, nu se mai apuca băieţii de ea. Lăsaţi maşina aici şi mâine când deschidem, la şase, au şi luat-o în primire!

— Bine.

— Atunci o ducem direct sus. Îmi daţi voie? se aşează dispecerul la volan.

Urcară la etajul al doilea, parcând Porsche-ul într-o boxă.

— Când deschideţi la şase, sunt şi eu aici, îl asigură Nythan pe dispecer.

— Nu-i nevoie să vă sculaţi aşa de cu noapte!... Tot n-aveţi ce face aici!

— Nu, nu-i nicio problemă... Mă trezesc şi aşa foarte devreme.

— Cum doriţi, acceptă acesta. Nu era primul client care credea că dacă stă pe capul mecanicului, acesta face treaba mai bună. Stă şi se uită ca mâţa-n calendar!

La nouă şi jumătate, după ce mâncă la braseria de alături, urcă panta în serpentină, direct la etajul al doilea al service-ului, fără să mai treacă prin faţa ghişeelor. În ateliere era pustiu, mătura un ucenic prin mijloc.

Nythan deschise portiera, se prefăcu a căuta ceva, luă un pachet de ţigări şi, la plecare, în loc să coboare, urcă la etajul al treilea, care, aşa cum remarcase el cu prilejul recunoaşterii făcute la prânz, era în întregime afectat garării unor maşini noi, în majoritate Volksgwagen-uri şi Ford-uri vest-germane. În margine, chiar aproape de intrare, se găsea un Mercedes mai vechi, fără motor, încercă portiera din spate şi, găsind-o descuiată, se ascunse repede în maşină.

„Perfect”, îşi spuse el, lucrurile se desfăşuraseră cât se poate de simplu, exact cum îşi imaginase construindu-şi planul. Se uită la ceas în clipa în care reclama luminoasă, montată pe întreaga înălţime a clădirii, se aprinse în întregime.

Aşteptă încă o oră şi ceva culcat pe perna din spate a Mercedesului, apoi descălţându-se, ieşi cu băgare de seamă din maşină. Coborî la etajul al doilea, Citroënul era la doi paşi. Îşi dădu deodată seama că portbagajul ar putea fi încuiat. Îl încercă, nu, era doar închis.

Baxter îi spusese lui Morel să împingă zăvorul la dreapta până aude un zgomot metalic, să-l lase apoi să revină la loc şi să tragă de ranforsarea dinspre parbriz a capacului. Să tragă lateral, îşi aminti el. Procedă întocmai.

Ranforsarea descoperi buzunarul secret, valetul era

acum în mâinile sale. Plie la loc ranforsarea, după care închise cu băgare de seamă capacul portbagajului. Se auzi un clinchet metalic produs de zăvor; în liniştea care domnea în spaţiul imens al atelierului, clinchetul acesta îl lovi ca un ciocan în timpane.

Rămase un timp nemişcat, făcu apoi câţiva paşi spre panta în spirală şi, aplecându-se, lipi urechea de beton. Nu, nu se auzea niciun zgomot de paşi. Urcă la etajul al treilea.

Noaptea petrecută în maşină nu fu deloc o plăcere, coborâse de câteva ori ca să-şi mai dezmorţească oasele, principalul era că intrase în posesia parolei. Iar ea însemna bani. Şi încă bani buni dacă se decide, şi probabil aşa o să facă, aproape era hotărât, să intre în legătură cu şefii lui Baxter.

Ducând-o la şefii săi, încasa misiunea, niciun mulţumesc în plus, o să spumege din cauza morţii lui Morel, o moarte atât de stupidă. Şi, furioşi, nu este exclus să-l ia şi pe el la trei-păzeşte, precis o să-l ia, chiar dacă le duce cartea de joc. Că nu l-a temperat pe Morel sau cine ştie ce-o să-i arunce în cârcă. „Trebuia să mergi înainte ca să-i asiguri drumul! Nu în plasa lui ca boierul!” La aruncat în cârcă se pricep foarte bine!...

În schimb, dacă o să ia legătura cu şefii lui Baxter, ar putea încasa de zece ori misiunea şi, în plus, ar ieşi curat din treaba cu Baxter. A lucrat sub ordinele lui Morel. Morel l-a înhăţat din faţa hotelului, Morel a tras... Până la urmă, tot află ei, o să ciripească vreunul, cum a dispărut Baxter şi ar putea s-o păţească. Nu, nu iartă ei treburi din astea.

Da, aşa o să facă, nu pierduse noaptea degeaba. De fapt, ideea îi venise încă atunci când văzuse maşina lui Morel înfiptă în mal, arcuită de mijloc. „Am mers în spatele lui pentru că aşa mi-a cerut Morel. Să-l asigur din

spate, să nu i se agaţe vreo maşină de coadă!”, o să le spună el şefilor când o să încerce să-i arunce în cârcă moartea lui Morel.

A, că n-a adus cartea de joc? A mai rămas o zi tocmai pentru a pune mâna pe valetul de treflă, dar când şi-a dat seama – o să inventeze el o poveste – că maşina a încăput pe mâna Securităţii, n-a ştiut cum s-o şteargă mai repede. Tocmai de aceea a ieşit prin Bulgaria. Era cel mai scurt drum până la graniţa cu Occidentul. Nici şase sute de kilometri, în loc de o mie şi ceva.

Când mai rămaseră câteva minute până la ora deschiderii service-ului, se întinse pe covorul Mercedesului, ascunzându-se între canapea şi spătarele scaunelor din faţă. Zgomotele de la etajul inferior îi arătară că personalul venise la lucru, apoi că activitatea începuse, aici nu se auzise nimeni intrând. Ridică încetişor capul şi se convinse că putea ieşi fără grijă afară.

Era şase şi douăzeci de minute, îşi aranjă în grabă ţinuta. Coborî cu prestanţă panta. Nu se întâlni însă cu nimeni pe drum, intră în ateliere. Hopul fusese trecut.

Lângă aripa Porsche-ului se aflau dispecerul şi doi tinichigii care discutau ceva cu aprindere.

— A, bine că aţi venit! îi ieşi dispecerul înainte, salutându-l. Aţi lăsat maşina încuiată, nu putem umbla la capotă. Mi s-a părut mai simplă operaţia ieri. Băieţii zic că trebuie demontată aripa.

— De ce? se prefăcu el contrariat. Intenţionase să spună că renunţă la reparaţie, fiind nevoit să plece din Bucureşti, crezuse că va rămâne mai mult timp aici, acum însă dispecerul îi servise un motiv excelent. Nu, în cazul acesta o las aşa. Tot n-am vopseaua de rezervă la mine...

— Vedeţi, îi arătă dispecerul, tabla a făcut un unghi care nu poate fi scos decât dacă dăm jos aripa.

— O repar acasă, tot n-am prea mult timp.

Deschise portiera, împărţi câteva pachete de ţigări şi se aşeză la volan.

— Trebuie înlocuită şi antena... Vă mulţumesc! îşi luă Nythan rămas bun de la ei.

Trase în faţa intrării hotelului, făcu un duş, bărbierindu-se, se examină în oglindă, arăta bine după două nopţi nedormite. Făcuse o treabă pe cinste, va mânca undeva pe drum, nu erau decât şaizeci de kilometri până la graniţa cu Bulgaria. Strânse repede lucrurile în geamantan, achită la recepţie nota de plată şi demară fără a arăta că se grăbeşte undeva.

După mai puţin de o oră intra în punctul de frontieră Giurgiu. Opri în spatele unui Opel Ascona cu număr vest-german. Vameşul se uită superficial prin bagajele sale.

— Suficient! Mulţumesc, salută politicos vameşul, îndepărtându-se cu declaraţia vamală pe care Nythan o completase la intrarea în ţară şi pe care o înapoiase acum, scriind „Nu” la toate întrebările, inclusiv la acelea vizând armele de foc şi substanţele otrăvitoare.

Grănicerul care-i luase paşaportul pentru viză veni în direcţia maşinii şi Nythan porni motorul gata de drum.

— Vă rog să poftiţi la domnul comandant! îl invită grănicerul, arătând spre clădire.

— Dar ce s-a întâmplat? întrebă contrariat Nythan.

— Probabil ceva în legătură cu paşaportul...

Fu condus într-o anticameră şi, arătându-i-se un scaun, i se spuse să ia loc.

La un moment dat, începu să se îngrijoreze de-a binelea, trecuse un sfert de oră de când aştepta aici şi nimeni nu-l chema înăuntru. Paşaportul era lucrat perfect, mai autentic chiar decât cel autentic, ce putea fi?

Când trei bărbaţi străbătură anticamera şi, ciocănind scurt în uşă, pătrunseră în birou, Nythan avu deodată

senzaţia, cu toate că nici unui din ei nu-i acordase atenţie, că aceştia veniseră în legătură cu el. La dracu', au început să-i cedeze nervii! Uşa se deschise şi un ofiţer înalt îi făcu semn să poftească.

Îi găsi pe cei trei stând în picioare, nu-i plăcu deloc situaţia.

— Domnul Ludwig Nythan? îl întrebă căpitanul Pascu în engleză, deschizându-i paşaportul.

— Da, răspunse el încruntându-se.

— Poftiţi ordinul Procuraturii. Sunteţi reţinut!

— Cum îndrăzniţi? Sunt cetăţean străin! Mă voi plânge ambasadei mele!

— Sunteţi liber s-o faceţi. Dacă veţi dori, vom interveni pe lângă Ministerul de Externe să vă înlesnească o întrevedere cu funcţionarii ambasadei dumneavoastră. Vă rog să puneţi tot ce aveţi în buzunare pe masă!

— Este un abuz! O comportare inadmisibilă! Am venit ca turist!...

— Turist care-şi petrece noaptea într-un garaj încuiat? Puneţi tot ce aveţi în buzunare pe masă!

Când examinarea Porsche-ului luă sfârşit, căpitanul Pascu se prezentă la colonelul Dumitru, raportându-i că fusese găsit cam acelaşi arsenal cu cel descoperit în Citroënul lui Esden.

— În cazul acesta putem sta de vorbă cu el. Cum s-a comportat la percheziţionarea maşinii?

— A rămas tot timpul tăcut, privind cum îi cercetau oamenii noştri maşina. Când a fost fotografiat pistolul în ascunzătoare, apoi celelalte, a zâmbit lud.

— Valetul de treflă unde-l pusese?

— Printre hărţi, în cutia de bord.

— Adică ori bine ascuns... şi cum n-avea o asemenea ascunzătoare, iar să-l asocieze cu pistolul sau cu restul

arsenalului era total neindicat, l-a pus undeva neglijent şi oarecum la vedere. Bine, să mergem.

După ce străbătură câteva coridoare, intrară într-un birou amenajat special pentru asemenea convorbiri. Pasca ceru unui locotenent să-l aducă pe Nythan din camera învecinată.

Pătrunzând înăuntru, acesta examină dintr-o privire pupitrul în spatele căruia stătea un bărbat cu o faţă deschisă, îmbrăcat într-un sacou bleumarin. Era flancat în dreapta de cel care îl arestase la graniţă, iar în stânga, de un ofiţer pe care nu-l mai văzuse.

— Luaţi loc! îi arătă colonelul scaunul de la masa aşezată în mijlocul camerei. Cred că vă convine engleza, la service aţi vorbit în engleză...

— N-am nimic împotrivă. Nu vă supăraţi, pot fuma? întrebă el arătând spre pachetul cu ţigări de pe masă.

— Sunt puse pentru dumneavoastră.

Colonelul Dumitru aşteptă până când acesta îşi aprinse ţigara şi, aranjând cu un gest mecanic carneţelul cu notiţe, intră în subiect:

— Trebuie să vă pun în vedere că sunteţi învinuit de săvârşirea unor acte materiale vizând activităţi îndreptate împotriva securităţii statului.

— Nu recunosc nimic! clătină din cap Nythan.

— Nu sunteţi obligat să recunoaşteţi. Noi însă suntem obligaţi să demonstrăm prin probe învinuirile aduse. Şi noi dispunem de asemenea probe. Altfel nu aţi fi aici!

— Nu voi recunoaşte nimic! insistă el.

— La percheziţionarea maşinii dumneavoastră au fost invitaţi să asiste ca martori, după cum aţi putut constata şi dumneavoastră, doi cetăţeni de pe stradă!...

— N-am de unde să ştiu că au fost aduşi într-adevăr de pe stradă!

— Filmul! ordonă colonelul în dictafon.

Camera se cufundă în semiîntuneric, odată cu scăderea treptată a intensităţii celor patru lămpi fluorescente, pe peretele din spate apăru un ecran luminos. Nythan se întoarse, în scurt timp proiecţia începu. Se văzu pe el însuşi intrând în atelier, strecurându-se numai în ciorapi în direcţia Citroënului devenit o masă de fier. Aici secvenţa se întrerupse.

— Acum o să vă vedeţi la lucru, spuse colonelul.

Odată cu reapariţia imaginii, Nythan se recunoscu în faţa portbagajului cu capacul ridicat, meşterind la închizătorul acestuia, trăgând înspre el ranforsarea, scoţând din ea jumătatea cărţii de joc, pliind la loc ranforsarea şi dispărând din cadru pe măsură ce capacul portbagajului se închidea.

— Ne oprim aici! ordonă colonelul.

Intensitatea luminii crescu şi Nythan reveni la poziţia iniţială fără să spună nimic. Era clar că se filmase cu două aparate aşezate în locuri diferite, ultimul fusese plasat în grătarul pernei din spate probabil.

— Discuţia noastră, începu colonelul Dumitru, poate îmbrăca două forme. Una de interogatoriu, în care tot ce veţi spune va fi consemnat, şi în cazul acesta poziţia pe care v-aţi situat nu poate fi decât în defavoarea dumneavoastră. O să vă citesc acum prevederile Codului nostru Penal, referitoare la infracţiuni privind securitatea statului, ca să fiţi în cunoştinţă de cauză. Inclusiv circumstanţele considerate ca agravante sau atenuante.

Căpitanul Pascu îi întinse Codul Penal şi, deschizându-l la capitolul respectiv, colonelul începu să citească, subliniind cu intonaţia vocii prevederile în care se încadrau faptele lui Nythan.

— După cum vedeţi, situaţia dumneavoastră nu-i uşoară deloc! Depinde dacă o atenuaţi sau, dimpotrivă, o agravaţi şi mai mult. Vă puteţi transforma în cel mai bun

avocat sau cel mai drastic procuror. Eu o să fiu foarte clar... Ceea ce ne preocupă în primul rând sunt interesele statului nostru. Securitatea lui. Cred că am fost înţeleşi... În măsura în care veţi fi sincer, în acea măsură va aprecia şi justiţia faptele de care vă faceţi vinovat.

Nythan se foi pe scaun şi colonelul înţelese momentul psihologic prin care trecea.

— V-am spus că discuţia noastră poate îmbrăca două forme. A doua este o convorbire de... clarificare, să-i zicem. Nu cred că este bine să vă faceţi un calcul greşit, mizând pe faptul că tăcerea dumneavoastră vă va putea folosi la ceva. Aţi putut constata că dispunem de suficiente probe! Eu vă propun cea de-a doua formă de discuţie... În care nu vom consemna încă nimic.

Nythan vru să spună că şi aşa totul se înregistrează pe bandă, nu-i un copil, ce dracu', dar renunţă.

— Vă gândiţi că înregistrăm fiecare cuvânt spus aici, sesiză colonelul reacţia lui. De ce să neg, înregistrăm. Dar pentru uz propriu. Pentru uz intern, dacă vreţi. Treburile acestea sunt cunoscute... Să începem. Să începem cu începutul sau cu sfârşitul? Să începem cam pe la mijloc. Să începem, de pildă, de la călătoria aşa-zisului Paul Esden şi aşa-zisului Ludwig Nythan. De unde vă convine, de la Viena încoace sau încă mai înainte de Viena? blufă colonelul.

„Fantastic! îşi spuse Nythan. Am fost tot timpul în priza lor!"

— Cum doriţi... oftă el cu glas slab.

Ţinându-l sub supraveghere atentă pe Nythan, Pascu interveni calm:

— Tovarăşe colonel, să începem cu jumătatea valetului de treflă!

Colonelul îl înţelese şi supralicită psihologic:

— Sau cu jumătatea a doua a parolei?... ridică

colonelul într-o mână originalul, iar în cealaltă copia, arătându-i-le lui Nythan. Nefiind reunite, acesta nu avea cum să-şi dea seama că cele două jumătăţi nu făceau parte din aceeaşi carte de joc.

— Eu am lucrat sub ordin, domnule colonel! izbucni Nythan, convins că Securitatea pusese mâna pe cei cu care ei trebuiau să se întâlnească aici. Înseamnă că se ştie tot, cum dracu' să scape el mai uşor? De aici nu-l scoate nimeni pentru nimic în lume! Şi nici nu le trebuia el şefilor săi. „Nu-i al nostru, bate câmpii! Paşaportul e fals! Examinaţi-l mai bine!" Şi-o să le dea cheia. Sau originalul în alb cu aceeaşi serie a paşaportului lui.

Colonelul rămase tăcut. Acum, indiferent ce spunea, constituia o greşeală. Aşteptă cu răbdare ca Nythan să continue. Ştia că în timpul acesta Nythan face o sumă a atuurilor lor şi, în dependenţă de ele, a situaţiei sale. Nu bănuia însă că lovise chiar în punctul negru şi că glontele său trecuse chiar prin gaura făcută de cel tras de Pascu.

— I-am fost dat lui Esden ca umbră. Esden era în relaţii bune cu Baxter şi aşa a reuşit să-l trimită pe lumea cealaltă. Ca să pună mâna pe valetul de treflă. De fapt, capacul cu ranforsarea mobilă de la portbagajul Citroënului lui Esden a fost a Citroënului lui Baxter. A făcut schimbarea, considerând ascunzătoarea foarte bine lucrată.

Nythan se opri, întrebându-se dacă nu spune oare prea multe. Îl aşteptă pe colonel să vorbească, acesta însă rămânea tăcut, faţa sa era total imobilă. Hotărî să se întoarcă la cele întâmplate aici, să le justifice cum şi de ce s-au întâmplat ele:

— Dacă n-aş fi adus parola înapoi, vă daţi seama ce erau în stare să-mi facă! Aţi văzut bine, domnule colonel, n-am avut intenţia să mă folosesc de parolă. Imediat după recuperarea ei, am şi plecat din ţară.

— Ce ştiţi în legătură cu ea?

— E adevărat, nu ştiu... Ştiu că trebuia să aşteptăm pe cineva la hotelul „Callatis” din staţiunea Neptun. Să intre în legătură cu noi. Esden ştia mai multe. Esden ştia tot, pentru că nu l-a interesat să afle nimic de la Baxter. De la Baxter îi trebuia doar parola.

— Şi cât timp v-a spus Esden că trebuie să aşteptaţi în hotelul „Callatis”?

— O zi sau poate şi o lună...

— Nu, am impresia că vă... înşelaţi undeva. Spun înşelaţi pentru că în afară de unele nepotriviri cu realitatea, îşi păstră colonelul o marjă, continuând să blufeze, cele spuse de dumneavoastră... Eu cred că vă înşelaţi... nuanţă el.

— Doar dacă Esden nu mi-a spus adevărul. Şi este posibil... Eu eram doar o umbră, trebuia să-l protejez pe el!

— Că Paul Esden este un nume fictiv, aşa cum este şi Nythan, ştim foarte bine. De asta şi suntem aici... Altfel ne-ar lua de guler şi, dându-ne un chitanţier în mână, ne-ar pune să veghem la curăţenia străzilor!... Cum vă explicaţi însă că cei care au venit la întâlnire cu dumneavoastră, doi... făcu colonelul o pauză urmărind reacţia lui Nythan. Da... spuse el, ca şi cum s-ar fi gândit la ceva.

— Ei or fi venit la întâlnire cu Baxter!... Înseamnă că Esden ştia altceva decât ştia Baxter... construi Nythan pe falsa versiune servită de colonel drept capcană.

— Obiectivul întâlnirii era major... Şi într-un limbaj de... afaceri, se puteau scoate bani, nu glumă, dintr-o asemenea... întâlnire... Ca să fiu sincer, era o lovitură! O lovitură în sensul acestui limbaj... Văzând că vă îndreptaţi pe cel mai scurt drum spre frontieră, recunosc, m-am mirat că abandonaţi o treabă ca asta... Câteva sute de mii

de dolari nu sunt de colo!...

— Câteva sute de mii? De aia l-a şi curăţat ca pe nimic Esden pe Baxter! Nu bănuiam... Nu, nu... Esden îmi spusese doar că Baxter e un tip dat dracului. Eram numai o umbră!...

Nythan îşi dădu deodată seama că se înfierbântase prea tare şi încercă să se adune. Pungaşi ordinari! Şi Morel şi şefii. Câteva sute de mii!... Lui îi aruncau, ca la un milog, maximum două mii! Luau grosul, iar lui i s-a înfundat pentru două mii de dolari. Într-o ţară comunistă, pentru două mii de dolari! Te trimit şi în iad, trebuie să te duci! N-ai încotro, decât să te strângă cu uşa...

Colonelul rămase tăcut pentru a-l forţa pe Nythan să vorbească.

— Nu vroiam decât să plec cât mai repede de aici. Rămăsesem fără şef şi tot ce ştiam era că ni se rezervaseră camere la hotelul „Callatis” din staţiunea Neptun.

— Nu v-aţi gândi că, din moment ce Esden putea să-l înlocuiască pe Baxter, însemna că şi dumneavoastră puteţi să-l înlocuiţi pe Esden?

— M-am gândit. La un moment dat, mi-am spus şi eu acelaşi lucru. În afară de parola asta n-aveam nimic altceva. După înfăţişare nu putea să mă caute, nu-l ştiau nici pe Baxter la faţă! Şi apoi, eu nu eram Esden!... N-aveam paşaport pe numele de Esden.

— Bine, dar aveţi o staţie de radio!...

— Nu cunoşteam decât o singură lungime de undă şi o singură cheie! Atât mi se dăduse. Doar pentru legătura dintre mine şi Esden.

— Unde aveţi cheia? Ştiu, aţi memorat-o... Dar pentru control, vi s-a dat şi o cheie mascată!...

— Da, aveam o biblie mică în maşină. A fost ridicată odată cu celelalte lucruri.

— Itinerariul la venire îl cunoaştem, la Belgrad aţi făcut o buclă pentru a lăsa impresia că vă îndreptaţi spre Bulgaria şi apoi v-aţi reîntâlnit cu Esden. La întoarcere care era drumul?

„Da, îşi spuse Nythan acum ferm convins, am fost tot timpul în priza lor!”

— N-aveam un drum stabilit dinainte. Cel puţin eu nu ştiu să fi avut un drum stabilit dinainte pentru întoarcere. Esden nu mi-a spus nimic.

— Îmi permiteţi, tovarăşe colonel? ceru voie Pascu.

— Poftim.

— Aveţi în maşină mai multe hărţi, i se adresă Pascu lui Nythan. Vi s-au dat sau vi le-aţi procurat singuri?

— Mi s-au dat.

— Dar lui Esden?

— Cred că la fel.

— Nu ştiţi precis?

— Nu. Ne-au cuplat în preziua plecării.

— Fiind încă pe teritoriul iugoslav, aţi prospectat, cum e şi normal, itinerariul pe care veţi merge până la mare...

— Da, am făcut-o înainte de Belgrad. După Belgrad am hotărât să nu ne mai întâlnim decât în eter.

— De ce hartă v-aţi folosit? mă refer la harta României.

— De cea pe care o aveam eu în maşină.

— Esden avea şi el una!

— Mi-a spus s-o aduc pe a mea.

— Era maşina dumneavoastră mai aproape?

— Nu. Esden era însă şeful... Şi el ţinea să-mi reamintească din când în când acest lucru.

— Eu am terminat, tovarăşe colonel. Dacă-mi permiteţi, aş propune să continuăm cu începutul.

— Este şi părerea mea. Aşadar, domnule Nythan, ar fi bine să luăm lucrurile în mod cronologic. În ordinea în care s-au petrecut evenimentele din momentul în care aţi

fost chemat pentru a fi trimis în România. Vă ascult!

— Venisem din Belgia, eram liber de vreo opt zile…

Interogatoriul se prelungi până aproape de ora trei, Nythan fu condus în altă cameră, i se aduse de mâncare, apoi cele necesare scrisului pentru a aşterne pe hârtie cele declarate colonelului. Un singur lucru nu vrusese să-l divulge: numele său adevărat. Susţinuse tot timpul că-l cheamă într-adevăr Ludwig Nythan, da, avusese şi alte nume, dar acestea fuseseră fictive. În cazul lui Morel nu avusese încotro, Baxter trebuia să vină şi el sub numele de Esden în ţară!

Pentru ora cinci colonelul Dumitru convocă o consfătuire operativă cu cei care urmau să participe la noua misiune, căpitanul Pascu expuse evenimentele şi istoricul lor, fură construite variante în legătură cu obiectivul urmărit de agenţiile străine de spionaj, colonelul Dumitru sintetiza dezbaterile, împărţi oamenii pe compartimentele misiunii, stabilind sarcinile fiecăruia şi, la ora opt, se prezentă la raportul generalului care coordona direcţia sa operativă.

Intră direct în subiect:

— În ziua de şase iulie, ungurii au sesizat că la o adresă din Viena, o adresă care le dă probleme, s-a prezentat un individ, însoţit de un altul. Aceştia s-au îndreptat apoi spre graniţă, după ce-au trecut mai înainte cu două Citroënuri pe la un atelier auto destul de deocheat. Cei doi au intrat în Ungaria, unul într-un Citroën, celălalt într-un Porsche, ca şi cum nu s-ar fi cunoscut între ei. S-au prezentat, vezi doamne, unul altuia prin intermediul unor fete şi, după o noapte petrecută la Budapesta, au trecut în Iugoslavia. Văzând că se îndreaptă spre noi, tovarăşii iugoslavi, care îi preluaseră de la unguri, ni i-au semnalat, comunicându-ne că cel din

Porsche a încercat, pentru orice eventualitate, să creeze impresia că o ia spre Bulgaria.

Colonelul Dumitru îşi continuă raportul, răspunse pe parcurs la întrebările generalului, îi expuse variantele ce rezultaseră în urma consfătuirii operative şi în cele din urmă îi ceru acordul pentru crearea unui nou Paul Esden pe care să-l trimită la hotelul „Callatis”.

*
* *

— Primul care s-a oferit să-l înlocuiască pe Morel a fost Cornel Dumitrana, îşi continuă Pascu povestirea. Ştia că-i cel mai bun dintre noi pentru acest rol, acelaşi lucru mi-am zis şi eu când l-am văzut oferindu-se. În clipa următoare însă mi-am amintit de ceea ce îmi povestise el şi am realizat dintr-odată că starea lui sufletească nu este prea potrivită cu un asemenea rol. Cu un rol în care arma principală trebuie să fie răbdarea. M-am ridicat şi i-am spus colonelului că m-am gândit bine, aş putea fi şi eu un foarte bun Paul Esden. Colonelul mă simpatizează într-un fel, am crezut c-o să mă aleagă pe mine. S-a mai oferit un coleg... A fost preferat Dumitrana.

Structura sa temperamentală, calmul său proverbial îl făceau mai potrivit decât mine pentru misiunea aceasta, dar nu acum. Ştiam că-i frământat de puternice îndoieli... Eram prieteni... Nu de fiecare zi sau de familie... Ne legase o simpatie reciprocă... devenisem prieteni. Mi-a spus într-o zi, acum câteva luni, că soţia sa s-a schimbat în ultima vreme. Olivia e o femeie drăguţă, ingineră la un institut de proiectări, cochetă... Ştiţi cum e munca noastră... Ai bilete la teatru şi, deodată, intervine ceva. Şi dac-ar fi numai asta.

În sfârşit, Dumitrana avea aproape certitudinea că

Olivia are pe cineva. Mi-a vorbit de situaţia dificilă în care s-ar afla fetiţa lor în caz de divorţ... Am simţit că nu era vorba doar de fetiţă. Nu vroia să-mi arate cât suferă. Era şi mândria bărbătească... Mi-a cerut părerea. L-am sfătuit să mai aibă răbdare, poate e un foc de paie, poate se stinge. Am înţeles că-i făcuse bine sfatul acesta, că el anume de un asemenea sfat avusese nevoie. Un asemenea sfat aşteptase el de la mine.

Greşeala mea a fost că am mers la concurenţă cu Dumitrana pentru rolul lui Esden. Că am scontat, având în vedere simpatia de care mă bucur din partea colonelului, că acesta o să mă aleagă pe mine. Iar după ce colonelul s-a pronunţat în favoarea lui Dumitrana, n-am mai avut ce să fac. Îi mai puteam eu spune oare colonelului că datele sufleteşti ale maiorului Dumitrana nu-l recomandă acum pentru un asemenea rol?! Nu, n-ar fi crezut că inventez... Dar cum eu candidasem alături de Dumitrana, m-ar fi privit ca pe-un nimic.

Şi-apoi aveam eu dreptul să-i povestesc colonelului – nu s-ar fi mulţumit, evident, cu simpla mea referire la „date sufleteşti” – ceea ce Cornel îmi încredinţase despre viaţa lui de familie?! Despre lucruri atât de intime, despre o anumită situaţie care îl privea strict personal? Gata, nu-l mai priveşte...

Pascu oftă greu, începu să-şi maseze fruntea cu palmele. Moartea lui Dumitrana îl afectase profund, el simţise nevoia să se descarce cuiva şi acum, revenind la prezent, la acest prezent care însemna dispariţia prietenului său, încerca să-şi adune puterile.

L-am întrebat cu gândul de a-l introduce, imediat după asta, în atmosfera anchetei:

— Cornel nu şi-a dat seama, nu ştia că această misiune ar putea să dureze mai mult?

— Ba da, a ştiut. Era însă conştient că-i cel mai potrivit

pentru ea. I-am propus să mă lase pe mine. „Nu, mi-a răspuns el, pentru rolul ăsta eu sunt mai bun, tu ai grijă de rest”. De-abia aici, gândindu-se mereu ce se întâmpla acasă... Şi modul de-a aprecia situaţia a început să fie minat. În subconştient, el era convins, credea cu putere că trebuie să provoace, să forţeze nota, să scoată el capul întâi. I-am zis: „Aşteaptă, nu provoca, aşteaptă să te provoace ei mai întâi!” El, nu!...

— Şi a provocat, am spus. Vă povestesc imediat. Deabia acum îmi dau seama. Eram ieri pe plajă, la un moment dat, doamna Breker ne-a spus că pleacă îndată după masa de prânz, împreună cu soţul, la Mamaia, nu ştiu ce cunoscuţi le veniseră de câteva zile acolo. „Înseamnă că azi facem pauză”, m-am referit eu la poker. „De ce, poate găsim pe cineva”, a zis Ornitz şi, adresându-se celor din jur, i-a întrebat cine-i amator de o partidă de poker. S-a oferit Esden.

— El a mai jucat poker cu ei...

— A mai jucat. O dată sau de două ori am lipsit eu cu Ioana... O dată a jucat în locul lui Ornitz...

— Curios cum s-au strâns tocmai la etajul acesta toţi amatorii de cărţi!

— Primul lucru de care m-a întrebat Ornitz, când am făcut cunoştinţă cu el, a fost dacă ştiu să joc poker. Cine a creat această atmosferă... cartoforă?

— Brekerii, Ornitz, Frol. Şi, bineînţeles, Dumitrana le-a ţinut isonul...

— S-a aşezat la masă cu noi... Eram deci eu, Ioana, Ornitz şi Esden. La un moment dat, Ornitz primeşte, din serviciu, trei valeţi, trage o carte, rămâne cu valeţii, dar o relansează pe Ioana căreia îi intrase un full de aşi. Bineînţeles, a plătit. „Ei, zice Ornitz, dacă îmi venea al patrulea valet stăteam altfel de vorbă!” „De ce nu mi-aţi făcut semn, v-aş fi dat eu unul”, a spus Esden, trecându-şi

mâna peste buzunarul de la pieptul hainei.

— Mai asista cineva la joc?

— Frol, mă chibiţa pe mine... Lângă Ioana erau Selton şi Frank Gorige.

Pascu şi-i notă într-un carneţel.

— Nu le era suficient nici paşaportul, nici Citroënul... Unui Citroën, identic cu cel al lui Morel, i-am montat placa cu numărul de circulaţie din spate luată de la Citroënul accidentat, cea din faţă se făcuse praf, dar am confecţionat una la fel... Nu le era suficient. Ei aşteptau să li se fixeze o întâlnire prin radio. Ne-am gândit şi la asta. I-am montat Citroënului aparatul de emisie-recepţie luat de la maşina lui Morel, dar am rupt antena, ca şi cum treaba aceasta ar fi fost făcută de copii. Ca ei să vadă de ce nu putea ieşi Esden în eter. Sigur, nu este exclus...

DOAMNE, ÎN CE MĂ BĂGASEM!...

Pascu fu întrerupt de o bătaie în uşă şi în cameră îşi făcu apariţia doamna Selton, miniona cu înfăţişare plăcută vederii. Înainta legănându-şi şoldurile ce se cambrau dulce dintr-o talie foarte fragilă. Într-o mână ducea un sac de sport cu o rachetă de tenis, iar cu cealaltă ne întinse portofelul lui Esden.

— Uitaţi-vă ce-am găsit pe coridor când am plecat din hotel.

Pascu luă portofelul din piele bej de reptilă şi, desfăcându-l, scoase paşaportul din el.

— Da, este al domnului Esden, spuse el uitându-se în paşaport. Luaţi loc, vă rog, o invită el arătându-i un scaun. Ce înseamnă că l-aţi găsit pe coridor? Unde anume?

— Chiar lângă camera domnului Esden. Noi suntem

vecini şi la plecare... am văzut portofelul jos pe mochetă. L-am ridicat şi, deschizându-l, am observat paşaportul. M-am uitat în el, aşa cum aţi făcut şi dumneavoastră, şi constatând că l-a pierdut domnul Esden, am bătut la uşa camerei lui. Nu mi-a răspuns nimeni.

— Ce oră era? Vă rog să vă amintiţi cu precizie.

— Cred că era patru şi un sfert – patru şi douăzeci de minute. Da, atât cred că era. Mă îmbrăcam când m-am uitat la ceas, era patru şi cinci, patru şi şase minute. Nu, nu era mai mult de patru şi douăzeci de minute când am plecat.

— Aţi bătut destul de puternic la uşa domnului Esden?

— Da. Dar n-am insistat. Mi-am zis că este plecat şi la ieşirea din cameră, scoţând ceva din buzunar, i-a căzut portofelul.

— De ce nu l-aţi predat la recepţie pentru a fi înmânat domnului Esden?

— Ca să fiu sinceră, n-am avut încredere. M-am gândit la bani... Poate mai avea ceva în portofel...

Pascu caută în despărţiturile portofelului.

— După cum vedeţi, nu este nicio bancnotă înăuntru.

— Eu nu mi-am permis să mă uit. L-am pus în sac, arătă ea spre acesta, şi am plecat la tenis. De-abia acuma când m-am întors, poliţistul de pe coridor mi-a zis că a fost omorât domnul Esden... Poliţistul m-a trimis la dumneavoastră, spunându-mi că sunteţi căpitan... Întâi, i-am arătat lui portofelul.

— Îmi iertaţi indiscreţia, doamnă...

— Selton. Edith Selton.

— Doamnă Selton, trebuie să vă pun câteva întrebări. A fost săvârşit un asasinat... Înţelegeţi situaţia...

— Vai, dar este de-a dreptul îngrozitor! Domnul Esden era un om foarte plăcut, foarte simpatic... Cine ar fi avut vreun motiv... Adică, din cauza banilor? În definitiv, ce

sumă poţi avea într-un portofel?! Eram vecini, soţul meu juca adesea cu domnul Esden canasta...

— Soţul dumneavoastră era în cameră când aţi plecat?

— Nu, soţul meu plecase cu o oră şi ceva înainte. Aproape imediat după masă.

— Camera pe care o ocupaţi este în dreapta sau în stânga camerei domnului Esden?

— În dreapta. Prima cameră în dreapta.

— În stânga cine stă?

— Familia Breker.

— Unde v-a spus soţul că pleacă?

— La pescuit. Este pasiunea lui.

— Iar dumneavoastră la tenis...

— Exact. Da, trebuia să las la recepţie portofelul... Îmi pare rău. Aş putea avea vreo neplăcere din cauza asta?

— Puteţi avea neplăceri doar dacă nu declaraţi adevărul. Dacă aţi încerca să induceţi în eroare organele de anchetă.

— Dar eu nu vă induc în eroare!...

— Spuneţi-mi, vă rog, n-aţi auzit cumva vreun zgomot venind din camera lui Esden? Aveţi perete comun.

Doamna Selton se concentră, ca şi cum ar fi încercat să-şi amintească dacă auzise sau nu, şi clătină din cap.

— Nu, n-am auzit.

— Când am spus zgomot, m-am gândit la unul produs ca de... răsturnarea unui scaun, să zicem. Sau ca o bufnitură...

— Nu, mi-aş fi amintit. Poate n-am auzit din cauza radioului... Avem un tranzistor, „Radio-vacanţa” transmitea o muzică foarte frumoasă... Da, exact, am făcut şi un duş.

— Chiar înainte de-a vă îmbrăca?

— Nu, nu chiar înainte. Întâi am vrut să plec mai devreme la tenis, dar m-am răzgândit. Făcusem duşul, am

mai stat puţin în pat, şi în cele din urmă m-am hotărât să mă... îmbrac. Da, atunci m-am uitat la ceas, nu în timp ce mă îmbrăcam. Acum îmi aduc aminte perfect. Era patru şi cinci – patru şi şase minute.

— Tot timpul l-aţi petrecut pe terenul de tenis?

— Îmi cereţi un alibi?

— A fost săvârşită o crimă... Nu numai dumneavoastră, toată lumea de aici trebuie să ne spună ce-a făcut între anumite ore în care se presupune că a fost săvârşită crima.

— Şi la ce oră s-a întâmplat?...

— Este un amănunt care aparţine deocamdată organelor de anchetă. Ne-am îndepărtat însă de la întrebarea pe care v-am pus-o.

— Am plecat, deci, la patru şi douăzeci din hotel, am ajuns acolo în câteva minute... Da, am fost tot timpul la tenis.

— Jucând?

— Am şi jucat... Terenurile sunt destul de solicitate... Am intrat la Clubul nautic să beau o cafea... Dacă o să fie nevoie, o să aflu cum se numeşte domnul cu care am jucat.

— Doamnă Selton, o să vă rugăm să ne arătaţi locul exact unde aţi găsit portofelul.

— Cu plăcere, spuse ea cu amabilitate şi se ridică grăbită de pe scaun.

Am ieşit cu toţii pe coridor şi trecând puţin de uşa camerei ocupate de familia Breker, doamna Selton aşează cu un gest sigur portofelul chiar în apropierea peretelui.

— Când l-aţi observat?

— Îndată după ce am închis uşa cu cheia.

— Credeţi că putea trece cineva pe coridor fără să-l observe?

Doamna Selton rămase câteva clipe pe gânduri.

— Poate din cauza culorii acestei mochete.

Întregul coridor era aşternut, dintr-o margine în alta a peretelui, cu o mochetă de culoarea mustarului, dar luciul pe care îl avea pielea de reptilă a portofelului îl făcea destul de uşor observabil.

— Deocamdată atât, doamnă Selton. Vă mulţumesc. Toată lumea s-a supus consemnului de a nu părăsi camerele. De fapt este un consemn autoimpus.

— Desigur. O să ni se aducă probabil mâncarea în camere, nu?

— Vom avea grijă să resimţiţi cât mai puţin această situaţie neplăcută.

Căpitanul deschise uşa camerei lui Esden şi, pătrunzând înăuntru, îmi spuse arătând spre prosopul de baie ce atârna în cuierul antreu! ui:

— N-a mai avut timp să folosească prosopul... N-a mai avut timp să folosească prosopul?... Mare cretin mai sunt!

Pascu se repezi la telefon, sună recepţia, rugă să fie căutat căpitanul Avram, acesta se afla chiar în biroul de alături şi Pascu îi ceru să fie adusă îndată de acasă femeia care avea în primire lenjeria la etajul doi.

— Asta-i omul vostru de la recepţie? l-am întrebat eu curios.

— Ce om de la recepţie?! Venind încoace l-am lăsat jos să stea de vorbă cu cele două liftiere, cu fetele de la recepţie, cu băieţii de la bagaje... Hotel! Intră şi iese tot felul de lume! Iar aici, barul de zi e plasat, ştiţi bine, în aşa fel încât cei de la recepţie nu mai au cum să-şi dea seama dacă vreunul din consumatori nu urcă cumva pe scări la etaj. Ca să nu mai spun că din barul de zi, ieşind la closet, se poate ajunge la scara de serviciu! Poftim de supraveghează, dacă poţi!

— Este, deci, posibil ca autorul crimei să fie străin de hotel!

— Am luat în consideraţie, bineînţeles, şi o asemenea ipoteză. Destul de puţin probabilă dacă ne gândim că el n-a intrat la întâmplare în cameră! A urcat sus în hotel, a intrat în cameră şi a tras. Aici e cineva care l-a studiat bine pe Esden. Care era la curent cu fiecare pas al acestuia. Care a ales, care a pândit momentul crimei. Mai mult chiar, a calculat acest moment.

— Da, aveţi perfectă dreptate! Ce spuneaţi că ar putea fi cu prosopul din cuierul antreului?

— Nu ştiu ce-ar putea fi; asta şi vreau să aflu. Pentru că în baie mai există un prosop mare ca acesta. E aruncat jos, lângă coşul de hârtii. O să vedem ce spune femeia.

— Poate i l-a adus dimineaţa... i-am propus eu o ipoteză.

— Dimineaţa se schimbă prosoapele... Cel murdar, cu unul curat, stimate domn!

— Da, aveţi dreptate.

— Iar prosopul cel nou se găseşte agăţat în cuierul din antreu. Că n-a fost folosit, asta-i clar. Dungile rămase de la împăturire sunt intacte. Şi nici n-a mai fost agăţat în altă parte. Ar fi rămas o urmă de întindere.

— Urme n-au fost găsite? Urme lăsate de ucigaş...

Aproape toate suprafeţele lucioase din cameră erau pensulate cu prafuri de diferite culori, eram curios ce descoperiseră experţii aici.

— Asemenea oameni nu lasă urme. Sigur, noi căutăm... La prima vedere, nimic. Nu s-a găsit nimic. Nici în cameră, nici în baie... Şi doar asasinul a încercat să creeze aparenţele unui furt! În şifonier lucrurile erau răvăşite, costumul de haine pe jos... Deci, cel puţin pe uşa şifonierului ar fi trebuit să rămână impresiuni digitale!... Cele relevate aparţin lui Cornel. Se lucrează cu mănuşi atât de fine, încât nici nu se observă pe mână. Iar simţul tactil nu este diminuat cu nimic. Şi apoi, e şi o chestiune

de antrenament. În mod normal, ar fi trebuit să se găsească în cameră tubul glontelui tras. Nu-i nicăieri.

— Asta înseamnă că el a avut timp că caute tubul! Şi-a permis un asemenea risc!

— Da, s-a băgat sub pat după tub, a dat mobila la o parte... mă ironiză căpitanul. Povestea asta cu tubul se realizează după lungi exerciţii...

Pascu se ridică şi, mimând mişcarea celui care trage „dintr-o singură bucată", repezi palma stângă făcută căuş deasupra mâinii drepte care ţinea un pistol imaginar.

— Chiar dacă nu-l prinde, tubul cade la picioarele lui, îmi explică Pascu.

— Bine, dar arma crimei, pistolul, n-o ascunzi atât de uşor!...

— Mă îndoiesc că percheziţiile vor da vreun rezultat. Aici totul a fost gândit până la cel mai mic amănunt, spuse Pascu clătinând cu îngrijorare din cap.

— Nu demonstrează oare aceasta că asasinul a avut un complice? I-a predat imediat valetul de treflă, pistolul, tubul... Sigur, a rămas glontele...

— Un tub poate spune mult mai multe decât spune un glonte. Bineînţeles, glontele ne va furniza o serie de indicii cu privire la arma cu care s-a tras.

— Mă gândesc că nu este exclus ca şefii lui Baxter să fi trimis...

— Asta mi-i teamă şi mie. Aţi sesizat foarte bine! Nythan ne-a spus că Baxter era singur... De ce n-am presupune însă că şefii lui i-au trimis „umbra" înainte? Pentru ca ea să-l aştepte în ţară. Cu o zi sau două înainte. Să nu între odată cu el. Şi poate şi din alte motive... necunoscute nouă. El... aici avea nevoie de-o „umbră", nu pe drum! În cazul lui Morel, situaţia era schimbată. Trebuia să-l suprime pe Baxter şi treaba aceasta n-o putea face singur.

— Dar dacă am merge şi mai departe cu presupunerile?

— Nu, şefii lui Morel n-aveau cum să afle că Nythan s-a prăbuşit în ţară, că Morel a murit intrând în barieră.

— De unde ştiţi că Morel nu trebuia să le comunice că a ajuns cu bine şi că a trecut la îndeplinirea misiunii?

— Le-a comunicat imediat după suprimarea lui Baxter.

— În privinţa valetului... De ce n-ar fi valabilă ipoteza din cazul lui Baxter şi în ceea ce îl priveşte pe Morel şi Nythan?

— S-a presupus şi acest lucru. S-a presupus, in extremis, că şefii lui Morel ar fi putut să trimită aici încă un om al lor care să-l supravegheze pe Morel fără ştirea acestuia.

— Să-l supravegheze şi în caz de nevoie să-l apere!

— Şi mai există şi o altă variantă. Dacă şefii lui Baxter au aflat că acesta a fost curăţat... Nu este deloc exclus – nu? – să aibă şi ei un om al lor în rândurile agenturii lui Morel. Scandal nu iese. Pentru că nicio parte şi nici cealaltă nu doreşte un asemenea lucru. Ar însemna să recunoască cum că are agenţi în rândurile celeilalte agenturi. Când interesele lor se ciocnesc undeva, se preferă lupta surdă, ascunsă.

— Iar Dumitrana a fost la mijlocul ei.

— Asta ni-i meseria... Întrebarea care se pune este pentru ce au venit ei aici. În orice caz nu pentru un fleac, din moment ce două agenturi – şi noi ştim ce hram poartă amândouă – au intrat într-o concurenţă atât de acerbă! Ghinionul a fost că Morel n-a văzut la timp bariera lăsându-se. El ştia pentru ce venise aici. Iar noi îl preluasem de la graniţă încă. Fără accidentul acela stupid, ar fi fost mult mai simplu. Şi nu-l pierdeam nici pe Cornel...

— Nu v-aţi pus problema că în momentul în care au

dat cu ochii de Esden, deci, găsind aici un alt Paul Esden decât se aşteptau ei...

— Vreţi să spuneţi să nu fi simţit cumva că am intrat noi în... joc?

— Da.

— Nu cred. Şi iată de ce. În primul rând, agenţii lor nu se cunosc, de obicei, între ei. În al doilea rând, avem de-a face cu două agenturi. În al treilea rând, chiar presupunând că cei care au venit aici, indiferent în ce scop, să-l apere sau să-l suprime pe Morel, au primit fotografia acestuia, ei nu aveau cum să ştie cine este de fapt acest nou Paul Esden. L-ar fi bănuit mai curând ca omul agenturii adverse. Şi Morel şi Nythan puteau dispare încă de la Viena! Sau pe drum de la Viena încoace. Şi nu este exclus ca şefii lui Morel să creadă că dispariţia acestuia şi a lui Nythan este treaba celeilalte agenturi. Ca revanşă pentru Baxter. Sau – de ce nu? – că şi-a băgat nasul o a treia parte interesată. Dar apropo de băgat nasul... Când v-am văzut apărând aici şi am auzit că v-aţi instalat cu o tipa la hotel...

— Ioana nu-i tipă!

— Bine. C-o tânără.

— Un moment! m-am scuzat eu.

Uitasem cu totul de Ioana şi, repezindu-mă pe balcon, am văzut-o stând pe bancă, aşa cum mă înţelesesem cu ea.

— Când ne-am întâlnit seara în restaurant eram şi instalat, am spus revenind în cameră.

— Iar eu şi cerusem Miliţiei să vă ridice a doua zi dimineaţa.

— Cum să mă ridice?

— Foarte bine! Cum ridică Miliţia pe cineva pe care-l urmăreşte pe baza unor semnalmente. În linişte şi fără prea multă gălăgie. Nu pe dumneavoastră! Pe Ioana. Iar

odată cu ea... La Constanţa vi se spunea scuzaţi, am greşit, apăream şi eu... La masa lui Esden însă, Gorige a şi făcut presupunerea că noii vecini ai domnului Ornitz sunt probabil securişti. Bineînţeles, presupuneri fanteziste: maşina asta cu număr vest-german, Ioana... Gorige se plimbase înainte de a intra în restaurant cu familia Ornitz, cu Frol... Doamna şi domnul Selton li s-au alăturat mai târziu. Familia Ornitz s-a aşezat la masa voastră, iar ceilalţi la masa lui Esden, unde discuţia a continuat.

— Şi?

— Şi-am contramandat povestea cu Miliţia. Mi-a convenit faptul că ei vă credeau oamenii noştri. Le abăteam atenţia de la Dumitrana. Dacă, prin absurd, l-ar fi suspectat că este român.

— Doamne, în ce m-am băgat!...

— Singur...

— Adică v-aţi făcut jocul cu mine!...

— Aţi intrat singur, e nevoie să precizez! Atât doar că nu-mi convenea să se creadă că sunteţi aici pentru ei. Urmărindu-l pe Serling pentru ceea ce ne interesa să ştim, am aflat că face contrabandă cu aur. Deci, pentru el vă aflaţi în hotel şi nu ca securist, din moment ce un căpitan de miliţie vă recunoaşte şi vă salută ca pe un coleg, crezând că aţi venit tot în legătură cu crima. Aşa că vă continuaţi rolul, tovarăşe maior!... Şi nu este exclus că în felul acesta aţi scăpat de-o călătorie pe lumea cealaltă.

— Zău, puteam s-o păţesc! De-abia acum realizez... m-am îngrozit eu.

— Dacă vă băgaţi nasul!... Percheziţiile n-or să ducă la niciun rezultat... Vom face să se creadă că-l bănuim pe Serling, pentru ca asasinul lui Esden să se simtă cât mai în siguranţă posibil. A lucrat perfect. Din cauza contrabandei cu aur, crima a căzut pe capul lui Serling.

Numai aşa, ştiindu-se în siguranţă, va acţiona mai departe. Circumstanţele ar fi favorabile... Împuşcătura nu s-a auzit, s-a tras deci cu un pistol cu surdină, e clar că un străin a săvârşit crima. Iar străinul acesta nu poate fi decât Serling. A vrut să scape de Esden cu care era complice la contrabandă cu aur...

— Este o versiune...

— Este şi nu este. Alta însă n-am deocamdată.

— De ştiut ceva... cât de puţin, nu ştiţi nimic? Chiar nimic?

— Ştiu un lucru... C-o să iau bătaie mâine de la colonel, sau poate chiar astăzi, că m-am deconspirat luând în cercetare crima. O să-mi spună că interesele generale ale cazului primau... Da, primau... Cui era să las ancheta? Sigur, se găsea cine... Când însă Matinca a raportat prin radio că Esden a fost omorât, n-am mai fost în stare să judec. Stătusem în umbră, cu bilet prin O.N.T. la hotel „Doina", nu era deci o problemă să mă transform aici în căpitan de miliţie. Ştiu, colonelul o să spună că n-am făcut bine. Dacă nu-l descopăr pe cel care l-a ucis pe Cornel...

Căpitanul tăcu şi aprinzându-şi o ţigară se ridică de pe scaun. Ceva îl preocupa în mod evident, se aşeză din nou venind lângă mine.

— Colonelul Dumitru ar putea sosi încă astă-seară. Şi ar fi foarte bine... Aş vrea să vă cer o părere... Poate nu-i nici... momentul, nici locul...

— Da, sigur, vă ascult, m-am oferit eu, văzând cât de jenat se simţea căpitanul. Spuneţi!

— Am vrut să vă întâlnesc într-o seară, să stăm undeva de vorbă la... Eforie sau la Mangalia... Eraţi mereu cu Ioana. O să discutăm altă dată. Găsim noi... Mi se propune o versiune cât se poate de obişnuită. A intrat şi a tras. A scos portofelul din buzunar... Şi aşa mai departe.

— Ar însemna să presupunem atunci că ucigaşul ştia cu precizie unde ţine Esden valetul de treflă. Gestul de la poker putea să semnifice doar că îl are!...

— Cornel păstra valetul în vasul cu apă al closetului, îi pregătisem – aţi văzut – o pungă specială de nylon cu o greutate care s-o tragă la fund...

— Şi dacă în lipsa lui i s-a percheziţionat camera?

— Punea semne. Şi nici noi nu stăteam cu mâinile în sân. Sigur, atât cât ne permitea situaţia. O situaţie cât se poate de delicată. Dacă s-ar fi observat că noi îl păzim pe Esden, tipul sau tipii ar fi dispărut imediat şi totul ar fi fost ratat. Aveam un capăt de fir minuscul... De fapt nu ştim nimic şi vroiam să aflăm totul. Iar Cornel a mers atât de departe, încât pentru a afla pe cine anume îl interesează, dintre toţi aceştia, valetul, s-a expus cu bună ştiinţă.

— Spunând expus, aveţi în vedere că el a scos cartea de joc din punga de nylon?

— Nu văd de ce ar fi făcut-o. Trebuia s-o scoată doar în cazul unei întâlniri cu cei aşteptaţi! Or, o asemenea perspectivă... În aceste două săptămâni şi ceva noi n-am aflat nimic în plus, dar absolut nimic, faţă de ceea ce ştiam când am venit aici. De un singur lucru mi-e teamă...

Căpitanul rămase un timp tăcut, apoi reluă ca şi cum ar fi vrut să alunge nişte gânduri ascunse:

— Este foarte probabil ca el să fi provocat şi la jocurile de canasta aşa cum a provocat ieri la poker. Nu probabil, sigur! Hotărând să iasă din expectativă, a început să provoace.

— A început să provoace mai de mult deci!...

— De luni, cred. Duminică am stat de vorbă cu el la Eforie, i-am spus că trebuie să mai aştepte... Să mai aştepte puţin, încă şapte-opt zile. Eram net împotriva provocării. „Să provoace ei întâi” i-am zis. „Nu, ei n-or să

provoace. Ar fi provocat dacă era să provoace. Ei aşteaptă un semn de la mine!...", n-a fost el de acord. Fapt este că mesajele lui au devenit mult mai lapidare. „Nimic nou, aceeaşi tăcere".

— Aţi putea presupune că cel interesat, cel care l-a omorât pe maior, a reuşit să afle unde este ascunsă cartea de joc?

— S-ar putea presupune şi asta. Este aproape incredibil, dar nu imposibil. Ceea ce nu ştiu este cât de departe a mers Cornel cu provocările. Poate a observat o anumită reacţie la careva şi a continuat să provoace când s-a aflat numai în doi cu acesta?

— Adică să fi împins lucrurile până acolo încât să scoată cartea de joc din bazin?

— E greu de spus. Aşa cum e greu de spus că la bazin a umblat ucigaşul. Am fi putut stabili. Scoţând punga din bazin, era exclus să nu se prelingă de pe ea câteva picături de apă! Şi noi am fi relevat pe mozaic urmele lor. Curgând atâta vreme, apa duşului a stropit însă totul în jur, aburii s-au condensat în picături... Dar ţinând seama că ascunzătoarea din bazin era foarte bine aleasă, este mai aproape de adevăr ipoteza că valetul de treflă a fost scos de Cornel.

— În cazul acesta el trebuia să fi fost pregătit!

— Ce înţelegeţi prin asta?

— Ar fi avut la îndemână pistolul!

— Ca să rateze totul?

— N-am înţeles, am recunoscut eu.

— Ce obţineam prin arestarea celui pe care îl interesa valetul de treflă? Putea fi de-ai lui Baxter sau de-ai lui Morel... Or nici Baxter, nici Morel nu ştiau cu cine trebuiau să se întâlnească aici. Altfel nu aduceau cu ei o parolă atât de fermă, s-ar fi rezumat la una verbală. Nouă ne trebuia omul care era aşteptat la rendez-vous!...

Înţelegeţi acum cât de delicată, cât de grea era misiunea lui Dumitrana?

— Cu alte cuvinte, era momeala.

— Noi îi spunem... om introdus. Cornel a scontat pe faptul că tipul n-o să tragă. A crezut probabil că o să se retragă strategic, că o să motiveze intrarea în cameră printr-un pretext oarecare. El doar se împrietenise cu toţi cei de pe palierul acesta!... Tocmai în acest scop!

— După ce-aţi constatat că valetul nu mai este în punga de plastic, v-aţi dus drept la sacoul lui Dumitrana.

— Normal.

— Deci aţi admis şi posibilitatea ca Dumitrana să fi avut asupra sa cartea de joc. Nu cumva ucigaşul a vrut să ajungă la sacou, având în vedere provocările lui Dumitrana?

— M-am gândit şi la asta. Dacă uşa balconului ar fi fost deschisă, o asemenea tentativă ar fi fost cât se poate de ispititoare! Nu doar să controleze dacă Dumitrana are valetul, ci să-l sustragă! Crima demonstrează clar acest lucru!

— V-am spus, am încercat prin balcon, uşa era încuiată.

— Ştiu. De ce stătea el însă cu uşa balconului închisă, asta nu pot să-mi explic. Ca să-l determine să intre de pe coridor? Nu cred. Treceţi, vă rog, pe locul unde a fost găsit... Esden, îmi ceru căpitanul.

— Vreţi să facem un fel de reconstituire?

— Exact.

Mi-am oferit mai întâi o bomboană de mentă şi în momentul următor s-a auzit o bătaie în uşă.

Intră o bruneţică drăgălaşă, cu un ten colorat, cu ochi verzi, mari şi rotunzi.

— Aţi trimis după mine. Eu sunt femeia de la etajul acesta. Vai, Doamne, am auzit că a fost omorât domnul de

aici!...

— Tocmai în legătură cu aceasta am dori să stăm de vorbă puţin. Ia loc, te rog.

— Nu, lăsaţi... N-avem voie să stăm în prezenţa pasagerilor... roşi ea.

— Noi nu suntem pasageri. Spune-mi, te rog, l-ai văzut azi pe domnul Esden? Domnul care locuia în camera aceasta?

— Da, l-am văzut. L-am văzut dimineaţa când s-a dus pe plajă. Tocmai ieşeam din camera de alături, de la domnii aceia mai în vârstă, de la două sute opt. Asta din stânga, arătă ea.

— Şi-ai intrat imediat aici în cameră?

— Nu. Ieşisem să scot aspiratorul. Am şters praful... Am intrat după vreo zece minute.

— Ai schimbat aşternutul?

— Nu, îl schimbasem ieri.

— Şi nici prosoape curate n-ai pus?

— Când schimbăm, schimbăm toată rufăria odată. Numai dacă ne cer clienţii...

— Văd în cuierul din antreu un prosop de baie curat...

— Da, eu l-am adus.

— Când?

— Chiar înainte de a pleca acasă. Se făcuse patru. Eu la patru termin serviciul. M-a sunat domnul şi mi-a cerut să-i aduc un prosop de baie curat.

— Şi?

— Am venit cu prosopul, am bătut la uşă, dar nu mi-a răspuns nimeni. Domnul intrase sub duş şi atunci am agăţat prosopul acolo în cuier.

— Ai bătut tare în uşă?

— Ştiu eu... Nu prea tare. La patru lumea mai doarme. Am bătut şi-am încercat uşa. Era descuiată. Când am auzit duşul, am zis că pentru mine lăsase uşa aşa. „V-am

pus prosopul în cuier”, am strigat eu.

— Şi domnul ce ţi-a răspuns?

— Nu mi-a răspuns nimic. Curgea duşul.

— Adică socoţi că nu te-a auzit?

— Da. Şi nici n-am strigat chiar tare... Am zis.

— N-ai aşteptat să-ţi răspundă? „Da, bine” sau „Lasă-i acolo”?

— De ce era s-aştept? I-am adus prosopul... L-am pus în cuier şi-am plecat, închizând uşa.

— Spuneai că te-a sunat domnul şi ţi-a cerut un prosop. Cum era îmbrăcat?

— M-a sunat la telefon. Soneria e defectă de câteva zile.

— Şi ce ţi-a spus?

— Să-i aduc un prosop de baie curat.

— În ce limbă a vorbit cu dumneata?

— Franţuzeşte.

— Repetă, te rog, cum ţi-a spus.

Fata ezită şi obrajii ei se umplură de roşeaţa.

— Nu te jena!

— Pansee... Aşa-mi spunea...

— Adică Panseluţo?

— Da, aşa.

— Pansée apporte-moi... îi dădu curaj Pascu.

— Pansée, apporte-moi... je t’en prie... une serviette... de bain... propre, spuse ea rar, ca la şcoală, gândindu-se şi alegându-şi cuvintele.

— Foarte bine! Altceva nu ţi-a spus?

— Nu.

— Nu ţi-a spus la ce cameră să-i aduci prosopul?

— Păi ştiam că era domnul de la două sute nouă.

— Deci ai ştiut cu cine vorbeşti?

— Da, se grăbi ea să răspundă.

— Cât timp a trecut până ai adus prosopul?

— M-am uitat, nu mai aveam prosoape de baie curate. Am urcat la trei, Mery plecase. Şi atunci am mai urcat un etaj şi am luat de la patru prosopul.

— De ce n-ai coborât mai bine la unu?

— Sunt certată cu cea de la unu, cu Zina. Nu vorbeşte niciuna cu ea.

— Şi cât timp crezi c-a trecut până ai adus prosopul?

— De, ştiu eu... Cinci minute... Cred c-au trecut cinci minute.

— Hai să vedem împreună.

Ajungând în camera de oficiu, Pascu îi explică fetei:

— O să repeţi exact ce-ai făcut din clipa în care ai pus receptorul în furcă până în momentul în care ai sosit cu prosopul la uşa camerei două sute nouă. Cu aceleaşi mişcări, nici mai grăbite, nici mai încete. M-ai înţeles?

— Sigur.

— De ce crezi că te rog să faci toate astea?

— Ca să aflaţi cât timp a trecut de când am vorbit la telefon şi până am adus prosopul de baie.

— Foarte bine. Tovarăşe maior, mi se adresă Pascu, rămâneţi dumneavoastră aici, eu o s-o însoţesc pe tovarăşa sus. Cronometrăm amândoi.

Aşteptam în faţa camerei lui Esden, trecuseră cinci minute şi căpitanul încă nu apăruse cu fata. Mi s-a părut că le trebuise cam prea mult timp pentru o asemenea treabă.

— Şapte minute şi optsprezece secunde, îşi consultă Pascu ceasul, oprindu-se lângă mine.

— Exact! am controlat eu.

— Panseluţa a mai întârziat sus, uitându-se la nişte dessous-uri pe care i le făcuse cadou o pasageră colegei de la patru, îmi explică Pascu.

Reintrând în cameră, a rămas ultimul şi, înainte de a închide uşa, a aşezat pe locul indicat de doamna Selton

portofelul lui Esden.

— Uită-te la prosop, o invită el pe Panseluţa, şi spune-mi dacă e aşa cum l-ai lăsat dumneata.

— Da, eu l-am pus aici. E aşa cum l-am pus.

— Îţi mai spunea cineva Pansée?

— Nu, doar domnul de aici. Zău dacă îmi vine să cred c-a fost omorât! Întotdeauna găsea să-ţi spună ceva drăguţ... Dar nu ca alţii... Îţi fac complimente şi încearcă să umble cu mâinile... Cred că dacă au bani, gata... Era altfel de om...

— Când ai intrat cu prosopul, uşa dintre cameră şi antreu era închisă?

— Da, altfel se face curent... Mereu se sparg geamurile de la uşile astea.

— Venind încoace, te-ai întâlnit cu cineva pe coridor? Sau când ai ieşit de la dumneata din oficiu?

— Nu, coridorul era gol.

— Ai plecat imediat acasă sau ai mai rămas un minut, două în oficiu?

— Doar cât am încuiat uşa. Pe urmă am plecat.

— Şi nici de data asta n-ai întâlnit pe nimeni?

— Nu.

Pascu făcu o pauză ca şi cum s-ar fi gândit la ceva. Privi apoi fata în ochi:

— A fost comisă o crimă... Cred că îţi dai şi singură seama că n-ai voie să vorbeşti cu nimeni, dar absolut cu nimeni despre ce-am discutat noi aici. Dacă încearcă cineva să te tragă de limbă, îi răspunzi în doi peri şi mă anunţi pe mine. Ne-am înţeles?

— Da, sigur că da.

— Bine, îţi mulţumesc.

Fata plecă şi se întoarse imediat cu portofelul în nună.

— Uitaţi-vă ce-am găsit lângă uşă! spuse ea speriată. Când am intrat nu era!

— Eu l-am pus acolo, o linişti Pascu, luând portofelul. Am vrut să văd dacă poate fi observat sau nu pe mochetă. Bine, Panseluţo, îţi mulţumesc.

Rămaşi singuri, l-am întrebat pe căpitan ce părere avea despre cele declarate de fată.

— Ar reieşi ideea că... Esden a fost omorât în intervalul acelor şapte minute.

— E oare posibil?

— Ca timp, da. Să încercăm. Treceţi în mijlocul camerei.

M-am conformat şi Pascu ieşi pe coridor. Am repetat de câteva ori aproximativa reconstituire a celor petrecute aici după varianta experţilor, alegând câteva locuri unde s-ar fi putut găsi maiorul Dumitrana în momentul în care în cameră ar fi pătruns asasinul, inclusiv posibilitatea ca el să fi fost în baie, trecând după aceea în cameră, şi am stabilit că autorului crimei nu i-au fost necesare mai mult de două minute şi jumătate.

— Pocnetul pistolului cu surdină nu s-ar fi auzit chiar dacă uşa balconului ar fi fost deschisă. Poate mai repede s-ar fi auzit zgomotul produs de căderea corpului. Familia Breker nu se afla în cameră. Iar doamna Selton asculta muzică. De ce stătea însă Dumitrana cu uşa de la balcon închisă? De ce?

— A dormit după-amiază... am arătat eu spre patul desfăcut, şi mi-am dat seama deodată: Era normal ca el, am accentuat eu pe cuvântul el, să doarmă cu uşa închisă!

— Să zicem. Mai trebuie văzut cine ocupă camera care se află dedesubtul acesteia.

— Dumitrana nu v-a spus, el n-avea nicio bănuială?

— Ba da. A avut la un moment dat impresia că este Serling. Apoi mi-a spus că nu-i place Frol. Gorige a nuanţat de câteva ori pe cuvântul valet...

— Urmărirea lor n-a scos nimic la iveală?

— Nimic. Se întâlnesc, se plimbă, participă la excursiile organizate de O.N.T., Selton a fost cu nevastă-sa la Istanbul... Ar fi aici ceva, dar foarte neclar.

— Un moment! l-am întrerupt eu pe căpitan. Şi Gorige, şi Frol, şi Selton au chibiţat la masă când Esden, trecând cu mâna peste buzunarul hainei, i-a spus lui Ornitz în glumă că i-ar fi putut da el un valet ca să facă un careu.

Pe uşă îşi făcu apariţia maiorul de miliţie care îl preluase pe Serling şi după faţa lui mi-am dat seama că nu venise cu mâinile goale.

— Chiuluri, cruciuliţe, crucioaie, verighete, broşe, brăţări... Două kilograme, o sută cincizeci şi patru de grame aur, plus opt ceasuri.

— Să-i mulţumiţi tovarăşului maior! arătă Pascu spre mine zâmbind.

— Tovarăşe maior... se întoarse acesta desfăcând într-un gest semnificativ braţele, adică, jos pălăria. Am făcut o mulţime de fotografii, să vadă şi ăştia cine le era vecinul...

— Perfect! V-aţi gândit foarte bine.

— Şi unde credeţi că ţinea tot aurul ăsta? În pragurile uşilor. Pe o vergea special confecţionată.

— Mâine aş vrea să-l aduceţi aici... Vorbim la telefon. După-amiază, când e toată lumea în camere. De fotografii aş avea nevoie ceva mai devreme.

— Vi le trimit pe la nouă-zece dimineaţa.

— Şi o să mai am ceva pentru dumneavoastră. Tot cam de genul acesta... Mai târziu însă.

— Ce să facem, tovarăşe căpitan? Ei sunt o puzderie, iar noi câţiva! Zău dacă nu-ţi vine să-ţi iei lumea în cap! Nu mai ai nici casă, nici masă, nu ştii ce-i noapte, ce-i zi...

Şi deodată apăru pe uşă, rostogolindu-se spre noi ca o minge de biliard, directorul hotelului.

— Să trăiţi! Vai de mine, vai de mine!... îşi împreună el mâinile, aplecându-se spre noi de parcă am fi fost nişte

icoane. Şi tocmai acum, când eram plecat la Constanţa!...

— Să fie servită masa în camere tuturor celor de la etajul acesta! îl întrerupse Pascu. Alegeţi doi băieţi expeditivi.

— S-a înţeles! Şi pentru dumneavoastră? O cafeluţă? O gustărică? O gustărică!... Un hors-d'oeuvres, aşa-aşa-aşaaa!... Aranjez eu! Aranjez!... Sau poate... nişte ciupercuţe? Ciupercuţe umplute. Champignons farcis, aşa-aşa-aşaaa... Poate un peştişor? Un peştişor. Ahaaa! Am eu, am eu!...

Directorul întrecea un prestidigitator cu iuţeala mâinilor sale, micuţe şi puhave, desenând în aer tot ce ne oferise cu debordantă amabilitate. Căpitanul îl opri cu un gest ferm:

— Nu, mulţumesc. Două cafele. Două cafele mai tari.

— Şi-un conecuţ? Un conecuţ. Mic, mic, nu mare, nu mare...

— Fără coniac!

— Ba eu un coniac o să beau! Mare! am spus.

Directorul ieşi aşa cum venise, rostogolindu-se, şi odată cu el plecă şi maiorul.

— Povestiţi-mi acum ce-aţi făcut şi în special ce ştiţi despre după-amiaza aceasta. Pentru că, din câte vă cunosc eu, aţi ţinut şi ochii şi urechile deschise... Pentru asta v-aţi şi instalat aici, nu?

— Da, când l-am văzut pe căpitanul Matinca transformat în paznic de parking...

— Nu-i în regulă! mă întrerupse căpitanul. Nu jucaţi cinstit! Întâi m-aţi văzut pe mine în cafebar-ul nautic. Eu stăteam cu spatele, dar în faţa mea era raftul cu sticle!... Ştiţi, rafturile astea sunt cu oglindă... Îl aşteptam pe Dumitrana... La prânz, apăruse în staţiune un Citroën DS 21, trebuia să-i transmit urgent semnalmentele celui care sosise cu el; putea fi omul aşteptat la rendez-vous.

Zărindu-mă, v-aţi întrebat imediat ce caut eu în Neptun. Mă ştiaţi în Bucureşti ocupat cu definitivarea anchetei cu Otto şi ceilalţi... Şi l-aţi urmărit pe Dumitrana până la hotel...

— Şi-asta aţi aflat?! am exclamat eu fără să vreau.

— Îmi luasem măsuri – nu? – ca să mă pot întâlni cu Dumitrana fără ca cineva din cei de aici să ne vadă stând, chiar întâmplător, un minut sau două, unul lângă celălalt la bar! Şi-apoi pentru noi era foarte interesant de ştiut ce se petrece în spatele lui Esden atunci când el ieşea din hotel!

— Da, da, am spus eu şi am început să-i povestesc căpitanului cam ce credeam despre fiecare din cei de la etajul acesta. I-am relatat apoi câteva întâmplări de pe plajă, cum se desfăşurau jocurile noastre de poker, i-am spus ce făcusem în după-amiaza aceasta.

— Deci, la patru fără un sfert v-aţi aşezat la masă... Domnul Breker plecase de mult?

— Cred că da.

— Adică?

— Doamna Breker trecuse în balconul camerei lui Ornitz cu vreo douăzeci de minute înainte de-a începe jocul.

— Şi bănuiţi c-a făcut-o plictisindu-se singură?

— Da, asta am avut în vedere. Dar doamna Breker e ahtiată după poker şi nemaiavând răbdare, odată partida fixată mai devreme...

— Pe domnul Breker nu l-aţi văzut ieşind pe balcon? Sau poate i-aţi auzit vocea?

— Nu. Am stat foarte puţin pe balcon. Mă retrăsesem în cameră ca să nu asist la pregătirile doamnei Ornitz de-a primi musafiri.

— Mi-aţi spus că, iniţial, fusese vorba să jucaţi în camera dumneavoastră.

— Nu fusese stabilit ceva precis. O dată sau de două ori am jucat la doamna Breker, dar de obicei ne adunam la Ornitz. O singură dată la mine. Să spun sincer, m-a costat o grămadă de bani invitaţia asta. „Jucăm la mine, nu?” a zis Ornitz. „Cum doriţi, am răspuns eu, putem juca şi la noi”. „Bine, vorbim...” Şi-a plecat. Ieşind mai târziu pe balcon, am văzut-o pe doamna Ornitz pregătindu-se de musafiri. M-am retras în cameră şi am aşteptat să fim invitaţi. Ornitz spusese „vorbim”...

— Doamna Ornitz când a plecat?

— La un minut sau două după ce-am venit cu Ioana.

— Şi n-a mai revenit? Adică, de parcă ar fi uitat ceva?

— Nu.

— De obicei masa era instalată pe balcon sau în cameră?

— În cameră, dar în apropierea uşii balconului.

— Deci reţineţi cu precizie ora trei şi patruzeci şi cinci de minute?

— Da, ne-am uitat cu toţii la ceas. Am stabilit să ne ridicăm la ora şapte şi treizeci, fără niciun fel de tururi.

— În timpul jocului s-a ridicat cineva de la masă?

— Doamna Breker s-a dus o dată la baie...

— La ea în cameră?

— Da.

— De unde ştiţi că la baie?

— Aşa am bănuit.

— Aţi auzit apa cumva? Să nu fi fost un pretext.

— Nu, n-am auzit. Poate pentru că eram atent la joc... Nici nu ştiu dacă s-ar putea auzi de la locul unde eram noi.

— Să controlăm. Eu trec la domnul Ornitz în cameră să-mi cer scuze pentru întârziere şi să-l asigur că n-o să mai dureze mult, iar dumneavoastră vă duceţi în baie şi trageţi apa. Distanţa este absolut aceeaşi. Cu diferenţa că

baia de la camera dumneavoastră este în dreapta, iar a doamnei Breker în stânga.

— Închid uşa la baie?

— Uşa de la baie, da. Uşa asta o închizi printr-un gest reflex. Dar nu şi cea dintre cameră şi antreu. Bineînţeles că şi uşa de la balconul doamnei Breker era deschisă.

Căpitanul ieşi pe balcon, l-am urmărit cu privirea aşteptând să intre la Ornitz în cameră; ducându-mă la baie, am făcut exact ce-mi ceruse. Când reveni în cameră, Pascu clătină din cap.

— Nu s-a auzit nimic.

— Înseamnă că nu din cauza concentrării... Ce făceau? A venit şi nevastă-sa?

— Da, a venit. Citeau. „Nu vă faceţi nicio problemă! Suntem aici în vacanţă... Stăm în camere şi citim, s-a arătat el cât se poate de binevoitor. Principalul este să se afle cine a săvârşit această crimă murdară! Domnul Esden ne era tuturor foarte simpatic... Cred că n-ar fi făcut un rău nimănui! De neimaginat!”

— Exact! Mi-aduc perfect aminte, s-a ridicat şi el de la joc.

— Tot la baie?

— Nu. În afară de Ioana, nu ne prea intra la niciunul carte... Ornitz făcuse câteva cacialmale, Ioana îl prinsese şi, la un moment dat, a propus să schimbăm cărţile, găsind pretextul: „Ale dumneavoastră alunecau parcă mai bine...” s-a adresat el doamnei Breker şi ne-a întrebat dacă suntem de acord să schimbăm cărţile. „N-avem nimic împotrivă”, i-a răspuns doamna Breker, uitându-se la noi ca şi cum ne-ar fi cerut confirmarea. Nici mie nu-mi intra carte... „Vezi, sunt pe noptieră”, i-a spus doamna Breker.

— S-a ridicat el sau l-a rugat ea să se ducă după cărţi?

Am încercat să-mi amintesc cum se întâmplase.

— Nu, nu, i-a spus ceva în genul acesta: „Fii atunci drăguţ şi adu cărţile!” Cred că au fost două intenţii simultane. Ea fiind femeie...

— Aveţi deci impresia că el s-a pregătit să se ridice şi s-au auzit cuvintele: „Vezi că sunt pe noptieră”?

— Da, aşa s-a întâmplat.

— Cât timp a lipsit domnul Ornitz?

— Puţin...

— Foarte inteligent răspunsul!...

— Puţin, adică... Să calculez. Fuseseră date cărţile...

— Cine le dăduse?

— Ornitz. Le dăduse, tocmai spunând că ale doamnei Breker alunecă mai bine.

— Jocul s-a făcut fără el?

— Da. „N-am cu ce merge”, a zis şi s-a ridicat în picioare.

— Şi-a plecat, completă căpitanul. Când a revenit terminaserăţi?

— Nu, doamna Breker mă relansase pe mine, nu ştiam ce să fac; îmi intraseră trei decari.

— Va să zică aţi pus banii cu toţii... A făcut cineva de trei ori?

— Ioana. Iar doamna Breker a făcut pe nouă.

— Am înţeles. Deci, s-au pus banii „pe trei”, apoi „pe nouă”, s-au cerut şi împărţit cărţi... Ioana a fost probabil cea care a cerut, dumneavoastră cu trei decari aţi plusat, doamna Breker a relansat, Ioana a spus că nu plăteşte, iar dumneavoastră tocmai vă gândeaţi ce să faceţi. Aşa este?

— Exact!

— Cam la cât timp după începerea jocului aţi schimbat cărţile?

Am stat să mă gândesc.

— Cam la un sfert de oră... Maximum douăzeci de minute.

Şi deodată am avut o revelaţie:

— La trei şi patruzeci şi cinci am început jocul, plus douăzeci de minute, înseamnă patru şi cinci. Exact când s-a comis crima! Exact în intervalul celor şapte minute! Exact în timpul cât fata era la etajul patru să aducă prosopul!

— Deci, îmi propuneţi următorul tablou, zâmbi Pascu ironic. Ornitz s-a ridicat de la joc, a străbătut camera doamnei Breker, a ieşit pe coridor, de-acolo a intrat la Esden în cameră, l-a împuşcat, i-a sustras portofelul, dacă n-a căutat chiar în vasul cu apă al closetului, scoţând valetul din pungă, s-a întors în camera doamnei Breker, a luat cărţile de pe noptieră şi a venit cu ele la joc. Să-l arestăm atunci! Şi, odată cu el, pe doamna Breker, pe Panseluţa...

— Da, evident, Ornitz n-a avut timp pentru toate acestea, am recunoscut eu, şi l-am întrebat să văd ce gândise. Pe Panseluţa de ce aţi zis s-o arestăm?

— Cu doamna Breker sunteţi lămurit?

— Spuneţi-mi de ce pe Panseluţa! am evitat eu un răspuns.

— Pe Panseluţa pentru că a întârziat, uitându-se la dessous-urile pe care le primise cadou colega ei de la patru. Iar pe doamna Breker ca tăinuitoare a pistolului lui Ornitz, a portofelului lui Esden, pe care apoi l-a aruncat pe coridor... Singur mi-aţi povestit, nu, că Ornitz avea pe el un şort şi o cămaşă de etamină subţire?! Ce-a făcut cu pistolul?

Mă salvă Ioana de la răspuns.

— Am îngheţat afară, se justifică ea, îndreptându-se spre şifonier. Eu n-am mai pomenit aşa un frig la mare. Ieri te topeai de căldură...

— Să te prezint căpitanului.

Se întoarse spre acesta şi făcu o reverenţă, apucând o

fustiţă imaginară cu degetele.

— În ordine, făcu Pascu, schiţând un zâmbet uşor. Adăugă înclinându-se: Ne-am mai cunoscut... Când m-aţi urmărit într-o seară...

— Da, şi v-am admirat mersul. Aveţi un mers foarte mişto!

— Poftim expresie de poetă! Care-şi dă doctoratul în filosofie!... am izbucnit eu în râs.

— Cum... „mişto”? întrebă Pascu râzând.

Ioana nu se asocie râsului nostru.

— Când o să ne împrietenim, şi sunt sigură că aşa o să se întâmple din moment ce sunteţi prieten cu Adrian, o să vă spun cum mergeţi. Deocamdată, să zicem, rasat. Ceva în genul lui John Wayne. Am cunoscut odată un miliţian, era tare sărman cu duhul!

— Ioana! am chemat-o eu la ordine. Ia-ţi puloverul sau ce vrei să-ţi iei şi lasă-ne, te rog, pentru că avem treabă!

UNUL, DOUA, TREI, PATRU, CINCI, ŞASE ALIBIURI ŞI-O CASĂ DE FIER...

Aşa cum era de aşteptat, percheziţiile nu aduseră niciun rezultat şi domnul Frol fu chemat primul în camera mea. Apăru cu mers de cocostârc şi faţa lui de ascet se lungi şi mai mult, parcă.

— Luaţi loc, domnule Frol, îl invită căpitanul.

Adusesem de pe balcon, la cererea lui Pascu, unul din cele două fotolii din răchită împletită – când stai mai comod, te simţi parcă mai în siguranţă, îmi explicase căpitanul. Frol se aşeză, dar mută fotoliul puţin mai încolo, ca şi cum l-ar fi deranjat lumina de sus.

— Dv. l-aţi găsit mort pe domnul Esden în cameră. Spuneţi-mi, l-aţi cunoscut mai înainte sau aţi făcut aici

cunoştinţă cu el?

— Aici. Era bronzat când l-am cunoscut eu.

— Ce relaţii erau între dumneavoastră?

— De cunoştinţe întâmplătoare. Jucam împreună canasta... Stăteam împreună pe plajă... În câte o seară mai ieşeam la restaurant... Cam acestea erau... relaţiile. Un om foarte plăcut...

— Cu cine credeţi că era mai apropiat?

— E greu de spus...

— Poate cu domnul Gorige?

— Nu, cred că mai curând cu domnul Selton.

— De ce credeţi aceasta?

— Conversau mai des, pe plajă stăteau de multe ori unul lângă celălalt...

— Domnul Selton făcea parte din aceeaşi societate de canasta?

— Nu, el juca mai rar. De cele mai multe ori prefera să se ducă la pescuit.

— Se ducea singur?

— Cred că da. N-aş putea să vă spun.

— V-am întrebat în sensul dacă nu cumva exista o asemenea afinitate între ei.

— Nu, domnul Esden prefera să joace cărţi după-masa.

— A avut domnul Esden vreodată un schimb de cuvinte mai dur cu vreunul din dumneavoastră?

— Eu nu ştiu.

— Şi nici n-aţi auzit?

— Nu.

— Credeţi c-ar fi avut cineva interes să-l omoare?

— Tocmai în aceasta constă şi misterul!... Cine? Şi de ce? Domnul maior, arătă Frol spre mine, l-a cunoscut ca şi noi. Era un om foarte agreabil, comunicativ, mereu îndatoritor...

— La ce oră aţi descoperit că a fost omorât?

— Era cinci şi treizeci şi cinci de minute.

— V-aţi uitat la ceas?

— Da, înainte de-a pleca am luat un medicament.

— Aţi vrut să-i spuneţi ceva domnului Esden?

— Am vrut să-l întreb dacă nu i-ar surâde o partidă de popice.

— V-aş ruga să povestiţi.

— În după-amiaza aceasta nu s-a mai închegat o formaţie de canasta şi am hotărât...

— Iertaţi-mă că vă întrerup. Partenerii au avut alte treburi sau n-a mai existat dorinţa de joc?

— Domnul Breker trebuia să plece la Mamaia. Şi mi se pare c-a şi plecat. Când se întâmplă să fie cineva indisponibil... Din diferite motive... De obicei, juca domnul Selton. Astăzi însă... Domnul Serling ne-a spus că are de făcut un drum undeva, ar fi fost amator Gorige, însă Selton n-a vrut să renunţe la pescuit.

— Este un sport într-adevăr foarte recreativ. Iertaţi-mă, şi eu aş prefera unei partide de canasta câteva ore de pescuit.

— Este vorba şi de temperament...

— Deci, v-aţi propus să-l invitaţi pe domnul Esden la o partidă de popice.

— Exact.

— Era cinci şi treizeci şi cinci de minute când aţi bătut la uşă, şi?

— Am bătut scurt şi am încercat uşa fără să mai aştept răspuns. Uşa era descuiată. Am intrat şi-am auzit duşul curgând. L-am strigat, întrebându-l dacă n-ar vrea să meargă cu mine la bowling. Nu mi-a răspuns nimeni. Mi s-a părut curios – îl strigasem destul de tare. Dacă ar fi fost în cameră, ar fi trebuit să mă audă cu atât mai mult. Nu ştiu de ce, dar primul lucru la care m-am gândit a fost că i s-a făcut rău în baie. Am deschis uşa, nu era nimeni, duşul

curgea în gol, baia era plină de aburi. Pătrunzând în cameră, l-am văzut prăbuşit pe podea. Aşa cum l-aţi găsit dumneavoastră.

— V-aţi dat seama din primul moment că încetase din viaţă?

— Cred că da. N-aş putea să spun cu exactitate. Repezindu-mă spre cameră... Eram încă sub impulsul senzaţiei că i se făcuse rău în baie... M-am oprit aproape în mijlocul camerei şi privirile mi s-au oprit asupra dârei de sânge care pornea de sub sân. Am mai făcut un pas sau doi şi-am văzut rana. Gaura glontelui.

— N-aţi încercat să vă convingeţi dacă nu cumva mai trăieşte?

— Nu, eram atât de îngrozit, încât am dat năvală pe coridor şi-am început să strig că s-a omorât domnul Esden.

— Aţi presupus, deci, că s-a sinucis?

— Da, la asta m-am gândit.

— Aţi văzut arma şi ea v-a condus la ideea...

— Nu, n-am văzut nicio armă. Dar nu puteam să-mi închipui că cineva l-ar fi putut omorî.

— N-aţi observat nimic deosebit în cameră?

— Nu.

— Încercaţi să vă amintiţi... Poate un scaun răsturnat sau...

— Drept să vă spun, corpul lui Esden mi-a paralizat pur şi simplu privirile. Aproape că nu puteam să-mi dezlipesc privirea de pe el. Era incredibil! îl văzusem... îl văzusem cu câtva timp înainte în viaţă...

— Când l-aţi văzut ultima oară în viaţă?

— La prânz stătusem la aceeaşi masă cu el... Am urcat sus împreună...

Frol se gândi câteva clipe.

— ...Nu, pe urmă nu l-am mai văzut.

— Aţi discutat în timpul prânzului ceva în legătură cu programul de după-amiază?

— În timpul prânzului?

Acum mi se păru că Frol vroia să câştige timp de gândire.

— Încercaţi să vă amintiţi!

— Nu, cred că n-am discutat nimic pe această temă.

— Celelalte persoane cu care aţi stat la masă n-au propus nimic?

— Gorige a zis ceva... parcă... Nu mai reţin ce. De biliard, mi se pare, spuse Frol ca şi cum şi-ar fi adus brusc aminte.

— Şi?

— Eu nu joc. Serling trebuia să plece undeva cu maşina. Nu ştiu dacă... După câte îmi amintesc, domnul Esden a rămas pasiv.

Mi se păru că se cam certau între ele cuvintele lui.

— Spuneaţi că aţi dat alarma... Adică, aţi început să strigaţi...

— Da, am început să strig şi am bătut la uşa familiei Selton. Nu mi-a răspuns nimeni. Am bătut la uşa următoare, doamna şi domnul Milion dormeau, a apărut Serling pe coridor...

— De unde ştiţi că familia Milieu dormea?

— Au venit mai târziu buimăciţi de somn, întrebând speriaţi ce s-a întâmplat. Când m-am întors, se strânsese lume în faţa camerei lui Esden.

— Numai în faţa camerei? În cameră n-a intrat nimeni?

— Câţiva au intrat şi în cameră, dar au ieşit repede înapoi.

— Nu credeţi că aţi comis o greşeală lăsând uşa deschisă? Este cunoscut doar că în asemenea cazuri totul trebuie să rămână intact! Nimic atins...

— Am făcut o mare prostie. O prostie enormă. Aveţi

dreptate, spuse el, susţinându-şi cuvintele prin mişcări ale mâinilor.

— Nu se poate ca asasinul să nu fi lăsat urme pe mânerele ambelor uşi! Dacă s-ar fi găsit numai impresiunile dumneavoastră, le-am fi exclus. Dar aşa?...

— Sunt vinovat!... desfăcu Frol mâinile ca pe nişte aripi de liliac. N-aveţi idee cât mă condamn!...

— Păcat, ne-aţi îngreunat munca. Spuneţi-mi, în ce relaţii era domnul Esden cu acest Serling?

— Normale, se grăbi Frol să răspundă, bucuros că Pascu trecuse la altceva.

— Scuzaţi-mă, răspunsul dumneavoastră nu mă satisface.

— Normale, în sensul că n-am putut observa să se fi petrecut ceva între ei. E adevărat, domnul Serling mi-a zis într-o zi că Esden vrea să fie cu orice preţ simpatic, însă el l-a surprins odată stând foarte abătut pe balcon.

— Adică?

— Nu ştiu ce-a vrut să spună cu asta. Şi nici nu m-a interesat. Fiecare om are momente de depresiune sufletească. Lui Serling îi cam place să bârfească. De Selton zicea că face pe masculul pe plajă... În sfârşit, mici răutăţi din astea.

— Esden nu s-a referit niciodată la Serling?

— Nu, Esden era un om integru. Mai bârfeşte şi doamna Breker, aruncă aşa, câte o vorbă, şi Gorige... Esden nu mi-a vorbit niciodată de nimeni nimic.

— M-am referit doar la Serling...

— Cu mine n-a vorbit nimic despre Serling.

Am crezut că este cazul să intervin. Eram doar maior!

— Când Serling şi-a anunţat intenţia de a pleca undeva cu maşina, nu vă amintiţi, era de faţă şi Esden?

— N-aş putea să vă spun precis. Eram cu toţii pe plajă... Gorige parcă îl întrebase pe domnul Breker dacă

pleacă şi azi la Mamaia, acesta a răspuns că da şi Serling a intervenit, spunând că nici el nu va fi disponibil pentru azi după-amiază. N-a mai continuat, venise băiatul cu casată. Casata e pasiunea lui Serling.

— Casata şi contrabanda cu aur! am spus eu, zâmbind ironic.

— Contrabanda cu aur? De Serling vorbiţi? se miră Frol.

— Da, da... Tovarăşul maior, arătă Pascu spre mine, era pe urmele lui. Două kilograme şi ceva în diverse obiecte, ceasuri... O să vedeţi mâine fotografiile.

— Fantastic! Cine ar fi putut crede că omul acesta... liniştit, cu faţa lui mare şi nu prea inteligentă... Moartea lui Esden, acum povestea cu Serling...

— Moartea lui Esden a grăbit şi arestarea lui Serling... Acum să vedem...

— Vă gândiţi că ar putea exista vreo legătură? întrebă Frol.

— Ancheta este abia la început...

Căpitanul îi mulţumi domnului Frol şi acesta se îndreptă spre uşă. Am scos cutiuţa cu bomboane de mentă, întinzând-o în direcţia căpitanului.

— Nu, mulţumesc, mă refuză el.

— Păcat, o bomboană de mentă răcoreşte... Ei, ce părere aveţi despre acest Frol?

— Că ştie mai mult decât vrea să arate.

— În orice caz, nu el a săvârşit crima!

— De ce sunteţi atât de sigur?

M-am uitat la căpitan să văd dacă vorbeşte serios şi i-am propus s-o chemăm pe doamna Breker, poate îşi dă drumul la gură.

— Nu, spuneţi-i locotenentului să-l invite pe Gorige. Vreau mai întâi să lămuresc ceva cu acesta.

— Noi nu mâncăm astă-seară?

— Să terminăm întâi aici, spuse el sec, şi arătă cu capul spre uşă.

I-am cerut locotenentului să-l invite pe domnul Gorige de la două sute treisprezece şi acesta îşi făcu în scurt timp apariţia, arătându-ne cât este de grăbit să ne poată fi de folos.

Avea un nas masiv, buze groase, puţin răsfrânte, dar ceea ce reţinea în primul rând privirea erau ochelarii săi mari, cu ramă lată şi neagră.

Se aşeză în scaunul de răchită, picior peste picior şi, luând o ţinută degajată, îşi aprinse o ţigară de foi.

— Vă stau la dispoziţie cu dorinţa de-a fi elucidat acest caz care face să se nască groaznice bănuieli. Sunt funcţionar de bancă şi întotdeauna onoarea mea a fost mai presus de orice.

Încercasem să-i ghicesc profesiunea şi nu ştiu de ce mi se păruse că e medic veterinar. Gorige era exact tipul funcţionarului de bancă, ajuns probabil şef de serviciu, şi cred că subalternii îi ştiau de frică, nu glumă. Aici poza însă în director şi vorbea alegându-şi cuvintele.

— Într-adevăr, împrejurările crimei nu sunt prea favorabile pentru cei care locuiesc aici în hotel sau la etajul acesta, aveţi perfectă dreptate, spuse căpitanul şi ceea ce mă izbi fu cât de repede se adaptase el ţinutei lui Gorige, ca şi cum ar fi fost colegul acestuia de la o bancă vecină şi, întâlnindu-se din întâmplare cu el, făceau schimb de impresii în legătură cu crima.

— Părerea mea este că asasinarea lui Esden are rădăcini mult mai adânci! Că Esden a fost urmărit. Nu uitaţi că el era avocat!... Cine ştie ce relaţii oculte stau în spatele acestei crime! Relaţii care, pentru dumneavoastră, poliţiştii de aici, sunt de nedescifrat!

— Da, dar crima a fost săvârşită aici, nu?

— Tocmai de aceea a venit el aici! Aflând că domnul

Esden are de gând să-şi petreacă concediul în România, şi-a spus că este cel mai bun prilej pentru a-şi pune în aplicare planul său odios!

Gorige era fără îndoială tobă de literatură poliţistă, şi căpitanul îl aduse la lucruri ceva mai concrete:

— Tocmai, bazându-mă pe intuiţia dumneavoastră, v-aş întreba pe cine anume aţi suspecta.

— Am stat şi m-am gândit mult în aceste câteva ore. Eu cred că este Frol! Nu-mi place tipul ăsta deloc.

— Ştiţi, iertaţi-mă, vă rog, dar ceea ce ne spuneţi dumneavoastră este, oarecum, subiectiv... Aveţi vreun motiv să-l bănuiţi anume pe el?

— Frol a fost acela care a „descoperit" crima! Asta nu vă dă nimic de gândit?

— Adică?

— A comis-o şi pentru ca nu cumva să se găsească vreo urmă de-a sa – mă gândesc la urmele pe care n-a reuşit să le şteargă – a intrat sub un pretext oarecare la Esden în cameră şi a „descoperit" crima!

Căpitanul vru să spună ceva, dar Gorige gesticula cu elocinţă şi ţigara sa de foi, care împuţise camera, desenă o curbă prin aer.

— Mai mult! Special a provocat tărăboi, alergând de la o uşă la alta. Lumea o să se adune, şi-a spus el, nu se poate să nu între câţiva în camera lui Esden pentru a vedea despre ce-i vorba!

— Presupuneri... zâmbi Pascu cu îngăduinţă.

— Dar faptul că el... Uitaţi-vă ce se întâmplă. De obicei, Frol era animatorul partidelor de canasta şi nu trecea aproape zi să nu se organizeze la el, sau la Esden, sau la mine, un joc. Astăzi la prânz am stat la aceeaşi masă cu Frol, cu Esden, cu Serling. Am cumpărat cu toţii ziare şi ne uitam prin ele în aşteptarea desertului, când Esden a întrebat dacă facem ceva după-amiază. „Nu, azi

nu se întrevede nimic”, a zis Frol şi l-a întrebat pe Serling: „Plecaţi la Eforie, nu?”. Acesta i-a răspuns că da, o să plece mai târziu la Eforie şi Frol a continuat: „Domnul Breker pleacă şi el la Mamaia, n-avem cu cine juca azi”. I-am spus că aş fi eu amator. „Esden face pereche cu Selton, i-am zis eu, şi noi jucăm amândoi”. Adică putea face pereche cu mine. „Selton se duce la pescuit după-masa, nu-i amator de canasta”, a zis el şi s-a întors spre Selton care stătea cu Brekerii la o masă vecină. „Vă duceţi la pescuit după-masă, nu?” Deci nu l-a întrebat dacă n-ar vrea să ia parte la joc. Nu i-a spus că suntem trei şi ne lipseşte al patrulea. Dimpotrivă, a făcut tot posibilul să nu se închege o formaţie de canasta. Se pune întrebarea: De ce? Pentru că altfel Esden nu putea fi omorât!

— Este o versiune de reţinut... spuse gânditor căpitanul. Când aţi văzut că lucrurile stau astfel, că nu se întrevede nimic pentru după-amiaza de astăzi, n-aţi propus altceva?

— Ba da. Am zis c-o să mă duc să joc biliard la Clubul nautic. Oricum, e altceva decât să stai trei ore cu fundul pe scaun!

— Frol n-a fost amator?

— A rămas pasiv.

— N-a zis să faceţi mai curând o partidă de popice?

Gorige izbucni în râs:

— Frol şi popice! îl ia bila pe sus!...

— Exageraţi!... Poate nu-i prea îndemânatic... Asta-i altceva.

— De câte ori am fost la bowling, Frol a făcut doar galerie. Selton, da, el e un adversar!...

— Şi, deci, v-aţi dus să jucaţi biliard.

— Bineînţeles!

— Pe la ce oră aţi plecat?

— Cred că era trei şi jumătate. Luăm prânzul la unu, este suficient o oră de somn.

— Când aţi revenit la hotel?

— Aproape de ora nouăsprezece. La şapte începe să se servească cina... Da, era şapte fără cinci, fără zece.

— Din cele spuse mai înainte în legătură cu Frol a reieşit însă că aţi fost martor la „descoperirea” crimei!...

— Nu, şi-mi pare foarte rău! gesticulă Gorige. A trebuit să aflu totul de la familia Millen cu care sunt vecin.

— Cu alte cuvinte, în loc să intraţi la dumneavoastră în cameră, aţi intrat la ei.

— Da, spuse acesta şi ochii lui sclipiră şiret. Am auzit jos că a fost omorât domnul Esden.

— Şi aţi făcut împreună cu soţii Millen toate presupunerile pe care ni le-aţi împărtăşit nouă sau aţi trecut prin balcon în camera dumneavoastră?

— Nu, pe balcon nu era voie de ieşit, aşa că am rămas până au venit să-mi percheziţioneze camera. Au aflat probabil de la recepţie că mă întorsesem la hotel.

— Ce-aţi făcut în timpul celor trei ore cât aţi lipsit din hotel?

— Dacă este nevoie, o să vă relatez totul pas cu pas. Va să zică, pe la trei şi jumătate, am ieşit din hotel, drumul până la Clubul nautic a durat vreo douăzeci de minute... Staţi puţin...

Gorige se căută prin buzunar şi, în cele din urmă, scoase biletul de intrare în club şi un altul de achitarea taxei pentru o partidă de biliard.

— Poftiţi! i le întinse el căpitanului Pascu. După seriile lor puteţi afla foarte bine ora când au fost eliberate. Am făcut o partidă cu un ageamiu, un neamţ cât o fabrică de salam, a mai plătit el o partidă şi a adus patru sticle de bere. Între timp, intrasem în vorbă cu două tinere care ne

asistaseră, le-am explicat regulile jocului în timpul celei de-a doua partide cu neamţul, am trecut la jocurile mecanice, am tras toţi trei cu puşca, apoi, cum ele n-au avut nimic împotrivă, ne-am oprit la bar să bem câte o cafea şi ceva tare. Conducându-le la hotelul „Mioriţa”, m-am înţeles cu una din fete să ne întâlnim a doua zi în jurul orei cinci după-amiaza, la club. Iar de la hotelul „Mioriţa” am venit aici.

Totul fusese povestit şnur, Gorige aşează un picior peste altul, schimbându-şi poziţia.

— Dacă aveţi nevoie de bilete, vi le pot lăsa. Şi chiar v-aş ruga să controlaţi adevărul celor declarate de mine!

— Spuneţi-mi, la ieşirea din cameră, apoi din hotel, v-aţi întâlnit cu cineva cunoscut?

Gorige stătu puţin să se gândească.

— Nu, n-am întâlnit pe nimeni. Coridorul era gol, nici pe scări... Am predat cheia la recepţie... Nu, n-am întâlnit pe nimeni.

— Şi nici la club?

— Nu, dar ştiu unde stau fetele. Am întâlnire cu una din ele şi ea vă poate confirma cele spuse de mine.

— Nu în acest sens am întrebat. Curios este că cineva de aici mi-a spus că şi-a petrecut după-amiaza la Clubul nautic. Or, normal ar fi fost să vă întâlniţi cu persoana respectivă, nu?

— V-a prezentat biletul?

— Nu, nu mi-a prezentat niciun bilet.

— Eu n-am întâlnit pe nimeni din hotelul nostru la club. Înseamnă c-a minţit! Şi este interesant de ce. Ce-a vrut să ascundă?

— Asta mă întreb şi eu. O să reţin biletele în interesul anchetei. A, exact, spuse căpitanul, ca şi cum şi-ar fi amintit de ceva, îndreptându-vă spre club aţi trecut pe lângă terenurile de tenis. V-aţi oprit cumva pentru un

minut-două?

— Da, mi-a scăpat acest amănunt. Ştiam că doamna Selton se duce cu regularitate la tenis, m-am uitat după ea, n-am văzut-o şi mi-am continuat drumul.

Căpitanul nu spuse nimic, cu toate că după părerea mea ar fi trebuit să spună, şi atunci am intervenit eu:

— Fiţi amabil, domnule Gorige, ce relaţii credeţi că existau între Esden şi Serling? Am remarcat perspicacitatea dumneavoastră şi nu este lipsit de interes pentru noi să vă auzim părerea.

— Pentru că v-aţi referit la perspicacitatea mea, o să vă spun că eu am intuit primul că nu sunteţi un turist oarecare.

— Şi anume cum? am vrut eu să ştiu.

— Domnul Millen mi-a spus că sunteţi maior de poliţie... Vă felicit că aţi avansat atât de frumos! Şi nu mă îndoiesc că aţi meritat. O singură... greşeală aţi făcut, dacă îmi permiteţi...

— Da, vă rog, l-am invitat eu cu atâta amabilitate, încât era să sar afară din haine.

— Nu trebuia să spuneţi că sunteţi român. Dar eu tot aş fi bănuit că e ceva cu dumneavoastră. Aş fi zis că sunteţi de la Interpol, probabil. Aveţi o alură de detectiv înnăscut. Felul cum conduceţi maşina... Apoi, superba dumneavoastră însoţitoare e un... adevărat paspartu! Cu o asemenea colaboratoare puteţi pătrunde şi-n tezaurul unei bănci!

Era o idee! m-am foit eu pe scaun şi am scos cutiuţa cu bomboane de mentă.

— Nici nu-mi închipuiam, continuă Gorige, că poliţia românească lucrează cu mijloace atât de... subtile! Apoi, felul cum se desfăşoară ancheta, unul pune întrebări, celălalt studiază... N-aş vrea să fiu în pielea lui Frol! Poate îndrăznesc prea mult, eu însă aş fi inversat rolurile

dumneavoastră... Nu, nu, este bine şi aşa. Domnule căpitan, sunteţi un om foarte inteligent şi, sunt sigur, şi un bun psiholog. Mi-a plăcut cum aţi condus dialogul, parcă n-ar fi vorba de-o crimă.

— Sunteţi foarte amabil, aprecierile dumneavoastră ne măgulesc, am spus şi am încercat eu să-l aduc pe pământ. V-aş ruga să revenim la ceea ce credeţi despre relaţiile dintre Esden şi Serling.

— Da, da... Ce să vă spun?... Nu cred că erau animaţi de simpatii reciproce. Mai curând Serling... Dar de la Serling nici nu poţi avea pretenţii prea mari. Nu pentru faptul că s-ar ocupa cu maşini agricole...

L-am întrerupt:

— N-am văzut încă o broşă arând şi nici brăţară treierând grâul!...

— Ce spuneţi?

— Am glumit. În loc de maşini agricole, domnul Serling se ocupa cu contrabanda cu aur! Ce părere aveţi despre asta, domnule Gorige?

— Ăsta-i un fapt stabilit? mă întrebă el după o pauză, privindu-mă gânditor.

— Două kilograme şi ceva de aur vă este de ajuns?

— Fantastic! Cine ar fi putut crede că Serling?... Sunteţi de felicitat, domnule maior!

— Serviţi o bomboană! i-am întins eu cutiuţa.

— A, vă mulţumesc. Sunt probabil cu mentă... Ador bomboanele cu mentă!

După plecarea lui Gorige nu l-am mai întrebat pe căpitan ce are de spus despre acesta şi, deschizând uşa balconului să iasă duhoarea ţigării de foi, am rămas, adică, la aer, lăsându-l pe Pascu să hotărască singur cine urma să fie chemat după Gorige.

Veni pe balcon.

— Ne-a umplut cu complimente şi ne-a servit un alibi

ferm. Zice el!... nuanţă căpitanul.

— Bine, dar pe bilet e ştampilată ora cât se poate de clar!

— Ora-i ştampilată clar. Altceva nu-i clar. S-o invit pe doamna Ornitz.

Pascu trecu în balconul lui Ornitz, întrebă dacă e voie şi o pofti pe Mod Ornitz la noi, adăugind:

— Femeile au întotdeauna întâietate!

Intră purtându-şi trupul înalt şi subţire cu o stângăcie care îi stătea bine, părul ei negru nu mai era strâns în conci greu la spate, ci liber, căzând peste umeri, şi şuviţele lui puneau şi mai bine în valoare ochii mari, căprui, puţin alungiţi.

M-am aşezat mai încolo.

— Doamnă Ornitz, v-am deranjat pentru o scurtă formalitate. Aşa cum am aflat de la colegul meu, n-aţi asistat, din fericire, la cele petrecute aici, spuse căpitanul şi vocea lui îmi sugeră un popă catolic îmbiind în confesional o presupusă fecioară.

— Da, mi-a povestit soţul... Înspăimântător! Săracul domnul Esden... Era un om atât de cald, de simpatic... Găsea întotdeauna să-ţi spună ceva plăcut... Nu, nu complimente. Era un om spiritual. Te simţeai bine cu el.

— Cu atât mai regretabil. Când aţi ieşit din cameră, aţi întâlnit cumva pe coridor sau pe scări vreo persoană?

— Nu, lumea mai dormea încă.

— Nici pe cineva străin de etaj? Poate chiar de hotel? Vreau să spun că, la un moment dat, feţele celor care locuiesc în acelaşi hotel îţi devin cunoscute.

— Da, aveţi dreptate. N-am întâlnit pe nimeni.

Faţa ei frumoasă arăta solicitudine şi chiar preocupare, privirea însă era uşor ironică, o ironie discretă şi rece.

— La ce oră aţi plecat din hotel?

— N-aş putea să vă spun cu precizie. Cred că era patru. A, exact, am plecat când vă aşezaţi la joc... mi se adresă doamna Ornitz.

— Da, ne pregăteam. Nu ne aşezasem încă, am spus.

— Sau aşa ceva... În orice caz, atunci. Cred că era patru, nu? mă întrebă ea direct.

— Am început jocul la trei şi patruzeci şi cinci de minute, deci ar reieşi că aţi plecat la trei şi patruzeci, am apreciat eu.

— În sfârşit, n-are importanţă, înseamnă că atunci am plecat.

— Şi când v-aţi întors?

— Cred că era... şapte şi ceva.

— Bineînţeles, o să fiu nevoit să vă întreb cum v-aţi petrecut timpul.

— A, foarte simplu. Pe lac, făcând schi. Iniţial, am vrut să merg pe plajă... Ador soarele!

— V-aţi bronzat, într-adevăr, foarte frumos!

— Da? spuse ea oarecum ruşinată.

— Aţi rămas pe lac mai multă vreme?

— Aproape tot timpul.

— Trei ore de schi? E o performanţă!...

— Nu, schi am făcut o oră.

— De la ce oră? Mă iertaţi, sunt întrebările...

— Un moment, cred că am biletele în şort. Şi, ridicându-se, dispăru pe balcon.

Căpitanul mă privi ca şi cum ar fi spus: „interesant!”, eu cel puţin asta am înţeles, şi îşi aprinse o ţigară din pachetul meu de Stuyvesant care îmi fusese trimis o dată cu coniacul.

— Mai trebuie să ne aducă cineva bilete de călărie şi ne-au umplut de alibiuri! spuse Pascu, lăsând în aer un norişor de fum albăstrui.

Doamna Ornitz intră în cameră şi îi întinse biletele:

— Poftiţi, astea sunt, bine că mi-am adus aminte de ele.

Se aşează apoi pe scaunul de răchită, aplecându-se în direcţia căpitanului ca şi cum ar fi vrut să descifreze împreună cu el ce oră fusese ştampilată pe bilete.

— Cu alte cuvinte, spuse căpitanul după ce examină biletele, aţi sosit la debarcader înainte de-a pleca de acasă!...

— Cum aşa? întrebă ea contrariată.

— Pe biletul de schi este înscrisă ora 15, 45 – 16, 45.

— Da, şi ce-i cu asta?

— Aţi plecat din hotel la ora cincisprezece şi patruzeci de minute, nu?

— Da, acceptă doamna Ornitz.

— Chiar dacă aţi fi alergat şi tot n-aţi fi reuşit să străbateţi în cinci minute drumul de la hotelul „Callatis” până la debarcaderul de schi!

— Probabil c-au ştampilat greşit ora... spuse ea modulându-şi vocea şi mută un picior peste altul.

Doamna Ornitz stătea picior peste picior, mereu le schimba, când stângul pe dreptul, când dreptul pe stângul, n-aş putea reda exact ordinea, nu mai reţin cum au fost iniţial aranjate.

— Al doilea bilet este pentru o bicicletă de apă, trecu căpitanul peste remarca doamnei Ornitz referitoare la stampilarea greşită a orei.

— Da, este adevărat, m-am plimbat apoi cu o bicicletă pe lacul vecin.

— De la ora şaisprezece şi patruzeci şi cinci la şaptesprezece şi patruzeci şi cinci de minute.

— Nu, pentru că nu erau biciclete libere, iar eu întârziasem. Vedeţi, reiese şi de aici... Casieriţa a pus orele la întâmplare. Ceea ce contează este dacă plăteşti pentru o jumătate de oră sau pentru o oră întreagă. Şi de

multe ori se întâmplă ca cineva să cumpere un bilet pentru o jumătate de oră, apoi, părându-i-se puţin, să ceară conducătorului bărcii cu motor să facă o oră plină, iar la sfârşit achită diferenţa la casă. Se pleacă în ordinea venirii şi nu după ora înscrisă pe bilet.

— V-aţi întâlnit cu cineva cunoscut? Sau aţi văzut pe cineva poate?...

— Înseamnă că nu mă credeţi!

— Sunt întrebări pe care sunt obligat să vi le pun.

— Nu, nu m-am întâlnit cu nimeni cunoscut.

— Doamnă Ornitz, eu vă mulţumesc, spuse căpitanul înclinându-se şi se ridică. Dacă sunteţi atât de amabilă, rugaţi-l pe solul dumneavoastră să poftească la noi.

— Mas! îl strigă ea, aflându-se încă pe balconul nostru. Hai, vino!

Ornitz intră surâzându-mi complice, ca şi cum mi-ar fi spus „Ehe, cine-mi eşti!...” şi, la invitaţia lui Pasca, se instală comod în fotoliul de răchită.

— Am stat şi m-am gândit îndelung, începu el oferindu-ne câte o ţigară, la cele petrecute aici în după-amiaza aceasta. A fost omorât un om cu care nimeni nu putea să aibă nimic, care ne era la toţi foarte simpatic. Este îngrozitor! De-a dreptul de necrezut! Eu nu cred, nu pot crede că autorul acestui asasinat face parte din cercul cunoscuţilor noştri! Ştiu, circumstanţele în care a fost comis asasinatul pot să infirme această părere... I-am luat pe toţi la rând: Frol, Selton, Breker, Serling, Millen... M-am gândit şi la ceilalţi care stau cu noi la acelaşi etaj. La două sute cinci, vecinii domnului maior, arătă Ornitz spre mine, sunt două surori trecute de patruzeci de ani, după aparenţe, fete mari amândouă, iar la capătul celălalt al coridorului, o tânără pereche care pleacă dimineaţa şi vine noaptea. Cred că fac plajă în altă parte. Şi nici nu mănâncă aici. Atunci? Şi totuşi, nu putem exclude nici

posibilitatea ca cineva de la noi...

— Aparenţele pot fi înşelătoare, nu, domnule Ornitz?

Ştiam că Pascu îmi dăduse astfel cuvântul.

— Aţi fi crezut vreodată că Serling, de pildă, se ocupă cu contrabandă cu aur? l-am întrebat eu pe Ornitz.

— Contrabandă cu aur, aţi spus?

— Da, cu aur. În Opel-ul lui au fost găsite două kilograme şi ceva de bijuterii, plus aproape o duzină de ceasuri!

Ornitz rămase câteva clipe tăcut, ca şi cum ar fi încercat să-şi amintească ceva.

— Nu ştiu de ce, însă eu am avut mereu impresia că Serling şi Esden se cunoşteau mai de mult. Am vrut să spun, dar... Nu poţi să arunci aşa... nişte cuvinte... Există o... responsabilitate pentru tot ceea ce spui.

— Mai mult, Serling şi Esden au fost văzuţi într-o seară discutând destul de aprins în părculeţul din spatele cinematografului! inventă căpitanul.

— Foarte interesant!... Aici erau destul de... indiferenţi unul faţă de celălalt.

— Este ceea ce vă spuneam cu privire la aparenţe...

— Da, da, da... Cum l-aţi dibuit, domnule Adrian? mă privi Ornitz cu admiraţie.

Am făcut un gest în sensul că nu contează cum, principalul era că l-am dibuit.

— Da, noi am bănuit că e ceva cu dumneavoastră, dar că Serling e contrabandist şi că aţi venit aici pentru el...

— Spuneaţi că aţi stat şi v-aţi gândit foarte serios luându-i pe fiecare la rând... În ceea ce vă priveşte pe dumneavoastră şi, în aceeaşi măsură, pe doamna Breker, lucrurile sunt clare. Ştiu, v-aţi aşezat la poker în jurul orei trei şi patruzeci şi cinci de minute şi v-aţi ridicat cu toţii, abandonând partida, în momentul în care s-a auzit o gălăgie neobişnuită pe coridor. Dăduse domnul Frol

alarma. Tocmai de aceea vreau să vă cunosc părerea. Aţi mai suspecta pe cineva ca autor al acestui asasinat? Bineînţeles, lucrurile vor rămâne strict între noi. Şi, din nou, bineînţeles, vom lua tot ce ne veţi spune numai sub beneficiu de inventar. Adică, spusele dumneavoastră nu ne vor influenţa cu nimic până când nu vom reuşi să adunăm probe, ţinu să precizeze căpitanul.

— În afară de faptul că aveam aproape certitudinea că Serling şi Esden se cunosc mai de mult... Nu ştiu cum venise odată vorba pe plajă despre extinderea extraordinară pe care a luat-o contrabanda cu stupefiante... Selton parcă povestise ceva... A, exact, ne-a povestit că, la graniţa dumneavoastră, vameşii s-au urcat într-o maşină şi s-au dus cu ea s-o desfacă bucăţele, părându-li-se suspect nu ştiu ce, în timp ce pe el aproape că nu l-au controlat. De aici a şi pornit discuţia. Ceea ce voiam să vă spun însă este că, la un moment dat, am surprins fără să vreau un schimb de priviri între Esden şi Serling. De-abia acum îmi dau seama. Dar nu, nu acesta este faptul care mi-a dat impresia că se cunosc mai de mult. Cu toate că, la prima vedere, nu se prea agreau reciproc, totuşi unde era Serling era şi Esden. Nu numai la canasta sau pe plajă. La masă stăteau împreună, seara când ieşeau la restaurant iarăşi... Fără să discute prea mult între ei. Comunicau mai mult din priviri.

— Interesant!... nuanţă Pascu şi rămase câteva clipe pe gânduri, ca şi cum ar fi vrut să pună în relaţie cele spuse de domnul Ornitz cu altele ştiute de el.

— Da, abia acum îmi dau seama. Sunt lucruri cărora nu le acorzi nicio importanţă... Şi-apoi pe cine interesa dacă Serling se cunoştea cu Esden de aici sau încă dinainte?!

— Ne-aţi dat un sprijin real şi noi vă mulţumim foarte mult, spuse căpitanul, înclinându-şi uşor capul. Continuă

ridicându-se în picioare: Ceea ce v-aş ruga eu acum... Atât dumneavoastră, cât şi doamna Breker sunteţi în afară de... Exact! făcu Pascu ca şi cum şi-ar fi adus brusc aminte de ceva şi întrebă, uitându-se întâi la mine, apoi la domnul Ornitz: În timpul jocului s-a ridicat careva de la masă? Dacă a lipsit, adică...

— În timpul jocului? am repetat eu şi am dus mâna la gură, concentrându-mă, vezi doamne...

— Ştiu că m-am ridicat eu... vorbi Ornitz. Asta ştiu precis!... Altcineva... nu cred... M-am dus la doamna Breker în cameră...

— Da, da, aveţi dreptate! am spus întrerupându-l şi în acelaşi timp subliniind cuvintele printr-un gest elocvent.

— ...M-am dus la doamna Breker în cameră, continuă Ornitz, şi-am luat pachetul ei de cărţi de pe noptieră. De altcineva nu ştiu să se fi ridicat de la masă. A, mi se pare, Ioana... spuse el deodată, întorcându-se spre mine.

— Da, aveţi dreptate, am confirmat eu, s-a ridicat şi Ioana. S-a dus în cameră... să-şi ia ceva. Sau... la baie...

— De ce-a fost nevoie să schimbaţi cărţile? întrebă căpitanul cu curiozitate nevinovată în glas.

— Ale doamnei Breker alunecă mult mai bine, îi explică Ornitz.

— Cel care a propus probabil pierdea; ştiu superstiţiile astea!... râse Pascu.

— Da, pierdeam eu, recunoscu Ornitz, izbucnind şi el în râs.

— Altceva voiam să vă rog, însă... Cele discutate aici... Adică referitor la relaţia Serling-Esden, vă rog să le păstraţi numai pentru dumneavoastră!

— Da, da... Înţeleg foarte bine ce înseamnă o anchetă de acest fel. Nu, n-aveţi nicio grijă!...

Căpitanul se înclină ceremonios şi-l conduse pe domnul Ornitz până la uşa balconului.

— Foarte binevoitor tipul! spuse el, revenind în cameră.

— Uite, n-am reţinut dacă s-a ridicat şi Ioana de la masă. Nu, mai curând cred că a încurcat el lucrurile... Da, da, doamna Breker s-a ridicat, ştiu cu precizie. S-a uitat la cărţi şi le-a pus pe masă: „Eu sunt pas”, a spus ea, ridicându-se. Mi-a fost ciudă, primisem din serviciu trei optari.

— Mi-a plăcut cum aţi jucat... S-o poftim pe doamna Breker acum.

Ne dezamăgi total. Ştiind cum adulmecă ea orice mişcare, că nimic nu scapă ochilor ei, credeam că o să-şi dea drumul la gură şi o să aflăm despre cei de aici o mulţime de lucruri. S-a aşezat ţeapănă în scaun, şi-a supt buzele subţiri şi oricâte undiţe a aruncat Pascu, mare lucru n-a putut scoate de la ea.

— Mi-a povestit colegul, spuse la un moment dat căpitanul arătând spre mine, că rar a întâlnit un adversar atât de redutabil la poker ca dumneavoastră, că sunteţi deosebit de perspicace şi mai ales că jucaţi foarte nuanţat, îmi pare rău că împrejurările nu ne permit... În altă situaţie, mi-ar fi făcut mare plăcere să formăm împreună un careu. Am pretenţia că sunt un bun jucător şi, mărturisesc, prefer poker-ul altor jocuri de cărţi. E dinamic, tensiv... Şi când ai adversari inteligenţi...

— Sunt sigură că sunteţi un asemenea adversar, spuse doamna Breker zâmbind atotştiutor. Era prima oară că zâmbea de când venise aici.

— Vă mulţumesc, sunteţi...

— Nu, nu, nu este un compliment, îl întrerupse doamna Breker. Dealtfel, şi domnul Adrian – arătă ea cu capul în direcţia mea – este un bun jucător. Puţin cam distrat... În orice caz – se întoarse doamna Breker spre mine – cacealmalele dumneavoastră la mine dau greş. V-

aduceţi aminte cum v-am luat banii cu doi valeţi doar? Şi era a treia oară când relansase!... îl făcu doamna Breker atent pe căpitan. Ioana a fugit cu o chintă, iar domnul Ornitz cu un full de opt ari. Eu îl simţisem şi l-am plătit cu doi valeţi.

— Sunteţi superstiţioasă la joc? o întrebă Pascu zâmbind cu gura până la urechi.

— Nu. Nu prea...

— Eu sunt, recunoscu Pascu cu sinceritate. Sunt... şi desfăcu mâinile, adică, asta e, este superstiţios. Eu, de exemplu, n-aş admite schimbarea cărţilor în timpul jocului sau a locurilor... Iar domnul Ornitz are acest obicei.

— Nu, nu-i un obicei. Într-adevăr, cărţile mele sunt mai plăcute la joc. Ori poate m-am obişnuit eu cu ele? Altfel le filez...

— Aici e plăcerea! Tocmai ăsta e poker-ul! gesticula Pascu. Şi când ne-am adunat să ne-aşezăm la masă, ne-aşezăm!... spuse căpitanul, uitându-se întâi la doamna Breker, apoi la mine, ca şi cum ne-ar fi cerut să-l aprobăm.

Am înţeles că trebuie să intervin, cuvintele căpitanului îmi sunaseră a cântec de broască, care-şi cheamă drăguţul să facă amor, dacă aţi auzit vreodată o broască într-o asemenea ipostază. Am spus:

— Sunt de aceeaşi părere, nu pot suferi pierderile inutile de timp! De-abia aştepţi emoţia jocului şi începe câte unul: „Să vezi ce mi s-a întâmplat...”. Aşa şi ieri. Domnul Ornitz vine pe la trei să mă-ntrebe dacă nu dorm, poate începem mai devreme partida, îi spun că sunt perfect de acord şi când colo, am început-o... aproape de patru. Mă adresasem amândurora pe rând, dar în special căpitanului, ca şi cum i-aş fi povestit pentru prima oară toate acestea; m-am întors spre doamna Breker: Şi eraţi şi dumneavoastră liberă!... Aşa mi-a spus cel puţin domnul

Ornitz.

— Da, eu puteam încă de la trei să mă aşez la joc; am fost şi eu de acord să începem mai devreme partida. Ştiţi cum sunt ei... Întotdeauna atenţi... sunt gazde excelente. Mea culpa, jocul a întârziat însă din cauza mea. Mod, se referi ea la doamna Ornitz, a cumpărat câteva îi splendide, am luat şi eu două de la shop, dar ale ei sunt ceva cu totul minunat! În special una din ele. Pentru Mod e cam îngustă în umeri, am probat-o, pe mine a fost tocmai bună. A rămas să vorbească cu Ornitz care voia să i-o ducă fiicei sale cadou din voiajul acesta; Ornitz are o fată din prima căsătorie. În sfârşit, e o chestiune mai delicată, fata şi Mod nu se agreează reciproc, Ornitz însă ţine foarte mult la fată, a vrut s-o aducă cu ei aici...

— Da, sunt disensiuni explicabile, aprecie căpitanul. Cunosc o familie într-o situaţie asemănătoare, în care el, un bărbat mai în vârstă, joacă tot timpul rolul de tampon între cele două părţi feminine. Nu e de invidiat un asemenea rol.

— Doamna Breker, am intervenit eu, vreau să vă fac o surpriză.

— Sunt foarte amatoare, ştiţi bine!... spuse ea cu subînţeles.

— Nu, de astă dată, surpriza este de altă natură. Aţi fi putut crede că Serling se ocupă cu contrabandă cu aur?

Doamna Breker rămase o clipă tăcută, fără însă ca pe faţa ei să apară vreo expresie de surprindere. Spuse cu o grimasă de dezgust:

— Eu pe omul ăsta nu l-am putut suferi de la bun început. În general, nu pot suferi proştii. Mă oripilează prostia. Nu ştiu, dar nu mă miră că se ocupa cu contrabandă... Cu toate că, o asemenea... îndeletnicire cere o anumită abilitate, să zicem.

— Da, şi el mi-a dat ceva de furcă. Din păcate însă n-

am putut să-i prevăd pasul acesta cu Esden.

— Credeţi că Serling?...

— Anumite date pe care le deţinem ne pun în situaţia de a avea unele bănuieli... S-au făcut, de pildă, referiri la o relaţie anterioară celei de aici între Esden şi Serling.

— De necrezut! Doi oameni total deosebiţi! Ce putea să aibă comun Esden, un om... de o distincţie reţinută, plăcut şi afabil, cu acest... prăvăliaş?!

Domnul Breker adoptă şi el, la început, o atitudine destul de rezervată şi, pe deasupra, ne prezentă un alibi superarmat:

— La intrarea în Mamaia, ne povesti el, am fost oprit de o maşină a poliţiei şi, după ce-am fost salutat politicos – ştiam de la noi cam ce-i cu politeţea asta – mi s-a spus c-am circulat cu o sută zece kilometri pe oră. Ce era să mai zic? Mă depistaseră cu radarul şi mi-au servit fotografia pe loc. Am înghiţit şi-am plătit două sute cincizeci de lei. Am scăpat încă ieftin. La noi, pentru depăşirea vitezei... vă spun imediat, făcu el calculul în gând, se plăteşte cam de şase ori pe atât. Dacă achiţi pe loc.

— La ce oră s-a întâmplat?

— La patru şi cinci minute.

— Ieşind din cameră, v-aţi întâlnit cu domnul Selton pe coridor, ce oră aţi spus că era?

— Nu v-am spus nimic despre oră. Vă spun acum dacă vreţi. Să fi fost două şi jumătate...

— Aşteptaţi probabil să vă întreb cu privire la diferenţa de ore...

— Ca să vă răspund că întâi am fost la service-ul din şosea, unde mi-am spălat maşina. Chitanţa n-am păstrat-o, dar în chitanţier a rămas copia cu marca şi numărul maşinii mele. Am întârziat cam mult la service, tocmai de aceea mă grăbisem aşa. Prietenii mei mă aşteptau la ora patru în holul hotelului „Dacia”.

— Fiţi amabil, sunteţi cumva profesor?

— Da, sunt profesor universitar. De unde ştiţi? Nu cred că v-a spus soţia mea. Iar aici nu ştie nimeni. Nu-mi place...

— Am presupus... Aţi văzut foarte bine, nimeni nu este întrebat ce profesiune are... Dacă ni se oferă cartea de vizită... este altceva.

— Mă iertaţi! se precipită domnul Breker şi, scoţând din portofel două cărţi de vizită, ni le oferi pe rând.

La naiba, căpitanul îi întindea şi el profesorului o carte de vizită. Ce-o fi scriind pe ea, eu de unde să iau carte de vizită cu funcţia de maior sub numele meu?!?!

Domnul Breker înţelese probabil încurcătura în care mă aflam, pentru că îmi spuse zâmbind:

— Dumneavoastră puteţi să-mi daţi cel mult o carte de vizită de antreprenor de pompe funebre!...

Am râs cu toţii, atmosfera schimbându-se evident. Ca să nu rămân dator, am scos cutiuţa, oferindu-i profesorului o bomboană de mentă.

— Nu, mulţumesc, dulciurile la vârsta mea nu sunt deloc indicate. Domnul căpitan însă, în loc de ţigări, ar trebui să ia o bomboană, se întoarse el spre Pascu.

— Da, aveţi dreptate, spuse căpitanul şi, stingând bunătatea de Stuyvesant, abia aprinsă, luă o bomboană de mentă.

Bineînţeles, mi-am oferit şi eu una.

— Aţi lipsit azi după-amiază, i se adresă căpitanul lui Breker, şi obişnuita partidă de canasta n-a mai avut loc!...

— Vreţi să spuneţi că ar fi scăpat Esden? Înţeleg ce doriţi să aflaţi de la mine. Sunteţi un om subtil. Întâmplător, astăzi trebuia să lipsească şi Serling. Mai rămâneau Esden, Frol, Selton şi Gorige. Selton preferă, de obicei, să se ducă la pescuit... Iar atunci când a jucat a făcut pereche cu Esden, care era un jucător foarte bun.

Dacă Selton ar fi jucat astăzi, perechea cealaltă urma să fie formată din Frol şi Gorige. Gorige cunoaşte bine jocul, însă este neatent, nu urmăreşte cărţile care ies, se etalează când nu trebuie, cu el mereu se pierde pachetul. Şi, probabil, Frol n-a fost dispus să-l aibă ca partener. Ei s-au mai certat o dată, acum vreo zece zile, când căzuseră, tot aşa, împreună.

— Am înţeles şi vă mulţumesc. Este posibil însă ca Serling să nu fi avut intenţia reală de-a pleca la Eforie. Domnul maior, arătă Pascu spre mine, se găsea aici pentru Serling.

— Pentru Serling?

— Da, urma să fie arestat. Asasinarea lui Esden n-a făcut decât să grăbească această arestare. Serling se ocupa cu contrabanda cu aur şi în maşina lui au fost descoperite două kilograme şi ceva de bijuterii.

— Dumnezeule! Şiret mi-am dat seama că e... În rest însă... era destul de redus. Contrabandă cu aur!...

— Şi noi deţinem informaţii că Serling se cunoştea cu Esden nu de aici... Că ei se cunoşteau mult mai demult!...

— Nu mă mai mir de nimic.

— Vă mulţumesc pentru amabilitate, spuse căpitanul şi se ridică în picioare.

— N-am fost prea amabil. În general, cu poliţiştii nu sunt amabil deloc. În orice caz, mi-aţi făcut o impresie excelentă, domnule căpitan!

Plecă înclinându-se scurt, când tocmai credeam că o să îmi zică şi mie ceva în genul celor spuse lui Pascu.

Am vrut să trimit după Millen, dar în cameră intră căpitanul Avram şi, după expresia preocupată a feţei sale, am înţeles că aducea noutăţi.

— Câte ceva tot am aflat, ne comunică el aşezându-se şi adăugă cu năduf: Intră în hotelul ăsta cine vrea şi cine nu vrea! O să iau pe rând:

Una din liftiere a descris doi tineri, însoţiţi de o tânără, pe care i-a lăsat în jurul orei patru fără un sfert la etajul şase. Am stabilit că au fost la camera şase sute unsprezece, unde stă o prietenă de-a fetei. La ora cinci treizeci au părăsit toţi patru hotelul.

După aceea, o ghidă de la O.N.T., care-i ataşată pe lângă un grup de suedezi, a văzut ieşind de la barul de zi şi îndreptându-se spre scările ce duc la etaj, un bărbat cu un păr mare, blond, dar nu ştie dacă a urcat sau nu pe scări. Era în jur de 35 de ani, de statură mijlocie, îmbrăcat într-un sacou maron şi pantaloni bej.

— Aţi vorbit cu recepţionerele?

— Am vorbit, nu şi-au putut da seama dacă face parte sau nu dintre pasagerii hotelului. Combinaţia asta de culori este la modă acum, haină maron şi pantaloni bej. Iar hotelul e plin de blonzi – norvegieni, suedezi, nemţi... Un lucru însă... Matinca a reţinut figura blondului, este pentru prima oară când îl vede intrând la „Callatis”. Mi-a zis c-a ieşit după vreun ceas şi ceva cu două fete, străine şi ele de hotel; una din ele i s-a părut a fi româncă.

Apoi, soţia barmanului, care face şi pe debarasoarea localului, ne-a povestit că Stanford, cel de la etajul patru, care bea mereu cu Gorige la bar, a dispărut de la masă cam o jumătate de oră şi că nevastă-sa se uita tot timpul îngrijorată la ceas.

— Matinca ce spune?

— Nu l-a văzut ieşind din hotel şi nici liftierele nu-şi amintesc să-l fi dus sus la etaj.

— Asta-i bine de reţinut! îi atrase Pascu atenţia.

— Şi mai este ceva. Tot soţia barmanului a văzut când unul din cei care ocupau masa de lângă jocurile automate, ieşind de la WC, s-a îndreptat spre scara de serviciu. Un bărbat înalt şi masiv, şaten, cu un început pronunţat de chelie în faţă, în jur de 40 de ani; vorbeau cu toţii

englezeşte la masă. A revenit, dar după cât timp, după un sfert sau după o jumătate de oră, soţia barmanului n-a mai ştiut să ne spună.

— Matinca nu l-a recunoscut?

— Nu. Se pare că e străin de hotel. Era îmbrăcat într-un bluzon alb şi pantaloni gri. Maiorul de la miliţia din Neptun încearcă să stabilească dacă nu cumva face parte din grupul de englezi care s-a mutat ieri de la hotelul „Orizont”. Nu ştiu ce nu le-a plăcut acolo. „Orizont”-ul n-are balcoane.

— Chiar dacă face parte din acest grup, cum de-a aflat de ieri până azi că există de la WC-ul barului de zi un coridor care duce la scara de serviciu? Iar dacă-i străin de hotel, faptul trebuie să ne dea cu atât mai mult de gândit! Vă rog să acţionaţi de îndată, rezultatele mă interesează – înţelegeţi şi singur – în cel mai înalt grad.

Căpitanul Avram îi spuse că s-au şi luat măsuri pentru fiecare caz în parte; înainte de a pleca, Pascu îi ceru să întreprindă cercetări discrete în legătură cu cei care locuiesc deasupra şi dedesubtul camerei lui Esden, adică la 309 şi 109.

Chemaţi pe rând, soţii Millen nu ne-au dat niciun amănunt cât de cât interesant, aşa îi şi cunoscusem, ca o pereche ştearsă, când unul din ei vorbea, celălalt intervenea des pe parcurs, repetându-i cuvintele, ca pentru a-i întări spusele: „Am fi rămas încă puţin, dar se făcuse rece”. „Da, se făcuse rece...”

Am trimis după Selton.

Aşezându-se, scoase din buzunarul hainei sale de tweed o pungă de piele şi începu să îndese în pipă tutun cu firul lung şi galben ca chihlimbarul. Avea o faţă colţuroasă, energică, bărbia puţin agresivă, părul grizonat era tuns scurt şi pipa îi venea cât se poate de bine. O aprinse, dând drumul la un nor mare de fum, cu un miros

foarte plăcut.

— Mi-a spus doamna Selton, intră căpitanul direct în subiect, că aţi plecat astăzi din hotel aproape imediat după masă.

— Da, cred că era două şi jumătate. Dealtfel, m-am întâlnit cu domnul Breker pe coridor şi am coborât scările împreună.

— Când aţi revenit la hotel?

— Era şapte, şapte şi un sfert.

— Fiţi amabil, cum v-aţi petrecut timpul?

— Am fost la pescuit. Aţi aflat doar de la soţia mea!... Şi...

Selton ridicase puţin tonul, dar se abţinuse, întrerupându-se.

— Nu trebuie să vă mai spun că a fost comisă o crimă. Ştiţi singur acest lucru. Sunt obligat să vă amintesc însă că fiecare poartă responsabilitatea declaraţiilor sale!

— Îmi cer scuze, spuse Selton sec.

— Nu aceasta a fost intenţia mea. Unde anume aţi fost la pescuit?

— Tocmai pe dig. Am două undiţe cu care trag la pietre.

— Cu mulinetă?

— A, nuuu, două cârlige cu sforile respective de nylon. Le-am cumpărat pe un pachet de ţigări de la un puşti. Nu mă interesează, evident, cât peşte prind, ci mai ales pescuitul în sine! Pitorescul atmosferei...

— Aţi prins ceva azi?

— Câţiva peştişori... I-am dat băiatului care stătea lângă mine. Într-o zi însă, chiar la începutul săptămânii, am prins aproape un kilogram şi ceva. Am rugat la bucătărie să-i prăjească şi i-am tratat pe toţi.

— Aşadar, ceea ce trebuie să reţin este faptul că v-aţi petrecut timpul, între ora două şi jumătate şi şapte, la

pescuit? Minus, bineînţeles, drumul.

— Da, aşa este.

— V-aţi întâlnit pe dig cu cineva cunoscut?

— Nu, din societatea noastră nu este nimeni amator de pescuit.

— Mă gândesc la faptul că, mergând destul de des pe dig... Acolo vin de obicei aceiaşi oameni, nu? Aţi ajuns să vă cunoaşteţi între dumneavoastră.

— Aşa, în general, da... Nume nu vă pot da însă.

— Au fost după-amiezi când aţi renunţat la pescuit, preferând o partidă de canasta.

— Când era vreme urâtă. Canasta se poate juca în tot cursul anului. Am venit la mare, nu?

— Sunt de aceeaşi părere cu dumneavoastră. Vi s-a propus să jucaţi azi după-amiază?

— Nu, nu mi s-a propus. M-a întrebat la masă domnul Frol dacă mă duc sau nu la pescuit. Nu cred că era amator de joc, lui Frol nu-i place să joace cu Gorige. Pentru că eu, în orice caz, aş fi jucat cu Esden.

— Dacă ar fi fost însă alta situaţia şi vi s-ar fi propus să jucaţi, aţi fi renunţat la pescuit?

— Nu cred. În ultimele două zile au fost valuri destul de mari... Nu mai fusesem de două zile pe dig.

— Asta-i tot, domnule Selton. Vă mulţumesc, se ridică Pascu.

— Vă stau ori când la dispoziţie.

— Dacă o să mai fie nevoie, o să apelăm din nou la am abilitatea dumneavoastră.

Selton se ridică de pe scaun, dar era evident că ceva îl reţinea încă aici.

— Soţia mea a găsit portofelul domnului Esden pe coridor şi în loc să-l predea la recepţie... O nechibzuinţă. O prostie. S-a gândit... că ar avea bani înăuntru şi...

— V-a lipsit ceva vreodată din cameră, domnule

Selton?

— Nu, vai de mine, niciodată nimic.

— Şi, în mod obişnuit, lăsaţi şi banii în cameră?

— Da, sigur...

— Atunci? Iar recepţia are şi un seif pentru depozitarea de valori. Aceasta în cazul în care soţia dumneavoastră a crezut că funcţionarul de la recepţie este mai puţin corect decât femeia care vă face curăţenie în cameră.

— Nu ştiu ce-a fost în capul ei... O gafă... O prostie... Vă rog să nu interpretaţi altfel...

— Domnule Selton, în măsura în care este doar o... gafă, cum aţi spus dumneavoastră, după părerea mea, repercusiuni nu vor fi.

Rămânând singuri, am scos din şifonier un pulover gros pentru Pascu, gândindu-mă c-o să mergem la o friptură pe insulă, simţeam o foame teribilă, ne prindea bine să stăm o oră-două afară, la aer. Numai Ioanei nu mai ştiam ce să-i spun, îngheţase probabil de tot, nu era deloc simplu s-o trimit la culcare.

Pascu stătea în mijlocul camerei masându-şi tâmplele. Mi se plânsese că-l chinuie de câteva ore o durere îngrozitoare de cap, îi dădusem un piramidon şi un antinevralgic...

— Nu v-a trecut capul niciun pic? l-am întrebat eu întinzându-i puloverul. Am stat tot timpul cu uşa închisă, ţigări peste ţigări...

— Şi ne-am încărcat cu alibiuri... Unele mai fragile, altele mai puţin... O casă de fier...

— Casa de fier fiind care?

— Careul dumneavoastră de poker... Jocul a început când Esden mai era încă în viaţă!

— Tovarăşe căpitan, găsim undeva o masă liniştită, discutăm mai bine la aer, i-am propus eu.

— Mai am de citit rapoartele băieţilor... Matinca o să-mi dea orele de plecare ale fiecăruia... Şi, în primul rând, vreau să ştiu rezultatele expertizei. I-am cerut colonelului să-mi trimită criminalistul cu un avion special, la Mangalia.

— Presupuneţi ceva?...

— Nu presupun nimic. Vreau să ştiu, nu să presupun. Mă duceţi cu maşina la Mangalia şi dispăreţi cu Ioana pentru două-trei ore de aici. Vă caut mâine dimineaţă la hotel, nu plecaţi nicăieri, să stabilim ce avem de făcut. Gata, faceţi-i semn Ioanei să vină în faţă.

ÎN MISIUNE SPECIALĂ

Îndreptându-ne spre maşină, căpitanul Matinca veni lângă Lamborghini Espada, aşteptându-şi, ca de fiecare dată, bacşişul. Îl învăţasem cu năravuri, mereu îi dădeam câţiva lei de-o bere.

— Să trăiţi! duse el mâna la şapcă şi, aplecându-se slugarnic, îmi strecură: „V-aşteaptă şefu' la Mangalia". Apoi se retrase un pas, ca şi cum ar fi vrut să prevină eventualul bacşiş pe care aş fi intenţionat să i-l dau. Auzise şi el că eram maior de miliţie!...

I-am făcut loc Ioanei să intre în spate şi, pornind motorul, am demarat puternic, să se audă că plecăm. Zgomotul rotund şi robust al eşapamentului unei Lamborghini Espada e ca vocea diaconului Ursache de la Biserica rusă, îl recunoşti dintr-o mie.

— Matinca mi-a şoptit că v-aşteaptă colonelul Dumitru la Mangalia, l-am informat eu pe căpitan după ce am ieşit din viraj, pe alee.

— Eram sigur c-o să vină.

— Să nu mă spuneţi cumva!...

— Cum să nu vă spun? Ştie.

— Cum ştie?

— Ştie de mult, de când...

— Bravo prieten!

— Trebuia să-i raportez că v-am păstrat în hotel!...

— Da' ce sunt, eu, geamantan? auzi, m-a păstrat!...

— N-a fost de acord: „Iar îl băgăm la mijloc?". „Singur a vrut... Şi-apoi trebuie" şi i-am explicat de ce. „Bine, dar ai grijă de el!" De Cornel n-am avut grijă?! Acum e pe masă, făcut bucăţele... se aplecă Pascu în faţă, privind prin parbriz undeva departe, înainte.

— Trebuia evitat... E totuşi...

— Pentru el nu mai contează. Ceea ce contează acum... Bine c-a venit colonelul Dumitru. O să am privirea lui de ansamblu... Daţi-i bătaie!

Mergeam cu aproape o sută patruzeci de kilometri pe oră, autostrada era circulată ca ziua, şi pentru faza de întâlnire a farurilor, pe care eram obligat s-o păstrez din cauza maşinilor ce veneau din sens invers, viteza era şi aşa mult prea mare.

— Mai tare bătaie nu-i dau, mai bine ajungem întregi!

Căpitanul se uită la acul kilometrajului de la bord.

— Fantastic cum nu se simte în maşina asta viteza! Credeam că mergem cu şaptezeci-optzeci pe oră.

Am redus şi mai mult, intrasem în Mangalia.

— S-a menţinut o lumină constantă în spate, spuse căpitanul, arătând spre oglinda retrovizoare de pe aripa din dreapta a maşinii. Ar fi din partea lor o prostie enormă!... Nu cred că au riscat o urmărire, i-ar putea trăda. De controlat însă, nu strică. Vă spun eu când.

Din cauza vitezei prea mari pentru o circulaţie de noapte, mai ales în condiţii de trafic intens, nu-mi permisesem să-mi dezlipesc nici pentru o secundă ochii de pe parbriz, acum însă o puteam face şi am încercat să

văd prin oglinzile laterale ce se întâmplă în spate. Era prea târziu, ajunsesem aproape de centrul oraşului. Ne urmărise oare într-adevăr cineva? Dacă da, atunci era foarte interesant de ştiut cine.

— La colţul următor viraţi la dreapta, îmi ceru Pascu, adăugând: Apoi la stânga pe o stradă mai puţin circulată. Nu ne grăbim nicăieri.

Aşa am şi făcut, nu s-a mai văzut nicio maşină în spatele nostru. Nimerisem însă într-un adevărat labirint cu străzi mici şi înguste, din care mi se părea că n-o să mai ies niciodată. În cele din urmă, am dat peste şoseaua care ducea la 2 Mai, înscriindu-mă pe ea, am ajuns în centru, după câteva colţuri. Pascu mi-a arătat o clădire. Prevăzător, am oprit ca să coboare ceva mai încolo.

Schimbasem în viteza a treia când am zărit în faţă o clădire cu firma Miliţiei. Perfect! mi-am zis, chiar dacă cumva am fost urmăriţi, şi acum suntem căutaţi prin oraş, să se vadă, nu strică, că am venit la Miliţie. La Miliţie, nu la Securitate!... Oprind, i-am spus Ioanei că o să întârzii puţin şi cum din spate se apropiau luminile unei maşini, ne-am repezit în clădire.

— Alo, tovarăşu'! Tovarăşu'! răsună din întunericul curţii o voce să cureţi o ţeava ruginită cu ea.

M-am oprit supărat.

— Ce s-a întâmplat?

— Păi bine, matale intri aici ca-ntr-un sat fără elini?! Eu ce sunt aici? Şi mata cine eşti? mă luă în primire venind lângă mine un plutonier de miliţie cu o banderolă roşie pe mână.

Chiar, eu cine eram? Eu eram... Mi se spusese de atâtea ori în după-amiaza aceasta „Domnule maior"... „Domnul maior"... Eu de fapt nu eram niciun fel de maior!

— Mata n-auzi?

— Ba aud, am zis. La circulaţie nu-i nimeni?

Se uită la mine, şi cum îi era vocea, aşa îi fură privirile.

— La circulaţie, la ora asta?!

M-am retras de-a-ndărătelea.

— Nu-i nimeni? Credeam că poate e cineva...

Ieşi după mine în stradă.

— Ia, prezentaţi actele!

Scoţând portofelul, l-am ocolit strategic pe miliţian şi am intrat din nou în clădire, ca nu cumva să treacă tocmai acum maşina care eventual ne urmărise, surprinzându-mă în situaţia asta de nemaior.

— Poftim, i-am întins eu buletinul.

Îl cercetă de la cap la coadă şi iar o luă de la început.

— Da, maşina de ce-aţi lăsat-o aici, când e tablă chiar acolo, pe trotal, de oprire interzisă?

— Am venit doar cu treabă!... N-am lăsat-o... Două minute...

— Cu treabă cu netreabă, n-aveţi voie să opriţi în faţa Miliţiei! Aici numai maşina lui tovarăşu' comandant stă! Mâine dimineaţă la unşpe se lucrează la circulaţie cu publicu'! spuse plutonierul restituindu-mi buletinul. Adăugă: Şi să nu mai lăsaţi maşina pe semn că acu' n-am chitanţieru' la mine!

Am încercat să cred că era cazul să plec cât mai repede, i-am spus plutonierului un bună-seara încărcat cu simpatie şi, urcându-mă la volan, am demarat fără să stau pe gânduri prea mult.

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă oarecum nedumerită Ioana.

— Tu ai văzut că s-a întâmplat ceva?

— Parcă ţi-a cerut buletinul...

— Nu, dragă, mi-a dat o invitaţie la concertul de lieduri, al Miliţiei locale, în care el e solist.

Ajungând în centru, am oprit în două rânduri maşina cât mai la vedere posibil, o dată pentru a intra în

restaurantul „Marea Neagră”, ca şi cum aş fi căutat pe cineva, a doua oară să beau un Pepsi-Cola la cea mai bună cofetărie a oraşului, după care am ieşit pe şosea, nedepăşind 70 km pe oră. Ca să pot controla ce se petrece în spate şi, totodată, să am timp suficient pentru a mă convinge că-mi este într-adevăr foame.

Am parcat în faţa restaurantului „Steaua de mare” din staţiunea Venus, o melodie pop ce răzbătea până departe m-a făcut să cred că aici se putea mânca bine.

Ne vedeam în tăcere fiecare de treabă, eu – de pana mea de somn, Ioana – de patru mici rotofei, când mă îndeamnă cu o sticlă cu bere:

— Nici măcar un pahar cu bere nu bei? Ai mai fost şi altă dată cu maşina!...

— Ba, un pahar cu bere o să beau, am cedat eu.

Borviz cu pană de somn este ca şi cum ai mânca portocale cu muştar.

— Să luăm mai bine o sticlă de vin! propuse Ioana. Morun cu bere, cine-a mai văzut?!

Urma să ni se aducă morunul, ştiam eu ce vin îi place acestuia...

— Mâine o să am o zi grea, trebuie să fiu abstinent! am spus eu cu hotărâre în glas.

— Sigur, azi m-ai expediat afară să îngheţ pe bancă până seara la zece, mâine ai să-mi aduci două gheme cu aţă să-ţi croşetez chiloţi cu găurele!...

— Ţi-am promis să-ţi povestesc la sfârşit tot. Bineînţeles, cu aprobarea colonelului... Şi nu cred că o să aibă ceva împotrivă când o să afle că vrei să scrii un scenariu de film. Acum însă lucrurile sunt prea delicate. Din punct de vedere al intereselor aflate în joc... Şi în plus, cât se poate de periculoase.

— Vax!

— Nu-i niciun vax! O să-ţi spun doar atât: toţi vecinii

noştri erau convinşi că noi doi, tu şi eu, suntem de la poliţie şi că urmărim pe cineva. Aşa că cei care l-au omorât pe Esden puteau foarte bine să ne cureţe chiar înaintea acestuia! Acum nu mai sunt probleme pentru că ne-a... „legalizat” Pascu.

— Cu „Să trăiţi, tovarăşe maior”?

— Sigur. După părerea mea, cei care ar trebui bănuiţi sunt Frol, Serling, Gorige...

Chelnerul veni la masă, i-am cerut să ne aducă urgent un „Riesling de Târnave” şi Ioana reluă:

— Nu ţi-ai pus problema că cel care l-a omorât pe Esden ar putea nici să nu stea cu noi la etaj? A avut un complice care l-a urmărit tot timpul pe Esden şi care, la momentul potrivit, a dat doar semnalul.

— S-a avut în vedere şi asta. N-ai de unde să cunoşti unele amănunte... Esden a fost omorât în limita a şapte minute. A cerut fetei care ne face curat în cameră un prosop de baie, aducerea prosopului a durat şapte minute şi ceva... Fata a urcat la etajul patru şi a întârziat, stând de vorbă cu o colegă de-a ei. Când a venit cu prosopul, Esden nu i-a mai răspuns. Fusese omorât. Or, este imposibil ca în timpul acestor şapte minute... Nu, varianta ta cade. Văzând că în după-amiaza de azi nu va avea loc o partidă de canasta, unul din cei de la etajul nostru şi-a anunţat complicele, acesta a coborât sau a urcat de la unu, a intrat la el în cameră şi amândoi au aşteptat momentul prielnic.

— Bine, dar cum de-au depistat ei acest moment?

— Dacă s-ar putea afla, atunci lucrurile ar fi mult mai simple!...

— Mai sunt cei care au lipsit din camere!...

— Ei, aci avem, într-adevăr, câteva semne de întrebare. Breker este scos, de la bun început, din cauză, l-a amendat miliţia chiar înainte de a intra în Mamaia.

Alibiul său este ferm. Gorige ne-a prezentat un bilet de intrare la Clubul nautic. Cică a făcut o partidă sau două de biliard cu un ageamiu, a cunoscut apoi două fete, a băut ceva cu ele la barul clubului, după care le-a condus acasă. Ce-i adevărat aici şi ce nu, rămâne de văzut. Acum, Selton... Selton...

— Selton şi Mod Ornitz trebuie excluşi, ştii foarte bine!

— Asta când i-am văzut noi!...

— În orice caz, de câte ori a lipsit Mod, Selton a fost la „pescuit". I-ai povestit căpitanului?

— Căpitanul n-a stat nici el degeaba aici.

— Azi tot aşa au procedat?

— De unde putem şti însă că, întorcându-se de la debarcader, în drum spre hotelul „Ancora", Selton n-a urcat la noi în hotel?

— Ce-a spus, c-a fost la pescuit?

— O poveste foarte poveste... Iar doamna Selton la tenis.

— Stând afară pe bancă, am desenat un plan al coridorului nostru cu respectivele camere, apoi al hotelului. Nu uita că există o scară de serviciu!... Iar din barul de zi, ieşind la W.C., se ajunge pe coridorul de unde începe scara!...

— Se ştie. S-au făcut jos investigaţii, se pare că cineva a urcat pe scara asta la etaj. Semnalmentele tipului sunt cunoscute, mâine se va afla ce-i cu el.

— Nu, crima asta nu-i treaba unui singur om! Este exclus să nu fi avut un complice!

— Faptul că arma cu care a fost săvârşită crima nu-i nicăieri, susţine într-adevăr ipoteza ta cu complicele.

— Bine, dar care-i mobilul acestui omor? Că Esden nu era Esden, asta am înţeles...

— Sunt mai mult decât sigur c-ai înţeles greşit! Şi sunt şi mai convins că n-ai auzit niciodată nimic. Cel asasinat

este Esden, un turist oarecare, venit să-şi petreacă vacanţa la mare.

— Era de-al nostru, nu?

— Nu vrei să pricepi?

— Bine, pricep.

— Am impresia că morunul nostru e de mult scrum. Şi l-am rugat doar să nu mi-l usuce! Bine că ne-a adus cel puţin vinul.

Mi-am făcut un şpriţ, Ioana şi-a golit repede paharul întinzându-mi-l să-i mai fac şi ei unul şi în clipa următoare l-am văzut pe chelner venind.

Se scuză spunându-ne că un coleg a luat din greşeală porţiile noastre, nu mai avea nicio importanţă din moment ce morunul era în farfurii pe masă şi nu arăta deloc rău. Când să plece, chelnerul ne întrebă dacă mai desface o sticlă cu vin.

— Nu, nu mai desfaci nicio sticlă. Sunt cu maşina. O sticlă ajunge!

— Şi la morun ce bem? mă atacă Ioana şi se adresă chelnerului: Sigur, mai aduceţi o sticlă.

— Rece! i-am reamintit eu.

După ce farfuriile noastre se transformară în pictură abstractă „alb pe alb”, i-am spus Ioanei că într-o zi-două va trebui să ne întoarcem la 2 Mai.

— Misiunea mea aşa-zis oficială s-a terminat – nu? – odată cu arestarea lui Serling.

— Cum, cu arestarea lui Serling?

Că se găsise aur în maşina acestuia îi puteam spune, aşa că i-am povestit cam cu ce treburi se ocupa vecinul ăsta al nostru. Mă întrerupse când tocmai îi dădeam amănunte:

— Bun, şi ce se-ntâmplă dacă mai rămânem la hotel încă câteva zile?

— Nu, la hotelul „Callatis” nu mai avem motive să

stăm. Pascu ne dă în mod sigur paşaportul.

— Dacă mai găsim camere la 2 Mai. Mai e şi asta o problemă!

— Găsim.

— Şi tu chiar vrei să abandonăm totul?

— Eu n-aş vrea, da'... Tu înţelegi sau nu înţelegi că aici nu-i de joacă?! Ce-o să zică vecinii noştri? Din moment ce cu Serling s-a terminat, ce mai căutăm noi în hotel?! Vrei-nu vrei, trebuie să plecăm.

— Atunci, hai să dansăm! spuse Ioana ridicându-se.

Totul a fost perfect până ne-am urcat în maşină. De unde a apărut miliţianul, chiar dacă mi-ar da foc cineva tot n-aş fi în stare să spun. Fapt este că am auzit un „bună saraaa" lung, ardelenesc, şi mie pronunţarea asta ardelenească mi-i tare simpatică...

— Mă rog frumos, actele la control!

Ce l-o fi găsit să se mute din Ardeal tocmai aici, în Dobrogea?

— Da, cu plăcere, m-am arătat eu mieluşel, înmânându-i cele cerute.

— Apoi, n-o fi chiar cu plăcere, da' asta-i... Şi trăgând porthartul de pe şold, băgă actele înăuntru.

— De ce-mi luaţi actele? l-am întrebat eu, nu-mi era deloc indiferent ce se întâmplă cu actele mele.

— Cum dară? C-om mere amândoi, frumuşel, să suflaţi în beşică.

— Eu? Pentru ce?

— Hă! Hă! Hă! nu se putu abţine el să nu râdă. No, că mirosiţi de la o poştă a vin! Eu am zis că-i un străin după numărul maşinii, că tare-i frumoasă, tot mereu ne fac caramboale băuţi la volan! Apoi, să nu bea, că lejea-i una, nici acasă la ei cu băutura nu mere.

— Da, am băut, dar nu aveam de gând să plec cu maşina. Ne-am urcat să stăm de vorbă puţin.

— Bună-i!... se scărpina miliţianul după ceafă şi, aducând porthartul în faţă, scoase actele mele din el. Apoi, poftiţi actele, zâmbi el şiret. Să nu vă fie cu supărare. Bună sara!

— Ei, ai văzut în ce m-ai băgat? am luat-o eu pe Ioana la rost.

— N-ai spus acum câteva zile că nu te opresc ei pe tine cu număr străin?

— Noroc că n-am pornit cu maşina! De asta i-a şi fost teamă, c-o ştergem...

Se aşezase pe o bancă, puţin mai încolo, am trimis-o de două ori pe Ioana să se uite dacă nu cumva a plecat, nu, nu plecase. Am zis să dormim în maşină, dar ne-a trezit frigul – ţine al naibii de rece tabla asta a maşinii – am încercat la hotelurile din jur să obţinem până dimineaţa o cameră, eforturile se soldară cu câteva vorbe drăguţe.

Am ieşit pe plajă.

— Prinde-mă! ţâşni de lângă mine Ioana şi începu să alerge pe marginea udă a nisipului.

Am fugit după ea, Ioana a tăiat drumul în direcţia în care lăsasem maşina, ne-am pomenit pe şantierul unui hotel care se ridica abia din fundaţie. În întuneric, stive cu fier beton ne tăiau la tot pasul calea, am luat-o de mână şi am pornit înainte. Încercând s-o scot de-acolo fără să-şi zdrelească picioarele.

— Hei, tu! îşi trase ea mâna.

M-am întors neştiind ce se întâmplase. Stătea dreaptă, aşteptându-mi privirea.

— Să te ia naiba! răbufni ea.

— Da, am zis eu. Gura ei rotundă şi plină de sensuri îmi reţinuse nu o dată privirea, dar n-am bănuit că buzele ei pot fi atât de calde şi moi.

Ne-am întors la maşină fără să ne spunem un singur

cuvânt şi am adormit unul pe umărul celuilalt.

Ne-a trezit o bătaie în geam. Era miliţianul.

— No, că ajunge... O mai trecut efectul de alcool. Acuma, încetişor, acasă. Numa fără grabă, că asta-i maşină care fuje, nu glumă!

Am coborât şi, privindu-l în faţă, i-am cerut scuze:

— Am fost măgar cu dumneata.

— Vorba-i prea tare... Da' acu ştiu că ajunjeţi sigur acasă. Bună sara!

Era aproape cinci când am ajuns la „Callatis", mai prindeam câteva ore de somn.

M-am trezit înaintea Ioanei, am mişcat capul aşteptându-mă să-l simt ca un sac cu cartofi încolţiţi, nu, era uşor ca o vată de zahăr şi aproximativ tot atât de inteligent ca şi ea. L-am luat să-l duc repede la duş. Când am ieşit nou-născut, Pascu era în cameră.

— Îmbrăcaţi-vă, avem treabă! mă luă el în primire.

— Gata! m-am repezit eu după pantaloni, bucuros că nu m-a luat cu „Hai, valea de-aici!". Colonelul ce-a spus?

— Colonelul a aprobat că am luat ancheta în mână. Am stat până la patru dimineaţa de vorbă.

— Şi cu Ioana ce facem?

— V-am aranjat pentru mâine o cameră la hotel „Sulina".

— Bravo! bătu Ioana din palme.

— Astăzi însă, Ioano, te duci să faci unde vrei plajă, numai aici nu.

— Bine, căpitane, fac ce zici, să trăiţi! duse ea palma la frunte în chip de salut.

Îşi vorbeau pentru a doua oară şi erau „tu"?

— Alo! „Căpitane", „Ioana"?...

Izbucniră în râs. Ioana îmi spuse apoi că se duce la Eforie să-şi vadă nepoţelul, cerul se limpezise, o să facă şi

plajă acolo şi îl întrebă pe căpitan când are voie să apară în Neptun.

— Ar fi mai bine spre seară.

— Bine, atunci, la întoarcere, mă reped la 2 Mai. Ce-o să spună Mariana?... N-am mai dat de-o săptămână pe-acolo! O.K.? mă întrebă ea.

— Nu uita să închizi uşa balconului! i-am atras eu Ioanei atenţia, înainte de a ieşi cu căpitanul pe uşă.

Coborând scările, l-am invitat la o cafea, dacă nu beau cum mă scol o cafea cu o porţie dublă de zahăr – dimineaţa, la ţigară, aşa-mi place mie cafeaua, dulce să fie – nici bomboanele de mentă nu-mi prea ajută.

Aveam în cameră nescafe, de obicei mi-l prepara Ioana cât timp mă aflam sub duş, azi însă situaţia suferise modificări într-o oarecare măsură şi, apoi, din pricina căpitanului, Ioana fusese nevoită să rămână în pat, cu cearceaful ridicat până la bărbie, altfel, Ioana e foarte vătămătoare vederii.

Am intrat în restaurantul hotelului. Era aproape gol, pasagerii luaseră micul dejun. Ne-am ales o masă aşezată mai discret şi, în timp ce-i explicam chelnerului cum să fie cafeaua, directorul răsări ca din pământ lângă noi.

— Hai, pleacă tu, iau eu comanda! îl expedie acesta pe chelner.

— Lăsaţi-l să-i spunem ce vrem! interveni căpitanul.

— Se poate? Eu ce-s aici?! protestă directorul şi se întoarse spre mine. Tovarăşe maior, nişte ficăţei de gâscă la tigăiţă, nu? Ficăţei! Ficăţei! În unt, în unt. Gata, gata. Şi nişte melcişori? Melcişori, melcişori! *Des escargots avec sauce béchamel!* Pfuuu! O nebunie! O nebunie! O nebunie! Melcişori...

— Aţi fost la specializare în Franţa? îl întrebă căpitanul.

— Am fost, să trăiţi, două luni. Gata, am venit. Un

conecuţ înainte? Un conecuţ, un conecuţ.

— Nu, fără niciun fel de alcool!

— Am înţeles, să trăiţi! şi se îndepărtă, făcându-şi elan cu mâinile sale plinuţe şi scurte cu care ştia să deseneze atât de sugestiv prin aer, până şi topirea unei bucăţi de unt în tigaie.

Ne-am aprins câte o ţigară şi căpitanul intră în subiect:

— V-am spus, colonelul a aprobat deconspirarea mea cu prilejul anchetei. A fost de acord şi cu modul cum v-am scos din cauză. Totul e acum să creăm impresia că ancheta se îndreaptă pe o pistă falsă.

— Dar începutul unei piste reale aveţi cel puţin?

— Câteva ipoteze... Le-am formulat azi-noapte cu colonelul. Vom vedea ce-o să iasă. Dimineaţa, un om de-al nostru i-a fotografiat la ieşirea din hotel pe toţi cei care ne interesează...

— De-abia acum?

— Un moment! Era plasat într-o maşină în aşa fel încât cei care au avut ochi să vadă l-au văzut. Asta am şi urmărit. Ştim, de pildă, că Selton se întâlnea cu nevasta lui Ornitz, dar ei n-au voie să ştie că acest lucru ne era cunoscut. M-aţi înţeles?

Am spus da, la naiba, căpitanul mă întrebase ca la şcoala primară!

— Vom afla de-abia acum, verificându-le alibiurile. Ale lui Gorige, Frol, Selton şi aşa mai departe.

— În mod sigur, unul din ei are un complice! Sau chiar doi. N-aţi putut stabili – i-aţi urmărit doar pe fiecare – cu cine au luat ei legătura aici?

— Da, şi fiecare din ei a luat legătură cu zeci şi zeci de oameni. Pe plajă, la popice, la biliard, pe lac, unde vrei şi unde nu vrei. Şi mai ales în apă. Ştiţi foarte bine ce înseamnă a lua legătură!... Două cuvinte, aparent

nevinovate, un schimb de ziare, aruncarea unui pachet gol de ţigări, şi sute de alte modalităţi. În puzderia asta de lume, urmăreşte dacă poţi! Ceea ce am făcut noi a fost o urmărire „pe locuri”... S-a dus acolo, a intrat dincolo... O asemenea urmărire nu spune însă prea multe. Iar o urmărire „pe oameni” este aici aproape imposibil de făcut. Mai ales când nu ştii pe care din ei.

— Deci, trebuie să afle că le verificăm alibiurile...

— Cel sau cei interesaţi în desfăşurarea anchetei. Cred că vor încerca să afle.

— Le întindeţi, cu alte cuvinte, o cursă.

— În ce măsură va da ea rezultate, e greu de spus. În situaţia în care ne aflăm, suntem obligaţi să încercăm orice. Tot trebuie să verificăm alibiurile... Chiar pentru „orientarea” anchetei pe o pistă falsă...

— Ce-a zis colonelul de diversiunea cu Serling?

— A aprobat-o. Planul a fost pus la punct, aveţi şi dumneavoastră un rol în acest plan...

— Eu? Eu ce rol am? şi am simţit cum îmi cresc bătăile inimii.

— În crearea certitudinii. Totul la timpul său. Deocamdată, pentru că ei vă cunosc, mă veţi însoţi la verificarea alibiurilor.

Zburam călare pe un stol de cocori, de sus îmi ningea pe suflet cu stele. Am presimţit eu că o să am azi o zi grea. Fir-ar să fie, în cutiuţă nu mai aveam decât vreo patru bomboane!...

— Un moment! m-am scuzat şi am dat fuga la maşină, unde păstram o rezervă.

Când m-am întors, directorul tocmai se îndepărta de la masă.

— Vin şi melcişorii! Melcişorii! Melcişori cu sos *béchamel!* O nebunie! Vă urez poftă bună! se retrase el de-a-ndărătelea.

Căpitanul şi începuse să mănânce, în tigăiţa mea se întinsese un ficat de gâscă îndopată, ridicându-şi spre mine spinarea de culoarea fructului de castan. „Acum, cât sunt încă fierbinte!” îmi şopti el chemarea. Dacă avea el această plăcere!... Şi într-adevăr, de atâta plăcere se topi în gură, nu alta.

Ceea ce a întrecut însă toate aşteptările au fost melcii. Căpitanul n-a prea vrut de la început să-i mănânce, dar văzând cu ce viteză dispar ei din farfuria mea, a gustat unul şi atâta le-a fost melcilor săi. Cu toate că în subconştient – ce mi-i şi cu subconştientul ăsta! – îi avusesem şi eu în vedere. În caz de forţă majoră, desigur!

— Ar trebui să ne grăbim, se uită căpitanul la ceas, la unsprezece mi s-a promis că fotografiile vor fi aici, la hotel.

Mai aveam un sfert de oră, ne-am băut cafelele, am achitat nota şi, petrecuţi de director, am ieşit în faţa hotelului. O Dacia alb-albastră, având înscris pe uşi şi pe capotă cuvântul „Miliţia”, ne aştepta chiar la intrare. Şoferul i-a predat căpitanului un plic şi ne-am îndreptat grăbiţi în direcţia Clubului nautic.

— Cum nu se poate mai prost e plasat barul ăsta de zi al hotelului! am spus eu, remarcând atunci când trecusem cu Pascu prin hol că localul era animat chiar şi la această oră a dimineţii.

— Aţi văzut, nu? Iar după-amiaza, seara e un du-te-vino continuu. Gorige a făcut cunoştinţă în băruleţul ăsta cu o mulţime de lume.

— Da, îi cam place să tragă la măsea...

— Şi face pe sociabilul nevoie mare. Înţelegeţi, în cazul acesta, ce înseamnă aici un filaj! Plecând la popice, Gorige putea să lase în cameră pe cineva.

— Trebuia să-l fi întrebat pe Frol. Când a dat alarma, n-a găsit cumva o uşă descuiată, fără ca nimeni să fie în

cameră?

— N-aţi observat că am încercat uşile în timp ce făceam ordine pe coridor?

— Nu, eram năucit, am recunoscut eu.

— A predat cheia la recepţie, dar a lăsat pe cineva înăuntru. Şi ce mare lucru e să potriveşti o cheie la o uşă de hotel?! A încuiat-o la plecare... Totul a fost calculat dinainte, mişcările cronometrate, orice situaţie neprevăzută luată în considerare. Şi apoi, nu uitaţi că cel de la etajul patru, Stanford, prietenul lui Gorige, a dispărut de la masă aproape o jumătate de oră! Adică aproximativ în perioada de timp când a fost săvârşită crima.

— Rămânea riscul să fie văzut de cineva, de unul din vecini, încuind uşa lui Gorige!

— Pot avea ciuperci acustice amplificatoare. O aplici pe uşă şi ea îţi redă nu numai zgomot de paşi, dar chiar şi respiraţia unui om aflat în celălalt capăt al coridorului!

— Atunci, practic, crima este de nedescoperit!

— Aşa pare!... Nu se poate să nu dăm de un capăt de fir.

— Vreţi să spuneţi că, oricât de perfectă ar fi o crimă, autorul ei nu se poate să nu fi făcut o greşeală?

— Nu neapărat o greşeală. O crimă este însă un lucru nefiresc. Mă refer la condiţiile morţii... Pe de o parte, la cele reale, iar pe de altă parte, la condiţiile pe care vrea să ni le sugereze autorul ei.

— Aveţi perfectă dreptate, o crimă este într-adevăr un lucru nefiresc. Am înţeles ce-aţi spus, în înscenarea asta cu Dumitrana nu se poate să nu fie ceva.

— În primul rând nu mi-a plăcut poziţia cadavrului. Medicul legist, susţinut de unul din experţii de aici, mi-a demonstrat că poziţia este absolut normală. Ieşind din inimă, glontele a lovit o coastă în plin şi deci corpul a fost

împins înspre înapoi. Bun, să zicem. Dar, în cazul acesta, Dumitrana ar fi trebuit să prezinte tumefacţii în partea din spate a corpului. Având în vedere mocheta, tumefacţii cât de mici, dar tumefacţii. Mâinile lui nu s-au lovit în căderea aceasta oarbă de nimic?... În schimb, are o zgârietură pe spate, de aproape zece centimetri lungime. Începând de sub partea superioară a omoplatului drept şi terminindu-se mai jos de acesta. Ca şi cum, în cădere, s-ar fi sprijinit de ceva. Este ceea ce a sesizat şi criminalistul nostru. Nu, acolo unde a fost găsit, Cornel n-a avut de ce să se sprijine în cădere.

— Înseamnă c-a fost mutat!...

— De ce? De ce-a fost mutat? În cazul unei morţi instantanee, aşa cum s-a întâmplat cu Cornel, poziţia cadavrului trebuie să fie una dezordonată. Mâinile, picioarele, capul... Examinând fotografiile, criminalistul nostru a avut dubii foarte serioase în legătură cu ipoteza unei căderi oarbe. Tocmai în acest sens am avut eu nevoie de el. Nu eram sigur pe mine. Iar el a confirmat, drept versiune posibilă, că Dumitrana n-a fost împuşcat pe locul unde a fost găsit. Am examinat masa, scaunele, şifonierul... Nimic. Criminalistul e la Dumitrana în cameră, să vedem ce va afla el.

— Dacă nu s-ar fi petrecut la hotel... Şi încă la o oră când aproape toată lumea era în camere... Băruleţul plin... A coborât sau a urcat pe scara de serviciu... Camera lui Dumitrana era mai aproape de scara de serviciu decât de cea principală! A coborât sau a urcat... Sau poate a stat şi într-o cameră... Panseluţa ne dă peste cap toate ipotezele! Acele şapte minute fatidice...

— Aţi sesizat foarte bine!

— Ca şi cum cineva a ştiut când a plecat ea să aducă prosopul. Şi chiar cât va întârzia. Că va întârzia! mi-am dezvoltat cu ideea, simţind că aici ceva nu este în regulă.

— Nu, nu, întârzierea aceasta a fost întâmplătoare. Cu totul întâmplătoare. Am verificat. Gabi, colega ei de la patru, primise cu o jumătate de oră înainte dessous-urile cadou. Era normal să i le arate Panseluţei, iar aceasta să întârzie, examinându-le.

— Poate nu-i o simplă coincidenţă...

— Adică propuneţi reţinerea străinei care i-a făcut cadou lui Gabi dessous-urile? Anchetarea ei? De ce i le-aţi dat tocmai atunci? Ar fi ceva!...

— Împingeţi lucrurile în absurd! m-am supărat eu.

Drept care ne-am continuat drumul tăcuţi.

Ajungând la Clubul nautic, ne-am prezentat casierului de la ghişeul intrării şi i-am cerut să ne arate chitanţierul de ieri după-amiază.

— Cine a fost la bilete? îl întrebă căpitanul.

— Eu. Facem în ture. O zi după-amiază, o zi dimineaţa.

— Îl recunoaşteţi cumva? îi înmână căpitanul fotografia lui Gorige.

Tânărul nu întârzie prea mult cu privirea pe ea.

— Îl cunosc. Mi-a dat o hârtie de-o sută şi eu de-abia intrasem la trei. Nu încasasem nici treizeci de lei.

— Precis? Ne interesăm în legătură cu o crimă!

— A omorât pe cineva? întrebă speriat tânărul.

— Nu ştim încă exact...

— A cerut şi un joc de biliard... A lăsat suta la mine. A, da, a ieşit cu două tipe împreună.

În timp ce coboram scările care duceau la bar, căpitanul îmi explică ceea ce eu, bineînţeles, pricepusem:

— Când Gorige o să vină aici, băiatul o să tresară fără să vrea sau o să holbeze ochii la el. Iar Gorige o să observe şi o să-şi dea seama că noi i-am verificat alibiul. E bine să afle şi el, e bine să afle şi alţii...

Îl recunoscu şi barmanul pe Gorige.

— S-a aşezat la masa aia, ne arătă el, cu două puicuţe,

din astea străinele, una era ca un buldozer... Lui însă la cealaltă îi săriseră ochelarii. Aşa merg astea străinele, câte două, una fainã, alta nasoală. Mi-a cerut trei Richmond-uri... Vrăjelniţă mare!... Şi nici aia subţirică nu era prinsă în capse. Buldozerul...

— Au stat mult? îl întrerupse căpitanul, ca să-i mai tempereze puţin zelul.

— El a mai supt două Richmond-uri şi valea cu puicuţele la coteţ! Cu subţirica. Ailaltă era bună de lustruit piatră de cruci!...

Mare hahaleră barmanul ăsta! Şi în special limba lui se cerea afumată urgent cu pucioasă.

Căpitanul i-a spus ceva despre crimă şi am făcut cale întoarsă pe scări.

— Tot suntem aici, i-am propus eu, să trecem vizavi, la tenis.

Administratorul terenurilor era un om mai în vârstă, trecut de şaizeci de ani, slab, înalt, foarte corect îmbrăcat, cu o ţinută de fost militar; în micul său birou cu ferestruică-ghişeu, totul era într-o ordine desăvârşită.

— Este doamna care joacă împreună cu bărbatul acela înalt, un tip de englez, spuse Ion Mirea, administratorul, restituindu-ne fotografia. Cred că e neamţ, pentru că vorbeşte foarte bine germana. Ieri, doamna a venit mai târziu şi nici el n-a jucat. Rar când lipseşte.

— Ce înseamnă mai târziu? Cam pe la ce oră? vru să ştie căpitanul.

— Să fi fost cinci şi jumătate-şase. Da, era aproape de şase.

— Poate a stat pe o bancă aşteptând un partener?

— Eu n-am văzut-o. Şi eu circul mereu, când la un teren, când la altul... La vestiare... Nu aştept să vină lumea la mine, mă duc eu la ei.

— Sunteţi pensionar?

— Da, şi în sezon lucrez aici. E al treilea an. Puteţi să-l întrebaţi şi pe tovarăşul Dumbravă de mine.

— Nu trebuie să întreb pe nimeni. Unde aţi lucrat înainte de pensionare?

— Am fost şeful serviciului financiar la Consiliul popular din Mangalia.

— Tovarăşe Mirea, vreau să vă rog ceva...

— Rugaţi-mă ce vreţi, eu-s membru de partid încă de la naţionalizare!

— Foarte bine. Ceea ce vreau să vă rog este în legătură cu înfăţişarea dumneavoastră de bonom...

— Aşa sunt, tovarăşe căpitan, îl asigură Ion Mirea.

— Nu m-aţi înţeles. Aş vrea ca doamna asta să afle că ne-am interesat de ea.

Administratorul ridică surprins capul, cercetându-l cu atenţie pe căpitan, dar nu spuse nimic.

— Când o să vină astăzi aici, vă uitaţi mai întâi în toate părţile, ca şi cum v-aţi feri să nu vă vadă cineva, şi-i ziceţi, aşa în secret, că vreţi să-i spuneţi ceva. O informaţi apoi că azi-dimineaţă au fost la dumneavoastră doi domni de la Miliţie care s-au interesat dacă a jucat ieri după-amiază tenis şi la ce oră a venit pe teren. Dacă vă întreabă ce ne-aţi spus, îi răspundeţi că ne-aţi confirmat prezenţa ei pe teren, dar nu v-aţi amintit ora. Patru, cinci... Că nu v-aţi amintit exact la ce oră. M-aţi înţeles, tovarăşe Mirea?

— Eu am înţeles... Dacă nu vă supăraţi, mai vreau să văd o dată legitimaţia dumneavoastră, spuse administratorul oarecum jenat, însă mâna o întinse energic.

Pascu îi dădu legitimaţia şi Ion Mirea o cercetă cu atenţie, compară fotografia din legitimaţie cu faţa căpitanului şi spuse restituind-o:

— Nu vă supăraţi, dar ceea ce îmi cereţi dumneavoastră este exact invers decât ar fi trebuit în

mod normal să fac. Eu ar trebui să tac, iar dumneavoastră îmi cereţi să vorbesc!...

— Să vorbiţi ceea ce ne interesează pe noi să se afle şi să păstraţi tăcere asupra celor discutate acum. Să păstraţi numai şi numai pentru dumneavoastră ceea ce v-am rugat eu.

— E limpede. Lăsaţi că ştiu eu cum... Ca şi cum i-aş face un mare serviciu...

— Exact. Iar dacă vă răsplăteşte cu bani, primiţi. Indiferent câţi. În lei sau în valută. Îi băgaţi repede în buzunar, ca şi cum aţi fi aşteptat recompensa. La ei altfel nu se concepe. Şi ea n-o să poată pricepe că nu pentru bani aţi servit-o. Ar însemna să stricaţi tot şi să daţi de bănuit.

— Aveţi dreptate. Am înţeles. Dacă-mi dă valută trebuie s-o predau la casieria complexului. Ce spun? De unde o am?

— Banii aceştia nu-i predaţi. Tovarăşe Mirea, ceea ce am discutat aici, rămâne aici! Aici între noi! Nici casierie, nici şef, nici nevastă, nici Hristos nu trebuie să ştie nimic! Dacă vă dă valută, v-o schimb eu peste câteva zile.

— Am cam înţeles eu... N-aveţi nicio grijă. O să iasă aşa cum aţi vrut.

Eram convins, căpitanul se pricepea la oameni. Bineînţeles că se pricepea, cea mai bună dovadă era că mă alesese pe mine să-i fiu ajutor în treaba asta complicată şi grea!...

Mai aveam de mers la debarcaderul de schi nautic şi pe dig. Ieri fusese un frig că nu puteai sta fără pulover afară, azi erau peste treizeci de grade la umbră, asfaltul aleilor se încinsese la maximum, cu toţi pomii din jur, parcă străbăteam un cuptor, soarele ne plesnea drept în creştet. Aveam impresia că, aprinzând un chibrit, aerul va lua foc. Am parcurs drumul aproape tăcuţi şi după vreo

zece minute am sosit la ghereta unde se vindeau bilete pentru ambarcaţiuni sau pentru o plimbare pe schiuri.

La ghişeu era o fată drăguţă, cu un oval uşor mongoloid. Am intrat înăuntru, ne-am prezentat şi Pascu i-a arătat fotografia doamnei Ornitz.

— Aţi văzut-o vreodată? o întrebă el.

— Vine atâta lume aici... Totuşi, cred că aş fi remarcat-o. Frumoasă femeie! Da' ce-a făcut, tovarăşe căpitan?

— N-aş putea să spun c-a făcut ceva... Aş vrea să ştiu numai dacă a cumpărat de la dumneata ieri după-amiază biletele astea.

Fata cercetă biletele, luă chitanţierul, se uită la seriile de pe cotor.

— Eu am eliberat biletele, spuse ea ferm. Poate mi-a fost gândul aiurea şi n-am observat-o?...

— Dar pe domnul acesta îl cunoşti? îi prezentă Pascu fotografia lui Selton.

— Da, pe el îl cunosc. E amantul doamnei?

— De ce crezi că-i amantul ei?

— O femeie atât de drăguţă ca ea nu se poate să n-aibă un amant!

Am zâmbit şi am fost prompt:

— Şi dumneata eşti drăguţă!...

— Eu sunt măritată, tovarăşe!... Vorbeam de astea, străine... politiză ea ca la o lecţie de geografie ţinută cu mai mulţi ani în urmă.

Căpitanul îmi aruncă o privire drăguţă, am tăcut lăsându-l să vorbească cu fata.

— Domnul din fotografie a fost ieri pe aici?

— Da, a fost. Are un inel negru pe deget, cu un fel de dinte montat înăuntru.

— N-ai putea să-ţi aduci aminte cam pe la ce oră?

— Devreme... Întotdeauna vine devreme. Când nu-i încă lume prea multă.

— Fii bună, aici, pe biletul de schi, ai ştampilat ora cincisprezece patruzeci şi cinci – şaisprezece patruzeci şi cinci, iar pe acesta pentru bicicletă – şaisprezece patruzeci şi cinci – şaptesprezece patruzeci şi cinci. Adică imediat unul după altul.

— Aaa, păi biletele astea le-am vândut nu doamnei, ci domnului. Vă spun cu precizie! „Dă-mi două bilete, mi-a zis el, unul pentru schi, altul pentru o barcă cu motor”. Bărci cu motor nu mai aveam, l-am întrebat dacă nu vrea bicicletă. „Bine, dă-mi şi-o bicicletă”, a zis şi mi s-a părut cam grăbit. I-am dat imediat după schi – n-aveam alte ore mai apropiate să-i dau. Cer foarte mulţi biciclete; pentru gimnastică.

I-am mulţumit fetei şi crezând că ne vom continua drumul spre dig, am pornit înainte.

— Staţi puţin! mă opri căpitanul. Pe dig mergem după-amiază, când vin obişnuiţii orelor respective. Şi nu mă îndoiesc că Selton va fi undeva pe plajă. Să-i oferim priveliştea asta a noastră, de ce să dezamăgim omul?

O VERSIUNE POSIBILĂ, URMATĂ DE O SEARĂ FESTIVĂ

Surpriza s-a produs acolo unde ne aşteptam mai puţin. Luând la rând copiile bonierului, am găsit într-adevăr înscrise pe una din ele marca şi numărul autoturismului domnului Breker, numai că bonul original, care în mod normal e înmânat muncitorului după executarea lucrării, lipsea.

— Părându-i-se c-ar trebui s-aştepte prea mult, ne explică şeful service-ului, clientul o fi renunţat la lucrare.

Explicaţia nu stătea în picioare, Breker afirmase că el se grăbise, mergând cu viteză, tocmai pentru că

întârziase la service! Atunci? N-am zis nimic, gândindumă că Pascu va sesiza şi singur neconcordanţa flagrantă între cele declarate de Breker şi cele descoperite de noi. Iar dacă nu, să vadă – era de dorit – că perspicacitatea mea nu-i deloc de neglijat!

— Posibil, acceptă căpitanul. Bine, noi vă mulţumim, şi îşi luă rămas bun de la şeful service-ului.

Înseamnă că n-a sesizat! mi-am spus eu, ieşind în stradă alături de el. Toată povestea asta cu spălatul maşinii nu-i decât o stratagemă perfidă! Ce-a făcut în acest timp Breker, eh?

La naiba, căpitanul probabil ştia!... Sigur că ştia, el primise doar rapoartele oamenilor săi! Inclusiv raportul lui Matinca... Era cunoscut aproape fiecare pas al celor de la etajul nostru după părăsirea hotelului, chestionarea de ieri având scopul nu de a afla ce-au făcut ei în acest timp, ci, odată cu crearea diversiunii „Serling”, ce anume nu vor să declare. Dacă unul din ei va trece sub tăcere un anumit fapt, va da o oră inexactă sau o falsă relaţie, se punea îndată întrebarea – cum era şi normal – de ce? Ce anume vrea să ascundă? Şi în ce scop?...

— Ceea ce n-am înţeles, am spus eu căpitanului renunţând la tăcere, este ce rost a avut să-i creaţi doamnei Selton impresia că minciuna ei n-a fost descoperită?

Pascu mă privi absent, ca şi cum n-ar fi auzit întrebarea.

— N-aţi înţeles? E şi foarte greu de înţeles!...

Am încercat să cred că nu la mine se referise căpitanul şi am continuat, dezvoltându-mi ideea:

— La tenis a venit mult mai târziu, e clar că nu poate acoperi o bună bucată de timp! Iar dumneavoastră ştiţi ce-a făcut ea de la patru şi douăzeci până aproape de şase!

— Şi-a căutat soţul pe dig. Nouă însă, ea nu ne va mărturisi niciodată aceasta şi atunci ce rost ar avea să forţăm nota? În schimb, se va afla că verificăm alibiurile tuturor. Ea – de la administratorul terenurilor de tenis, iar de la ea – toată lumea. Asta n-aţi înţeles?

— De fapt...

— Sau n-aţi înţeles de ce n-am insistat cu privire la Breker?

Mereu cobora căpitanul în fântâna gândurilor mele, m-am simţit ca un arici într-o vizuină de vulpe.

— Breker are un alibi perfect, în timpul crimei era la Mamaia!... am spus eu încercând o eschivă.

— Şi-a petrecut o oră întreagă la service. Cel care i-a spălat maşina, ori a pierdut, ori a rătăcit pe undeva bonul.

— Şi ceilalţi? Hai, daţi-i drumul, căpitane! Sau aşteptaţi satisfacţia întrebărilor mele?

Pascu izbucni în râs, mă prinse de după gât cu braţul şi, săltându-mă pe spatele său, mă aduse într-un echilibru foarte precar. Continuă să râdă zgomotos. Se opri brusc.

— Că doamna Selton a folosit terenurile de tenis pentru a ne prezenta un alibi, v-a dat de gândit; dar că ea a plecat din hotel îndată după comiterea crimei, nu vă pune pe gânduri?

— Într-adevăr!

— Cu portofelul lui Esden în sacul de sport! Iar camerele lor sunt vecine!...

— Şi dacă a fost scos aşa şi pistolul? am raţionat eu, dezvoltând ideea servită de Pascu.

— Da, nu este exclus... Omul nostru a urmărit-o pe ea, nu sacul de sport. Mai ales atunci când s-a întors de pe dig şi a jucat tenis. Sacul de sport a rămas lângă bancă, nu?

— E de ţinut minte!... Şi Frol?

— Frol prezintă poate cele mai multe dubii... Ne-a spus

c-a vrut să-l invite pe Esden la bowling, iar el la bowling a stat întotdeauna pe tuşă!

— Asta declară Gorige!...

— Nu, asta-i realitatea. Am verificat rapoartele.

— În rest însă a fost clar că Gorige este pornit împotriva lui Frol.

— Este pornit. Şi poate că nu numai din cauză că Frol nu-l vrea ca partener la canasta... Ne-a declarat c-a plecat din hotel la trei şi jumătate. De fapt însă era patru şi-un sfert! Deci, nu înainte, ci după comiterea crimei!

— Iar la întoarcere, în loc să intre în camera sa, a intrat la familia Millen. Servindu-ne apoi cu toate presupunerile lui cu privire la Frol, şi aşa mai departe.

Ne apropiasem de hotelul „Callatis", căpitanul se opri, luându-mă de braţ.

— Criminalistul nostru, îmi explică el, m-aşteaptă la Esden în cameră, aşa că vă urcaţi în maşină şi dispăreţi până la ora cinci undeva. La cinci ne întâlnim la cafe-barul nautic, să mergem pe dig. În regulă?

În regulă nu era, ar fi fost grozav să aud părerea criminalistului chemat din Bucureşti, am spus „da" de parcă aş fi mestecat o cârpă muiată în tix, mi-am luat costumul de baie şi am plecat la Eforie s-o caut pe Ioana făcând plajă în apropierea taberei de copii. Doamne dă să nu-l găsesc pe profesorul ăla de gimnastică lângă ea, dându-şi iar peste cap ochii, în loc să fie cu ei la copii; uite cui încredinţăm noi educaţia tinerei generaţii!

Întorcându-ne de pe dig, unde făcusem o adevărată demonstraţie de verificare a alibiului lui Selton, ne-am pomenit depăşiţi de două picioare şi în clipa următoare am ştiut cu precizie că deţinătoarea lor nu putea fi decât tovarăşa Moraru.

— Aura! am spus eu şoptit, făcându-i semn lui Pascu.

— Zău? încetini căpitanul.

Am tăcut. Pascu nu prea era în apele lui în după-amiaza aceasta, nu scosesem nimic de la el.

— A, am uitat că i-aţi făcut curte!... spuse el cu o anumită maliţiozitate în glas.

— Am încercat...

— Întrebând-o dacă atunci când v-a sărutat cu atâta... „conştiinciozitate”, ca să folosesc expresia dumneavoastră...

L-am întrerupt, nu-mi convenea subiectul:

— Şi-am aflat până unde pot merge lucrurile când te afli în serviciu comandat.

— Când aţi aflat?

— Mă întrebaţi în calitate de şef al Aurei sau... Nu înţeleg... am spus eu, părându-mi-se suspecte inflexiunile vocii lui Pascu.

— Nu, nu în calitate de şef.

Privirile noastre se întâlniră pentru o clipă.

— Motan afurisit! Tăceaţi? Excepţională fată! De ce nu mi-aţi spus?

— Pentru că nu ştiam care sunt sentimentele Aurei. Ducându-mă la întâlnirea pe care i-aţi dat-o... Ea trebuia să vină singură la întâlnire, nu? Mă întorsesem de la arestarea lui Aralian, mi-a spus că aţi sunat-o şi că ne aşteptaţi... pe amândoi la ora opt în faţă la „Eva”. Aţi încercat să vă ascundeţi surprinderea văzând-o venind împreună cu mine. Nu v-a reuşit şi eu am înţeles de ce mă luase cu ea. A vrut să-mi arate că ea ştia ceea ce eu încercam să-i ascund, că...

— De ce? De ce trebuia să-i ascundeţi?

— Aura lucrează în grupa mea operativă... E aproape cu zece ani mai tânără decât mine... Şi apoi, ştiţi foarte bine, am un băiat...

— Asta e sfatul pe care aţi vrut ieri să mi-l cereţi?

Căpitanul confirmă printr-o mişcare a capului.

— Moartea lui Dumitrana...

— Ştiu, l-am întrerupt eu, nu trebuie să-mi spuneţi. Repet: Aura e o fată excepţională. Nu, nu pentru că am încercat să-i fac curte şi nu mi-a mers, ci mai ales pentru modul inteligent cum a anihilat această încercare a mea. Conducând cu abilitate o conversaţie, pe care n-am reuşit s-o evit şi prin care m-a pus în situaţia de-a trage concluzii cât se poate de ferme.

— Chemându-mă s-o însoţesc, a crezut probabil c-o să-mi spuneţi că la întâlnire o aşteptaţi numai pe ea... Dacă nu voi pricepe altfel...

— Nu v-am spus din jenă.

— În munca noastră, oricât de înţelegătoare ar fi o soţie... Or Aura ştie... Ea nu trebuie să-nţeleagă, ea ştie ce înseamnă munca aceasta!

— Este un argument în plus! Excepţională fată! V-am spus. M-aş bucura mult. Şi mi-ar face o reală plăcere să fiu unul din martori. Colonelul Dumitru şi eu.

— Aţi vrea?

— Eu am propus!...

Am mers o vreme tăcuţi, urmărind-o pe Aura; când s-a îndreptat spre cofetărie, am înţeles că era o întâlnire provocată de ea.

Am intrat înăuntru, în timp ce Pascu se aşeza la rând în spatele Aurei, m-am instalat la o masă, atent la ce se petrece în jur.

— Amicul nostru, mă informă căpitanul sosind cu două îngheţate, a vrut într-adevăr să se convingă dacă-i verificăm alibiul. Când s-a întors la hotel, doamna Ornitz era în balcon. Clar?

— Clar.

— Altceva este însă şi mai clar: complicele a ieşit prin radio în eter. La ora şase şi douăzeci şi patru de minute,

din Mamaia.

— Din Mamaia? De ce complicele?

— Pentru că toţi cei vizaţi de noi se găsesc în Neptun. Gorige este cu fata pe care a cunoscut-o ieri, Frol stă de două ore la bowling...

— Să demonstreze c-a vrut într-adevăr să-l invite pe Esden la o partidă de popice!...

— Nu este exclus.

— Din Mamaia aţi spus?

— Azi a transmis din Mamaia, mâine din Eforie... La ora maximei circulaţii de maşini, ca să nu-l putem repera. Se grăbesc oamenii, se grăbesc!... Au pus mâna pe parolă, vor să se întâlnească!...

— Au şi primit răspuns?

— Deocamdată sunt la primul apel. Ar putea să primească. Dacă şi cealaltă parte este pregătită pentru întâlnire.

— Dracu' s-o ia de treabă! am spus eu cu năduf. Şi nu putem face nimic!

— Tot ce se poate se face. Maşinile gonio sunt în alertă, radarul selecţionează maşinile... Toate acestea cer însă timp. S-a transmis din Mamaia – ce maşini au trecut. S-a transmis din Eforie – ce maşini au trecut. S-a transmis între Eforie şi Mangalia – ce maşini au trecut... Au ieşit în eter, deci... se grăbesc. Se grăbesc... Ar fi forţat ei nota, dar a făcut-o Cornel. Gata, să mergem! se ridică Pascu.

— La căpitanul Avram noutăţi nu sunt? l-am întrebat eu pe drum.

— Cel care a fost văzut de soţia barmanului ieşind pe coridorul ce duce la scara de serviciu face parte într-adevăr din grupul de englezi care s-a mutat alaltăieri de la „Orizont". Stă la etajul unu, camera o sută unsprezece, chiar lângă scara de serviciu, îşi petrece vremea tot timpul în barul de zi. Nu cred că sunt probleme cu el, bea

de stinge. Ce-a făcut însă Stanford în jumătatea aceea de oră încă nu s-a putut stabili. Şi nici cine-i tipul cu păr mare, blond, în sacou maron şi pantaloni bej. Este ca şi cum ai căuta acul în carul cu fân. Să vedem, poate o să fie mai uşor de identificat cele două fete cu care a ieşit el din hotel.

— O fi avut întâlnire cu ele la barul de zi. Nu le-a recunoscut nimeni! Sau pe el? Barmanul...

— Barmanul îşi aminteşte c-ar fi stat într-un grup în care erau şi cele două fete, dar sigur nu e. Soţia barmanului zice că l-ar fi văzut la jocurile mecanice...

— Poate i s-o fi părut ghidei că a vrut să urce pe scări la etaj; omul se uita după ceva sau căuta fetele... Când nu mai sunt locuri în baiul de zi, se bea şi la măsuţele din holul hotelului!

— Eu ştiu toate astea... Sigur, pot fi coincidenţe banale... Trebuie să verific orice.

Selton îşi făcu apariţia oarecum mirat, adică ce mai vrem de la el, şi când Pascu îl rugă să-şi amintească mai bine ce-a făcut în după-amiaza de ieri, adoptă o mină contrariată, oprind mâna ce ducea pipa la gură.

— Înseamnă că nu mă credeţi!

— Înseamnă că, verificând afirmaţiile dumneavoastră, ele s-au dovedit nereale.

— Cu alte cuvinte, am minţit!

— Exact, îl privi Pascu în faţă.

— Domnule căpitan!...

— Domnule Selton, pe dig nimeni nu v-a recunoscut c-aţi pescuit vreodată acolo!

— Pe dig vine o mulţime de lume!

— Sunteţi cel din fotografia aceasta? întrebă Pascu şi, alegând fotografia lui Selton, i-o întinse, schiţând un zâmbet uşor ironic.

Selton examină intrigat fotografia şi, nu ştiu de ce, se uită pe spatele ei, ca şi cum s-ar fi aşteptat să găsească scris acolo ceva.

— Da, aşa am ieşit eu azi-dimineaţă din hotel, spuse el în cele din urmă, restituind căpitanului fotografia. M-aţi fotografiat, aşadar?

— Eu vă atrag atenţia că este vorba de-o crimă! Şi dumneavoastră nu puteţi justifica ce-aţi făcut în timpul când ea s-a produs!

— Treaba aceasta cade în sarcina dumneavoastră!

— Noi am stabilit că n-aţi fost pe dig.

— Este foarte relativ!...

— Mai mult, că aţi încercat să vă procuraţi un alt fals alibi...

— Un alt fals alibi, ce tot vorbiţi?! îl întrerupse Selton pe căpitan, enervându-se.

Pascu continuă fără să-i acorde atenţie:

— ...Cumpărând de la ghişeul pentru ambarcaţiuni un bilet pe care nu l-aţi folosit.

Selton rămase tăcut. Scutură scrumul din pipă pentru a câştiga timp.

— Dacă doriţi, vă putem confrunta cu casiera de la ghişeu.

— Asta nu înseamnă că am vrut să-mi procur un alibi! Pur şi simplu am renunţat la bicicletă...

— A reieşit însă c-aţi cumpărat două bilete! Unul pentru bicicletă, celălalt pentru schi nautic.

Căpitanul jucase abil zicându-i întâi doar de un singur bilet şi, după umbra de ciudă din privirea lui Selton, am înţeles că ne trimisese în gând la toţi dracii. Şi probabil nici pe el nu se cruţase pentru că spusese ce nu trebuia.

— Aţi considerat, continuă căpitanul, că acest alibi este mai uşor de verificat şi aţi preferat să mi-l serviţi pe cel cu digul. Pe dig vine o mulţime de lume, v-aţi spus, o

să ne fie greu să stabilim cu precizie, pe baza descrierii dumneavoastră, dacă aţi fost sau nu în ziua respectivă la pescuit pe dig.

— Doar n-o să mă bănuiţi pe mine de crimă?!

— Bănuim pe toţi care nu pot justifica ce-au făcut în timpul cât s-a produs crima. Şi mai ales pe cei care încearcă să inducă în eroare organele de anchetă! Cu ce scop? se naşte pe drept cuvânt întrebarea. Cu ce scop aţi cumpărat biletele? O să fim nevoiţi să vă reţinem în interesul cercetărilor, domnule Selton.

— Pe mine? se sperie Selton de-a binelea.

— Aşa ar proceda orice poliţie din lume!

Selton se foi pe scaun, băgă mâna în buzunarul hainei fără să caute nimic, nu credeam că o să reziste atâta.

— Soţia dumneavoastră a găsit portofelul lui Esden şi în loc să-l predea la recepţie...

— Soţia mea nu trebuie să ştie nimic! izbucni Selton, întrerupându-l pe căpitan, care îi forţase asociaţia de idei. În timpul cât s-a produs crima, am fost c-o femeie.

— C-o femeie?... îl privi gânditor căpitanul, ca şi cum ar fi priceput totul deodată.

— Cu o femeie măritată, al cărei nume nu vi-l pot spune.

— A, dumneavoastră i-aţi cumpărat doamnei Ornitz biletele!... Din cauza asta n-o recunoaşte deloc casieriţa!...

— Vă daţi seama în ce situaţie sunt pus? Da, despre... persoana la care v-aţi referit este vorba.

— Să presupunem că noi am încerca să vă credem... Nu este suficientă doar declaraţia dumneavoastră.

— Doamna Ornitz nu va recunoaşte niciodată un asemenea lucru! V-o spun categoric!

— Aţi discutat cu ea?

Selton ezită pentru o clipă.

— Da, am discutat. Azi-dimineaţă pe plajă. Mi-a fost teamă că veţi stabili că n-am fost pe dig. M-a implorat să nu vă spun nimic. Orice s-ar întâmpla, să nu vă spun nimic despre mine şi ea. Domnul Ornitz este peste măsură de gelos – normal, dacă ne gândim la diferenţa de vârstă – divorţul ar fi iminent. Nu, ea nu va recunoaşte pentru nimic în lume c-am fost împreună!

— Îmi pare rău, doamna Ornitz va trebui să ne spună unde şi-a petrecut timpul.

Selton încercă să protesteze, dar căpitanul îl opri printr-un gest.

— N-aveţi nicio grijă, nu va afla că ştim de la dumneavoastră ceva. Mă mir că nu şi-a imaginat că noi vom descoperi falsitatea alibiului ei!

— Nu, nu şi-a imaginat. N-am bănuit c-o să faceţi folosind fotografiile noastre…

Începu să nu-mi placă acest Selton, spusese cu o anumită inocenţă în voce ultima frază.

— De fapt, biletele erau pentru Ornitz, continuă Selton, şi Mod făcea în aşa fel încât el să le vadă.

— Înseamnă că povestea asta cu… biletele… Sunteţi un om inventiv, domnule Selton!

— Ideea a fost a doamnei Ornitz. Când ai un soţ cu douăzeci de ani şi ceva mai în vârstă, trebuie să ai şi idei!…

— Da, e-adevărat… Deci, vă întâlneaţi mai demult. Unde?

— Este absolut necesar?

— Este.

— În hotelul „Ancora”.

— Aveţi acolo un prieten?

— Nu, doamna Ornitz a cunoscut două fete… În sfârşit, contra unei sume de bani, ele ne cedau camera în zilele respective.

— Ce număr are camera fetelor?

— Vreţi să staţi de vorbă cu ele?

— În loc s-o chemăm pe doamna Ornitz aici... Pentru dumneavoastră este mai de preferat, nu?

— Patru sute douăzeci.

— Deocamdată, asta-i tot, domnule Selton.

Selton se ridică de pe scaun şi, tot mutând pipa dintr-o mână în alta, spuse ceea ce vrusese mai de mult să ne roage, dar mereu amânase, neştiind cum s-o facă.

— Cred că... vacanţa aceasta în România n-o să se soldeze pentru mine c-un... divorţ... V-aş ruga...

Căpitanul îl asigură de discreţia noastră şi după plecarea lui Selton, ne-am pus rapid picioarele în mişcare în direcţia hotelului „Ancora”.

În cameră se găsea numai una din fete, o nemţoaică urâţică, cu faţa plină de pistrui şi care, după cum mi-am dat seama, se pregătea tocmai să coboare la masă.

— Da, poftim, se arătă ea foarte binevoitoare când i-am spus cine suntem.

— Din câte am aflat, intră în subiect căpitanul, la dumneavoastră în cameră se întâlnesc o doamnă şi-un domn. Este adevărat?

Fata se uită speriată la noi şi, în timp ce încerca să spună ceva bâlbâindu-se, bobiţe de sudoare îi apărură pe frunte, conturând marginea părului.

— Prietena mea a crezut că... este vorba de-o... singură dată... Când a rugat-o doamna...

— Ieri după-amiază au fost?

— Da, confirmă ea printr-o mişcare a capului.

— Vă rog să alegeţi dintre fotografiile acestea care sunt cei doi, puse căpitanul fotografiile pe masă.

— Numai pe ea o cunosc. Pe el nu l-am văzut niciodată. Ea venea înainte... După ce venea, noi plecam şi când una din noi se-ntorcea, el nu mai era.

— Bine, arătaţi-mi persoana respectivă.

Fata alese cu un gest sigur fotografia lui Mod Ornitz şi i-o întinse lui Pascu.

— O să ni se întâmple ceva rău din cauza asta? întrebă ea, abia stăpânindu-se să nu izbucnească în plâns.

Am vrut să-i fac o morală, să se înveţe minte să nu mai închirieze camera altă dată pentru întâlniri amoroase dacă nu-i în stare să le aibă pe ale ei, am renunţat, nu sunt bun la ţinut predici; Pascu îşi şi luase rămas bun de la ea, lăsând-o în coadă de peşte.

Pe drum, căpitanul nu se arătă prea dispus să comenteze cu mine toate acestea, am hotărât să recurg din nou la stratagema cu supoziţiile mele „teribile”:

— Nu m-aş mira să iasă ceva cu cel de la etajul trei!...

Pascu îmi spusese că nu-i plăcuse deloc tipul care locuia deasupra camerei lui Esden, un anume Ritles. Îl şi pusese sub observaţie.

— Să stăm jos, zise căpitanul, arătând în direcţia unei bănci. Am întrebat-o pe Aura. De la hotelul „Callatis” doar trei maşini sunt plecate. Ritles se găsea în hol, spuse el absent. Se vedea clar că mintea lui era cu totul aiurea.

Aşa că, în timp ce ne aşezam pe bancă, mi-am oferit pe furiş o bomboană de mentă, încercând să rezolv dilema în care mă găseam: să rămân tăcut ca să-l forţez pe căpitan să vorbească, ori să arunc în continuare câte o undiţă-două? Pascu nu se arăta prea grăbit să-mi spună ce făcuse în timpul cât mă trimisese delicat la plimbare şi nici să se sfătuiască astăzi cu mine, zău dacă nu-mi părea rău pentru el.

— Gorige a încercat să ne inducă în eroare afirmând c-a plecat din hotel la trei şi jumătate, iar în realitate a părăsit hotelul la patru şi un sfert! De ce n-ar fi înscenată antipatia dintre Gorige şi Frol?! am spus eu alegând cea de-a doua variantă.

— Gândiţi foarte profund! zise căpitanul absent.

— Ştiu. Şi mai ştiu că n-au aşteptat să aruncăm crima pe capul lui Serling pentru a ieşi în eter!

— Se simt în siguranţă. Se simt în siguranţă nu cumva prevăzând că vom arunca crima pe capul lui Serling? Iar asta e foarte interesant!... Pe de-o parte. Iar pe de alta, teama de-a nu pierde întâlnirea.

— Dar dacă au ieşit în eter cei care au venit la rendez-vous? Cei pe care trebuia să-i aştepte Baxter aici?! Iniţial Baxter, iar apoi Morel.

— Şi eu m-am gândit. Circumstanţele sunt însă împotriva unei asemenea versiuni.

— Cât ar putea dura depistarea? Goniometria a făcut doar progrese!...

— Într-o circulaţie cu mii şi mii de maşini, transmiţând de fiecare dată din alt loc...

— Cred că sunt ai lui Baxter! am spus eu ca să-l provoc pe căpitan, gândindu-mă că aşa o să scot ceva de la el. În cazul în care cel care a ieşit în eter este complicele, atunci sunt de-ai lui Baxter.

Căpitanul rămase tăcut, continuând să arunce cu o crenguţă pietricelele din faţa băncii.

— Dacă risc, ce se întâmplă? dădu Pascu gândurile pe faţă.

— Dacă nu ştiu cum vreţi să riscaţi, nu vă pot da niciun sfat!

— Nu, n-am voie să risc, spuse el trecându-şi mâna peste faţă şi se ridică de pe bancă. Unde-i Ioana?

— La 2 Mai. M-aşteaptă s-o iau cu maşina.

— Bine, duceţi-vă şi veniţi încoace. Nu vă mutaţi azi, mâine vă mutaţi la hotelul „Sulina”. În seara asta facem o masă festivă. Vorbesc cu Melcişor să ne aranjeze o masă mai discretă şi în acelaşi timp la vedere. Aşa ca oferită de el. La opt şi jumătate ne vedem aici.

Despărţindu-mă de Pascu, mi-am luat Espada din faţa hotelului „Callatis” şi, conducând fără grabă, am trecut din nou în revistă cele întâmplate. Discutasem la prânz cu Ioana în amănunt lucrurile, îi luasem la rând pe toţi cei vizaţi, emisesem – şi eu, şi ea – ipoteze peste ipoteze, fără să ajungem însă la niciun rezultat mai concret.

Înclinasem să cred şi mă menţineam la părerea că Frol şi Gorige erau cei mai suspecţi şi nu era exclus ca ei să fi acţionat în complicitate unul cu altul! Frol a comis crima, i-a pasat pistolul, tubul glontelui tras şi valetul de treflă lui Gorige, iar acesta, plecând din hotel, a pus bine corpurile delicte într-un loc pregătit dinainte.

Sau, în cazul celei de-a doua versiuni, autorul crimei este Gorige. Părăsise doar hotelul nu la trei şi jumătate, cum ne spusese el nouă, ci la patru şi un sfert! Adică după comiterea crimei! Ieşind din camera sa, a aruncat portofelul lui Esden lângă uşa acestuia... Exact! Numai Gorige putea să-l arunce, doamna Selton a găsit portofelul la cinci minute după plecarea lui Gorige!

Misiunea lui Frol a fost de-a „descoperi” crima, cu alte cuvinte, de-a justifica eventualele urme pe care le lăsase cu ocazia săvârşirii crimei în prima versiune, iar în a doua, de-a distruge urmele lăsate de Gorige!

Tabloul era foarte clar, zău dacă ştiam de ce nu vrusese căpitanul să-l vadă aşa cum i-l zugrăveam eu. Întâi, spusese că eu îi propun ceva în genul unei umbre de câine olog, apoi, când i-am pus din nou în relaţie pe Gorige cu Frol, s-a făcut că n-aude. Umbră de câine olog, adică ceva în genul umbrelor pe care le proiectezi pe un perete, combinând degetele de la ambele mâini. Tata îmi proiecta aşa iepuraşi...

Şi era cât pe-aci să intre în mine o maşină apărută din faţă, noroc că reflexele îmi sunt cât se poate de prompte, am scăpat contrând din volan, neatenţi mai sunt unii.

Eu mă duceam sau veneam? m-am întrebat în clipa următoare, văzând cele două linii neîntrerupte ale autostrăzii în dreapta mea şi nu în stânga, pentru că eu de fapt mă duceam. De atâta concentrare, trecusem pe sensul invers de mers.

Semnalizând şi asigurându-mă că din spate nu vine nimeni, am trecut repede dincolo, apoi de pe banda a doua pe prima, ca să nu mai am nicio problemă, să nu-mi mai facă semne disperate vreunul.

Rulam doar cu şaizeci de kilometri pe oră, bomboana de mentă era pe terminate, mi-am mai oferit una, puteam să continui. Şi-am continuat spunându-mi că, de fapt, un singur lucru se opunea tabloului meu: Gorige fusese urmărit din clipa în care părăsise hotelul, declaraţiile sale fiind apoi confirmate de raportul ofiţerului care îl avusese în primire.

Bine, să zicem că n-a ascuns corpurile delicte undeva, adică într-un anumit loc pregătit dinainte, dar el le putea pasa la rându-i cuiva!... Lui Stanford, care nu-i exclus să-i fie complice, de aia a şi dispărut o jumătate de oră, neamţului cu care a jucat biliard sau – de ce nu? – uneia din fete! „Buldozerului”, de pildă, ca să fie şi mai bine jocul făcut; într-un roman ar merge o rezolvare ca asta. Sau şi mai înainte, când trecuse pe la terenurile de tenis, s-o vadă, chipurile, pe doamna Selton jucând. Căpitanul singur spusese că o urmărire „pe oameni” era aproape imposibil de făcut!...

În schimb, toate celelalte pledau în favoarea tabloului meu, inclusiv faptul că Frol se aflase în hotel în timpul comiterii crimei, inclusiv, bineînţeles, încercarea lui Gorige de-a „arunca” vina asupra lui Frol. Procedeu foarte abil, dar, de fapt, o diversiune şi nimic altceva! Aşa cum o diversiune a fost şi eschivarea lui Frol de-a juca în după-amiaza de ieri sub pretextul, nedeclarat, dar

recunoscut, că nu l-ar dori pe Gorige drept partener la canasta.

Totul a fost gândit dinainte, analizată fiecare mişcare ca la jocul de şah. „Tu ştii bine canasta, dar eşti neatent, nu urmăreşti cărţile care ies, te etalezi înainte de vreme, eu mă enervez când pierdem pachetul, tu mă acuzi că n-am făcut lipituri…” Au pregătit astfel terenul, să ducă pe cine vor, pe mine nu mă păcălesc ei!

Şi, deodată, mi-am adus aminte de un fapt esenţial, dar pe care eu, din păcate, îl scăpasem din vedere: şi Gorige, şi Frol văzuseră, chibiţându-ne atunci la poker, când Esden îşi trecuse mâna peste buzunarul hainei, spunându-i lui Ornitz că i-ar fi putut da el un valet pentru ca acesta să facă careul! Formidabil cum mi-a scăpat!

Da, îndată ce mă văd cu Pascu îl şi pun să coroboreze acest fapt esenţial cu toate celelalte puse în evidenţă de mine, acum este cât se poate de clar de ce-a făcut Frol, în complicitate cu Gorige, să nu se închege o formaţie de canasta în după-amiaza de ieri!

Sunt ai lui Baxter, Gorige – şeful, Frol – umbra, Frol a fost probabil şi umbra lui Baxter, trimis cu câteva zile înainte în ţară, ca să-l aştepte pe Baxter aici. Când a văzut că Baxter nu mai soseşte, a comunicat Centrului şi acesta i l-a trimis pe Gorige ca şef!

Ioana mă aştepta în curte. Am trecut amândoi pe la tanti Frosia să-i dau bună ziua şi ea îmi spuse că peste câteva zile i se eliberează o cameră. Acum nu mai aveam nevoie să închiriez toată casa, fiind cu Ioana, o cameră îmi era suficient. Asta avându-se în vedere că Pascu n-o să mă păstreze nici la hotelul „Sulina” prea mult.

Pe drum i-am împărtăşit Ioanei ce credeam eu în legătură cu Gorige şi Frol.

— Căpitanul ce-a zis? vru ea să ştie.

— Tu n-ai capul tău?! Singură nu poţi să judeci?! m-am

supărat eu şi mi-a părut rău.

— Nu practic dopingul cu bomboane de mentă, ca tine!

Prin urmare, n-am mai scos o vorbă amândoi până am intrat în Neptun.

— Da, cred că raţionamentul tău este foarte temeinic, spuse Ioana deodată.

De-abia atunci am înţeles că ea tăcuse pentru că meditase tot timpul asupra versiunii expuse de mine.

— Sigur că da, am confirmat eu şi i-am făcut cunoscut că o să mâncăm ceva bun astă-seară, Melcişor va fi la înălţime, abia aşteptam să simt în cerul gurii ce va desena el prin aer cu mânuţele lui grăsuţe şi scurte. Probleme cu maşina nu vor mai fi, ea va rămâne frumuşel la parcare, orchestra de la „Callatis" era una dintre cele mai bune...

Ne-am schimbat rapid şi, ducându-ne la locul întâlnirii, l-am găsit pe căpitan jucându-se cu aceeaşi crenguţă cu care proiecta pietricelele din jur. Se ridică de pe bancă, în timp ce-i săruta mâna Ioanei, nu ştiu ce-l găsise să spună:

— Îţi stă foarte bine în rochia asta!

Total neindicat! Eu încercam să-i scot asemenea fumuri din cap, iar el, căpitanul, poftim ce-mi făcea! Problema era acum de a şti dacă Ioana va crede ceea ce Pascu îi spusese...

Nu ne făcurăm bine intrarea în restaurant, şi directorul se rostogoli în direcţia noastră făcându-şi elan cu mânuţele.

— Să trăiţi, să trăiţi! Gata, gata...

Şi, într-adevăr, totul era pregătit – Tămâioasa românească la gheaţă, să simţi boaba de strugure cum îţi plesneşte în gură cu toată aroma de-o vară, adunată din pământ şi din soare, în loc de spumă de icre, am preferat o saramură de crap, gâscă umplută cu castane – *de l'oie farcie aux marrons,* cum ne ademenise Melcişor pe franţuzeşte –, o fi ea bună, o *kievskaia* însă este şi mai şi,

numai la Capsa se mai poate mânca. Adică iei o bucată de piept de puicuţă, baţi uşurel carnea, pui la mijloc o felie zdravănă de unt proaspăt, rulezi peste ea pieptul, îl dai bine prin gălbenuş, apoi prin pesmet alb şi-l cufunzi de cinci-şase ori cu spumiera într-un căzănel cu unt încins până la maximum. Doamne, când tai cu cuţitul o *kievskaia* şi vezi carnea albă cum musteşte de suc lângă nişte cartofi pai, rumeniţi bine...

Aşa mi-a umflat doamna Breker, fantastic ce ochi are, o bucată din cea de-a doua pârjoală şi căpitanul n-a avut ce face, a trebuit să-i dea domnului Breker jumătate din porţia sa. Adică chiar o pârjoală întreagă. Ioana scăpase, ea nu mai avusese ce da.

Ne pomeniserăm cu ei la masă ca un făcut, la un minut, două după ce ne adusese directorul *kievskaia.*

— Cel mai inteligent poliţist pe care l-am văzut vreodată! se oprise Breker în spatele căpitanului, cuprinzându-l cu simpatie de umeri. Vă deranjăm dacă stăm cu dumneavoastră la masă?

Ne ridicaserăm, şi eu şi căpitanul, oferindu-le loc, sărise un chelner şi adăugase o masă, *kievskaia*-i bună cât îi fierbinte, aşa că îl lăsasem pe căpitan să se întreţină cu ei, numai că doamnei Breker, cu toate că mâncase cu două ore înainte, i se lipiseră ochii în farfurie la mine.

— Ce-i asta? întrebase ea. Trebuie să fie foarte gustos... Groaznic ce pofticioasă sunt!

Îi dădusem să guste şi n-am mai văzut farfuria înapoi.

Chelnerul umplu din nou paharele, ciocnirăm cu toţii.

— Noroc, spuse Breker în româneşte. Probabil v-aţi terminat treburile, eu, în orice caz, vă doresc numai succes!

Deci, căpitanul avusese dreptate, asta sugera masa noastră. Sau mai curând expresia feţei lui Pascu? Ea mă surprinsese la un moment dat şi eu ştiam doar că nu-i

decât o mască în spatele căreia căpitanul pândea, un joc care îl costa foarte mult.

— Societatea noastră, continuă Breker, s-a destrămat ca şi cum n-ar fi fost. Am stat azi pe plajă numai cu familia Ornitz. Pe Frol nici nu l-am văzut. Şi nici pe Gorige. Dealtfel, soţii Ornitz trebuia să fie aici, pe ei îi căutam.

— Uite-i că vin! împreună cu Seltonii, interveni doamna Breker, făcând cu mâna în direcţia celor două perechi.

Se arătară zâmbitori şi unii şi alţii, puţin mai reţinut Selton, şi se aşezară cu toţii la masă, ca şi cum i-am fi aşteptat anume pe ei. Sperasem că Brekerii o să plece, acum se cerea băut cu măsură paharul. Mai ales că doamna Ornitz lipise piciorul scaunului ei de piciorul scaunului meu.

Iritat de mirosul de mosc – acesta poate era doar pretextul şi iritarea mea provenea de la abstinenţa care urma – m-am întors fără să vreau în direcţia el. Doamna Ornitz îşi plecă ochii ca o şcolăriţă surprinsă la oră, citind un bileţel de la colegul din banca vecină. Înseamnă că Selton o pusese în gardă, am judecat eu şi mi-am zis că trebuie să-i spun ceva în sensul că totu-i O.K., nu va afla nimeni, noi, poliţiştii, suntem legaţi de secretul profesional, ca şi medicii.

N-am găsit cuvintele potrivite şi nici n-am avut timp, doamna Breker izbucni deodată în râs. Râdea şi Ornitz, îi spusese o anecdotă probabil, doamna Breker se dădea în vânt după anecdote picante, atâta îi mai rămăsese şi ei.

M-am trezit cu doamna Ornitz întrebându-mă:

— O să putem dansa împreună? Mă gândesc că... acum, în calitate oficială...

— De ce?! am făcut eu contrariat, adică ce legătură avea calitatea oficială cu dansul?!

N-am mai continuat discuţia, Ornitz ne povesti la toţi

anecdota pe care i-o spusese mai înainte doamnei Breker, povesti şi Selton vreo două, apoi fiecare pe rând, şi masa noastră izbucnea mereu într-un râs general.

Când începu dansul, Selton o invită pe Ioana, a fost de datoria mea s-o scot pe nevastă-sa, Pascu mă urmă cu doamna Ornitz pe ring, ceva mai încolo l-am zărit pe Gorige dansând. Era cu o tinerică, o blondă cam ştearsă, dar destul de bine făcută. Venise cu ea ca să fie văzut, pe mine nu mă duce el atât de uşor. Mă salută zâmbind şi-mi făcu semn prieteneşte cu mâna.

TOATĂ LUMEA, PASCU, IOANA, LAMBORGHINI ESPADA, CUTIUŢA DE BOMBOANE ŞI EU

Dimineaţa m-am mutat cu Ioana la hotelul „Sulina”, plaja urma s-o facem ceva mai departe de locul unde veneau cei de la hotelul „Callatis”, ca şi cum am avea un alt obiectiv. Mie însă nu-mi ieşeau din minte cele spuse înainte cu o oră de Pascu în legătură cu o nouă „voce” care ieşise aseară în eter.

— Înţelegi, Ioana, ce-nseamnă asta? Asta înseamnă că după întâlnirea prin radio din eter, ei vor avea o întâlnire concretă! O întâlnire concretă cu tipul de-aici! Fără ca Securitatea să poată afla cine-i! Şi, implicit, pentru ce-au venit ei în ţară. Cel care l-a omorât pe Esden şi complicele său.

— În cazul acesta însă, raţionamentul tău cu Gorige şi Frol nu mai stă în picioare!

— Cum nu stă în picioare?

— Foarte bine. Tu singur spuneai că în timp ce prima „voce” ieşea în eter la Mamaia, toţi cei vizaţi se găseau în Neptun! Atunci?

— Da, ai dreptate, am spus eu oftând.

— Cea de-a doua „voce” a aşteptat pe recepţie şi auzind apelul, a ieşit şi ea în eter. Şi din nou toţi cei vizaţi se găseau în Neptun! îşi relansă Ioana ideea.

— Se prea poate că în legătură cu complicitatea dintre Gorige şi Frol... Să zicem că nu sunt complici. Dar că unul din ei trebuie bănuit, asta-i sigur! Şi eu aş înclina spre Gorige, având în vedere prietenia cu Stanford. Trimis în locul lui Baxter, nu în locul lui Morel.

— Ascultă... Şi Baxter şi Morel aveau acelaşi nume, numele de Paul Esden. Odată cu valetul de treflă, cel care se va duce la întâlnire va fi tot Paul Esden!...

Începuse să bată câmpii Ioana!

— Adică cum Paul Esden? Paul Esden e mort. Te-ai încurcat în nume, fetiţo!

— Nu, nu m-am încurcat deloc! N-ai priceput? mă întrebă Ioana mirată şi începu să-mi explice: Că Paul Esden e mort ştiu doar cei din hotelul „Callatis”. Tipul sau tipii care sunt aşteptaţi la rendez-vous n-au însă de unde să ştie! Deci, cel care se va prezenta la ei cu valetul se va da drept Paul Esden. Ei cu Paul Esden au venit să se întâlnească aici! Jumătatea de valet nu este altceva decât confirmarea că-i într-adevăr Paul Esden! Şi nu este exclus să aibă şi-un Citroën!

— Da, da...

— Baxter avea un Citroën. Tot Citroën avea şi Morel.

— Am înţeles, ce dracu’, Ioana!... m-am enervat eu. Uite ce facem: împărţim staţiunea în două, tu iei hotelurile din dreapta, eu – pe cele din stânga. Deci, cele două obiective: recepţiile şi parcările din faţa hotelurilor! Gata, la treabă! Şi am sărit în picioare.

— Întrebăm pur şi simplu, nu? îmi ceru sfatul Ioana, precipitându-se în direcţia şifonierului.

— Nu chiar pur şi simplu. „Îl caut pe domnul Paul Esden, fiţi amabil, sau amabilă, după caz, la ce cameră

locuieşte?” Şi, în dependenţă de răspunsul primit, procedezi cum e mai bine! am elaborat eu din mers strategia investigaţiilor care urmau şi-am adăugat: întrebi în franceză, făcând pe străina, aşa că îmbracă-te ca atare, cu românii ştii cum se poartă cei de la recepţiile astea.

Trecuse de zece, era o căldură turbată afară când am ieşit din hotel. Ne-am despărţit chiar de la uşă, eu am cotit la stânga, Ioana la dreapta, Doamne ajută!

Am luat-o din hotel în hotel, întrebând la fiecare recepţie, nu mi-a scăpat nicio parcare, nicio alee măcar, am ridicat huse să văd ce se ascunde sub ele, atunci când forma maşinii aducea chiar vag a Citroën. Se făcuse aproape trei, durerea din picioare mă săgeta drept în inimă, de-atâta soare capul îmi ardea ca o etuvă, în starea în care se găsea, nici chiar un perceptor n-ar fi scos o idee din el.

Spre surprinderea mea, n-am găsit-o pe Ioana în cameră şi doar îi dădusem o porţiune mai puţin întinsă decât cea pe care mi-o luasem eu! După un duş grandios, m-am întins în pat şi m-am întrebat deodată: Dar dacă o fi descoperit Ioana vreun Esden şi-acum îl aşteaptă să iasă să-l vadă la faţă? Nici vorbă, el nu poate fi decât de-ai lui Baxter!

Am simţit nevoia unei bomboane de mentă, cutiuţa era în pantaloni, pantalonii tocmai pe scaun, sunt un om cu voinţă, chiar dacă nu-s, o să mă educ în acest sens, Gorige special a venit aseară cu fata, să-l vadă toată lumea cu ea… Şi-am adormit în cimitirul gândurilor mele.

M-a trezit Pascu.

— Ce naiba v-a găsit?! Ne-au înnebunit recepţiile sunând la telefon! Ori ne credeţi tâmpiţi?! Punctele de frontieră nu ne-ar fi sesizat c-a intrat un nou Paul Esden în ţară?! Înregistrările de străini de la hoteluri nu ajung la „evidenţa populaţiei” de la Miliţie?! Alertăm oamenii din

cauza voastră!

Am rămas tăcut, scărpinându-mă în cap, aşa gândesc câteodată; ce puteam să-i răspund?!

— Să bem mai bine un pepsi c-o vodcă mică înăuntru. Şi n-ar strica şi-o cafea.

Căpitanul izbucni în râs.

— Să nu daţi ochii cu colonelul Dumitru...

L-am întrerupt, ştiam asta şi singur.

— Fac la repezeală un duş, vedeţi c-am sunat chelnerul. Spuneţi-i să ne aducă două cafele, pepsi şi vodcă.

Căpitanul mă fixă deodată cu privirea, ca şi cum i-aş fi sugerat o idee, exclamă „Prosopul!" şi, uitându-se la ceas, se repezi la telefon. Chemă recepţia hotelului „Callatis", ceru să fie căutat electricianul, fata de la doi să nu plece acasă, după care dădu buzna afară pe uşă.

Într-un minut am fost îmbrăcat, în următorul eram la maşină. Exista şi un drum drept până la hotelul „Callatis", dar cu semn de circulaţie interzisă, fie ce-o fi, mi-am zis şi-am trecut peste semn, înainte de a intra în perimetrul hotelului, am redus din viteză să nu se vadă că-i vreo grabă adică.

Oficiul era chiar lângă scara de serviciu, am urcat pe acolo şi l-am găsit pe căpitan stând cu Panseluţa de vorbă.

— Îţi aminteşti, deci, cu precizie?

— Da.

— Şi n-ai cerut electricianului să vadă despre ce-i vorba?

— Ba am lăsat notă la recepţie că-i soneria defectă. A venit la o zi, două. Nu-i numai al nostru, electricianul are şi „Siretul", şi „Midia" în primire.

— Şi?

— A zis că nu poate să-i dea de rost.

— Cum aşa?

— Că nu ştie ce are, a zis. A umblat la siguranţe – arătă Panseluţa în direcţia lor – degeaba.

— La care siguranţă a umblat? Ştii la care? o întrebă Pascu şi se îndreptă spre tablou.

— La amândouă a umblat. Una-i pentru soneria de-aici, ailaltă când s-aprinde lumina la uşa camerei care mă cheamă. Amândouă-s bune, da'... ridică Panseluţa din umeri.

Pascu deşurubă siguranţa din dreapta, scoase afară cartuşul, examină liţa, totul era în regulă, montă siguranţa la loc în tablou.

— Mai e liberă camera mea? m-am adresat eu Panseluţei, cu gândul de-a o trimite să sune de acolo.

— Nu, staţi puţin! O să facem altfel, spuse căpitanul şi în aceeaşi clipă în oficiu intră electricianul.

Dădu din cap în semn de salut şi ne privi cam speriat.

— Dumneata te pricepi bine la treburile astea? îl întrebă căpitanul arătând spre tabloul cu cele două siguranţe.

— Cum să nu mă pricep?! Sunt în meserie de mic!...

— Atunci cum de n-ai reuşit să repari o sonerie banală?

— N-am reuşit că-i ceva pe instalaţie. Siguranţele-s bune, poate să vadă oricine.

— De ce crezi că pe instalaţie?

— E-ntrerupt tot etaju'! Dac-ar fi un defect la vreo cameră, undeva, n-ar merge numai camera aia. Instalaţia e-n zid...

— Aţi mai avut asemenea cazuri?

— Nu, n-am mai avut. Am controlat legăturile din spate la tablou... Sunt bune. Am măsurat şi cu becul... Curent vine, siguranţele n-au ce să aibă... Între tablou şi prima cameră trebuie să fie ceva, nu mai departe.

— Ies undeva, la exterior, firele?

— Nu, îs pe tub, îngropate în zid.

— Bine, şi ce-i de făcut? Măi omule, sunt întrerupte două circuite, nu unul! Chiar amândouă deodată?!

— Siguranţele-s bune... Să încercăm şi altele, dar şi astea-s noi. Hotelu-i de anul trecut.

— Ia adu două siguranţe încoace. Da' fără gălăgie prea multă. Coboară pe scara de serviciu.

— Nici n-avem voie pe-ailaltă.

Electricianul se înapoie în scurt timp şi în clipa în care înşuruba una din siguranţele aduse de el, soneria zbârnâi în oficiu, făcându-ne să ne privim unii pe alţii.

— Vezi, încet, de la ce cameră sună! i se adresă căpitanul Panseluţei.

Aceasta ieşi pe coridor cu băgare de seamă şi se întoarse informându-ne:

— Nu-i niciun bec aprins.

— Desfă siguranţa! ceru Pascu electricianului.

Odată cu deşurubarea acesteia se opri şi soneria.

— Asta ce înseamnă? întrebă căpitanul.

Electricianul se uită la el gânditor.

— Că-i blocat un buton undeva. La vreo cameră.

— Bun, schimb-o acum pe cealaltă, să vedem unde-i butonul blocat, spuse căpitanul şi-i făcu semn Panseluţei să iasă din nou pe coridor.

— La două sute opt, unde-s domnii ăia bătrâni. Chiar alături de camera unde s-a comis crima.

Pascu luă din mâna electricianului cea de-a doua siguranţă adusă de acesta, începu s-o înşurubeze în tablou şi în momentul în care contactul fu stabilit, se auzi soneria. O opri, scoţând siguranţa afară.

— Ei, cum e? îl întrebă el pe electrician.

— Uitaţi-vă şi dumneavoastră la ele, siguranţele-s noi! se dezvinovăţi electricianul, întinzându-i-le căpitanului.

— Noi, da’ nu merg.

— Eu aşa ceva n-am pomenit de când sunt şi-s de mic în meseria asta, da’ aşa ceva n-am mai văzut!

— Ia să ne uităm mai bine la ele, îi propuse căpitanul. Trebuie să aibă ele o hibă!...

Desfăcură fiecare câte o siguranţă, examinându-le cu atenţie.

— Fir-ar ea a dracului de n-o merge în altă parte de-oi pune-o!

— N-o să meargă oriunde ai pune-o, spuse căpitanul, ridicându-se din dreptul ferestrei. Scoate liţa de la siguranţele bune şi montează-le în tablou. Pe astea le iau eu, şi îi ceru electricianului siguranţa.

— Adică să le defectez? îl întrebă acesta mirat.

— Exact. Le montezi fără liţă. Nu umblă nimeni la siguranţe fără aprobarea mea, s-a înţeles? se uită Pascu pe rând la cei doi. Şi nimănui nicio vorbă! Dar nimănui! Defecţiunea-i pe instalaţie, nu se poate repara şi pace!

Electricianul făcu întocmai cum îi ceruse căpitanul, acesta examină dintr-o privire tabloul, îi făcu semn că poate pleca şi se adresă Panseluţei:

— Încearcă să-ţi aduci aminte dacă ai lăsat singur pe cineva în oficiu în ziua când mi-ai spus că s-a defectat soneria. Mă refer la străinii de aici.

— Aşa mai vine câte-o doamnă să-i dau fierul sau... să-şi calce aici.

— În timp ce călca, te-a sunat de la o cameră şi te-ai dus să vezi ce vrea...

— Poate... Ştiu eu... Se-ntâmplă.

— Doamna aia frumoasă, de la două sute şapte, n-a venit niciodată? Sau bărbată-su...

— Nu, el, nu, da’ ea vine mereu. Parcă să zic...

— Ce?

— Uite, nu mai ştiu dacă a fost şi-n ziua aia când s-a

stricat soneria. Toate vin. Şi doamna bătrână, de la două sute opt... E drept, cel mai des vine doamna de care-aţi spus. E cea mai elegantă din toate. Au, şi ea şi el, nişte lucruri... Ia staţi niţel... se concentră Panseluţa. Nu ştiu dacă în ziua când s-a defectat soneria... asta nu mai ştiu, a venit ea cu o pereche de pantaloni ai soţului – îl prinsese ploaia aia puternică, spunea – vroia să le facă dunga la loc. Nu se prea pricepea, când am lăsat-o o dată sau de două ori singură, m-au chemat la camere... Acu' mi-aduc aminte precis: erau mai mulţi la domnii ăia bătrâni, vărsaseră pe pat şampanie când destupaseră sticla. Mi-au cerut să le schimb aşternutul.

— Era şi soţul doamnei de la două sute şapte cu ei?

— Era. Sunt prieteni. Şi mai era domnul de la două sute paişpe, se referi ea la Gorige. Ăştia erau.

— Cealaltă cheie a oficiului unde-i?

— Tot la mine. Am rufăria-n primire...

— Ia să vedem!

Fata scoase dintr-un sertar al dulapului cheia şi i-o înmână căpitanului.

— Bine, o iau eu. Panseluţo, cum m-ai dus tu pe mine!... oftă Pascu cu ciudă.

— De ce, tovarăşe căpitan? se sperie ea.

— Lasă acum... închide şi du-te acasă.

Coboram scările înguste ale scării de serviciu, tremurând de nerăbdare să ieşim odată afară, să-l întreb pe căpitan ce pot însemna toate acestea, când se întoarse spre mine:

— Unde-i maşina?

— Jos, i-am spus eu în şoaptă, ajutându-mă cu mimica feţei.

— Calm, nu ne grăbim, mă avertiză el.

— Da, da.

Matinca era lângă Lamborghini Espada, ne salută

înclinându-se şi se dădu respectuos la o parte.

— Două sute şapte. Raportează. Stai pe recepţie, îi aruncă căpitanul în treacăt, fără să se uite la el.

Ne-am instalat în maşină şi în timp ce demaram de parcă ne-am fi dus la plimbare, Pascu comandă scurt:

— Hotel „Ancora”!

A înnebunit căpitanul, că n-or fi fetele băgate-n ceva?! Şi fără să vreau am apăsat pe acceleraţie.

— Mai încet! îmi ceru el.

— Mie nu-mi spuneţi nimic?

— Cum, n-aţi priceput?

— Adică Brekerii? i-am răspuns eu c-o întrebare, gândindu-mă la soneria blocată din camera lor.

— Opriţi! îmi ceru Pascu, pentru că şi ajunsesem în apropierea hotelului şi, coborând, îmi spuse să rămân în maşină.

Am rămas chinuindu-mă să înţeleg ce putea să aibă Breker comun cu fetele astea şi a trebuit să calc legământul, neputând rezista unei bomboane de mentă. Să fi acţionat Breker prin complicitatea doamnei Ornitz cumva? Nu este exclus... Exact, două sute şapte era numărul camerei lui Ornitz!... Selton! El este tipul!...

— Rapid, la şosea! îmi ordonă Pascu, urcându-se în maşină. Vorbiţi singur?

Am demarat trăsnet, căpitanul trase antena unui aparat minuscul de emisie-recepţie, care-i apăruse în mâini, derulând geamul, scoase antena afară şi duse aparatul la gură.

„Delta! Aici Oltul! Delta! Oltul te cheamă! Delta, aici Oltul!”

„Da, Oltule, Delta te-aude! Recepţie”, se auzi în difuzor vocea Aurei.

Căpitanul începu să transmită:

„Emisie. Început. Plecat la întâlnire, acum două ore,

blond, în jur de un metru şaptezeci, sacou maron, pantaloni bej, în Mercedes alb, sport, două locuri, capotă neagră, clişeu Mamaia. Locuieşte în hotelul «Ancora», camera patru sute nouăsprezece, sub numele de Philip Bllin. Este cel semnalat de ghida O.N.T.-ului, luaţi măsuri în legătură cu camera lui. Propun ieşirea de îndată a Dunării la întâlnire. Terminat. Recepţie”.

„Oltule, Dunărea te-a auzit! răsună vocea colonelului. Luăm măsurile de reperare, ies la întâlnire. Primit raportul Mureşului, felicitări. Comunică unde te găseşti. Terminat. Recepţie”.

„Mureşul” era deci căpitanul Matinca!

„Emisie. Sunt cu Maestru în drum spre autostradă. Vom supraveghea cele două intrări pe flux, în Neptun. Terminat. Recepţie”.

Vra să zică aşa îmi spuneau ei cifrat! Foarte bine!...

„Oltule, terminat”.

„Terminat”.

— De unde ştiţi că are loc întâlnirea? am întrebat eu repede.

— Ieri au ieşit amândoi în eter, înseamnă că şi-au fixat pentru azi o întâlnire concretă. Aţi văzut cum a putut Panseluţa să ne inducă în eroare? Toate variantele mi le-a răsturnat declaraţia ei că la ora patru Dumitrana trăia. Mie însă nu-mi ieşea din cap întrebarea: de ce prosopul din baie a fost găsit jos, aruncat lângă coşul de hârtii? Un prosop, după cum mi-am dat seama, curat! Şi de ce aruncat? De ce jos? Unii dintre străini fac pe miliardarii aici, dar Dumitrana?... Şi doar Ornitz a fost primul vizat! El a fost singurul care a construit, speculând pe ideea cu Serling! Alibiul cel mai ferm tot el îl avea! Or, când eşti pus în faţa unui asemenea alibi, trebuie să te-ntrebi dacă nu cumva a fost pregătit! Pregătit special pentru tine.

Ieşisem pe şoseaua ce leagă staţiunea Neptun cu

autostrada. În depărtare am văzut bariera de cale ferată lăsându-se.

— A naibii barieră! înjură căpitanul.

Am frânat imediat, ca să nu oprim chiar lângă pasaj, unde ni s-ar fi aşezat în spate alte maşini, gândindu-mă că am putea primi un mesaj, la care Pascu ar fi obligat să răspundă, şi am scos Espada pe dreapta. Plesneam de curiozitate, încă înainte de a termina manevra, l-am întrebat pe căpitan:

— Şi pe cel din hotel, pe Phillip Bllin, cum l-aţi aflat? El e complicele?

— Evident. În clipa în care mi-am dat seama în oficiu cum a fost omorât Dumitrana, în aceeaşi clipă am ştiut cum au dispărut arma crimei, tubul... Întâlnirile amoroase cu Selton erau paravanul!

— Da, Bllin e vecin cu fetele de la patru sute douăzeci! am spus eu, făcând repede legătura cu mesajul transmis de Pascu.

— Am întrebat la recepţie cine-s vecinii nemţoaicelor, iar recepţionerul mi-a zis că la patru sute nouăsprezece stă un bărbat blond, cu păr mare, lung, în jur de treizeci şi cinci de ani, are un Mercedes alb, sport. Or, printre maşinile depistate cu radarul pe şosea după transmisia din Mamaia se află şi un Mercedes sport de culoare albă. Gata! mă avertiză căpitanul.

Într-adevăr, trenul se auzise venind, am depăşit maşinile care se aşezaseră la rând şi am ajuns la pasajul de cale ferată chiar în momentul ridicării barierei. Apăsând energic pe acceleraţie, am spus ceea ce devenise absolut cert:

— Deci, are valetul! Se va da drept Paul Esden!

— În timp ce Ornitz stă în şezlong pe balcon.

— Ce-a căutat însă Bllin la noi în hotel, din moment ce primise pistolul, tubul, valetul...?

— A venit cu portofelul lui Esden şi l-a aruncat lângă uşa acestuia.

— Putea s-o facă Mod Ornitz!...

— Nu, totul a fost calculat cu precizie. Mod Ornitz a plecat din cameră la trei şi patruzeci de minute. Iar portofelul trebuia să fie găsit după ora patru şi zece – patru şi un sfert. Pentru a da organelor de anchetă încă un indiciu asupra orei când a fost săvârşită crima. Un indiciu care punea în afară de orice dubiu situaţia pe care o va relata Panseluţa.

— Formidabil! am exclamat eu.

— Iar Bllin nu risca nimic. Continuul du-te-vino din hol şi de la barul de zi îi uşura mult misiunea – numai întâmplător a fost el văzut de ghidă – aruncarea portofelului era o treabă de niciun minut. A coborât pe scara de serviciu, care era mai aproape de camera lui Esden, şi a agăţat două fete la jocurile automate, pentru ca totul să fie cât mai în regulă. Or lucrurile erau şi aşa aproape în regulă – ghida ne-a declarat că-l văzuse în jur de patru şi jumătate. Nu se uitase la ceas, nu?

Până la ieşirea în autostradă nu erau mai mult de trei kilometri, am redus din viteză. În Neptun se putea intra însă şi din direcţia Mangalia, l-am întrebat pe căpitan în dreptul cărei intrări ne postăm.

— Aici e mai bine. Ieşiţi pe autostradă!

Şi în momentul următor am văzut-o pe Ioana apărând din spatele unor tufişuri, ce se ridicau ceva mai încolo de şanţul şoselei.

— Ioana! mi-o arătă căpitanul.

— Am văzut-o, am spus şi am oprit lângă ea.

Se repezi la portiera căpitanului.

— Aţi descoperit Citroënul?

— Tu ce faci aici? o luă căpitanul din scurt.

— Asta făceam, urmăream dacă nu trece cumva

Citroënul.

— De la ce oră stai?

— De la două.

— N-ai văzut un Mercedes alb, sport, cu un tip blond la volan?

— Ba da. A luat-o spre Constanţa, la dreapta. Vin şi eu cu voi, nu mai pot de picioare, se strecură ea prin spatele căpitanului.

— Eşti sigură că spre Constanţa? se întoarse Pascu spre Ioana.

— Absolut sigură. Înapoi n-a trecut, că-l vedeam.

— Daţi-i bătaie! îmi făcu semn căpitanul.

În câteva minute acul kilometrajului urcă la o sută patruzeci, mă strecuram, claxonând, când pe prima bandă, când pe a doua. Căpitanul vru să spună ceva, dar fu întrerupt de o voce ce izbucni în difuzorul aparatului său de radio.

„Delta, Delta, vorbeşte Crişul! Delta, aici Crişul!”

„Da, Crişule, Delta te-ascultă, recepţie”.

„Emisie. Început. Mercedesul semnalat a staţionat în jurul orelor şaptesprezece treizeci – optsprezece în refugiul de la kilometrul treizeci şi patru, plus trei sute, al şoselei Constanţa-Bucureşti, primul refugiu după aeroportul Kogălniceanu. Era încadrat de un Ford vest-german şi un Wartburg cu număr de Varna. Mă îndrept spre Constanţa. Terminat. Recepţie”.

„Crişule, aici Delta. Terminat”.

— Un Wartburg? se întrebă căpitanul. Un Wartburg cu „BG” a stat parcat o zi întreagă lângă Citroënul cu care a venit Dumitrana aici. Un Wartburg din Bulgaria?...

Cuplă emisia:

„Delta, Delta. Oltul te cheamă!”

„Da, Oltule, sunt Delta. Recepţie”.

„Emisie. Început. Cere semnalmentele Wartburgului.

În caz că este în două culori, bleu cu alb, pune-l sub urmărire. Ar putea fi cel aşteptat la întâlnire. Terminat. Recepţie”.

— Mercedesul! am strigat eu arătând în faţă pe şosea, în timp ce Aura transmitea că „Dunărea” a plecat cu Citroënul în direcţia Constanţa.

Mercedesul trecu ca o licărire, căpitanul îmi ceru să mă iau după el. I-am avertizat că frânez, profitând de un gol în circulaţia din sens invers, am tras energic frâna de mână şi, simultan, am bracat scurt din volan; blocate de frână, roţile din spate au derapat puternic, întorcând maşina aproape „cap-la-coadă”, şi am înfipt pedala de acceleraţie în podea.

A fost pentru prima dată când am depăşit cu Lamborghini 180, nu se auzea la motor nici pic de efort şi acul kilometrajului continua să urce spre cifra 200. Am ridicat piciorul de pe pedală, în parbriz apăruse spatele Mercedesului. Fantastic ce repriză puteau să aibă aceşti 12 cilindri în V ai Lamborghinei Espada, cu cei aproape 400 de cai!

Deodată, tipul din Mercedes frână brusc şi a trebuit să trec pe prima bandă, ascunzându-mă după un camion ca să nu mă repereze în oglinda lui retrovizoare. Din sens invers am văzut venind un Citroën.

— Colonelul! mă anunţă Pascu. Bllin a văzut Citroënul, de aia a şi frânat el aşa. Înseamnă că întâlnirea a avut loc, dar s-a soldat c-un eşec. Să nu-l fi suprimat Bllin pe cel din Wartburg când acesta şi-a dat seama că parola nu corespunde, că-i o falsă parolă.

— A, la Dumitrana a fost jumătatea de valet contrafăcută?! Este... A întors! l-am avertizat eu pe căpitan, întrerupându-mă. Mercedesul era acum cu faţa spre noi, Bllin se hotărâse să urmărească Citroënul, altfel n-ar fi întors.

Fusesem cât se poate de inspirat că rămăsesem pe prima bandă, în spatele camionului.

— Întoarcem şi noi! Bllin a-nnebunit când o văzut pe şosea Citroënul ducându-se.

Căpitanul cuplă emisia şi, chemând-o pe Aura, îi anunţă situaţia de pe autostradă.

Aura îi răspunse că Wartburgul fusese reperat ieşind din Constanţa în direcţia Eforie. Era vopsit într-adevăr în două culori, bleu cu alb, numărul său de circulaţie corespundea cu cel din raportul lui Matinca, apoi ne transmise semnalmentele tipului care se afla la volanul Wartburgului: înalt şi masiv, trecut de cincizeci de ani, faţa energică, părul scurt, negru, sacou bej în carouri. Colonelul Dumitru va încerca o întâlnire cu tipul din Wartburg, încheie Aura.

Întorsesem maşina, de astă dată fără să-mi mai asum riscul unui *tête-à-queue* în plină autostradă, acum ştiam încotro se îndreaptă Philip Bllin. Voia să vadă de ce apăruse pe şosea Citroënul lui Esden chiar în după-amiaza în care avusese el întâlnirea. Mai ales că, la această întâlnire, jumătatea lui de valet nu se potrivise deloc cu cealaltă.

— Aşadar, pe unul din Bulgaria îl aşteptau ei aici! am reflectat, fără să vreau, cu glas tare.

— Maşina-i din Varna... El, Dumnezeu ştie ce hram poartă!... Îmi fusese teamă să nu se suprime reciproc. În asemenea cazuri, cu parole atât de ferme, dacă una se dovedeşte contrafăcută, cam aşa se întâmplă. Probabil că, aici, ceva a fost altfel...

— Colonelul cum o să procedeze atunci?! l-am întrebat eu pe căpitan şi am lăsat un Opel să se intercaleze între mine şi Mercedes.

— Colonelul are două atuuri: jumătatea veritabilă a valetului şi Citroënul cu numărul de circulaţie cunoscut

dinainte de către tipul din Wartburg. Altfel n-ar fi avut cum să găsească maşina. Ştia de hotelul „Callatis”, dar, în faţa hotelului, ar fi putut staţiona şi un alt Citroën. Dacă numărul maşinii n-ar fi contat, Morel n-ar fi schimbat plăcile de circulaţie cu cele de la maşina lui Baxter!

— Înseamnă că eu cu Ioana ne-am gândit bine când am avut un Citroën în vedere!

— De fapt, m-am gândit numai eu! interveni, total lipsită de modestie, Ioana, întrerupându-mă.

— Amândoi, am spus eu concesiv. În sfârşit, că ei puteau să vină aici c-un Citroën ca cel al lui Esden.

— Riscul ar fi fost mult prea mare. Avem şi noi ochi de văzut... Or tocmai acest lucru vroiau să-l evite: amestecul nostru, al Securităţii în treburile lor. În nişte treburi care, după Wartburgul ăsta, par a nu ne privi la modul foarte direct.

— Ca să nu se întâlnească pe teritoriul ţării lezate?

— Posibil. Posibil ca celui din Wartburg să-i fi convenit mai bine întâlnirea aici. Semnalul că el este gata de întâlnire, aşa cum se poate presupune acum, a fost parcarea maşinii sale lângă cea a lui Esden, a Wartburgului lângă Citroën. Noi nu aveam însă de unde să ştim. În general, bâjbâiam într-un întuneric total. Cei care-l aşteptau, Ornitz, Bllin, cunoşteau însă acest semnal. Mai mult, le-am făcut un serviciu rupând antena Citroënului. Am rupt-o ca să arătăm de ce nu putem ieşi în eter. Adică nu din cauza necunoaşterii undei de întâlnire şi a cifrului. Numai că Bllin a putut astfel să justifice de ce-a venit în Mercedes la întâlnirea concretă şi nu în Citroën.

— Acum, colonelul Dumitru o să speculeze acest lucru. Îi va face, probabil, semn cu luminile, atrăgându-i atenţia asupra Citroënului său şi nu-i exclus să-i arate simultan, prin parbriz, jumătatea de valet. Adică, eu sunt adevăratul

Paul Esden, pe cel cu Mercedesul l-am trimis doar să verifice dacă ai într-adevăr parola sau nu; n-am vrut să riscăm.

— Aveţi în gură o bomboană de mentă? mă întrebă căpitanul.

— ...Poftim, spre convingere, jumătatea veritabilă a valetului de treflă! Verifică, parola se potriveşte perfect, am continuat eu fără să ţin seama de faptul că Ioana şi Pascu izbucniseră în râs.

Am tăcut un timp, mergând în plasa Opelului, puteam urmări prin geamul său din spate fiecare mişcare a Mercedesului, şi cum nu sunt omul care să ţină la supărare prea mult, atunci când nu se ţine, bineînţeles, ea după mine, l-am întrebat pe căpitan ce-a fost de fapt cu siguranţele din oficiu.

— Nimic complicat, doar foarte bine gândit. Căpăcelul de contact al cartuşului avea deasupra o peliculă izolatoare de lac transparent. Te uiţi, siguranţa-i bună... Şi totuşi nu merge.

— Formidabil! am exclamat eu fără să vreau.

În clipa următoare, din sens invers, trecu Wartburgul, talonat îndeaproape de Citroënul colonelului Dumitru.

— Probleme nu mai sunt. Două maşini de-ale noastre îi acoperă spatele, remarcă Pascu în timp ce eu intram în marşarier într-un refugiu, ca să fiu pregătit pentru o eventuală întoarcere.

— Cel din Wartburg a văzut oare Mercedesul acum pe şosea? îl întrebă Ioana pe căpitan.

— Cu atât mai bine dacă l-a văzut! Să nu încerce însă Bllin să împiedice întâlnirea... A ştiut colonelul de ce şi-a asigurat spatele!

Într-adevăr, Mercedesul întorsese undeva mai încolo, venea din faţă acum, l-am lăsat să se îndepărteze puţin şi am întors după el. Acul kilometrajului îmi arăta că Bllin

goneşte, nu glumă. În parbriz îmi apăru spatele Citroënului, înseamnă că el îl depăşise, renunţând la urmărire. Am înfipt din nou pedala de acceleraţie în podea, trecând pe lângă colonel, apoi pe lângă Wartburg, ca din puşcă.

— Să nu-l scăpăm!... se temu Pascu.

— Nu-l scăpăm, da' se duce chiar nebuneşte!

A trebuit să împing acul kilometrajului dincolo de 200 până să văd spatele Mercedesului şi am redus ca să nu mă repereze cumva. Ştiam că la viteza asta nu-şi putea permite să urmărească retrovizoarele sale, dar o măsură de precauţie în plus niciodată nu strică.

Nu, Bllin era conştient că celor 195 de cai ai unui Mercedes Coupé 280 ŞI, puţine maşini le pot face faţă şi el era atent doar cum să se strecoare mai bine de pe o bandă pe alta. Continuă să gonească chiar şi după ce intră pe laterala care ducea spre Neptun, în cele din urmă însă aglomeraţia de maşini îl obligă să reducă mult din viteză.

Ajungând în centrul staţiunii, vira la stânga şi o luă drept spre „Callatis". Opri cu puţin înaintea hotelului, pe aleea cu sens interzis. Când dispăru pe uşă, căpitanul Pascu ţâşni din maşină, îi făcu semn lui Matinca şi amândoi intrară după Bllin în hotel.

M-am întors spre Ioana, rămăsesem ca doi caraghioşi în maşină. Sus se petreceau lucruri importante, arestarea lui Ornitz îi va surprinde pe toţi, or să iasă cu toţii pe balcoane...

— Haide, repede! i-am făcut eu semn Ioanei şi am pornit-o în fugă să ies înspre partea balcoanelor.

Când am ajuns, răsunară, una după alta, două împuşcături, la scurt interval. Ridicând ochii în direcţia balcoanelor, l-am văzut pe Bllin dându-şi drumul pe acoperişul de beton al restaurantului şi am zis că s-a făcut

praf. Da’ de unde, alerga încoace, spre margine.

Când a atins pământul, m-am aruncat peste el, doborându-l cu faţa în jos. Cum s-a nimerit cutiuţa cu bomboane de mentă în mână la mine, nu ştiu, ştiu doar atât că i-am înfipt unul din colţurile ei între coaste…

— Nu mişca! Nu mişca! am strigat eu şi cu stânga l-am pipăit să văd unde are pistolul.

Îl avea în buzunarul drept de la haină, de-acolo îl scosese Ioana, întinzându-mi-l. Dintr-un salt am fost în picioare, ţinând pistolul îndreptat energic spre Bllin.

— Scoală cu mâinile sus! i-am ordonat eu.

Şi în timp ce el se executa, i-am spus Ioanei să-l mai caute prin buzunare o dată.

— Şi sub braţ! am adăugat, retrăgându-mă un pas înapoi. Tipii ăştia se pricep să-ţi zboare dintr-o lovitură pistolul din mână.

Ioana nu găsi nimic. Am vrut să-i fac semn lui Bllin să se pună în mişcare în direcţia hotelului, dar apăru alergând Pascu şi în următoarea fracţiune de secundă, Bllin, prins de mine, avea cătuşe subţiri şi strălucitoare la mâini. Ei, aşa mai mergea să-l duc sus!

Când să bag pistolul în buzunar, mi-am adus aminte că avusesem probabil spectatori şi, uitându-mă spre balcoane, le-am văzut pline de lume. Gorige şi Frol mă salutară strângând deasupra capului, în semn de felicitări, ambele mâini. Le meritam, cred şi eu.

— Cine a tras, Ornitz sau ăsta? l-am întrebat eu pe căpitan în timp ce urcam pe scări, la etaj.

— Când ne-a văzut intrând, a tras şi a trebuit să ne retragem. L-am lăsat pe Matinca acolo şi-am fugit jos. Dacă n-ar fi avut de gând să sară n-ar fi tras!…

I-am găsit pe soţii Ornitz cu faţa la perete, iar pe căpitanul Matinca în uşa balconului, ţinându-i la respect eu pistolul. Ne zâmbi şi, ordonându-i lui Bllin să treacă

alături de cei doi, scoase din buzunar o pereche de cătuşe subţiri, cu care prinse încheietura de la mâna stângă doamnei Ornitz, apoi pe cea dreaptă a soţului ei.

— Întoarceţi-vă! le ceru el.

Ornitz izbucni, dând cu ochii de Bllin:

— Am spus şi repet: nu-l cunosc pe acest individ! gesticulă el congestionat de furie.

Pascu se aşează pe marginea patului, căpitanul Matinca vru să închidă uşa balconului, dar el îl opri:

— Lasă! Nu-i nimic dacă se aude. Nu facem un secret din faptul că ne sosesc în ţară şi asemenea specimene de „turişti”! Să se audă!... Deci – se întoarse Pascu spre Ornitz – nu-l cunoşti pe acest domn Philip Bllin? Şi nici nu ştii de ce-a venit el aici? Bun, asta o lămurim mai târziu. Deocamdată...

Sculându-se de pe pat, se apropie de soţii Ornitz şi, ridicând cele două mâini prinse în cătuşe, aruncă o scurtă privire asupra degetelor lor. Doar nu s-o pricepe şi la chiromanţie căpitanul?! Nu de asta ne ardea nouă acum!...

Pascu se aşează reluând:

— Deocamdată, vă acuz de asasinarea lui Paul Esden!

Ochii lui Ornitz îl fixară pe Pascu, inexpresivi, două găuri şi atât pe o faţă străbătută de un zâmbet ironic.

— Asta cum aţi mai născocit-o? râse el cu destulă naturaleţe. Când a fost omorât Esden jucam poker! Cu domnul maior! arătă Ornitz spre mine. Cu...

Căpitanul îl întrerupse:

— Nu, când te-ai aşezat la poker, Esden era mort!

— Cum era mort? La ora patru a vorbit fata de la oficiu cu el! Iar noi...

— De unde ştii c-a vorbit fata de la oficiu cu Esden? îl ţintui Pascu, întrerupându-l.

Privirea lui Ornitz fu străbătută de o umbră de ciudă,

spuse însă cu dezinvoltură în voce:

— Aşa se vorbeşte...

— Nu se vorbeşte nimic. Am avut noi grijă să nu se vorbească. Este prima gafă pe care ai făcut-o. Da, recunosc, ai reuşit să ne induci în eroare. Ai reuşit să ne lansezi pe versiunea servită cu abilitate... Patruzeci şi opt de ore, nu mai mult însă! O să-ţi spun eu cum ai procedat. De Esden te despărţea doar un singur balcon... Organizând mai devreme jocul de poker, ai atras-o pe doamna Breker în camera voastră şi astfel ai avut drum liber spre balconul lui Esden, pentru că domnul Breker era plecat la Mamaia.

— Cum spre balcon, când uşa lui Esden a fost găsită încuiată! Ce tot vorbiţi?!

— Da, da, pe uşa aceea ai pătruns la Esden în cameră, continuă netulburat căpitanul. L-ai surprins ieşind din baie şi ai tras. Ai închis uşa balconului şi ai mutat cadavrul lui Esden, aşezându-l în aşa fel încât să se creadă că a fost împuşcat de cineva care a intrat de pe coridor. Numai că, în cădere, Esden s-a sprijinit de tocul uşii antreului, care i-a imprimat pe spate, sub omoplatul stâng, un semn în lungime. Ai dat drumul la duş, ai aruncat jos prosopul de baie şi ai ieşit pe coridor, lăsând uşa descuiată.

— Simple presupuneri cu care încercaţi să aruncaţi pe capul meu vina! Doamna Breker s-ar fi sesizat că am revenit în cameră de pe coridor, atunci când eu, aşa cum afirmaţi, ieşisem pe balcon!

— Doamna Breker era ocupată cu examinarea iilor. Care tocmai în acest scop au fost cumpărate. A probat o ie, a avut grijă soţia dumitale ca doamna Breker să nu sesizeze nimic!

— Eu? se miră Mod Ornitz cu nevinovăţie şi începu să plângă. Ce-i asta, Mas? Ce se întâmplă? Ce vor de la noi?

— Să lăsăm scenele, doamnă Ornitz! spuse sever căpitanul. Ai preluat pistolul, tubul tras şi portofelul lui Esden şi te-ai dus, vezi Doamne, la una din obişnuitele întâlniri amoroase cu domnul Selton!

— Cu Selton? Ce-ntâlniri? izbucni Ornitz, întorcându-se spre soţie, care lăsă ochii în jos.

— Comedia asta nu ajută la nimic, terminaţi! Ştiai foarte bine de întâlnirile astea!... Biletele de ambarcaţiuni, pe care Selton le cumpăra doamnei Ornitz, ne erau nouă de fapt destinate, nu dumitale! Ca „vina" de infidelitate s-o mascheze pe cea de complicitate la crimă! Sosind, ca de obicei, în camera fetelor înaintea lui Selton, doamna Ornitz i-a transmis, prin balcon, lui Philip Bllin – arătă căpitanul spre acesta – pistolul, tubul tras şi portofelul lui Esden.

— Nu-l cunosc! Nu l-am văzut niciodată! negă Ornitz cu hotărâre.

— Iar în acest timp, dumneata, continuă căpitanul, sculându-te de la joc sub pretextul schimbării cărţilor, ai intrat în camera doamnei Breker şi, ridicând receptorul, ai format numărul oficiului. A răspuns fata. Ştiai că Esden îi spunea Panseluţa şi te-ai folosit de aceasta pentru a o face să creadă că vorbeşte cu Esden. I-ai cerut un prosop de baie curat şi ea l-a adus la camera lui Esden. Aşa ai reuşit să ne induci în eroare că la ora patru Esden mai trăia încă şi, în acelaşi timp, să-ţi creezi un alibi perfect!

— E un bluf! rezistă Ornitz.

— Bluf este, dar cel cu telefonul!... L-ai pregătit bine. Ca să motivezi folosirea telefonului, adică, vezi Doamne, de către Esden, ai făcut ca madama să nu poată fi chemată prin intermediul soneriei. A defecta soneria din camera lui Esden era însă un lucru periculos şi, în acelaşi timp, faptul ar fi putut sugera organelor de anchetă substratul unei asemenea defecţiuni. Şi atunci, ai scos din

funcţiune întregul etaj. Izolând cu lac incolor contactele de la cartuşele ambelor siguranţe. Ambelor, pentru că nu ştiai – şi-ar fi fost imprudent să-ncerci a afla – care este cea de la sonerie şi care de la circuitul semnalului luminos. Iar lacul incolor este cel cu care îţi faci manichiura, domnule Ornitz!

— Aţi născocit o poveste... Numai că trebuie s-o susţineţi cu probe!

— Analiza lacului de pe unghiile dumitale nu crezi că ar putea fi una din probe?

— Lacul de unghii se vinde la magazin!...

— Dar asemenea cărţi de joc rupte în două... scoase Pascu din portofelul lui Bllin valetul de treflă... tot la magazine se vând?

Ornitz încercă să se stăpânească, controlându-şi expresia feţei, dar tocmai acest efort şi probabil şocul pe care-l resimţise îi spuziră fruntea cu sudoare.

— Nu, domnule Ornitz, asemenea cărţi de joc nu se găsesc nicăieri de vânzare! Ele pot constitui însă parole pentru spioni! Pentru ea l-ai omorât pe Esden...

— Ai expediat-o, prin soţie, complicelui, interveni Matinca, iar acesta – arătă el spre Bllin – a venit cu portofelul lui Esden aici şi l-a aruncat pe coridor, pentru a crea astfel impresia că mobilul crimei a fost furtul!

— O crimă pe care ai pregătit-o perfect, reluă Pascu. Ştim, urmaţi cursuri speciale... Iar ca să ai un control asupra unei eventuale depistări a siguranţelor defectate, ai blocat butonul soneriei din camera domnului Breker. O dată siguranţele înlocuite, semnalul luminos de la uşa familiei Breker te-ar fi pus în gardă că ai putea fi în pericol. Îţi mai trebuia o zi pentru a-ţi îndeplini misiunea. Şi căpitanul se întoarse spre Bllin. Nu, domnule Bllin? Ei, cum a fost la întâlnirea cu tipul din Wartburg?

Philip Bllin rămase tăcut.

— Sunteţi nişte proşti! le aruncă cu dispreţ Pascu. Jumătatea asta de valet este falsă! zâmbi el batjocoritor, arătându-le cartea de joc.

Ornitz tresări, nemaiputându-se controla, dându-şi seama, încercă să disimuleze:

— Pentru un fals a fost omorât Esden? vru să râdă, dar gura i se strâmbă într-un rictus nervos.

Căpitanul continuă ca şi cum nu l-ar fi auzit:

— În schimb, veritabilul valet de treflă se află acum la întâlnire. La întâlnirea cu tipul din Bulgaria pentru care aţi venit voi aici!

Ridicând mâna stângă pe care o avea liberă, Ornitz îl plesni peste faţă pe Bllin.

Căpitanul zâmbi calm.

— Nu, a fost invers: prin dumneata l-am descoperit pe Bllin! Întâi am descoperit cum l-ai omorât pe... maiorul nostru din Securitatea statului!... spuse Pascu, ridicându-se plin de ură şi am crezut că s-a sfârşit cu Ornitz. Se stăpâni şi în acelaşi timp Ornitz începu să vorbească:

— N-am ştiut... N-am ştiut... spuse el aproape în şoaptă. Am crezut că este Esden. N-am ştiut... Esden nu era... Esden era un... nume fals. Era un fals... Esden... N-am ştiut că...

Câteva clipe, în cameră se auzi doar respiraţia grea a lui Ornitz.

— N-are importanţă ce-ai ştiut şi ce nu. Crima rămâne crimă şi veţi plăti pentru ea! Chiar dacă ai crezut că este cel care a luat de la Baxter valetul.

— Şi asta aţi aflat?! spuse Ornitz complet stupefiat şi îşi apucă faţa cu mâna.

Pe la zece seara ne instalasem toţi patru, Aura, Pascu, Ioana şi, bineînţeles, eu, la o masă mai retrasă a restaurantului de pe insulă, adusesem de la Melcişor

câteva sticle de Tămâioasă pe care le pusesem la gheaţă, peşte aveau şi aici – şi încă ce peşte! – chefali în spuză ne făcuseră, oricât am încercat să vorbim despre altele, discuţia a revenit mereu la cele trăite în ultimele zile.

La un moment dat, orchestra a atacat un blues, puteam să fac prinsoare că melodia asta o auzisem la magnetofonul lui Ornitz. Luând-o pe Ioana de martor, am spus:

— De-aia pusese Ornitz magnetofonul în timp ce jucam poker! Ca să nu-l auzim că vorbeşte la telefon de la doamna Breker din cameră!... Ei? şi i-am trecut în revistă pe toţi cu privirea.

— Cum, magnetofonul mergea în timp ce jucaţi poker? se miră căpitanul. De-abia acuma îmi spuneţi?! ridică Pascu vocea la mine, săltându-se de pe scaun.

— Vino! am chemat-o eu pe Ioana la dans, încercând impresia că trebuie s-o şterg cât mai rapid de la masă.

Sinaia, august, 1971